

Giới thiệu Triền Miên Không Ngọt

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, ngược tâm, HE

Hai người trên giường, bọn họ mỗi đêm đều triền miên không ngọt, nhưng chỉ có sự hòa hợp về thể xác, không có hứa hẹn về tình yêu. Nàng vì anh sinh hài tử, vì anh mà nỗ lực hết mình, những mong trở thành thê tử bên anh, yêu nhau suốt đời, anh lại nói: cô không xứng

【 Đoạn ngắn đặc sắc 1 】

“Nếu khinh thường tôi, vì sao muốn tôi vì anh sinh hài tử? Nếu muốn huyết thống cao quý, vì sao không tìm cô ta?” Ngực như bị người hung hăng đâm một dao, đau đến Đồng Vũ Lăng gần như hít thở không thông, cả người khí lực phảng phất bị kéo đi mất, nàng dùng sức kéo tay hắn: “Triệt, cầu xin anh! Xem tại cục cưng phân thượng, đừng tìm cô ta kết hôn. Em không cần danh phận, em chỉ cần được đứng ở bên cạnh anh, chúng ta một nhà ba người sống hạnh phúc vui sướng được không?”

“Đến lúc đó sẽ là một nhà ba người, nhưng không có cô!!” Long Triệt tuấn dung hàn băng lãnh khốc.

【 Đoạn ngắn đặc sắc 2 】

“Chỉ cần uống xong cái này, tất cả những gì mà cô đã trải qua, bao gồm cả đau đớn lẫn sung sướng trong kí ức đều loại bỏ, tất cả đều tiêu tan thành mây khói”. Giáo sư một thân áo trắng, gầy trơ xương, đưa đến cho nàng một chiếc bình nhỏ màu lục.

Tất cả sẽ tiêu tan thành mây khói? Anh, bạn bè, người thân, thậm chí hài tử cực khổ mười tháng hoài thai, từ nay về sau đều như người xa lạ? Tình yêu khác cốt mình tâm cũng sẽ tiêu tán? Vết thương cũng sẽ hồi phục như cũ? Khuôn mặt trắng không còn chút máu trong bộ quần áo trắng tinh, cuối cùng, Đồng Vũ Lăng từ trên tay lão nhân tiếp nhận cái chai, ngửa đầu, dứt khoát uống!

【 Đoạn ngắn đặc sắc 3 】

“Mẹ, con là Lân Lân.” Một tiểu nam hài tuấn tú, khả ái, đối với Đồng Vũ Lăng vươn hai cái tay mập mạp.

Dung nhan tuyệt mỹ, băng lạnh, Đồng Vũ Lăng cười nhẹ nhàng, ngồi xuống trước mặt bé: “Lân Lân, rất xin lỗi, di không phải mẹ con nha.”

“Lăng Lăng, anh biết sai rồi, cầu xin em đừng giày vò anh nữa được không?” Nam nhân có khuôn mặt giống như tiểu nam hài sau khi lớn lên cũng ngồi xuống, kéo tay Đồng Vũ Lăng, tuấn nhan tràn đầy đau thương, ánh mắt đầy vẻ sám hối.

“Long tiên sinh thỉnh ngài buông tay, tôi chẳng biết ngài đang nói cái gì!” Đồng Vũ Lăng xấu hổ rút tay về, chậm rãi đứng lên, không hề quyến luyến rời đi, bóng hình xinh đẹp dưới ánh mặt trời vô cùng ưu nhã, tự tin và tiêu sái.

Đã từng khờ dại tin tưởng tình yêu, Đồng Vũ Lăng, lại bị chính người mình thương yêu làm cho thương tích đầy mình. Nàng dùng nỗi đau cũng với nước mắt, mai táng tình yêu hồn nhiên của chính mình, trở nên kiên cường mà bình tĩnh, khi lần thứ hai gặp phải nam nhân từng thương tổn nàng sâu vô cùng, thì lòng của nàng không còn khả năng bình tĩnh thông dong mà đổi lại là ...

Long Triệt —— chủ tịch kiêm tổng tài ngân hàng Phi Lợi Tư Âu Á, người có bằng đại học quản lý tài chính cùng học vị tiến sỹ. Thiên tử con cưng chính là hắn, tuấn mỹ tuyệt luân, cuồng vọng kiêu căng, lãnh khốc giáo hoạt, bá đạo độc tài.

Long Hạo —— Đệ đệ cùng cha khác mẹ với Long Triệt. Xuất thân nhà giàu có nhưng cũng không giáo dục hẳn những tật xấu của công tử nhà giàu, nghiên cứu sinh học đại học kiến trúc, tính tình ôn hòa, tươi mát tuần đặn, ưu nhã mê người, mong muốn tương lai có thể tự mình vì nữ nhân mình yêu thích xây lên một tòa thành.

Thượng Quan Dĩ Tước —— tao nhã, thành thực ôn trọng, diện mạo hiền ngang, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã bị thật sâu hấp dẫn, hẳn liễu lĩnh, đơn giản là vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Biến cố

Hôm nay, Đồng Vũ Lăng đang đi làm, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ nói ba cô lại thua cổ phiếu. Hơn nữa, lần này hậu quả thật vô cùng nghiêm trọng. Vì vậy, cô xin phép nghỉ nửa ngày, hóa tốc chạy về nhà. Quả nhiên thấy ba cô đầu hai thứ tóc ủ rũ ngồi một chỗ trên sofa.

Đóng cửa, Đồng Vũ Lăng chậm rãi tới trước chỗ ba, cô trầm ngâm nhìn chăm chú ba cô. Cuối cùng, nhìn không được, cô oán hận nói:

“Cha, con đã nói với ba bao nhiêu lần rồi, mười lần ba chơi thì chín lần thua, ba vì sao không nghe con!!!”

“Tiểu Lăng, ba ... xin lỗi!” Đồng Khải Kiếm ngẩng đầu, vẻ mặt đau buồn uể oải, pha chút xấu hổ khó nén.

“Hiện tại ba xin lỗi thì có ích lợi gì? Mỗi lần ba đều nói lần sau sẽ không làm như vậy nữa, nhưng sự thực chứng minh ... Ai! ! Mẹ đã khổ cả nửa đời người, hiện tại kinh tế có khá hơn một chút, nhưng cha lại ham mê cổ phiếu, không nghĩ cho gia đình, chẳng lẽ cha không thể vì mẹ, cho mẹ được hưởng hạnh phúc? Nhất quyết phải khiến cho mẹ mỗi ngày dùng lệ rửa mặt, lẽ nào đây là tình yêu ba dành cho mẹ?” - Đồng Vũ Lăng vốn không nghĩ cô sẽ giống như người gây sự trách cứ ba, nhưng tai họa kiểu này lặp đi lặp lại thực sự khiến cô mất đi kiên trì cùng lòng tin. Đột nhiên, cô cảm thấy rất đau xót, không phải đau xót cho bản thân mà là thương mẫu thân! Yêu là cái gì, thân tình là cái gì? Có lẽ trong mắt ba cũng không quan trọng bằng đánh bạc?!

“Để giảm bớt gánh nặng cho ông, Tiểu Lăng phải bỏ đi cơ hội thăng chức, dứt khoát đi ra ngoài làm việc. Cũng vì ông, một tháng tiền lương của con cũng không đủ cho ông vài ngày nông nổi chơi cổ phiếu!!!” - Đồng mẫu hai mắt đều đỏ, nhưng lại không đành lòng nhìn lão công bị con gái chỉ trích, vì vậy chuyển hướng câu chuyện sang hướng giải quyết:

” Ông thành thật cho chúng tôi biết, rốt cục ông tham ô của công ty hết bao nhiêu?”

Đồng Khải Kiếm do dự một chút, vờn hai ngón tay:

“Hai mươi vạn. Công ty có một khách hàng luôn luôn không thích ghi sổ. Trước đó, tôi có tới kiểm tra tài khoản của họ. Không ngờ thuận lợi lấy được tiền của họ. Trên đường quay về công ty, vừa lúc đụng tới A Bình, hắn nói có một cổ phiếu kiếm được. Tôi đã nghĩ không bằng trước tiên mượn tạm chút tiền này, sau khi kiếm được tiền rồi lập tức hoàn lại cho công ty. Ai biết không được hai ngày, cổ phiếu bắt đầu mất giá!”

Đồng Vũ Lăng nghe xong, quả thực phát điên:

“A Bình thục nói mà ba cũng tin? Kiếm được kiếm được, nếu như hắn lợi hại như vậy, vợ của hắn còn có thể cùng nam nhân khác chạy trốn sao?”

“A Kiếm, tôi đã sớm cùng ông nói, phòng ở chúng ta có, bằng tiền lương của ông cùng tiểu Lăng, hơn nữa tôi thỉnh thoảng giúp người khác lấy chút tiền công, chúng ta mỗi ngày tiết kiệm, sau này sẽ khá giả hơn, cần bản không cần ông mạo hiểm chơi cổ phiếu a!” - Đồng mẫu tiếp tục than thở, mí mắt đầy nếp nhăn càng thêm mờ mờ không ánh sáng. Vốn bà còn tưởng rằng đã khổ tận cam lai, không ngờ rằng còn gặp một “tai họa bất ngờ” như thế, lẽ nào bà nhất định phải khổ cả đời?!

Nhìn bộ dáng đau thương của vợ, Đồng Khải Kiếm vô cùng đau đớn, vội vã kéo tay bà, hối hận giải thích: “Tôi là nghĩ kiếm được tiền mới làm vậy, tôi muốn trả hết tiền nợ phòng ở, giúp tiểu Lăng chút tiền, tương lai mua đồ cưới. Mà bà cũng không cần phải đi nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.”

Mẹ Đồng Vũ Lăng vừa nghe xong càng thêm khó xử, mắng cũng không được, mà không mắng cũng không xong, chỉ có thể tiếp tục thở dài bi thương.

Đồng Vũ Lăng nhìn, đồng thời cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần. Người trước mắt đây, dù thế nào đi chăng nữa, thủy chung cũng là ba cô, huống hồ bản thân ông ban đầu cũng là vì gia đình này. Tâm tình kích động lúc trước bắt đầu dần dần hồi phục, cô bắt đầu giải quyết vấn đề: “Ba, vậy hai mươi vạn bây giờ còn thừa nhiều hay ít? Mặt khác, muộn nhất thì bao lâu phải đem sổ sách nộp lên trên công ty?”

Đồng Khải Kiểm suy nghĩ một chút, trả lời: “Hiện tại chỉ có thể cầm lại 8 vạn. Bình thường, nếu khách hàng không có sổ sách ghi lại, thì có thể trì hoãn tầm... tầm nửa tháng rồi báo cáo với công ty cũng được, thế nhưng họa vô đơn chí, mấy ngày nữa, hẳn dĩ nhiên chuẩn bị lời kéo bằng hữu đến ngân hàng vay tiền, hệ thống của ngân hàng lúc ấy còn chưa có đăng kí hẳn đã trả tiền, đến lúc đó khẳng định sẽ thủ tiêu quyền lợi đảm bảo cho người khác của hẳn, vì vậy ta phải trước đó lạng lẽ đem tiền trả lại, bằng không khẳng định sẽ bị lộ.”

“Sổ tiết kiệm của con còn có hai nghìn, vài ngày nữa phát tiền lương, khấu trừ các khoản y tế xã hội, tổng cộng chắc khoảng năm nghìn...” Đồng Vũ Lăng bắt đầu tính toán.

“Khấu trừ các khoản gia dùng tháng sau, năm nghìn của con cũng còn lại không có bao nhiêu, làm sao bù được mười hai vạn! Lần trước đi vay người quen gần chín vạn, giờ lại là mười hai, bọn họ nhất định hỏi nguyên nhân, việc xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài, lẽ nào chúng ta nói với họ chúng ta vay tiền để đền tiền thiếu hụt công quỹ cho cha con sao!” Mẹ Đồng mất nhìn, nhưng hai tay chăm chú túm trụ hai tay trượng phu.

“Cha, không bằng... Việc này trực tiếp đến công ty báo cáo, gặp người quản lý cầu tình, nói với họ hàng tháng sẽ chịu khấu trừ tiền lương. Con bên này cũng sẽ nghĩ biện pháp, có một người đồng sự hôm nay vừa lúc giới thiệu cho con thêm một công việc, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau giúp ba trả nợ, nếu cần thiết con có thể tìm thêm các công việc khác nữa.” Càng nghĩ, Đồng Vũ Lăng bắt đầu nói ra biện pháp cuối cùng.

Vẫn đang trầm mặc, em trai Đồng Vũ Triệt lần đầu tiên lên tiếng, cũng xưng phong nhận việc nói: “Con cũng có thể lợi dụng thời gian nghỉ cuối tuần đi làm thêm được.”

“Ngày hôm trước ở tầng 8, Lý thái thái hỏi tôi có muốn ra giúp cô ấy nấu cơm, bảo tôi ngày mai trả lời, tôi đây bây giờ cân nhắc xem thương lượng tiền công thế nào.” Mẹ Đồng cũng phụ họa nói.

Nhìn thê nhi đồng tâm hiệp lực, Đồng Khải kiểm cảm động rơi nước mắt, nhưng lại nhìn không được nói ra trở ngại: “Nếu như là trước đây, chuyện này có thể cầu tình. Nhưng hiện tại, sợ rằng không được, từ sau khi Long Triệt – con trai của đại lão bản tiếp nhận ngân hàng, toàn bộ cơ cấu ngân hàng tiến hành một cuộc cải cách lớn, không chỉ bản thân hẳn lãnh khốc vô tình, đến ngay cả các quản lý cũng là mặt sắt vô tình.”

“Ba gặp quản lý nói rõ tình hình thực tế, nhờ quản lý giúp đỡ an bài Ba trực tiếp gặp Long Triệt. Trước đây Ba từng nói qua đại lão bản là người tốt, vốn là một người lương thiện, vậy con trai hẳn là cũng không kém quá xa chứ!”

“Ba trực tiếp nói chuyện với Long Triệt? Ba...” -Sắc mặt Đồng Khải Kiểm nhất thời biến đổi, trong óc dần hiện ra bóng dáng một người không rõ nhưng cả người tản ra khí chất băng lạnh.

Đồng Vũ Lăng thấy thế, chưa phát giác ra hỏi, “Ba, sao cha lại có loại phản ứng thế này, lẽ nào hẳn sẽ ăn thịt người? Ai, để con đây đi gặp hẳn nói đi!”

“Con đi?” -Đồng Khải Kiểm vừa một trận kinh ngạc.

“Ba còn chưa đi đã sợ thành như vậy, đến lúc đó vạn nhất thực sự nhìn thấy hẳn lại ngắt xiu tại chỗ thì làm sao bây giờ?” Đồng Vũ Lăng nhìn không được cười lạnh nói, sau đó cầm tay mẫu thân, thoải mái nói: “Mẹ, đừng lo lắng, chắc không có việc gì đâu! Cả nhà cũng không cần lo lắng nữa, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng. Chỉ cần chúng ta người một nhà đồng tâm hiệp lực, không có cửa ải khó khăn nào mà chúng ta không thể vượt qua!”

Mẹ Đồng vẫn đang mây đen đầy mặt, ai, nói không lo lắng là giả thôi.

Cuối cùng, sau khi Đồng Vũ Lăng khuyên giải, an ủi, mọi người tạm thời thu hồi ưu sầu, đều tự mình ly khai

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Duyên phận đã hết

Khách sạn năm sao,

Trong phòng tổng thống xa hoa, cùng với quần áo và đồ dùng bị vứt lung tung là tiếng thở dốc yếu ớt phập phồng đâu đó.

“Carmen em xem, chúng ta thật là hòa hợp, em như là cần anh. Vì vậy, em không nên rời bỏ anh!” - Tiếng nói thực dịu dàng của Long Triệt đánh vỡ yên lặng trong phòng.

“Triệt, em đương nhiên yêu anh, luôn luôn yêu anh, nhưng, em thực sự không có khả năng từ bỏ ước mơ của em!” Cô gái cùng với thanh âm mềm mại lộ ra sự thỏa mãn,

“Em biết anh luyện tiếc em, nhưng đó là cơ hội khó có được. Gia nhập vào Hollywood là ước mơ của biết bao nhiêu người. Và em cũng không phải là ngoại lệ.”

“Em cần bản chính là vì danh lợi đúng không?! Em thân là thiên kim chủ tịch của tập đoàn Trình Thị. Giá trị con người đã lớn như thế, đến lúc gả cho

Long Triệt anh, trở thành tổng giám đốc phụ nhân ngân hàng Phi Lợi Tư Âu Á, càng thanh cao tỏa sáng hơn so với việc em làm diễn viên!”- Tiếng nói của nam nhân đột nhiên lên cao.

“Em muốn không phải chỉ có danh lợi. Em là muốn cho toàn bộ người trên thế giới phải biết đến em. Và em cũng không cần phải dựa vào bất cứ cái gì để được nổi tiếng. Em có năng lực và ưu điểm của chính mình. Triệt, không phải anh cũng như vậy sao, anh tại Harvard ra sức học hành, đoạt được hai học vị tiến sỹ, sau khi trở về càng làm cho sự nghiệp phát triển không ngừng, anh càng phải hiểu rõ và cảm thông cho em mới phải!”

“Năm đó em và anh cùng đi du học ở Harvard. Mọi thời khắc đều ở bên nhau. Hiện tại em đi ... ít nhất ... 1 năm, em bỏ được anh sao?! Chẳng lẽ không sợ anh bị nữ nhân khác cướp đi?”- Long Triệt giọng điệu lộ ra một tia hờn dỗi.

“Không sợ! Tuyệt đối không sợ! Người em yêu là Long Triệt vô cùng cao quý. Ngoại trừ em – Trình Gia Văn- không còn ai có thể xứng đôi với anh! Lòng của anh vĩnh viễn chỉ thuộc về em! Chỉ có em mới có tư cách trở thành vợ của anh!”- Trình Gia Văn dung nhan diễm lệ, diễm phúc, lẳng lơ từ nỗi lên thán sắc trần định cùng tự hào, tay ngọc nhỏ dài xoa tuấn nhan hoàn mỹ không tỳ vết khiến bao nhiêu người mê muội của Long Triệt.

Long Triệt đột nhiên đứng dậy, tìm trong túi áo khoác tây trang, trong túi lấy ra một hộp gấm sang quý hoa mỹ. Mở ra, ánh quang lập tức rọi sáng khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân. Tiếp sau đó, một chiếc nhẫn kim cương 12 ca-ra hình trái tim hiện ra trước mặt Trình Gia Văn.

“Carmen, gả cho anh!”- Mâu thuẫn sâu thẳm nhu tính cùng ý nghĩ – yêu thương, đủ để chìm chết người khác.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương tượng trưng cho thiên trường địa cửu, vĩnh viễn làm bạn, cùng với hân chân thành ôn nhu, trong nháy mắt, Trình Gia Văn có loại xúc động muốn gật đầu. Nhưng cuối cùng, cô ta chỉ là nhẹ nhàng đẩy hân ra:

“Triệt, em rất cảm tạ hứa hẹn của anh đối với em. Đối với mong muốn của anh, đợi thời khắc em trở thành diễn viên Hollywood, anh một lần nữa đưa cho em, được không?”

Thất vọng cũng buồn nản bỗng chốc hiện lên đôi mắt Long Triệt. Tuấn nhan tức khắc trầm xuống. Bỗng dung, hân nắm tay cô ta lên, một bên ổn định ngón áp út, một bên giờ nhẫn kim cương chuẩn bị đeo vào.

“Triệt, đừng như vậy!”- Trình Gia Văn vội vàng rút tay về. Nhìn thấy biểu tình lo lắng của hân, nội tâm của cô ta vô cùng mâu thuẫn. Một lúc sau, cô ta đột nhiên ôm hân:

“Triệt, xem tại tình yêu anh dành cho em, hãy cho em toại nguyện một lần được không? Hai năm! Cho em thời gian hai năm! Mặc kệ em có thể trở thành diễn viên Hollywood hay không, em đều gả cho anh?! Van cầu anh!”

Hai năm! ! Long Triệt nhếch lên khóe miệng. Con người đen hiện lên một tia lạnh lùng cùng đau khổ. Nhẫn kim cương trong tay tùy tiện ném trên đệm. Hân mặc quần áo, sau đó xuống giường.

Trình Gia Văn vẫn nhìn, mắt thấy hân muốn đi ra ngoài, không khỏi hăm trụ hân:

“Triệt, anh đi đâu? Còn có, nhẫn kim cương ...”

“Ngày mai, anh muốn em – trên ngón áp út đeo nhẫn kim cương tới gặp anh ...”

“Ngày mai?! Anh biết em ngày mai phải bay đi nước Mỹ mà!” Gia Văn lập tức cắt lời hân.

“Vì vậy cho em lựa chọn. Nếu như ngày mai anh không thấy được em, chúng ta từ nay về sau ... cắt đứt quan hệ!”- Long Triệt giọng điệu băng lãnh đủ làm đông không khí chung quanh. Hân tự tin đẩy cổ lồng. Hân tin tưởng vững chắc cô ta sẽ chọn hân!

Thân thể Trình Gia Văn run lên. Cùng hân ở chung nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy hân lãnh khốc cùng kiên quyết như vậy.

Thân ảnh cao to kiện mỹ đã rời đi, mà Trình Gia Văn vẫn đang ngây ngốc lo lắng. Trên mặt toàn là mây đen.

Một lúc sau, cô cầm lấy quần áo và đồ dùng, không yên lòng mà mặc lên người. Khoảng chừng nửa giờ sau, lẳng lẽ bước ra khỏi phòng ...

.....

Ngày thứ hai, sáng sớm đúng chín giờ, một chiếc xe thể thao màu đen nhãn hiệu Bugatti tiến vào tòa nhà ngân hàng Phi Lợi Tư Âu Á. Trên ghế lái xe là Long Triệt. Dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân có thêm đường cong nhu hòa mà có vẻ càng thêm mê người. Không khó có thể nhìn ra, tâm tình hân hôm nay thật là tốt!!!

Nghĩ đến Carmen buổi trưa chắc chắn sẽ mang nhẫn kim cương tượng trưng cho thiên trường địa cửu xuất hiện trước mặt mình, môi mọng không nhịn được giương lên, cho đến khi nghe được mấy tiếng tin nhắn tí tí hân mới hoàn hồn.

Vươn cánh tay, hân cầm lấy điện thoại di động, vừa nhìn thấy tên trên màn hình, tiểu ý càng đậm. Nhưng sau khi thấy rõ nội dung tin nhắn, nụ cười say lòng người lập tức cứng đờ.

“Triệt, xin lỗi, em ... Em thực sự không thể để mất đi cơ hội này. Mong anh sẽ tha thứ cho sự quyết định của em. Khi em thực hiện được lý tưởng sẽ lập tức quay lại. Đến lúc đó nhất định sẽ trở thành thê tử của anh —— mãi mãi yêu anh Văn!”

Như bị đánh một cú vào đầu, sắc mặt Long Triệt hiện lên vẻ lo lắng trước nay chưa từng có. Cũng bởi hấn quá mức tự tin, cho rằng cô nhất định sẽ luyến tiếc không rời bỏ hấn, nghĩ không ra ... Chết tiệt! !

Hấn vội gọi điện cho Trình Gia Văn. Tiếng nói đáp lại ở đầu bên kia làm cho hấn có xúc động muốn đập điện thoại:

“Xin chào, tôi là Trình Gia Văn, tôi hiện tại không thể nghe điện thoại. Xin hãy lưu lại tên của bạn. Một lát nữa tôi sẽ gọi lại cho bạn!”

Tắt điện thoại, Long Triệt cấp tốc gọi cho một tổ dây số ... khác.

“Long tiên sinh người khỏe!”- Đầu bên kia truyền đến tiếng nói cung kính của trợ lý đặc biệt Cao Chí Kiệt.

“Giúp tôi tra một chút là ngày hôm nay, máy bay đi Los Angeles sớm nhất là lúc nào!” -Long Triệt trầm giọng phân phó.

“Ách,, vâng!”

Điện thoại cắt một lúc, khoảng chừng nửa khắc sau, thanh âm của Cao Chí Kiệt lần thứ hai truyền đến,:

”Long tiên sinh, ngày hôm nay máy bay đi Los Angeles Mỹ sớm nhất là chuyến bay buổi sáng lúc 10 giờ 15 phút. Chuyến thứ hai là buổi chiều hai giờ.”

10 giờ 15 phút, Carmen hấn là bay chuyến này! Ngay tức khắc, hấn chạy đến sân bay. Hấn hướng nhân viên sân bay nói ra thân phận chủ tịch ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư để có thể kịp lúc gặp Carmen!

Việc này không nên chậm trễ, Long Triệt quay đầu, một lần nữa chạy ra bãi đỗ xe. Đáng tiếc, ông trời hết lần này tới lần khác cùng hấn đối nghịch. Xe ly khai tòa nhà không được năm phút đồng hồ, dĩ nhiên bị chết máy, mặc hấn đề thế nào cũng không đi!

Tuần nhan càng thêm thâm trầm, hấn lần thứ hai nhấc điện thoại di động. Không may, điện thoại di động hết pin! Một tiếng chuông vang lên, hấn hoảng vội mở cửa xe, chạy đến ven đường gọi taxi.

Hấn quá mức nóng ruột, đến nỗi có người tới gần cũng không biết. Đột nhiên, tay trái tựa hồ bị người tóm trụ, một thanh âm tà ác không lớn không nhỏ, vừa lúc truyền tới tai hấn: “Phi lễ a, phi lễ a!”

Phiền táo quay đầu lại, khi hấn thấy vị trí tay mình, con người đen tuyền tức khắc hiện lên một tia chán ghét, vô ý thức muốn rút tay về. Nhìn bàn tay thì mảnh mai nhưng lực mạnh thần kì. Thận trọng tóm trụ tay hấn, khiến hấn không có cách nào thu hồi.

Tức giận đạt tới cực điểm, Long Triệt trừng mắt. Trước mắt một thân quần áo màu đứng đó, cô gái đang phát hoảng. Sau một lúc bưng tỉnh đại ngộ, rống giận, “Nói, muốn bao nhiêu tiền?”

Cô gái không ngờ được đối phương sáng khoái như thế, không khỏi ngẩn người.

Long Triệt rất nhanh lấy ra cặp sách, từ đó rút ra tờ tiền một trăm nguyên hung hăng ném cho cô gái, quát mắng: “Buông tay!”

Nhìn thấy hé tờ tiền đỏ tươi, nữ tử mừng rỡ như điên, buông ra tay Long Triệt, vội vàng cầm lấy tiền.

Long Triệt trong mắt lần thứ hai dâng lên khinh miệt cùng chán ghét. Khi chuẩn bị xoay người sang chỗ khác một lần nữa gọi taxi thì cánh tay lần thứ hai lại bị người kéo lấy!

“Có tiền thì rất giỏi? Cho rằng dùng tiền là có thể che giấu hành vi phạm tội?” -Đồng Vũ Lăng tóm trụ tay Long Triệt đích thủ, đầy ngập lửa giận.

. Ngày hôm nay, cô chỉ đến ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư xin gặp Long Triệt cầu tình. Không nghĩ ra lại đụng một màn như thế. Rõ như ban ngày, nam nhân này thật ghê tởm. Hấn ta không chỉ phi lễ, lại còn định dùng tiền che giấu hành vi phạm tội của mình. Ông trời có mắt như mù mới để hấn lớn lên nhìn đẹp mắt, một thân hàng hiệu!

Phát hiện không biết từ đâu lại xuất hiện một nữ nhân, Long Triệt tức giận lại một lần nữa nổi điên. Cầm lấy cặp sách rút ra một tấm vé một trăm nguyên, chán ghét ném về phía Đồng Vũ Lăng.

Điều này thật là chọc cho Đồng Vũ Lăng tức giận mà. Cô dùng sức kéo lấy tay hấn, nói:

“Đi, theo tôi đến đồn công an. Con người này, cư nhiên như vậy vũ nhục phụ nữ, tôi phải khiến cho anh thân bại danh liệt!”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hấn căn bản là Long Triệt

Cô gái quần áo đỏ nhìn thấy thế ... phát hoảng, vội vã kéo Đồng Vũ Lăng:

“Tiểu thư cô làm gì vậy, mau buông hấn ra!”

Đồng Vũ Lăng ngẩn ra, lập tức trách cứ:

“Hấn phi lễ với cô, cô có thể tố cáo hấn. Như thế nào có thể vì mấy trăm nguyên mà bỏ qua cho hấn?! Hiện tại, cô buông tha hấn, không khác gì là cho hấn cơ hội đi làm hại những cô gái vô tội khác.”

“Tiểu thư, cô đi đi. Ở đây không liên quan đến chuyện của cô!” Cô gái kia phát hoảng nhú mày, không để ý tới.

“Buông tay!”- Tiếng nói băng lãnh của Long Triệt vang lên. Chết tiệt, không phải từ nhỏ đã thề không đánh nữ nhân không thì hấn đã một quyền đánh tới Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng tiếp tục giữ lấy tay hấn. Cô bắt đầu nhìn sang cô gái đang phát hoảng kia, ánh mắt cấp tốc nhìn quét bốn phía. Vừa lúc thấy hai gã tuần cảnh, vì vậy lên tiếng hô to:

“Phi lễ a, cảnh sát tiên sinh mau tới đây, nơi này có người phi lễ!”

“SHIT!- Long Triệt chửi thề một tiếng.

Mất thấy cảnh sát đã tìm đến, nữ tử sắc mặt đại biến, xoay người nhanh chân bỏ chạy. Đáng tiếc, còn chưa chạy được xa đã bị cảnh sát bước như bay bắt tại chỗ!

“Cảnh sát tiên sinh, người bắt cô ta để làm chi, người phi lễ ở chỗ này cơ mà!”- Đồng Vũ Lăng một bên chỉ vào Long Triệt, một bên đối với cảnh sát vừa đến trước mặt trách cứ.

“Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi. Đây là một kẻ trong tập đoàn lừa đảo, chuyên môn cùng đồng bọn lợi dụng nữ tính oan uổng nam nhân đi đường phi lễ. Sau đó nhân cơ hội đòi bồi thường tổn thất.”

Sau khi cảnh sát giải thích hoàn tất, ánh mắt chuyển hướng Long Triệt:

“Nhờ có sự hỗ trợ của vị tiên sinh này, cảnh sát chúng ta truy tung lâu như vậy cuối cùng cũng có thể phá án rồi! Được rồi, phiền phức tiên sinh lưu lại địa chỉ liên hệ. Tương lai mới có thể ra tòa làm chứng.”

Không muốn lại bị làm lỡ thời gian, Long Triệt không cần nghỉ ngơi, lập tức đưa danh thiếp cho hấn. Sau đó, vừa vặn ngăn cản một chiếc xe đi qua, vội vàng đi.

“Bà tám chết tiệt, ai cần cô xen vào việc của người khác!”- Bị cảnh sát áp trụ, cô gái kia giận chó đánh mèo mắng chửi Đồng Vũ Lăng, gắt gao trừng mắt Đồng Vũ Lăng, ánh mắt hung ác độc địa quả thực có thể giết người.

“Tiểu thư, cô bình thường chưa bao giờ xem tin tức thấy cảnh như vậy sao? Cần phải để ý quan sát xã hội một chút, để tránh lần sau không oan uổng người tốt mà để cho kẻ phạm tội chạy mất!”

Một gã cảnh sát nhân cơ hội đó giáo huấn Đồng Vũ Lăng, lo lắng đồng mưu với nữ phạm sẽ tới, liền không hề dừng lại, không chậm trễ việc áp giải nữ phạm trở lại đồn công an.

Đồng Vũ Lăng ngây ra như phỗng, thu thủy trong mắt như cũ trũng thật lớn. Bình thường vội vàng công tác kiếm tiền, nàng nào có thời gian rảnh mà xem tin tức. Đã từng có một đồng sự của nàng bị người phi lễ mà lưu lại bóng ma rất lớn đến nỗi một đoạn thời gian tinh thần thất thường. Vì vậy, vừa nhìn thấy nam nhân đó “Phi lễ” bộ ngực của nữ nhân kia, tức giận của nàng không thể dập xuống được, không khống chế được mới chỉ trích nam nhân kia, không nghĩ ra ... Dĩ nhiên nghi oan cho người tốt!

Nhìn theo cảnh sát cùng nữ phạm chậm rãi đi xa, Đồng Vũ Lăng đầy bụng ảo não. Nửa ngày mới xoay người, rầu rĩ không vui đi về phía trước cửa tòa nhà ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư.

Đi bộ khoảng mười phút, Đồng Vũ Lăng đến đường cái đối diện tòa nhà ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư. Cô lợi dụng thời gian chờ đèn đỏ mà quan sát toàn bộ tòa nhà.

Bên cạnh ngân hàng là những tòa nhà san sát, cao vút lồng lộng, sừng sững hiên ngang. Phía trước, một chú chim khổng lồ được tạc với hai cánh dang rộng hướng bầu trời bay lượn, phá lệ hùng vĩ, đồ sộ. Cả tòa nhà ước chừng có 10 tầng. Các mặt của hạ tầng được thiết kế bởi các ô kính lớn kết hợp. (đoạn này nghĩa không sát)

Nghe nói, tổng giám đốc đây là con trai thứ hai- Long Hạo- của Long Khiếu Thiên -người sáng lập ra ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư. Ngân hàng này được thiết kế toàn bộ mạng không khí trang trọng. Hơn nữa, lại có nhiều chỗ mang phong cách hiện đại. Lúc mới đầu đã làm oanh động mọi người. Chỉ mới 15 tuổi, Long Hạo đã có thể thiết kế ra loại kiến trúc độc nhất vô nhị này, thật sự là thiên tài.

Đồng Vũ Lăng tự đáy lòng cảm thán một tiếng. Cô lướt qua đường cái, chậm rãi đi vào tòa nhà.

Nàng đầu tiên là đi tìm quản lý bộ môn nơi ba cô làm việc. Sau nhiều lần cầu tình, phân tích lợi hại, cuối cùng, cô rốt cục có thể lên đến tầng cao nhất để gặp mặt trợ lý đặc biệt của Long Triệt – Cao Chí Kiệt. Có người nói, hẳn có quyền thay Long Triệt xử lý rất nhiều chuyện.

Nhìn trước mắt nam tử trẻ tuổi, cẩn thận tỉ mỉ, tâm lý vốn khắt trương Đồng Vũ Lăng càng thêm thấp thòm. Sau nửa ngày tự trấn a, cô mới có dũng khí đi thẳng vào vấn đề, kể rõ nguyên do ba cô tham ô công khoản cùng với thỉnh cầu của bản thân. Sau khi nói xong, không dám thở mạnh, nàng lẳng lặng chờ phản ứng của hắn.

Cao Chí Kiệt ánh mắt phức tạp nhìn kỹ nàng một hồi, mới nghiêm túc nói,

“Hành vi loại này của ba cô không phải chuyện đùa, chúng tôi không có khả năng dung túng!”

Đồng Vũ Lăng cũng đoán trước sẽ có kết quả này. Vì vậy đã chuẩn bị sẵn tư thế khi có chuyện không may, cầu khẩn nói:

“Ba tôi luôn luôn theo khuôn phép cũ: thành thật chăm chỉ. Lần này chỉ vì một lúc hiểu sai mà phạm sai lầm. Chúng tôi thẳng thắn hướng công ty thỉnh tội. Cũng không dám trốn tránh trách nhiệm. Thật mong Cao tiên sinh có thể niệm tình ba tôi vì phạm lần đầu, đừng tố cáo ông ấy, cho ông ấy một cơ hội.”

“Ai không biết nhận sai?! Nhưng nếu mỗi người công nhân đều giống như ba cô thì ngân hàng chúng tôi thế nào phát triển được đây?! Bản thân nội bộ viên chức đều quản lý không tốt, chúng tôi làm sao hướng xã hội dân chúng ăn nói?”- Cao Chí Kiệt hừ lạnh.

Chuyện này ... Đồng Vũ Lăng giật mình, nàng vội vã nói tiếp:

“Đúng vậy, chuyện này cũng quan hệ đến danh dự của ngân hàng. Bởi vậy, càng không thể đường hoàng truyền ra ngoài! Có thể hòa bình giải quyết, đối với hai bên đều tốt. Hơn nữa, chúng tôi hứa sẽ không đem việc này nói ra ngoài, việc trả lại tiền chúng tôi sẽ tuân thủ hiệp nghị lên rút đền bù.

“Rất xin lỗi, chúng tôi không có khả năng dung túng cho loại công nhân này! Đồng Khải Kiểm tham ô công khoản, tình thế nghiêm trọng, chúng tôi sẽ khởi tố ông ta!”- Sau một lúc, Cao Chí Kiệt đưa ra phán quyết vô tình.

Đồng Vũ Lăng mặt mày sa sầm, khẩn cầu nói:

“Cao tiên sinh, ba tôi đã lớn tuổi rồi! Không thể chịu nổi lao ngục đâu. Được rồi, tôi muốn gặp tổng giám đốc của các ngài, phiền anh an bài giúp tôi được không?”

“Xin lỗi, tổng giám đốc của chúng tôi trăm công nghìn việc, không có khả năng xử lý loại việc nhỏ này!”- Cao Chí Kiệt lập tức cự tuyệt.

“Thế nhưng ...”-Đồng Vũ Lăng còn muốn tiếp tục thuyết phục. Thấy một gã viên chức cuống quýt đi vào, tại bên tai Cao Chí Kiệt nói nhỏ vài câu.

Chỉ thấy Cao Chí Kiệt sắc mặt tối sầm, một bên đứng lên một bên đối với Đồng Vũ Lăng hạ lệnh trực khách:

“Đồng tiểu thư, mời cô trở về đi, đừng ... gây trở ngại cho chúng tôi làm việc nữa.”

Mất thấy hắn muốn rời đi, nàng bỗng nhiên cái khó ló cái khôn, hô lớn:

“Cao tiên sinh, tôi quen biết Long Hạo, tôi là bằng hữu của Long Hạo!”

Quả nhiên, Cao Chí Kiệt ngay tức khắc lộn trở lại. Thần sắc tìm tòi nghiên cứu, có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm nàng.

“Biết Long Hạo không?! Nhị công tử của đại lão bản các anh, cũng là đệ đệ tổng giám đốc các anh!”- Để ba ba tuổi tác đã cao khỏi bị quan tòa, tránh cho mẹ nửa đời người lao khổ thương tâm khổ sở, để người một nhà thật vất vả khá lên hạnh phúc sinh hoạt, Đồng Vũ Lăng dứt khoát nói dối.

Cao Chí Kiệt tiếp tục nhìn lại nàng, chậm rãi nói rằng:

“Tổng giám đốc của chúng tôi không ở công ty!”

“Nga ... Tôi đợi anh ta!”

Cao Chí Kiệt im lặng, sau cùng liếc mắt nhìn nàng, lần thứ hai xoay người hướng ra phía ngoài đi.

Văn phòng to như vậy, nhất thời an tĩnh lại. Đồng Vũ Lăng thở phào nhẹ nhõm, toàn bộ thân thể mệt mỏi dựa trên ghế sofa. Cô đau khổ suy nghĩ kế tiếp làm sao bây giờ. Khi thấy Long Triệt thì muốn như thế nào nói cho có sức thuyết phục. Khi nàng ở trong trầm tư trung thanh tĩnh thì, Cao Chí Kiệt lần thứ hai xuất hiện.

“Cao tiên sinh, xin hỏi tổng giám đốc của các anh bao lâu mới quay về?”- Đồng Vũ Lăng khẩn cấp hỏi.

Cao Chí Kiệt không đáp. Chợt nghe một trận tiếng bước chân quen thuộc, cấp tốc quay đầu lại, cung kính nói:

“Long tiên sinh, anh đã trở về.”

Long Triệt đã trở về?! Đồng Vũ Lăng trong lòng vui mừng khôn tả. Thế nhưng khi nhìn thấy rõ người, tức thời mắt mở to ngây ngốc. Là hần, sáng sớm hiểu lầm hần là nam tử phi lễ. Bây giờ, hần ... Hần là Long Triệt? Là Long Triệt hành tung thần bí?! Trời ạ!

“Long tiên sinh, vị tiểu thư này là nữ nhi của Đồng Khai Kiềm- cán bộ viên chức phòng tài vụ. Đồng Khai Kiềm tham ô công khoản, con gái của hần đến đây cầu tình. Cô ấy nói rằng cô ấy là bạn của cậu hai!” -Cao Chí Kiệt chăm chú hướng Long Triệt báo cáo.

Long Triệt căn bản không có tâm chí đâu mà nghe nhưng đến câu nói cuối cùng kia, không khỏi nhìn lại Đồng Vũ Lăng một cái. Vừa nhìn, cả người chấn trụ.

Nhìn hần tuấn dung lãnh khốc, con ngươi đen phút ra sắc bén sáng quắc, Đồng Vũ Lăng mặt xám như tro tàn. Xem ra, có lẽ, cô nên sớm trở về mà thuê luật sư tốt nhất giúp ba lên tòa án! Vì vậy, cô nắm chặt túi, vội vã đi qua trước mặt bọn họ.

“Đều không phải muốn gặp tôi sao?” Bỗng nhiên, Long Triệt gọi lại cô, thanh âm lạnh lùng không nghe ra biểu tình gì. Sau khi đi vào phòng làm việc liền lưu lại một câu:

“Trợ lý Cao, đưa cô ấy vào đây!”

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nợ hần một cái ân tình

Văn phòng lớn bên ngoài đã khiến Đồng Vũ Lăng đại thán xa hoa, không ngờ văn phòng làm việc của Long Triệt bên trong mới chân chính là khí phái huy hoàng. Toàn bộ cảnh trí cùng đồ dùng quả thật đẹp, trông như phòng tổng thống trong khách sạn năm sao. Quả thật khiến nàng phải chú ý mà nhìn một chút.

Phòng làm việc chia làm ba khu vực: khu vực tiếp khách, khu vực làm việc, khu vực nghỉ ngơi!

Khu vực tiếp khách cùng với khu vực làm việc cũng không tách ra mà thông với nhau. Ở giữa phòng tiếp khách là một bộ sofa thật lớn cùng với một bàn trà thủy tinh tươi mát. Ngoài ra còn có hai cây trúc tươi tốt tượng trưng cho vinh hoa phú quý.

Trung tâm khu làm việc là một bàn làm việc vô cùng hoa mỹ. Bởi được tạo hình thuyền buồm bằng gỗ lim mới mẻ độc đáo và chiếc ghế bành to sụ nên trông có nét hoài cổ mà độc. Thân thể cao to của Long Triệt ngồi trên chiếc ghế bành. Phía sau là cả một "công trình" cảnh sắc nổi lên: bên trái là một chú chim ưng to lớn đang giương cánh được chạm khắc bằng gỗ, bên phải là một bồn cây cảnh xanh mát, ở giữa là 3 tấm kính trong suốt mở ra một đường chân trời vô tận. Còn khu nghỉ ngơi, bị chặn bởi một cánh cửa gỗ lim tinh xảo, vô cùng thần bí, nhìn không ra bên trong bố trí như thế nào.

“Xem xong chưa? Chẳng lẽ cô là tới để xem cách trang hoàng bố trí phòng làm việc của tôi?” -Câu hỏi hàm xúc ý tứ mười phần trên tức khiến Đồng Vũ Lăng hoàn hồn.

Thần sắc hiện lên một tia xấu hổ, Đồng Vũ Lăng lúc này mới bắt đầu lo lắng nghĩ thầm:

"Hần có thể hay không tiếp theo lấy sự kiện lúc sáng ra để gây khó dễ mình."

May thay, ông trời thật có mắt nhìn. Long Triệt bỏ qua chuyện đó không hề truy cứu mà lại nói sang chuyện khác!

“Biết ngày hôm nay là ngày gì không?” - Tiếng nói trầm thấp lộ ra chút cô đơn.

Long Triệt cầm khung ảnh trên bàn, nhìn người trong ảnh, thấp giọng nói:

“Ngày hôm nay là ngày kỉ niệm 6 năm tôi cùng cô ấy yêu nhau. Đáng lẽ ra hôm nay cô ấy phải trở thành vị hôn thê của tôi. Thế nhưng, cô ấy lại ra đi không từ giả. Cô ấy nói rằng cô ấy đi để thực hiện lý tưởng của bản thân.”

Đồng Vũ Lăng nghe, nhìn, khiếp sợ tới cực độ, hần ... vì sao hần lại nói những thứ này?!!!

“Vôn là tôi có khả năng chặn cô ấy lại. Nhưng giữa đường lại có chuyện ngoài ý muốn. Khi tôi hòa tốc chạy tới sân bay thì chuyến bay đã cất cánh. Thực ra, trước khi lên máy bay, cô ấy có gọi điện cho tôi nhưng điện thoại tôi lại hết pin. Tại thời khắc then chốt, điện thoại của tôi hết pin!” -Long Triệt nắm chặt khung ảnh, trên tay gân xanh nổi lên rõ ràng.

Đồng Vũ Lăng căn bản không hiểu hần nói cái gì, nhưng để khiến cho hần thoải mái, tăng thêm khả năng cầu tình, cô cất lời an ủi:

“Long tiên sinh cùng với nữ bằng hữu yêu nhau nhiều năm như vậy, tình cảm nhất định rất tốt. Đợi khi cô ấy thực hiện được lý tưởng sẽ lập tức trở về tìm

ngài! Ngài không cần thương tâm khổ sở ...”

“Ai nói tôi thương tâm? Ai nói tôi khổ sở!”- Long Triệt gào lên một tiếng. Sau đó, hắn tiếp tục trầm tư nhìn chăm chăm người trong ảnh.

Đồng Vũ Lăng trong lòng nóng như lửa đốt. Hắn rốt cuộc muốn làm sao! người như hắn mà cũng bị nữ nhân vút bỏ sao?! Còn có, làm cái gì bây giờ?! Lẽ nào cứ như vậy cùng hắn nói chuyện! Nghe hắn thổ lộ ?! Suy nghĩ một lúc, Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu, bất an bày ra khuôn mặt tươi cười:

“Long tiên sinh, không bằng ... trước tiên chúng ta nói về chuyện ba tôi tham ô công khoản được không?”

“Nói cho tôi biết, đối với phụ nữ các cô, thực hiện lý tưởng và làm vợ, cái nào trọng yếu hơn?” -Long Triệt tựa hồ không nghe thấy lời của nàng, vẫn đang mắc rối tại vấn đề của mình. Bất quá, tiếng nói không còn băng lãnh như vừa rồi.

Đồng Vũ Lăng cẩn thận mười phần, không dám đơn giản đáp lại.

“Này, Tôi hỏi sao cô không nói!”- Long Triệt lộ ra một tia không nhịn được.

“Ách, lý tưởng sao ... không, hắn là ái tình ... lý tưởng ...”

Đồng Vũ Lăng lắp bắp, không biết nói thế nào cho phải. Người chưa bao giờ nói đến chuyện ái như cô, tự nhiên không thể biết được tầm quan trọng của vợ. Nhưng cô lại lo lắng nói thật sẽ kích thích nam nhân trước mắt này.

Xuất kỳ bất ý, Long Triệt bỗng nhiên chuyển đề tài:

“Cô là bạn của Long Hạo? Cô và nó quen nhau từ bao giờ vậy?”

“Rất ... Từ rất lâu rồi, đại khái khoảng hơn mười năm trước!”

Đồng Vũ Lăng biết rõ bản thân nói dối. Bởi vậy, chỉ dám nói là 10 năm trước để cho việc này càng mơ hồ càng có lợi cho nàng:

“Có thể hắn không nhớ tôi, nhưng tôi nhớ kỹ hắn. Có một lần tại công viên chơi, hắn bị mấy tiểu hài tử vây công, là tôi ... Tôi giúp hắn giải vây.”

“Cô giúp hắn?”

Long Triệt khinh miệt nhìn ngắm thân hình mảnh mai tinh tế của cô. Tóc dài nhu thuận, da thịt trắng nõn hơi chút đỏ ửng, mắt to trong sáng, lông mày lá liễu, hàng lông mi dài hơi rung động, chiếc mũi khéo léo, đôi môi như cánh hoa hồng mềm mại ướt át ... Lớn lên cũng khá xinh đẹp!

Khi Long Triệt quan sát Đồng Vũ Lăng, nàng cũng không tự chủ được nhìn kỹ hắn. Tóc ngắn đen rậm rạp, mày kiếm anh tuấn ở phía trên một đôi mắt hoa đào mị hoặc nhân tâm, trán ngập đóa tình cũng mê hoặc. Tựa hồ có thể làm cho ai nhìn vào cũng sẽ bị mê luyến. Chiếc mũi cao thẳng, bạc thần khêu gợi khe khẽ. Toàn bộ ngũ quan khiến người sửng sốt, tuấn mỹ tuyệt luân, đẹp như điêu khắc. Bề ngoài thoạt nhìn có điểm phóng đảng không kiềm chế được, nhưng trông mắt lơ đãng phát ra tinh quang khiến cho người khác không dám nhìn vào.

“Cô có thể đi!”- Long Triệt không hề báo động trước, âm tình bất định, làm cho người khác bất ngờ.

Đồng Vũ Lăng đầy mặt ngạc nhiên:

“Vậy ... Vậy chuyện của ba tôi ...”

“Cô nghĩ làm như thế nào thì làm như vậy, tôi sẽ bảo trợ lý Cao sắp xếp.” -Ánh mắt nhìn nàng đột nhiên triển lộ một chút sục sôi cùng hân hoan, Long Triệt rất nhanh liền không chế nói:

“Nhớ kỹ, cô nợ tôi một cái nhân tình!”

“Nợ anh một cái nhân tình? ?”

“Hai cái đổi lấy phụ thân cô thoát khỏi bị ngục tù, cô không phải nên vui vẻ sao?”- Long Triệt hừ lạnh.

Hai cái? Hắn vừa không phải nói một cái sao? Thế nào đột nhiên sau một lúc lại biến thành hai cái?

Tựa hồ cảm thấy được nghi hoặc của nàng, Long Triệt ngoại lệ giải thích nói:

“Một cái là hoàn lại giúp Long Hạo khi còn bé nợ cô, một cái là cô hiện tại nợ tôi!”

Đồng Vũ Lăng bừng tỉnh đại ngộ, không tự chủ được nói:

“Kỳ thực Long tiên sinh là người có uy vọng như thế, cái gì cũng có, căn bản sẽ không có việc cầu người. Tôi nợ nhân tình của anh nhất định không trả được, không bằng ...”

Từ xưa đến nay, chuyện tối bất hạnh chính là nợ kẻ có tiền nhân tình. Đặc biệt là loại có quyền thế cổ quái quỷ dị. Căn bản khiến cho người khác nhìn

không ra như Long Triệt!

“Không muốn sao? Vậy thì cho qua!”- Long Triệt mày kiếm tức khởi.

“Không, không ... Tôi nợ, tôi nợ!” -Đồng Vũ Lăng vội vã đồng ý.

Long Triệt lạnh lùng quét mắt nhìn nàng, cầm lấy điện thoại gọi cho Cao Chí Kiệt:

“Cao trợ lý, tiền đến tiền khách!”

Không được mười giây đồng hồ, bóng dáng cao to của Cao Chí Kiệt đã tiến đến.

“Chuyện phụ thân của cô ta, tùy theo yêu cầu của cô ta mà xử lý đi.” -Long Triệt nói xong, lập tức cúi đầu, lực chú ý lần thứ hai trở lại ảnh chụp trước mắt.

Cao Chí Kiệt mở to mắt kinh ngạc, sững sờ mất một lúc mới dẫn Đồng Vũ Lăng theo hần đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiểu Lăng tử cùng tiểu Hạo tử

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, Đồng Vũ Lăng khoác áo, thả mái tóc dài ngồi trước máy tính, mở ra MSN.

Một khung đối thoại lập tức hiện ra:

“Hi, tiểu Lăng tử!”

Đồng Vũ Lăng khoe miệng mỉm cười, ngón tay nhỏ gầy bay nhanh gõ phím:

“Hi, tiểu Hạo tử, ăn xong cơm trưa rồi ah?”

Trung Quốc bây giờ vốn là hơn 9 giờ tối, nhưng ở Anh Quốc vên kia lại là hơn 1 giờ trưa.

“Uh, mới vừa ăn xong. Ngày hôm nay như thế nào?” -Bên kia đáp.

Hồi tưởng lại những chuyện phát sinh hôm nay, Đồng Vũ Lăng vui mừng đánh ra:

“Vô cùng nguy hiểm! Hảo ! Minh lớn như vậy, từ trước tới nay chưa từng thử qua loại cảm giác này! Sáng nay chứng kiến một nam nhân quần áo đẹp đẽ, khí phái phi lễ một nữ tử, mình vốn muốn làm một người thấy việc bất bình không tha. Ai ngờ lại là hiểu nhầm, oan uổng cho người tốt! Thực ra, nữ nhân kia chính là một người trong một tập đoàn phạm tội, chuyên môn lợi dụng nói nam nhân phi lễ. Sau đó, bắt bồi thường tổn thất này nọ!”

“A, bạn chưa từng xem tin tức sao?” -Rất rõ ràng, tiểu Hạo tử đã sớm biết loại hành vi phạm tội này.

“Minh bình thường làm gì có thời gian xem. Nhiều lắm chỉ nghe bạn bè hay đồng sự đề cập qua một ít hành vi phạm tội. Nhưng không có loại này! Thâm hơn chính là, nam nhân bị mình oan uổng kia, lại chính là người mà mình có việc cần cầu xin!”

“Oh, my god! Tiểu Lăng tử thật đáng thương! Minh có thể tưởng tượng lúc ấy bạn cảm thấy thất bại cùng ảo não bất lực cỡ nào! Về sau thế nào?! Anh ta có hay không nhân cơ hội làm khó dễ trả thù bạn?!”

“Anh ta ...”-Đồng Vũ Lăng đột nhiên nhớ tới cái gì, rất nhanh nói:

“Được rồi, tiểu Hạo tử, bên này chúng ta có người cùng tên với bạn đó, cũng có một chữ Hạo! Hơn nữa về phương diện kiến trúc thì hần cũng vô cùng giỏi. Nếu không phải mình biết bạn đã lâu, mình còn nghĩ các bạn là cùng một người đấy!”

“Oh? Thật sự? Hần họ gì?”

“Họ Long, gọi Long Hạo! nhị thiếu gia của một gia đình giàu có.”

Bên kia lập tức im lặng, khiến cho Đồng Vũ Lăng đoán hỏi:

“Làm sao vậy? Sẽ không bị mình đoán trúng bạn chính là Long Hạo đi?”

“Ách, như thế nào có thể! Được rồi, bạn nhận thức Long Hạo kia sao? Hấn là bạn của bạn?”

“Người bình dân như chúng ta như thế nào nhận thức công tử có tiền như vậy! Ba cùng đại ca của hấn đều làm ở ngân hàng. Nam nhân mà hôm nay mình oan uổng, vừa lúc là đại ca hấn!”

Bên kia lại là một trận trầm mặc.

Đồng Vũ Lăng có điểm không quen, cho hấn một người “Chấn tổng” tín hiệu, đồng thời nói:

“Như thế nào lại không nói nữa? Out rồi ah?”

“Minh vẫn ở đây, đang nghe bạn nói mà.”

“Oh. Bạn có biết mình rất thông minh không?!! Lúc đầu, Long Triệt, ách, chính là đại ca của Long Hạo đó, hấn không có tại công ty. Trợ lý của hấn lại không thêm để ý tới mình. Đã thế lại còn đuổi mình đi nữa chứ! Trong lúc cấp bách, mình này ra ý, nói xạo với bọn họ là mình biết Long Hạo! Quà nhiên, như mình mong muốn, trợ lý đó cho mình ở lại, đợi Long Triệt trở về. Long Triệt chắc là coi trọng Long Hạo, nên đồng ý thỉnh cầu của mình!”

Nhớ tới sự thông minh nhỏ nhỏ của mình, Đồng Vũ Lăng không nhịn được dương dương đắc ý.

“Được rồi, vậy bạn nói với hấn bạn nhận thức Long Hạo như thế nào?”

“Minh hả ...” -Đồng Vũ Lăng vừa nghĩ, vừa đem chuyện giữa trưa do mình biên đạo đánh đi ra.

Sau khi người bên kia xem xong, liền đưa tới một khuôn mặt tươi cười:

“Xem ra tiểu Lăng tử vốn là một mỹ nữ nha! Tiểu Hạo tử lần sau muốn gặp bạn, tiểu mỹ nữ đáng yêu xinh đẹp rồi!”

“Được thôi, mình chờ bạn, mình cũng muốn thấy ...” - Đồng Vũ Lăng kịp thời dừng lại, nghịch ngợm mà le lưỡi:

“Được rồi, Long Hạo đó, anh ta thật là lợi hại. Tuổi còn nhỏ mà có thể xếp đặt ra một tòa nhà không tầm thường như vậy. Ngân hàng nhà anh ta là do tự anh ta xếp đặt đó, khi đó anh ta mới có 15 tuổi, quả thật là thiên tài mà!”

Bên kia không bình luận gì cả, chỉ lại phát tới một khuôn mặt tươi cười.

“Tên của bạn có một chữ Hạo, tên của anh ta cũng có một chữ Hạo, xem ra, những người tên mang chữ Hạo đều có khả năng thiết kế nha!” - Đồng Vũ Lăng chột lại rồi một vẻ mặt hâm mộ, sau đó nói lời từ biệt:

“Tốt lắm, mình không quấy rầy bạn nghỉ trưa, mình cũng chuẩn bị đi ngủ. Ngày mai còn muốn sáng sớm đi làm đây!”

“Uh, chúng ta đêm mai thấy. Tiểu Lăng tử, ngủ ngon!”

“Tiểu Hạo tử, ngủ ngon! !” - Computer đã tắt máy, Đồng Vũ Lăng tiếp tục ngồi yên trước bàn, kiểu dung nôi lên trận trận suy nghĩ.

Nhận thức tiểu Hạo tử khoảng một năm, lúc ấy nguyên bản mọi người phong trào cùng nhau học dùng MSN. Thần xui quỷ khiến thế nào mà đánh nhầm hai chữ, đánh bậy đánh bạ lại quen hấn. Có lẽ đây là thiên ý đi, cô cùng hấn trò chuyện cùng nhau rồi cảm thấy hết sức hợp gu, rất nhanh liền trở thành bạn tốt.

Người ta thường nói, trên mạng vốn là một thế giới hư ảo. Vậy nên nàng cũng rất tự giác mà không hỏi chuyện riêng của hấn. Mà hấn cũng rất ăn ý. Hấn nói rằng, chỉ nói chuyện phiếm, không cần đề cập tới xem ảnh. Cô nghĩ, hấn lớn lên chắc rất xấu, không muốn người ta thấy. Bởi vậy, rất tôn trọng hấn, không đề cập tới chuyện trao đổi ảnh chụp.

Sau một thời gian nói chuyện với nhau, nàng biết hấn xuất thân là một gia đình bậc trung. Tu dưỡng tốt lắm! Người rất ôn nhu, từ nhỏ đã có năng khiếu về kiến trúc, trang trí, hiện tại đang du học tại Anh quốc, ước chừng còn một năm nữa là tốt nghiệp.

Hấn mặc dù còn đang đi học nhưng lại ra vẻ hiểu được rất nhiều. Hấn chưa từng ngại nàng, giận nàng vì không cho xem mặt. Mỗi lần đều rất kiên nhẫn cùng nàng chia sẻ những điều chứng kiến hay nghe thấy tại Anh quốc. Làm cho một người chưa bao giờ đi ra quốc gia khác như cô cũng có thể cảm giác được một chút.

Đồng thời, hấn cũng là người mà nàng thường xuyên tỏ lộ hết những khó khăn, ngăn trở mà nàng gặp phải.

Mấy người bạn tốt cùng học đại học biết chuyện nàng cùng hấn, đều nói đó là duyên phận, cổ vũ nàng nên cùng hấn phát triển trở thành tình yêu qua mạng.

Mỗi lần, nàng đều biểu hiện là chối bỏ, không có khả năng. Kỳ thật, chỉ có chính cô mới hiểu được, lòng của cô, có một chút ngại thẹn, một chút mê loạn. Cô vốn là nữ sinh, tự nhiên cũng như những cô gái khác, có đặc tính hoài xuân. Nhưng nàng chưa từng yêu bao giờ cho nên không cách nào xác định trái tim của chính mình rốt cuộc như thế nào.

Hấn nói qua, chờ sau khi hấn tốt nghiệp về nước, hấn sẽ cùng nàng chính thức gặp mặt.

Mỗi lần một mình yên tĩnh, nàng chung quy không nhìn được ước mơ cùng chờ mong thời khắc cùng hân gặp mặt! Cũng chỉ có lúc này, nàng đột nhiên rõ ràng, hân tạm thời không để cho nhìn thấy ảnh chụp vốn là bởi vì nguyên nhân khác, mà không phải hân lớn lên xấu. Dù sao người có được một viên ôn nhuận chi tâm, bề ngoài sẽ không đến mức quá kém đi! Hơn nữa, cho dù hân lớn lên có xấu thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ cảm giác được hân thật đẹp! Đơn giản là hân là tiểu Hạo tử! !

Tóc đã khô, Đồng Vũ Lăng từ trong ghế đứng dậy, chậm rãi trở lại trước giường.

Nằm trên chiếc giường mềm mại, nhìn chăm chú trần nhà, Đồng Vũ Lăng tưởng tượng ra một loạt những hình ảnh tốt đẹp, cuối cùng mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phú quý và tầm thường

Vào đông, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ rơi xuống đất khiến cho bên trong căn phòng sạch sẽ tăng thêm một phần nhu hòa.

Đây là một phòng ngủ đầy chất nam tính. Từ trần nhà, vách tường đến mặt đất đều mang phong cách trang trí sắc lạnh. Cả căn phòng bao gồm giường chiếu cũng không ngoại lệ.

Phòng phi thường lớn, bài biện vô cùng đơn giản, cũng không khó nhìn ra chủ nhân vốn là một người rất có phẩm vị mà tính cách lạnh lùng cao ngạo.

Nam tử vóc người cao lớn nằm trên chiếc giường màu xám, cũng không thấy nhỏ bé chút nào. Lúc này, hân chính là đang nằm trên chiếc đệm sang quý, hai mắt nhắm nghiền, mày kiếm cau lại, tựa hồ như ngủ không được an ổn, thoải mái.

Đột nhiên, một tiếng chuông đặc biệt dễ nghe cắt đứt phòng ngủ tĩnh mịch, đem nam nhân đang ngủ say đánh thức.

Mày kiếm nhăn lại càng sâu, nam tử cũng không mở mắt, mà là trực tiếp đưa tay cắt đứt điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại lần nữa vang lên, nam tử lần nữa cắt đứt.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, một tiếng xé gió vang lên.

Nam tử vừa trầm tĩnh trong chốc lát, cuối cùng chậm rãi mở mắt, mở ra điện thoại di động:

“Triệt, tại sao không tiếp điện thoại của em? Anh còn đang giận em sao? Mau mở thị tần, em có lời muốn nói với anh.”

Một tiếng hừ lạnh, hân nhìn lại hàng chữ, không phản ứng.

Rất nhanh, tin nhắn lại tới:

“Triệt, tại sao không mở thị tần? Anh cũng biết, nơi này rất lạnh, bên ngoài băng tuyết đầy trời, quán rượu rõ ràng mở ấm khí, nhưng em cảm giác được cả người phát run phát run, nếu như anh ở bên cạnh em thì tốt rồi!”

“Triệt, em rất nhớ anh, em muốn gặp anh.”

“Triệt, anh thật nhẫn tâm, anh đành lòng để cho em ngồi ở trước máy tính đau khổ chờ, anh nếu tiếp tục không hiện ra, tay của em cũng bị cước biến thành khối băng rồi, ô ô!”

Trải qua liên tiếp mấy tin tức tố đau đớn, trái tim Long Triệt cuối cùng không thể tiếp tục mạnh mẽ được nữa, đành phải bỏ dậy, xuống giường, đi tới cạnh bàn, mở máy tính.

“Em biết là anh không nỡ để ta chịu đông lạnh mà!”- Trên màn hình lập tức hiện ra dung nhan xinh đẹp không tầm thường của Trình Gia Văn, cô còn có ý đặc biệt bày ra bộ dáng đáng thương, làm cho nguyên bản trái tim Long Triệt đang lạnh như băng cũng bắt đầu mềm đi.

“Không có anh ở bên cạnh, em cảm thấy thật không quen!”

Trình Gia Văn tiếp tục vẽ mặt đau khổ, đau đớn đáng thương mà nhìn hân, nước mắt lưng tròng khiến cho người ta nhìn thấy càng thương xót.

Đáy lòng Long Triệt không tự giác mà dâng lên một tia đau xót, nhưng lại vẫn mạnh miệng mà hừ nói:

“Đó là do em tự tìm khổ mà thôi!”

Trình Gia Văn hơi bủ cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng nói:

“Người ta cũng là vì anh mà! Anh cũng biết tại Hollywood số người Hoa có thể đếm được trên đầu ngón tay, đến lúc đó nếu em trở thành diễn viên, chẳng những có thể khiến cho cả thế giới để ý, đồng thời cũng có thể làm cho anh về vang, làm cho người Hoa trên toàn cầu có thể phấn chấn một chút. Chẳng lẽ anh không muốn có một lão bà là diễn viên Hollywood? Trên mặt người nhà anh cũng sẽ càng thêm dát vàng”

“Anh không thấy thế! !” Long Triệt không cho là đúng, không chút nào cảm kích:

“Em biết anh chính thức muốn là cái gì!”

Trình Gia Văn ngẩn người, cô đương nhiên biết hắn muốn cái gì, chỉ là ... Rất nhanh, nàng xảo diệu mà ngăn đề tài:

“Lúc em xuống máy bay vốn là định gọi cho anh, nhưng mà em lại lo lắng sẽ đánh thức anh, cuối cùng đành phải nhịn xuống. Được rồi, tối hôm qua anh ngủ có ngon không?”

Ngủ ngon giấc không? Tuấn nhan Long Triệt hiện ra chút suy nghĩ. Tối hôm qua, hắn nằm ở trên giường, trần trọc, vẫn đợi đến thời gian cô xuống máy bay. Bất quá cuối cùng điện thoại của nàng vẫn không được khai thông, sau lần qua lần lại một lúc rất lâu rồi mới miễn cưỡng thiếp đi.

“Triệt, lúc nào rảnh rồi anh bay tới thăm em được không? Đạo diễn nói quay xong bộ phim này sẽ chính thức đề nghị em với công ty phim ở Hollywood, cho em chân chính trở thành diễn viên, để kịp sang năm tham gia liên hoan phim. Kế tiếp em sẽ bề bộn rất nhiều việc, khẳng định không có thời gian trở về, cho nên em muốn anh đến đây thăm em!”

Long Triệt không nói, bạc môi gặt gao mím lại.

“Triệt —— ”

“Anh không rảnh!”

“Không, anh nhất định có lúc rảnh rồi mà.” Trình Gia Văn lần nữa bày ra một bộ dáng muốn khóc:

“Chẳng lẽ anh đã thích cô gái khác rồi? Anh không thương em rồi?”

“Nếu lo lắng anh bị phụ nữ khác cướp đi, vậy em lập tức trở về!”

“Anh ... Em cái gì cũng chuẩn bị cho tốt rồi, hợp đồng cũng kí rồi, em không thể hủy hợp đồng!”

“Hết thầy hậu quả cùng phí tổn đã có anh lo!”

“Triệt hả —— ”

“Giọt —— giọt —— ”

Đồng hồ báo thức bỗng nhiên vang lên, buổi sáng bảy giờ, là thời gian mỗi ngày Long Triệt chuẩn bị rời giường!

“Anh cần phải rửa mặt, chuẩn bị đi làm rồi!” - Long Triệt nâng tay, chuẩn bị tắt đi thị tần.

“Em còn có chuyện muốn nói với anh!”

Trình Gia Văn ảo não thê lương mà nhìn tuấn nhan lạnh lùng dị thường của Long Triệt.

“Em lập tức trở về, anh sẽ coi như việc gì cũng chưa từng phát sinh, trước sau như một mà yêu em, nếu không ... em cứ suy nghĩ đi!” - Long Triệt nói xong câu cuối cùng, không chút do dự tắt đi thị tần, tắt đi máy tính.

Sau lúc, hắn hơi giật mình một chút. Lập tức như không có việc gì ra đến ban công, một bên hô hấp không khí tươi mát mới mẻ, một bên lẳng lặng trông về phía xa, sau đó bắt đầu vận động. Cho đến lúc rửa mặt xong, một thân chỉnh tề đi xuống lầu một ăn cơm, đã là 8 giờ sáng.

Trước bàn cơm to lớn, ngồi một vị lão nhân thần sắc nghiêm cẩn, dung mạo anh tuấn, hắn đứng là Long Khiếu Thiên- tổng giám đốc ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư. Hai lão bà lớn nhỏ của hắn phân biệt ngồi hai bên sườn, cùng trang phục vô cùng ung dung đẹp đẽ quý giá, theo tiêu chuẩn một quý phụ.

Tuổi hơi lớn một chút, chính là mẫu thân của Long Triệt, Tuyết Liên, bà từ ái mà nhìn Long Triệt đang chậm rãi đến gần:

“A triệt, Hoa thăm hôm nay nấu món thông tâm phấn mà con thích ăn nhất đấy.”(không biết là món gì)

Nhan Hồng là vợ hai của Long Khiếu Thiên cũng nhìn Long Triệt cười cười, từ thái độ trong thần sắc mơ hồ có thể nhìn ra nàng đối với Long Triệt là kính sợ.

“Cha, mẹ, mẹ hai, buổi sáng tốt lành!”

Như thường lệ, sau khi cùng mọi người chào hỏi, Long Triệt mới ngồi xuống.

“Uh!”

Long Khiếu Thiên thần nhiên mà ứng một câu, tiếp tục yên lặng ăn bữa sáng.

Long Triệt cũng tiếp nhận bữa ăn sáng mà người làm thuê đưa đến, khoan thai mà hưởng dụng.

Trừ ra Khâu Tuyết Liên ngẫu nhiên cùng Long Triệt nói một chút, thời gian ăn cơm chủ yếu là yên tĩnh.

Ước chừng sau mười năm phút đồng hồ, Long Triệt là người thứ nhất ăn xong bữa sáng:

“Cha, mẹ, mẹ hai, các ngài ăn từ từ, con đến công ty đây.”

Cùng một bầu trời, cùng một buổi sáng, gia đình nhà họ Đồng.

Vợ chồng Đồng Khải Kiếm, Đồng Vũ Lăng còn có Đồng Vũ Triết, ngồi xung quanh bàn ăn nho nhỏ, vừa cười vừa nói cùng nhau ăn bữa sáng.

“Cha, lần này cuối cùng hữu kinh vô hiểm, cha thật sự phải rời xa những suy nghĩ viển vông đi, không thể lần nữa đánh cuộc rồi!” --Đồng Vũ Lăng phát huy bản tính bà quản gia nhỏ của nàng.

“Uh, biết rồi! Sau này mặc kệ người nào theo cha nói ở đâu có luồng cổ phiếu có thể buôn bán gấp mấy trăm lần, cha cũng sẽ không tham gia!”

“Chuyện mặc dù đã giải quyết rồi, nhưng kế tiếp lại muốn cho bọn nhỏ đi theo cùng nhau chịu khổ!”

Đồng mẫu vừa vui vẻ, vừa lo lắng.

“Mẹ, người đừng như vậy. Chúng ta trước kia cuộc sống khổ cực cũng không phải chưa từng trải qua. Mẹ yên tâm, rất nhanh chúng ta sẽ đem khoản nợ này hoàn trả lại rõ ràng, đến lúc đó mẹ có thể hưởng phúc rồi!” Đồng Vũ Lăng vội vàng an ủi mẫu thân.

Nhìn nữ nhi hiểu chuyện, Đồng mẫu cõi lòng đầy vui mừng:

“Tiểu Lăng, may mà có con!”

“Được rồi chị, chị là nói thế nào mà thuyết phục được Long Triệt? Rõ ràng cha đã nói rằng hắn là thần mặt lạnh, vô cùng khó nói mà.”- Vũ Triết đột nhiên xen miệng hỏi.

“Dùng quỷ kế!”

“Dùng quỷ kế?” Cả nhà nhất tề kinh ngạc.

Đồng Vũ Lăng suy nghĩ một chút, đem những lời nói xảo mà mình đã nói, rồi chuyện Long Triệt bán cho mình nhân tình như thế nào tất cả đem nói ra.

“Tiểu Lăng, con ... con làm như vậy liệu có được hay không hả?” Trên khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn của Đồng mẫu lần nữa hiện ra lo lắng.

“Tuyệt đối không thành vấn đề. Được rồi cha, cha cũng phải nhớ kỹ. Chúng ta biết đây là nói dối, nhưng ở trước mặt người khác, đặc biệt ở công ty của cha, cần phải làm như là có chuyện như vậy, có chuyện con thật sự đã cứu Long Hạo một lần, biết không?”

“Chị, vạn nhất Long Hạo đột nhiên xuất hiện, không phải bị vạch trần rồi?”

“Em yên tâm, chuyện cũ năm xưa, đến lúc đó chị có thể nói hắn trí nhớ không tốt! Dù sao người có tiền như bọn họ vốn là sẽ không nhớ kỹ những chuyện như vậy đâu.”

“Vâng ạ, chị à chị thật thông minh!”- Đồng Vũ Triết nhân cơ hội khích lệ một chút, rõ ràng vốn là vuốt mông ngựa, ha ha.

“Cái này không cần phải nói!” Đồng Vũ Lăng cõi lòng tràn đầy cảm giác ưu việt, đột nhiên nhớ tới một việc, lại nói,

“Cha, cái kia Long Triệt ... Có bạn gái sao? Bạn gái là ai?”

“Điều này cha không rõ ràng lắm, hắn là người rất bề bộn, tác phong thần bí, lại rất ít khi lên báo, cuộc sống hàng ngày của hắn lại càng ít người biết.”

“Chị, chị hỏi như vậy để làm gì, chẳng lẽ ... Chị xem trúng người ta rồi?”- Đồng Vũ Triết cười gian.

Xem trúng hắn?! Hay nói giỡn! Mặc dù nam nhân đó đẹp trai vô cùng, nhưng là âm tình bất định, thần thần bí bí, không hiểu phong tình, tính cách thì lãnh khốc cao ngạo, thật đúng là làm cho người ta ăn không tiêu, ít nhất, nàng Đồng Vũ Lăng không thích “lạ lạ như vậy”. Bạn trai, phải như tiểu Hạo từ vậy, ôn nhu chăm sóc, siêu nhẫn nại, tu dưỡng cao nhã ...

“Chị, chị phát xuân hả, chẳng lẽ bị em nói trúng rồi?”- Đồng Vũ Triết đột nhiên kêu to.

Đồng Vũ Lăng hồi thần, lập tức gõ đầu hấn hai cái, giả vờ dạy dỗ:

“Em mới phát xuân đó!”

“Oa, chị sao lại đánh em, chị hỏi ba mẹ xem, về mặt của chị như vừa rồi, rõ ràng là về mặt mười tháng bị cắn ăn, không phải đang nghĩ muốn tình nhân thì là suy nghĩ cái gì?”

Đồng Vũ Triết vân vê sờ da đầu có điểm phát đau, oán giận.

“Em thì biết cái gì?! Chưa từng nói qua luyến ái lại còn bày ra một bộ dáng chuyên gia. Chị nói cho em biết, không có chị phê chuẩn, em không được phép nói chuyện yêu đương!”

Đồng Vũ Lăng vẫn như cũ mất hạnh trùng trùng.

“Em cũng không phải học sinh trung học, sắp học đại học rồi, tại sao không thể nói chuyện yêu đương?”

“Học sinh đại học có thể nói chuyện yêu đương, nhưng em Đồng Vũ Triết lại không được! Vì em là em của chị!”

“Chuyên chế! Bá đạo! Khó trách không có nam nhân nào thích chị!”

Đồng Vũ Triết thấp giọng nói thầm

Nhưng lại không trốn được nhĩ lực vốn rất thính của Đồng Vũ Lăng, nàng mất hạnh trùng trùng:

“Chị không ai thích? Hừ, đợi một năm nữa đi, đến lúc đó chị mang một cục phẩm nam trở về, em cũng đừng tự ti là được!”

“Di, tiểu Lăng, con có bạn trai rồi? Sao không mang về cho ba mẹ xem mặt một chút?!” Đồng mẫu vừa nghe, lập tức vui mừng nói.

“Ách ... không có, còn không có. Con mới vừa rồi nói bậy đó!”

Mặt Đồng Vũ Lăng đỏ lên, rất nhanh ăn xong chén cháo cuối cùng, tùy ý lấy một tờ giấy ăn lau miệng, một bên hướng ra cửa, một bên nói:

“Hôm nay mở cửa sớm, con đi làm trước đây!”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kết thúc

Đồng Vũ Lăng vừa mới trở lại công ty, liền bị đồng sự Hiểu Linh kéo.

Nhìn bộ dáng nàng thần bí mà hưng phấn, Đồng Vũ Lăng bất giác buồn bực lại tò mò:

“Làm sao vậy? Sáng sớm đã có vẻ mặt này, nhìn thấy trai đẹp hả?”

Tuổi của Hiểu Linh cùng Đồng Vũ Lăng không sai biệt lắm, cũng là năm ngoài mới tốt nghiệp, cùng nhau tiến vào công ty, quan hệ của hai người tự nhiên mà phi thường tốt.

Bất đồng với dung mạo chim sa cá lặn của Đồng Vũ Lăng, nàng chỉ là một cô gái có tướng mạo tầm thường, cũng như bao cô gái khác, đối với tình yêu tràn ngập ảo tưởng cùng ước mơ, câu cửa miệng của nàng là hy vọng mặt trời trên cao, giữa đường không hẹn mà gặp soái ca.

“Minh lại không may mắn như cậu có dung mạo khuynh quốc khuynh thành! Không hẹn mà gặp một người đẹp trai đại khái vốn chính là giấc mộng của mình đi.”

Khuôn mặt thanh tú của Hiểu Linh bỗng nhiên nổi lên thần sắc tự ti.

Đồng Vũ Lăng thấy thế, vội vàng an ủi nói:

“Hiểu Linh, cậu đừng nghĩ như vậy, tình yêu cùng duyên phận đối với mỗi người cũng rất công bình, không liên quan bề ngoài cùng tính cách, mỗi người đều có thể gặp chân mệnh thiên tử của mình. Chỉ là thời gian sớm muộn gì mà thôi.”

Mỉm cười nhìn chăm chú vào bạn tốt trước mắt, Hiểu Linh đột nhiên nói:

“Vũ Lăng, cậu có điều kiện tốt như vậy, người theo đuổi khẳng định một xấp đầy, tại sao vẫn chưa yêu ai? Vốn là không thấy ai vừa mắt? Hay là muốn gả cho một siêu cấp phú ông?”

Đồng Vũ Lăng ngạc nhiên, lập tức mỉm cười nói:

“Minh không phải nói rồi sao? Thứ này dựa vào duyên phận, hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?” - Hiểu Linh không thể chờ đợi được mà phát huy bản tính bất quãi.

Đồng Vũ Lăng nở một nụ cười đậm nhạt, chuyển đề tài:

“Tốt lắm, không nói chuyện của mình nữa. Cậu thì sao, vừa nãy mình vừa đến công ty cậu đã kéo mình, thần thần bí bí, không phải có chuyện muốn nói với mình sao?”

Hiểu Linh lúc này mới nhớ ra, lập tức hăng hái bùng bùng nói:

“Tớ thu được tin tức, buổi tối ngày mai toàn thể nhân viên công ty chúng ta cùng công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương liên hoan, chúc mừng hợp tác lâu dài giữa hai công ty đạt thành!”

“Điều này có gì kinh ngạc, công ty chúng ta thường xuyên cùng đồng bọn này liên hoan còn gì!”

“Lần này bất đồng, nghe nói công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương có rất nhiều nam thành viên đều là bề ngoài bất phàm, thanh niên tài tuấn, hơn nữa tiền lương lại cao, phúc lợi hảo. Nếu vận khí tốt, đến lúc đó có thể câu được một người trong đó, như vậy phát đạt rồi!” - Hiểu Linh khôi phục bản tính thích nằm mơ của nàng:

“Được rồi Vũ Lăng, nghe nói con trai của lão bản công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương cũng đến, anh ta tuổi còn trẻ mà đã phụ giúp cha làm việc, là phó tổng giám đốc, nói không chừng đến lúc đó sẽ nhìn trúng cậu đấy!”

Đồng Vũ Lăng không cho là đúng, lạnh nhạt nói:

“Người ta có điều kiện tốt như vậy, khẳng định sớm có bạn gái rồi.”

“Mặc kệ anh ta có hay không có bạn gái, dù sao ngày mai cậu cũng phải trang điểm xinh đẹp một chút, nói không chừng thật sự có thể bay lên trên cao biến thành phượng hoàng, trở thành tổng giám đốc phụ nhân công ty Xa Dương đâu!”

Đồng Vũ Lăng tiếp tục cười mà lắc đầu, tán dóc tiếp vài câu, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu làm việc.

Liên hoan đêm đó, Đồng Vũ Lăng cũng không mặc trang phục long trọng hay tận lực trang điểm, một thân quần áo mùa đông bình thường, tóc dài qua vai, vô cùng đơn giản, nhưng bản thân nàng là thiên sinh lệ chất, mặc dù trang phục bình thường, nhìn qua cũng thấy vô cùng tuyệt mỹ, thoát tục. Trái lại, Hiểu Linh, thật sự là thay đổi từ trong ra ngoài, toàn thân một bộ dáng như ra trận, sau khi trải qua một phen trang điểm, quả nhiên so với bình thường xinh đẹp động lòng người rất nhiều.

“Vũ Lăng, mọi người không phải đã nói rồi sao, như thế nào cậu lại không trang điểm?”

Hiểu Linh nhìn hai người trang phục đối lập, bất mãn chu miệng.

Đồng Vũ Lăng đưa cho nàng một nụ cười ấm áp, từ đáy lòng ca ngợi nói:

“Trang phục của cậu hôm nay đẹp lắm nha! Phệt dựa vào kim giả bộ, người dựa vào y giả bộ lời này quả nhiên không sai! Hiểu Linh, khẳng định cậu sẽ là tiêu điểm của toàn trường ngày hôm nay!”

“Nhưng là ... Bọn họ có thể hay không cảm giác được mình rất khoa trương rồi?”

“Như thế nào lại vậy? Cậu xem Lily, Amy các nàng, cũng không phải trang phục ra trận giống nhau?” - Đồng Vũ Lăng vỗ nhẹ bả vai của nàng một chút, giúp nàng trấn định.

“Nhưng là cậu không có!” - Hiểu Linh liếc mắt một cái lườm Vũ Lăng, không nhìn được lần nữa nghi vấn:

“Vũ Lăng, tại sao cậu một chút cũng không vì tương lai bản thân mà suy nghĩ? Cậu lớn lên tuy rằng rất đẹp, nhưng mẹ mình thường xuyên nói, phụ nữ mặc kệ thật đẹp, nếu không nắm chắc cơ hội, đến cuối cùng cơ hội sẽ là tự đánh mất. Chúng ta đã 24 tuổi, là độ tuổi rực rỡ nhất, hẳn phải nhân cơ hội tìm một người chồng tốt!”

Đồng Vũ Lăng nhìn nàng một hồi, rốt cục trả lời,

“Hiểu Linh, kỳ thật ... Mình đang đợi một người!”

“Chờ một người? Sẽ không phải là người bạn quen trên mạng mà bình thường cậu vẫn kể với tớ đi?”

“Uh!”

“Ngay cả mặt anh ta cậu cũng chưa từng thấy, như thế nào mà đem bản thân chết như vậy rồi? Vạn nhất nếu anh ta lớn lên xấu vô cùng, sau khi gặp mặt mới phát hiện không phải đối tượng lý tưởng của cậu, như vậy không phải là tự dưng lãng phí thanh xuân của mình hay sao?”- Hiểu Linh cảm thấy bất bình cùng sầu lo thay nàng:

“Cho dù anh ta có hợp ý cậu, cậu có thể cam đoan anh ta thích cậu sao? Quen biết lâu như vậy rồi, anh ta căn bản là không có ý tứ đó.”

“Mặc kệ như thế nào, mình cũng quyết định thử một lần. Dù sao một năm nữa anh ấy cũng trở về rồi. Đến lúc đó nếu thật sự hữu duyên vô phận, mình sẽ tìm nửa khác cũng không muộn mà!”-Đồng Vũ Lăng đẩy mặt kiên quyết.

“Chỉ sợ rằng, trái tim của cậu hướng về phía anh ta, cho dù biết bản thân cùng anh ta không có kết quả, cũng vô tâm để ý đến nam tử khác!” Hiểu Linh tiếp tục lo lắng.

“Sẽ không đâu, cậu cũng biết mẹ mình là người thương mình nhất mà, vì mẹ, mình nhất định sẽ không tương tư đơn phương, trở thành ni cô đâu! ! Được rồi, đừng lo lắng cho tớ nữa, buổi liên hoan sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi.”-Đồng Vũ Lăng nói xong, sửa sang lại một chút trên quần áo của Hiểu Linh, sau đó cầm tay nàng, chậm rãi đi vào đại sảnh.

Cả đại sảnh đã đầy người, sáu cái bàn lớn gồm những nhân viên của hai công ty luân phiên ngồi.

Đồng Vũ Lăng cùng Hiểu Linh vừa tiến vào đại sảnh, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt từ các thành viên của công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương.

Đồng Vũ Lăng mỉm cười cùng bọn họ gật đầu một cái bắt chuyện. Hiểu Linh thì thẹn thùng không thôi, trên khuôn mặt thanh tú lộ một nụ cười ngại ngùng.

Tìm được vị trí ngồi xuống, Đồng Vũ Lăng chính thức cùng bọn họ nói chuyện với nhau, câu được câu không.

Mọi người vừa cười vừa nói, lúc cơm nước xong chính thức chia tay, đã là mười giờ tối.

Một số đồng sự cùng nhau thuê phòng ở, đã cùng nhau đi về. Hiểu Linh với Đồng Vũ Lăng lại ở hai phương hướng trái ngược, vì vậy trước cửa quán rượu liền chia tay.

Đón gió đêm lạnh lẽo, Đồng Vũ Lăng đi giữa đám người thừa thớt, chuẩn bị bắt xe bus. Đang đi, lại nghe thấy phía sau vang lên một tiếng còi xe dòn dập, nhìn lại, một khuôn mặt anh tuấn hé ra từ cửa xe.

Là hán! ! Con trai độc nhất của chủ tịch công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương, đồng thời cũng là tổng giám đốc của công ty vận chuyển hàng hóa Xa Dương – Tiêu Chính.

“Đồng tiểu thư, không biết tôi có vinh hạnh được đưa cô về nhà hay không?”- Chiếc xe màu xám chậm rãi đi tới bên cạnh Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng cười cự tuyệt:

“Cám ơn Tiêu tiên sinh, phía trước chính là trạm xe bus, tôi đáp xe bus trở về là được.”

Tiêu Chính Hoa cũng không buông tha cho, mà là hỏi nàng ở đâu, sau khi nghe được trả lời của nàng, lập tức bày ra một bộ dáng kính hi trùng hợp:

“Vừa lúc cùng đường, đến, tôi tiễn cô một đoạn đường!”

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, ngẩn người. Cùng đường? Có hay không như vậy khéo léo?

“Đồng tiểu thư, nơi này không để cho xe dừng đâu, mau lên đây đi!”- Tiêu Chính Hoa đã mở cửa xe.

“Ách, thật sự không cần phiền toái mà!”- Đồng Vũ Lăng uyển chuyển ngôn ngữ cự tuyệt.

“Tôi không phải đã nói cùng đường mà, như thế nào phiền toái đâu! Hoặc là ... Đồng tiểu thư xem thường Tiêu Chính Hoa ta?”

Nghe được câu nói cuối cùng, Đồng Vũ Lăng cũng không thể tái tri hoãn, không còn cách nào khác đành phải một bên nói lời cảm ơn, một bên bước vào trong xe.

Đội nàng thắt dây an toàn xong, Tiêu Chính Hoa mới bắt đầu cho xe chạy, sau đó xuyên thấu qua kính xem lăng l់ chăm chú nhìn vào nàng.

Không gian nhỏ bé làm cho Đồng Vũ Lăng cảm thấy quẫn bách, nghe tiếng hít thở của nhau, khiến nàng nhất thời không biết làm sao.

Đột nhiên, Tiêu Chính Hoa đánh vỡ trầm mặc:

“Đồng tiểu thư tiến vào công ty mạo dịch Hoa Tiêu đã bao lâu?”

“Khoảng tầm một năm rồi!”

“Mới một năm hả? Tôi cứ tưởng rằng phải ba bốn năm rồi đấy! Vô luận là lời nói hay cử chỉ của cô, đều có vẻ tự nhiên hào phóng, không chút nào giống như một cô gái mới ra ngoài xã hội cả.”

Đồng Vũ Lăng ngượng ngùng cười:

“Tiêu tiên sinh khách lệ rồi! Tôi mới vừa tốt nghiệp năm ngoái thôi.”

“Ồ nơi đó làm việc có tốt không?”

“Uh, hoàn hảo!”

“Như vậy Đồng tiểu thư có hay không có kế hoạch hoặc lý tưởng gì đó?”

“Ách...”- Đồng Vũ Lăng ngẩn ra.

“Ha ha, xin lỗi, tôi hỏi câu này dường như hơi trực tiếp, Đồng tiểu thư đừng để ý nhé!”

“Không... Không quan hệ!”- Đồng Vũ Lăng cũng lúng túng cười.

Kế tiếp, trong xe tràn ngập không khí khác thường, đại đa số thời gian đều là Tiêu Chính Hoa đặt câu hỏi, Đồng Vũ Lăng trả lời. Sau đó Tiêu Chính Hoa lại đem vấn đề tiến đến công việc, tiếp tục đàm luận.

Từ đó cũng làm cho Đồng Vũ Lăng rõ ràng, Tiêu Chính Hoa tuổi còn trẻ mà đã làm tổng giám đốc một công ty có quy mô không nhỏ, cũng không phải bởi vì anh ta vốn là thái tử, mà là dựa vào thực lực của bản thân...

20 phút đồng hồ đi xe cuối cùng chấm dứt. Đồng Vũ Lăng xuống xe, đối với Tiêu Chính Hoa lần nữa nói lời cảm ơn, rồi sau đó vội vàng xoay người hướng cửa tiểu khu đi đến, vẫn không dám quay lại nhìn kỹ ánh mắt cổ quái của anh ta.

Tiêu Chính hoa cũng đưa mắt nhìn nàng, như nghĩ tới cái gì mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, cho đến khi hoàn toàn biến mất mới thu hồi tầm mắt, nhún ga, đi đến chỗ quay đầu phía trước, dọc theo phương hướng tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Gặp lại Long Triệt

Sau khi về nhà tắm rửa xong, đã là hơn 11 giờ đêm.

Đồng Vũ Lăng cũng không lập tức trên giường ngủ, mà là mở ra computer, khởi động MSN, chứng kiến cái đầu quen thuộc đang sáng, lập tức đánh chữ phát đi qua.

Bên kia không phản ứng, vì vậy nàng BUZZ một lần. Đợi một lúc nữa, ngay lúc nàng chuẩn bị buông tha cho chuẩn bị logout, bên kia cuối cùng trả lời:

“Tiểu Lăng tử, đã trễ thế này em còn vào? Liên hoan đã trở về?”

“Uh, mới vừa trở về, vừa rồi anh chạy đi đâu thế, hình cái đầu phát sáng, mà lại không đáp lại!”

“Xin lỗi, anh đang ở thư viện, vừa mới tìm sách.”

Đồng Vũ Lăng bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên nhớ tới những lời Hiếu Linh nói ngày hôm qua, vẻng với sự quái dị của Tiêu Chính Hoa đêm nay, không khỏi hỏi:

“Tiểu Hạo tử, em... Em có chuyện nghĩ muốn nói với anh, đêm nay liên hoan cùng công ty kia, có một nam nhân dường như có ý đối với em!”

Không giống dĩ vãng lập tức trả lời, bên kia dừng một chút.

Hắn mất hứng rồi? Đồng Vũ Lăng trong lòng vui vẻ, tiếp tục nói:

“Tiểu Hạo tử, còn đó không? Sẽ không lại là đi tìm sách rồi chứ?”

“Ách, anh ở đây! Nam nhân kia ... Điều kiện hẳn là tốt.”

“Cũng được, tướng mạo đường đường, tuổi vẫn còn trẻ, thông minh, có năng lực.”

“Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu Lăng tử là một cô gái xinh đẹp như vậy, đáng lẽ đã sớm phải được nam nhân thương yêu cùng che chở. Tiểu Lăng tử, chúc mừng em nhé!”

“Ngoại trừ chúc mừng, anh không có cái gì khác nói với em sao?” - Đồng Vũ Lăng không tự chủ được hỏi.

Bên kia lại là một trận trầm mặc, một chút mới nói:

“Cảm giác của em đối với người kia thế nào?”

“Em ... Em ...”

“Ha ha, anh thật là khờ quá mà, tự nhiên lại hỏi như vậy. Người ta điều kiện tốt như vậy, em hẳn là thích đúng không!”

“Anh thì sao? Tiểu Hạo tử, anh thích em sao?” - Ngón tay Đồng Vũ Lăng không kịp không chế, vội vã đánh ra những lời này, nhưng cuối cùng, lại là xóa đi, một lần nữa hỏi:

“Tiểu Hạo tử, anh cho rằng em nên tiếp nhận anh ta sao?”

Phát hiện hẳn lại im lặng, trái tim vốn yên lặng của Đồng Vũ Lăng một lần nữa dấy lên hy vọng:

“Anh không muốn em nhận lời nam nhân khác, có phải hay không? Có phải hay không? ”

“Như thế nào lại như vậy được, tiểu Hạo tử không phải là người chuyên chế như vậy, hơn nữa tiểu Hạo tử cũng không có tư cách làm như vậy!”

Một chút hy vọng, lần nữa biến mất! Thực đúng, Dư Hiểu Linh nói rất đúng, hết thảy chỉ là chính mình một mình tình nguyện, tiểu Hạo tử đối với chính mình căn bản là không có cái ý tứ kia! Cũng đúng, người ta đường đường là một người du học ở Anh quốc, như thế nào lại nhìn trúng người tầm thường như mình đây! Thành linh buồn vô cớ cùng mất mát tiến đến, làm cho Đồng Vũ Lăng cảm thấy vô lực, nhất thời không biết nói tiếp như thế nào, vì vậy, nàng lựa chọn nói lời từ biệt,

“Tiểu Hạo tử, em hơi mệt, buồn ngủ rồi.”

“Ách ... được, anh không quấy rầy em nữa, nhanh đi nghỉ ngơi đi! Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” - Đồng Vũ Lăng đánh xong hai chữ cuối cùng, rời khỏi MSN, tắt đi computer, sau đó không yên lòng mà trở lại trên giường, trơ mắt mà nhìn trần nhà, ánh mắt vẫn đang vô cùng cô đơn cùng bị trướng, ngực phảng phất như bị một đồ vật nào đó đè xuống, khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nằm ở trong ổ chăn ấm áp, nhưng lại như thế nào cũng không ngủ được, nàng luôn luôn dễ dàng ngủ, đêm nay dĩ nhiên lại mất ngủ, chỉ vì giấc mộng đã lâu, bỗng đột nhiên tan biến ...

Trong đại sảnh rộng rãi xa hoa.

Tường nhà màu trắng sữa óp đá phát sáng dưới ngọn đèn có vẽ phá lệ huy hoàng cùng đẹp đẽ, quý giá bức người, lộ ra khí chất ung dung như nơi ở của hoàng gia.

Tiến vào nơi này đều không phải là nhân vật giàu có thì cũng là những người thuộc xã hội thượng lưu, mà ngồi vây quanh cái bàn cạnh cửa sổ là ba người nam nhân, lại càng là giàu trung cực phẩm. Một thân hàng hiệu, tuổi còn trẻ anh tuấn, khí độ bất phàm, trời sinh là nhân vật tiêu điểm.

“Này, mình gọi các cậu đến không phải uống trà trêu chọc, mà là giúp mình ra chủ ý!” - Chứng kiến bạn tốt nhất đang ngồi nhàn nhã cùng bình yên, Long Triệt trong lòng càng thêm xúc động, vừa lại nhả ra một tầng khói nhạt.

Trương Ít Kỳ nhún nhún vai, một bộ dáng lực bất tòng tâm.

Lý Tuấn thì lộ vẻ cười hừng thú, nhân cơ hội chế nhạo nói:

“Triệt, tớ đã sớm nói với cậu rồi, phụ nữ vốn đơn giản là không chịu nổi cuộc sống buồn tẻ, vốn là phải thường xuyên gửi gắm một chút, đừng lạnh lùng quá. Không nghe lời tớ, bây giờ mới thấy có hại rồi đi!”

Long Triệt trừng mắt nhìn hẳn:

“Lý đại thiếu gia cậu lợi hại như thế, vậy mau chóng nghĩ ra một đối sách cho tớ đi chứ hả!”

Cùng Long Triệt nhận thức nhiều năm, bọn họ biết lúc nào có thể nói giỡn, lúc nào cần phải đứng đắn. Vì vậy, Trương Ít Kỳ đầu tiên lên tiếng:

“Năm nay là đại thọ tám mươi tuổi của bà ngoại cậu, yến hội đêm nay khẳng định sẽ càng long trọng hơn so với những năm trước, vì vậy bạn gái mà cậu

mang theo nhất định phải là xuất thân danh môn, đẹp đẽ, quý giá hào phóng, không thể có nửa điểm sai lầm!”

“Trình Gia Văn lần này cũng thật quá phận rồi, hôm nay mới nói quá gấp không thể trở về, rõ ràng vốn là không để cho cậu có thời gian đi tìm một phụ nữ khác. Tớ thấy là, cậu càng phải tìm một phụ nữ so với cô ấy càng tốt, đừng để cho cô ấy coi cậu không ra gì. Không bằng tìm ngôi sao đi, các nàng là người am hiểu diễn trò nhất, tuyệt sẽ không làm mất mặt mũi của cậu!” - Lý Tuấn cũng thu hồi về mặt bất cần đời, chăm chú phân tích nói ra đề nghị.

Trương Ít Kỳ nhưng lại lập tức bác bỏ:

“Ngôi sao tốt một chút đều có danh tiếng, tất cả mọi người đều biết đến. Bà ngoại của Long Triệt xuất thân là hậu duệ hoàng thất, là tiêu chuẩn danh môn khuê tú, vô cùng xem thường diễn viên, nếu để lão nhân gia người biết Long Triệt cùng với ngôi sao có qua lại, không tức chết mới là lạ. Triệt, xem ra đêm nay cậu chỉ có thể hành hiệp cô độc rồi.”

“Long Triệt chẳng những có được huyết thống của hậu duệ hoàng thất Anh quốc, nhà mẹ đẻ lại là tập đoàn Khâu Thị kiêm người thừa kế chủ tịch của ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư, vĩnh viễn đều là nhân vật tiêu điểm. Những người khác đi đến đều có kết bạn cả, cậu ấy làm sao lại có thể cô đơn một mình?” - Đến phiên Lý Tuấn phân giải.

Nhìn bọn họ ngơ ngác một lời ta một ngữ, nhưng lại hồi lâu cũng không đưa ra được một ý kiến mang tính kiến thiết nào cả, Long Triệt càng cảm giác được phiền não, không yên lòng mà hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, lơ đãng chứng kiến một bóng người màu tím nhỏ nhắn mảnh khảnh xinh xắn, đầu tiên là ngần ra, lập tức đứng lên.

“Triệt, cậu đi đâu thế? Vài giờ nữa là tiệc rượu sinh nhật của bà ngoại cậu bắt đầu rồi!” - Trương Ít Kỳ cùng Lý Tuấn kinh ngạc, hô trợ hấn.

“Tớ có chút việc đi trước rồi, các cậu cứ tự tiện đi! Về phần bạn gái, không cần các cậu lo lắng rồi! Đến lúc đó gặp!” - Long Triệt nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi hướng cửa lớn, đi ra bên ngoài ...

Cửa hàng bánh Vương Mão.

Nhìn đội ngũ càng ngày càng ngắn, Đồng Vũ Lăng tâm tình càng ngày càng vui mừng.

Hôm nay đến phụ cận nơi này gặp khách, lúc gần đi khách nhân đột nhiên đưa nàng hai hộp bánh. Cửa hàng bánh Vương Mão vốn là nơi bán bánh nổi tiếng nhất thành phố G, bánh của nơi này chẳng những thơm mát giòn ngon miệng, hơn nữa trong quá trình làm bánh vô cùng vệ sinh. Sinh ý tự nhiên vô cùng tốt, đặc biệt lúc gần xế chiều, người đến mua bánh lại càng nối liền không dứt, đội ngũ xếp thành trường long (nghĩa là rồng không nhìn thấy đuôi, hí hí)

Nếu không phải ở bên cạnh không có bán bánh này, nàng thật là không muốn xếp hàng ở đây, bất quá nhớ tới người một nhà vui vẻ cùng nhau nhấm nháp mỹ vị điểm tâm, có khổ cực hơn chút nữa cũng đáng.

Đồng Vũ Lăng lâm vào giữa ảo tưởng tốt đẹp, chợt thấy cánh tay bị người dùng lực nắm chặt, làm cho khi nàng xem rõ ràng bóng người to lớn còn có khuôn mặt tuấn mỹ sắc mặt lãnh khốc tuyệt luân của người trước mặt, không khỏi ngây người ...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trả lại nhân tình của người khác

Giây tiếp theo, nàng bị Long Triệt kéo đi ra khỏi hàng ngũ, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, giãy dụa nói:

“Long tiên sinh, anh muốn làm gì vậy, cũng sắp đến tôi rồi, tôi đã xếp hàng đợi mười lăm phút rồi đấy!”

Long Triệt quay đầu lại ngấm một chút tên của cửa hàng bánh, lạnh lùng nói:

“Nếu cô muốn ăn, lần sau tôi bảo người ta đưa đến cho cô một trăm hộp!”

Hắn nói gì vậy? Dùng tiền để người sao? Đồng Vũ Lăng thẹn quá thành giận,

“Có tiền thì rất giỏi sao, buông tôi ra, tôi mới không cần một trăm hộp của anh!”

Long Triệt nắm chặt nàng, đi nhanh về phía trước, tuấn nhan không chút thay đổi, dị thường lạnh lùng, bắt đầu khiến cho người trên phố chú ý.

“Long Triệt, nếu anh tiếp tục không buông tay, tôi sẽ kêu lên đấy!” - Đồng Vũ Lăng tức giận nói, thấy hắn vẫn không phản ứng, chuẩn bị kêu to.

Long Triệt kịp thời che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó lại thuận thế đem nàng ôm vào trong lòng.

Khí tức nam tính đặc biệt xông vào mũi, Đồng Vũ Lăng sững sốt một lúc lâu mới từ giữa thanh tỉnh lại, phát hiện mình đã bị đặt trong một chiếc xe xa hoa. Mà Long Triệt, vừa mới leo lên ghế điều khiển.

“Tự thắt dây an toàn vào!”- Hắn lạnh lùng mà nhắc nhở một tiếng, khởi động xe. Ý thức được nàng vẫn còn đang lo lắng, liền thoảng nghiêng người, tự mình thay nàng cột chắc dây an toàn.

Cực lực nhịn xuống bối rối trong lòng, Đồng Vũ Lăng gấp giọng hỏi:

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Long Triệt không nói, chậm rãi di chuyển xe.

Đồng Vũ Lăng càng thêm tức giận,

“Này, anh là người không có lễ phép hả, tôi đang nói chuyện với anh mà!”

“Đêm nay là ngày đại thọ 80 tuổi của bà ngoại tôi, tôi muốn cô làm bạn gái của tôi!”- Long Triệt cuối cùng nói ra mục đích.

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, bất ngờ ngẩn người. Làm bạn gái của hắn? Trong bữa tiệc sinh nhật của bà ngoại hắn? Nhưng là ... Đồng Vũ Lăng không chút nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt:

“Xin lỗi, anh tìm người khác đi, trừ phi vốn là bằng hữu, nếu không tôi sẽ không vô duyên vô cớ hỗ trợ đâu.”

Bằng hữu? Nàng xứng sao? Long Triệt khinh miệt mà nhìn về phía nàng, thản nhiên nói:

“Nhớ kỹ lần trước tôi miễn cho hành vi phạm tội của cha cô? Coi như cô hoàn lại nhân tình cho tôi!”

Nàng đương nhiên nhớ kỹ! Lúc ấy còn tưởng rằng không cơ hội hoàn lại cơ, nghĩ không ra ...

“Lý do như vậy là đủ rồi chứ?”-Long Triệt lại nói, lại là cái bộ dáng không ai bì được.

Đồng Vũ Lăng không có nói tiếp, an tĩnh xuống, sau một hồi xuống xe, phát hiện bản thân đang đứng trước cửa của một trung tâm làm đẹp cao cấp, xa hoa.

Không cho nàng tiếp tục đánh giá, Long Triệt kéo tay nàng, hướng đại môn đi vào, tới trung tâm của trung tâm làm đẹp kim bích huy hoàng, nơi xa hoa thường tiếp đãi những tiểu thư con nhà giàu có.

Bà chủ cửa hàng nhìn thấy Long Triệt, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó nhìn lại Đồng Vũ Lăng bên người hắn, đột nhiên kinh ngạc.

“Tôi muốn dẫn cô ấy tham gia một vũ hội.”- Long Triệt lạnh lùng mà tuyên bố.

“Ách ... Được, Long tiên sinh xin yên tâm, chúng tôi sẽ mang một trang phục hoàn mỹ cho vị tiểu thư này!”- Bà chủ hiểu đời khéo đưa đẩy, rất nhanh thu hồi kinh ngạc, khen tặng mà an bài Long Triệt ngồi xuống một bên, sau đó đối với vài thành viên nhắc nhở một phen.

Hai chuyên viên trang điểm lập tức đem Đồng Vũ Lăng an trí đến trên ghế dựa thật lớn, sau khi cẩn thận đoan trang trong chốc lát, bắt đầu hành động đứng lên.

Đồng Vũ Lăng một mực yên lặng, tùy ý bọn họ tại đầu, mặt, cổ mình thậm chí tay chỉnh sửa, trang điểm, không biết qua thời gian bao lâu, ngay lúc nàng nhắm chán yên lặng sắp ngủ gục, chợt nghe vài tiếng than thở truyền vào tai.

“Tôi làm việc này lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy!”

“Đồng tiểu thư thiên sinh lệ chất, hơn nữa chúng ta đặc biệt xếp đặt, xinh đẹp thiên tiên là không thể tránh được.”

“Bộ váy dài màu trắng xanh này quả thực vốn là vì Đồng tiểu thư mà thiết kế, thật sự rất thích hợp mà!”

Một câu lại một câu ca ngợi, phát ra từ miệng của các thành viên trong trung tâm làm đẹp, trong mắt bọn họ đều lộ vẻ kinh diễm, hâm mộ cùng sợ hãi.

Chứng kiến chính mình trong gương, Đồng Vũ Lăng cũng là vô cùng kích động cùng rung động, này ... Thật là mình sao? Mái tóc dài quá vai được búi lên trông thật cao quý, bộ quần áo tơ tằm màu lam đậm làm da trắng hồng của nàng càng thêm ngọc ngà chói mắt, hơn nữa hoa tai sang quý đặc biệt, vòng cổ thủy tinh phụ trợ khiến cả người nàng tỏa ra khí chất đặc biệt, vừa tươi mát thoát tục, lại cao quý xinh đẹp cùng quyến rũ mềm mại.

“Cuối cùng cũng không làm mất mặt tôi!”

Không biết bao lâu, Long Triệt đã đi tới bên cạnh nàng, con ngươi thâm thúy nhìn ngắm toàn thân nàng, trong ánh mắt mơ hồ ẩn chứa tán thành cùng kinh diễm. Anh cầm lấy một kiện áo khoác cao quý khoác lên trên đôi vai lồ lộ của nàng, rồi lại đưa cho nàng một chieecx xắc nhỏ xinh đẹp ưu nhã, sau đó đem nàng đi ra khỏi trung tâm làm đẹp, trở lại bên trong xe.

Xe lần nữa đi tới, Đồng Vũ Lăng vẫn đang bị vây trong trạng thái ngốc lãng, thẳng đến một trận dồn dập tiếng điện thoại di động vang lên, vốn là Đồng mẫu!

“Tiểu Lăng hả, cũng bảy giờ rồi rồi, như thế nào con vẫn chưa về?”- Tiếng nói tràn ngập ân cần của Đồng mẫu chậm rãi truyền đến.

Đồng Vũ Lăng suy nghĩ một chút, lấy cớ nói:

“Xin lỗi mẹ, con quên nói với mẹ, con tối nay không về nhà ăn cơm rồi! Con ... con hôm nay gặp một người bạn, cùng đi ăn cơm tối rồi.”

“Bạn? Bạn trai sao?”- Ngực khí của Đồng mẫu nhất thời lộ ra cao hứng cùng mừng rỡ.

“Ách, không phải, bạn bè bình thường mà thôi.”

Đồng mẫu không tin, tiếp tục lao lăm bằm nói:

“Tiểu Lăng hả, nếu như vốn là bạn trai, như vậy dẫn hắn trở về ăn cơm, thuận tiện cho ba mẹ nhìn một chút, nếu nhân phẩm tốt nhanh chóng định ra cũng tốt.”

“Mẹ, thật sự không phải bạn trai mà, chờ con có bạn trai, nhất định mang về cho các ngài xem mà. Thôi con không nói chuyện với mẹ nữa, bố mẹ cứ ăn cơm trước đi, con sẽ nhanh chóng trở về thôi!”

Đồng Vũ Lăng vội vã hướng mẫu thân giải thích, nhất thời đã quên bên cạnh còn có một nam nhân không ai bì được.

Quả nhiên, sau khi nàng cắt đứt điện thoại, Long Triệt trêu tức hỏi ra:

“Cô còn chưa có bạn trai?”

“Sao?”

“Cô chưa có bạn trai!”

Đồng Vũ Lăng bừng tỉnh đại ngộ, đang chuẩn bị gật đầu đáp đúng vậy, lại thấy sắc mặt hắn tựa hồ lộ vẻ châm chọc cùng đùa, vì vậy nổi giận nói:

“Ai nói tôi không có bạn trai! Tôi ... Bạn trai của tôi đang đi du học tại Anh quốc, hắn học kiến trúc, tương lai sẽ trở thành một kiến trúc sư tài giỏi!”

Long Triệt tiếp tục hừ cười, quả thật là từ vẻ mặt có thể thấy được, hắn rõ ràng không tin, hơn nữa khinh thường.

Đồng Vũ Lăng cảm giận liếc mắt lườm hắn một cái, hừ một tiếng, xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, không quên ngẫu nhiên xuyên thấu qua cửa sổ xe tự mình thưởng thức bộ trang phục đang mặc một cách đắc ý.

Long Triệt thân nhiên tự nhiên mà điều khiển phương hướng, tuần nhan một mảnh bình tĩnh cùng thong dong, con người đen sáng quắc, không biết đang đắm chìm suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bắt đầu đã gặp gian nan

Ước chừng hơn mười phút, xe rời đi thành phố. Không lâu sau, ánh vào mi mắt Đồng Vũ Lăng chính là một dãy đèn đường đặc biệt phát sáng như ban ngày, chiếu rọi một biệt thự trùng trùng xa hoa xinh đẹp. Những chiếc đèn giống nhau với kiến trúc hai tầng đứng trên mặt đất mang theo vẻ phong tình của Châu Âu.

Khóe mắt Long Triệt liếc nhìn Đồng Vũ Lăng, đột nhiên hỏi:

“Lần đầu tiên nhìn thấy biệt thự như vậy?”

Đồng Vũ Lăng nhanh chóng quay đầu lại, gật đầu thừa nhận.

“Muốn hay không có được một tòa?” Long Triệt lại hỏi, ánh mắt vẫn đang về phía trước.

Nghĩ muốn, như thế nào không nghĩ! Bất quá, Đồng Vũ Lăng cũng không nói ra.

Thấy nàng im lặng, Long Triệt lại hỏi:

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Đồng Vũ Lăng đầu tiên là kinh ngạc, mới đáp:

“24 tuổi!”

“Có thật bạn trai đang du học tại Anh quốc không?”

Lần này, Đồng Vũ Lăng không đáp, mà là ngăn đề tài:

“Được rồi, đến lúc tới yến hội, tôi ... tôi cần phải làm thế nào?”

Đến phiên Long Triệt sững sờ, mấy giây sau mới nói:

“Ít nói một chút, mỉm cười nhiều một chút! Còn nữa, cô có biết nhảy không?”

Đồng Vũ Lăng gật đầu. Trước kia lúc đi học, từng dưới sự cổ động của bạn cùng phòng, lợi dụng thời gian rảnh rỗi đi học một ít vũ đạo.

“Mặt khác, đêm nay cho phép cô gọi tên của tôi!”

“Tên của anh? Long Triệt sao?”

“Triệt!”

Tiếng nói từ tính lộ ra một tia tức giận.

Đồng Vũ Lăng dừng một chút, lập tức thủ nhẹ nhàng gọi ra:

“Triệt ... Triệt ...”

Nghe thấy tiếng nói mềm nhũn, vô ý thức của nàng, bạc môi Long Triệt giương lên, tầm mắt một lần nữa chuyển tới kính chiếu hậu trong xe, dường như nghĩ đến cái gì mà cứ nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ thoát tục trước mắt.

Đồng Vũ Lăng khôi phục lặng im, tiếp tục thưởng thức phong cảnh ven đường, chỉ chốc lát sau, xe chậm rãi tiến vào một tòa biệt thự.

Xe mới vừa dừng lại, lập tức có hai người mặc đồng phục đến gần, phân biệt mở ra hai bên cửa xe, thái độ cung kính dị thường.

Long Triệt đi ra trước, đi vòng qua bên kia xe, đỡ Đồng Vũ Lăng bước ra.

Chân vừa mới đứng vững, chưa kịp đánh giá bốn phía chung quanh, Đồng Vũ Lăng nghe phía sau lưng truyền đến một trận tiếng động nhốn nháo. Chỉ thấy hai đôi tuấn nam mỹ nữ thân nhiên đi tới, đến trước mặt mình và Long Triệt thì dừng lại.

“Triệt, cuối cùng cậu cũng tới!”

Trương Ít Kỳ hướng bả vai Long Triệt đâm đánh một chút, lập tức nhìn về phía Đồng Vũ Lăng, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, sợ hãi cùng kinh diễm.

Mấy người khác cũng vậy, đặc biệt Lý Tuấn, phượng nhãn dài nhỏ nháy mắt cũng không thêm, nhìn chăm chăm Đồng Vũ Lăng, chế nhạo nói:

“Triệt, cậu thật là tốt lắm nha, có một vụ vật tốt như vậy còn bắt tội tớ giúp cậu tìm bạn gái, rõ ràng vui đùa chúng tớ mà!”

“Vị tiểu thư này là ai? Tôi như thế nào chưa từng thấy qua?”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Yêu, ghét!!!

Đồng Vũ Lăng cúi đầu, tùy ý để đôi bàn tay rắn chắc dày rộng nắm lấy đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé của mình, thẳng đến khi vào trong phòng.

Căn phòng này có thể nói là khổng lồ! Riêng đại sảnh thôi đã có sức chứa cả trăm người. Trên trần là một chiếc đèn pha lê lấp lánh trông thật giống một cung điện lộng lẫy đến lạ thường.

Đại sảnh được sắp xếp rất độc đáo. Các đồ dùng đều được nhập khẩu từ Italy và sắp xếp theo phong cách Phục Hưng cổ đại. Những dây cổ vật, bình sứ. Vũ Lăng nghĩ cũng không dám đến giá trị của chúng.

Giữa phòng, bàn ghế đã được sắp xếp từ trước, uy nghi sang trọng, thật bắt mắt. Tất cả, tất cả đều là vì bữa tiệc sinh nhật này mà chuẩn bị.

Long Triệt buông Đồng Vũ Lăng ra, hướng đến Salon - nơi mà có một thái lão bà một thân trang phục chỉnh tề ngay ngắn- dâng lên một chiếc hộp tinh xảo:

" Bà ngoại, con chúc bà phúc thọ Đông Hải, Thọ tỷ Nam Sơn, thân thể an mạnh, ngày ngày vui vẻ!"

Thái lão bà này chính là bà ngoại truyền kỳ của Long Triệt Miêu Đình, vợ của người sáng lập ra tập đoàn Khâu Thị- Khâu Kính. Ông mang dòng máu lai giữa người Anh da trắng và người Trung da vàng. Đến đời bà, mặc dù chỉ ít nhưng vẫn giữ lại được phần tư cái thuyết thống hoàng gia quý báu đó.

Lão thái bà một đầu hoa râm, da trắng mịn mềm mại, sống mũi tinh tế, gò má xinh đẹp lộ ra thành một hợp thể hoàn mỹ. Đôi mắt và cái miệng của lão thái mang đậm bản chất con người phương Đông. Mặc dù bao năm tháng qua đi lưu lại dấu vết nhưng không khó để nhìn ra lão thái thái từng là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành. Một phu nhân quyền cao, trên vạn dưới nhất, lão thái thái mặc dù đã tám mươi nhưng nét xinh đẹp, đôn hậu, sự rạng rỡ tươi vui vẫn được bà chăm sóc rất kỹ lưỡng.

Miêu Đình lão thái nhận lấy hộp quà của Long Triệt, cười hỏi:

" Năm nay là loại hoa gì?"

"Tháng một hoa Mai, tháng hai hoa Hạnh, tháng ba hoa Đào, tháng tư Mầu đơn ..."

Tháng năm hoa Thạch Lựu!" Lão thái thái nhanh trí đáp lời Long Triệt, mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc trâm cài hình hoa Thạch Lựu được đặc biệt đặt trên nền bông màu lam.

Năm năm trước, ông ngoại Long Triệt phát bệnh tim qua đời, Miêu Đình đau đớn mất bạn già, vô tận đau thương. Long Triệt vừa mới du học trở về, hiểu thuận đầu nàng, vì vậy mang nàng đi khắp nơi du lịch tán trái tim, trên đường nghe qua chuyện về mười hai hoa thần. Từ khi đó bắt đầu, Miêu Đình đối với hoa đặc biệt cảm thấy hứng thú, mà Long Triệt hàng năm tặng quà sinh nhật cho nàng cũng tùy theo biến thành một chiếc trâm cài ngực hình hoa.

Tất cả các trâm cài ngực đó, không thể kém các loại châu báu sang quý khác, đều là do hân hạnh rất nhiều tiền tìm các loại danh sư đến thiết kế, tìm công tượng điêu khắc nổi danh nhất trong nước, cũng chọn những nguyên vật liệu tốt nhất mà chế thành.

"Tâm lòng hiếu thuận này của A Triệt, ngay cả người làm con như con cũng cảm thấy mặc cảm!" Khâu Tuyết Liên vui mừng, mà cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

"Nếu nó sớm ngày kết hôn, sinh cho mẹ một tăng tôn tử mập mập đáng yêu, dù cho mẹ có chết cũng chết được nhắm mắt!" Miêu Đình tiếp tục yêu thích không buông tay mà trâm cài lên ngực.

"Mẹ, ngài như thế nào có thể nói như vậy!" Khâu Tuyết Liên lập tức oán giận.

"Ngày đại hỷ, hẳn là nên nói nhiều một ít cát lợi mới tốt!" Long Khiếu Thiên cũng phụ họa nói, ánh mắt lơ đãng mà nhìn quanh, chứng kiến bóng người đứng trầm mặc, trong mắt tức khi hiện lên một tia kinh diễm cùng kinh ngạc: "A triệt, vị tiểu thư này vốn là ..."

Long Triệt lúc này mới đem Đồng Vũ Lăng đưa trước mặt mọi người, tùy ý giới thiệu, "Cô ta là bạn gái đêm nay của con."

"Thật là một nữ oa xinh đẹp văn tĩnh!" Miêu Đình nâng lên chiếc kính lão viền vàng, một bên kính hi mà đánh giá Đồng Vũ Lăng, một bên tâm tắc than thở lên tiếng.

Khâu Tuyết Liên thì nhìn nàng với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cùng thần sắc kinh ngạc. Con mình từ nhỏ cao ngạo, ánh mắt rất cao, dù ít những không lạ, bởi vậy khác hẳn những công tử nhà giàu hoa tâm phong lưu khác, nhiều năm như vậy chỉ có một người bạn gái là Trình Gia Văn. Hôm nay vốn là lần đầu tiên chứng kiến bên người hân xuất hiện một người nữ tử khác ngoài Trình Gia Văn.

Phát hiện lực chú ý của mọi người đặt tại trên người mình, giữ lễ phép, Đồng Vũ Lăng sợ hãi mỉm cười gật đầu về phía họ, đến khi chạm vào ánh mắt sắc bén của Khâu Tuyết Liên, trong lòng không hiểu sao run lên, nhanh chóng cúi đầu.

"Triệt, ... Vị tiểu thư này là ai, phụ thân gọi là gì?" Khâu Tuyết Liên nêu vấn đề.

Long Triệt hơi dừng lại một chút, mới nói:

"Cô ta... chỉ là một người bạn bình thường không hơn."

"Bạn? Bạn kiểu gì?" Khâu Tuyết Liên vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào Đồng Vũ Lăng, nghiêm túc hỏi.

"Mẹ, mẹ đây là làm sao vậy? Mẹ khi nào thì quan tâm chuyện con kết giao bạn bè? Carmen không thể trở về gấp, con tạm thời xin mời nàng làm bạn gái một lần." Ngữ khí của Long Triệt mơ hồ lộ ra một tia bức mình.

“Cô gái này rất tốt mà, sạch sẽ, hiền lương thực đức, vừa nhìn đã biết sẽ là một lão bà tốt.” Đến phiên Miêu Đình bắt đầu bình luận, ánh mắt vẫn là phá lệ hài lòng cùng hiền lành:

“Cháu tên là gì?”

Đồng Vũ Lăng lần nữa ngẩng đầu, không dám tùy tiện trả lời, đầu tiên là nhìn về phía Long Triệt, tới lúc hần gật đầu đồng ý, mới ôn nhu nói: “Lão phu nhân, cháu là Đồng Vũ Lăng.”

“Vũ lăng, tên rất đẹp, rất xứng đôi với cháu. Cháu với A Triệt quen nhau đã bao lâu rồi? Sau này nhớ thường xuyên bồi tiếp A Triệt được không?” Miêu Đình vốn là càng xem càng hài lòng.

Khâu Tuyết Liên lập tức phản bác nói, “Mẹ, A Triệt đã nói rồi, vị tiểu thư này chỉ là bạn bè bình thường, mẹ làm sao có thể yêu cầu người ta như vậy, nàng có cuộc sống của nàng, không có khả năng tranh thủ thời gian bồi A Triệt đâu! Huống hồ, làm bạn tại bên người A Triệt hẳn phải là Gia Văn.”

“Gia văn?” Miêu Đình không khỏi hừ lạnh, tầm mắt chuyển dời đến trên mặt Long Triệt: “A triệt, không phải bà ngoại thích nói nhiều, cô bạn gái kia của cháu, đang yên đang lành lại muốn làm cái gì ngoi sao, căn bản không phải là hiền thê, lương mẫu!”

“Gia Văn vốn là người thừa kế tập đoàn Trình thị, từ nhỏ đã được kiều sinh quán dưỡng, khó tránh khỏi có điểm yếu ớt cùng ngang ngạnh. Nó đi thực hiện lý tưởng trở thành diễn viên Hollywood chúng ta lại càng thêm rạn danh mà!” Khâu Tuyết Liên lần nữa giúp Trình Gia Văn nói tốt, xem ra đã sớm nhận định Trình Gia Văn làm con dâu rồi.

Mà Miêu Đình, vẫn là một mực chán ghét Trình Gia Văn, bà mân mê môi, tiếp tục hừ lạnh,

“Diễn viên Hollywood? Mẹ mới không cần! Có diễn viên nào chuyên nhát an phận đâu? Biết rõ trong giới này vốn là một cái hang bản thù, nó lại cứ muốn đâm đầu đi vào, theo như mẹ nghĩ, nếu nó thật lòng yêu thương A Triệt, sẽ không tự dung vô thanh vô tức mà chạy đến Los Angeles. A Triệt không bằng buông tha cho nó đi, cũng với Vũ Lăng gặp gỡ là tốt nhất, Vũ Lăng lễ phép văn tình, điềm đạm xinh đẹp, mặt có mang phúc tượng, đến lúc đó khẳng định có thể sinh cho bà một tăng tôn đáng yêu nhu thuận.”

“Mẹ mẹ nói đi đâu vậy! Đồng tiểu thư cũng là rất tốt, nhưng Gia Văn cũng rất được mà, Mỗi người đều có ưu điểm của mình.” Ngực khí của Khâu Tuyết Liên mang theo khinh miệt cũng khinh thường không phù hợp với những gì đang nói.

“Như thế nào mà mỗi lần cô đều đối nghịch với tôi, hôm nay là sinh nhật của tôi, cô không thể để cho tôi được một lần vui vẻ sao?” Miêu Đình bắt gặp tức giận.

Long Khiếu Thiên thấy thế, lặng lẽ lôi kéo cánh tay Khâu Tuyết Liên một chút, ý bảo nàng đừng cãi cò nữa.

Long Triệt cũng hoàn trụ bả vai Miêu Đình: “Bà ngoại đừng nóng giận mà, hôm nay vốn là thọ tinh của bà, trên mặt ngoài trừ tươi cười, không thể xuất hiện các vẻ mặt khác nha! Nào, đến, cười một cái!”

Miêu Đình tức giận không giảm.

Đồng Vũ Lăng chứng kiến chuyện do chính mình dựng lên, chợt thấy áy náy, không khỏi đã quên lời nhắc nhở lúc trước của Long Triệt: “Ít nói, nhiều mỉm cười”, không tự chủ được nói: “Rất xin lỗi khiến Khâu lão phu nhân cùng Long phu nhân không vui!”

Khâu Tuyết Liên đem hết thái độ đổ lỗi cho nàng, không thèm tiếp thụ xin lỗi của nàng, lại càng phần hận trừng mắt nhìn nàng.

Miêu Đình thì kéo tay Đồng Vũ Lăng, thân thiết nói: “Đừng gọi khách khí như vậy, cháu cứ gọi ta là bà ngoại giống như A Triệt là được!”

Đồng Vũ Lăng ngốc lảng, không biết làm sao.

Vừa lúc này, người làm thuê tiến vào bẩm báo: “Lão phu nhân, tiểu thư, cô gia, Tôn thiếu gia, đã đến lúc đi nghênh đón tân khách rồi!”

Long Khiếu Thiên cùng Khâu Tuyết Liên nhất tề đứng dậy, Long Triệt cũng dìu Miêu Đình từ trên ghế sa lon đứng lên.

Miêu Đình đột nhiên gọi lại Đồng Vũ Lăng: “Vũ lăng, cháu theo chúng ta cùng đi đi!”

“Mẹ, mẹ sao lại cho người ngoài cùng chúng ta đón tân khách, như vậy còn ra thể thống gì!” Khâu Tuyết Liên tiếp tục kháng nghị.

“Đừng vậy mẹ, tất cả mọi người đều biết Gia Văn cùng A Triệt là một đôi, nếu như để cho bọn họ chứng kiến Đồng tiểu thư cùng chúng ta đón khách, sợ rằng sẽ đưa tới một phen nghị luận cùng phỏng đoán không tốt, mà cha mẹ Gia Văn cũng sẽ cảm thấy nghi hoặc cùng khó hiểu.” Long Khiếu Thiên cũng vội vàng giải thích.

Long Triệt thì thấp giọng nói với Đồng Vũ Lăng: “Cô trước tiên đi ra hoa viên đi một chút, một lát nữa tôi sẽ tìm cô!” Dứt lời, đỡ lấy Miêu Đình hướng cửa lớn đi đến.

Khâu Tuyết Liên cho Đồng Vũ Lăng một ánh mắt trừng lạnh như băng, mới bắt đầu cất bước.

Nhìn bóng dáng bọn họ từ từ biến mất ngoài cửa, Đồng Vũ Lăng cảm thấy bị ai cùng cô đơn, vừa nhìn lại một chút kim bích huy hoàng bốn phía, sau đó

di động chân, đi ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thương tổn (thượng)

Bốn phía xung quanh đều là không khí vui mừng, khiến cho dù đã là đầu đông nhưng đêm nay cũng không quá lạnh.

Đồng Vũ Lăng bước đi trên đám cỏ mềm mại, lẳng lặng nhìn chung quanh đánh giá toàn thể hoa viên.

Cỏ xanh mơn mớn như đệm, hoa tươi nở rộ, một chiếc ghế do hoa cỏ dệt thành ngao nghể đứng lặng, từng dây đèn nhỏ bé đủ mọi màu sắc được treo vòng quanh cây tùng, thật giống như trong lá cây được gắn thêm những trái cây xinh đẹp. Trong hoa viên suối phun với màu sắc rực rỡ đang truyền ra âm nhạc tuyệt đẹp nhẹ nhàng.

Sau khi quan sát xong hoa viên tựa như mộng ảo này, tầm mắt Đồng Vũ Lăng bắt tri bắt giác chuyển tới trên người những vị khách ở nơi này.

Có đôi có cặp, nam nét mặt toả sáng, nữ ung dung đẹp đẽ quý giá, cứ việc không biết những người này, nhưng Đồng Vũ Lăng thập phần rõ ràng, bọn hân không phải phú thi cũng là quý, không phải thành viên trong hội đồng quản trị tập đoàn chủ tịch đồng sự, đó là điều mà không phải ai cũng có thể có được.

Xem ra, trừ bỏ những công nhân kia, đêm nay mình chính là người “Bình thường” nhất!. Đồng Vũ Lăng tự giễu nghĩ. lát sau, nàng bắt đầu cất bước, tiếp tục đi không có mục đích, sau khi nàng đã đi khắp các chỗ hẻo lánh trong hoa viên, Long Triệt rốt cục xuất hiện.

Đồng Vũ Lăng nhìn thấy hắn, chần chờ nói:

“Long tiên sinh, đêm nay... Nhất định tôi phải trở thành bạn gái anh sao?”

Long Triệt nhú mày kiểm:

“Chắc không phải là cô đang nghĩ tôi mang cô đến là để cô thăm biệt thự đi.”

“Không có. Tôi... Tôi chỉ là cảm thấy việc kia là không cần thiết thôi!” Đồng Vũ Lăng lúng ta lúng túng nói.

“Có cần hay không không phải do cô nói là được!” Dứt lời, Long Triệt cầm tay nàng:

“Còn có, cô rốt cuộc có đem lời của tôi nói để trong đầu hay không đây, như thế nào còn gọi tôi là Long tiên sinh?”

Đồng Vũ Lăng cắn nhẹ môi, không hề hé răng, cũng không phản kháng, để mặc hắn lôi kéo đi lên phía trước, cho đến khi trở lại phòng.

Khách nhân đều đã đến đầy đủ, trong phòng âm thanh ồn ào, căn phòng vốn to lớn bắt giác trở nên có điểm nhỏ. Miêu Đình, vợ chồng Long Khiếu Thiên đứng ở trên lễ đường, tươi cười chân thành đối diện với khách khứa ở phía dưới.

Long Triệt cùng Đồng Vũ Lăng xuất hiện khiến cho những tiếng động lớn xôn xao trong căn phòng bỗng đột nhiên yên lặng, ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng đặt lên người của Đồng Vũ Lăng, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, kinh diễm, hâm mộ cùng tán thưởng.

Không biết bao nhiêu những ánh nhìn chần chú, giống như từng đoàn Liệt Hỏa khiến cho khuôn mặt Đồng Vũ Lăng đỏ ửng, nàng chẳng những cảm thấy khuôn mặt nóng bỏng, nhiệt độ trên dưới toàn thân càng ngày lại càng tăng. Lòng bàn tay bắt đầu đỏ mọng, nàng vội vàng túm tay Long Triệt, cố gắng duy trì mỉm cười, cực lực ổn định bước chân run rẩy đi về phía trước, từ cửa lớn đi tới sân khấu, kỳ thật chỉ có mấy chục thước, nàng lại cảm giác đi qua mấy trăm dặm đường!

Lên tới sân khấu, nàng lại càng thêm không dám thở mạnh, tay nhỏ bé vẫn bị Long Triệt nắm như cũ, tựa hồ cảm giác được bàn tay hân truyền đến an ủi cùng cổ vũ, tâm kinh hoảng rối loạn mới chậm rãi mở ra một ít.

Yến hội chính thức bắt đầu, Miêu Đình đầu tiên đọc diễn văn cảm tạ mọi người, rất hân hạnh được mọi người tham gia thọ yến của bà, tiện đà Khâu Tuyết Liên cùng Long Khiếu Thiên cũng phân biệt đọc diễn văn cảm ơn, cuối cùng đến phiên Long Triệt.

Trước sau nhu một hân luôn có một biểu tình lạnh nhạt, tuấn nhan không một tia thoải mái, lạnh như băng, nhưng không cách nào khiến cho người ta sinh ghét, có lẽ là do phong phạm cùng khí chất bẩm sinh vương giả, làm cho người ta cảm thấy hân kiêu căng lãnh khốc là đương nhiên.

Sau khi hân chấm dứt bài phát biểu, người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu dùng cơm.

Thân là bạn gái Long Triệt, Đồng Vũ Lăng may mắn ngồi ở bàn tiệc ở trên lễ đài, cái bàn phi thường lớn, ước chừng hơn 20 chỗ ngồi, trừ bỏ

Miêu Đình, vợ chồng Long Khiếu Thiên cùng Long Triệt, những người khác nàng đều không biết, đại khái đều là thân thích quan trọng nhà bọn hắn.

Đồng Vũ Lăng như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, đối mặt với những sơn hào hải vị cùng các kì trân dị phẩm, mặc dù trong lòng thèm nhỏ dãi, nhưng không dám thưởng thức nhiều hơn, bởi vì nàng biết có rất nhiều con người không vừa ý đang nhìn mình chằm chằm.

Nàng kín đáo cầu nguyện, Long Triệt bên người sẽ ga-lăng một chút, gấp cho nàng một chút thức ăn, như vậy nàng có thể thuận lý thành chương thử những thứ này, nhưng chờ lên chờ xuống, cũng không thấy hắn có động tĩnh, hại nàng chỉ có thể nhìn bát cơm trắng lóa mà chán nản tiếc hận.

Đột nhiên, một trung niên phu nhân đang ngồi phát ra câu hỏi: “Bạn gái đêm nay A Triệt mang đến thật là đẹp, không biết là thiên kim nhà ai?”

“Cô ấy là một người bạn của cháu!” Long Triệt đáp ngắn gọn, không muốn giải thích nhiều hơn.

“Những năm qua sinh nhật Khâu lão thái đều là Gia Văn bồi bên cạnh cháu, năm nay đứa nhỏ này không rảnh trở về, là mẹ nó, bác cảm thấy có chút áy náy, lo lắng cháu một mình tham dự, hiện tại thấy cháu tìm được một người bạn gái tốt như vậy, lo lắng cũng chuyển thành vui vẻ.” Nguyên lai phu nhân trung niên này chính là mẹ của Trình Gia Văn, thê tử của Trình Cẩm Hoa chủ tịch tập đoàn điện tử Trình thị Cổ Tú Lan. .

“Ha ha, làm sao lại có chuyện ấy được, A Triệt của chúng ta điều kiện tốt như vậy, chỉ cần nó mở miệng, không biết bao nhiêu nữ nhân cam nguyện trở thành bạn gái của nó đâu!” Miêu Đình hừ lạnh, tiếp một câu.

“Đúng vậy, đúng vậy! !” Cổ Tú Lan cười lạnh, nội tâm kì thực rất không thích. Bà sớm biết rằng Miêu Đình không hài lòng lắm nữ nhi của bà.

Khâu Tuyết Liên nhìn ra “Hỏa khí” mờ hồ bốc lên, lo lắng Miêu Đình cùng Cổ Tú Lan sẽ xảy ra tranh chấp, vì thế tìm chủ đề nói chuyện, ý đồ dùng chuyện khác làm sinh động không khí. Long Khiếu Thiên thì đang cùng Trình Cẩm Hoa bàn việc công, những người khác đang ngồi cũng sôi nổi gia nhập vào cuộc nói chuyện phiếm, làm cho không khí trong bữa tiệc cũng bắt đầu náo nhiệt lên.

Đồng Vũ Lăng không biết nói gì, chỉ có thể yên lặng ăn cơm, Long Triệt trừ bỏ ngẫu nhiên trả lời xã giao một số chủ đề, cũng là lẳng lặng hưởng dụng món ngon, từ đầu tới cuối, không tiếp qua cho Đồng Vũ Lăng một đạo đồ ăn nào, càng không cùng nàng nói qua một câu.

Bữa tối phong phú sau một giờ thì chấm dứt, người hầu bắt đầu thu dọn bàn ghế, không lâu sau đại sảnh khôi phục khoảng không rộng lớn, đèn đuốc sáng ngời chuyển thành đèn nháy đủ mọi màu sắc, âm nhạc nhẹ nhàng phóng khoáng vang vọng cả phòng.

Đã đến thời gian vũ hội!

Cũng giống như những năm trước, điệu nhảy đầu tiên là Long Triệt cùng với Miêu Đình nhảy. Chỉ thấy bà nhịp bước vững vàng, tứ chi linh hoạt, phối hợp với âm nhạc tận tình khiêu vũ, cả người giống như thanh niên trẻ tuổi.

Sau khi hai người nhảy xong, những người khác bắt đầu gia nhập, cả sân nhảy lập tức xuất hiện bóng dáng những cặp đôi. Long Triệt cũng mang theo Đồng Vũ Lăng tiến vào sân nhảy.

May mắn trước kia có học qua khiêu vũ, Đồng Vũ Lăng cuối cùng không có xấu mặt, kết hợp với âm nhạc nhảy lên rất tự nhiên. Bất quá, đầu của nàng luôn thoáng cúi xuống, không dám nhìn Long Triệt, chính là yên lặng phối hợp với bước chân của hắn.

Long Triệt tựa hồ cũng không thèm để ý, cũng như vậy cùng nàng không tiếng động khiêu vũ, con người đen lóe ra không ngừng, mặt có chút suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, vũ hội chấm dứt, có một số người từ biệt rời đi, có một số thì tụ ở đại sảnh tán gẫu nói chuyện, còn có một số đi ra nhà lớn, kết bạn đi hoa viên tản bộ.

Long Triệt cùng Đồng Vũ Lăng, Trương Thiếu Kỳ cùng ELLA, Lý Tuấn cùng Cindy, ba đôi nam nữ cùng đi đến hoa viên.

Lời của bọn họ không phải quay chung quanh sự phát triển của các loại trang phục một quốc tế, thì cũng là người nào đó khai trương câu lạc bộ cấp cao, phí nhập hội nhiều hay ít vân vân, tất cả đều là những vấn đề mà những người bình thường như Đồng Vũ Lăng chưa từng đề cập, vì vậy nàng luôn bảo trì trầm mặc, ngồi yên lặng một bên.

Đương nhiên, kia mắt chó xem người thấp ELLA vẫn là không quên ngẫu nhiên mượn đề tài để nói chuyện của mình, châm chọc Đồng Vũ Lăng, mỗi lần đều là Trương Thiếu Kỳ ra mặt khuyên can, trái lại Long Triệt, mặt không chút thay đổi, coi như mọi việc không liên quan đến mình, hai mắt sâu thẳm thường xuyên nhìn chằm chằm đi động.

Không lâu, rốt cuộc tiếng điện thoại mà hắn trông đợi cũng đến.

“Triệt ——” thanh âm mềm mại uốn éo của Trình Gia Văn chậm rãi truyền đến: “ELLA nói đêm nay anh dẫn một nữ nhân đến tham dự bữa tiệc sinh nhật bà ngoại.”

Long Triệt không có lập tức lên tiếng, chờ đợi Trình Gia Văn tiếp tục gọi một lần nữa, hắn mới lạnh lùng nói: “Nếu em trở về gấp, đêm nay bạn ở bên cạnh anh như cũ chính là em!”

Trình Gia Văn tự biết đuối lý, vội vàng giải thích nói: “Thực xin lỗi, em thật sự đi không được, ngày mai là bắt đầu bấm máy, thân là nữ diễn viên em nhất định phải ở đây. Đúng rồi Triệt, nghe ELLA nói người đàn bà kia xuất thân tầm thường, sao anh lại tìm người như vậy? Phẩm vị của anh đâu? Cao quý

của anh đâu? Để cho nữ nhân dễ tiện như vậy làm nhục anh, anh cũng biết lòng em có bao nhiêu đau nha!”

Đầu bên kia, Trình Gia Văn liên miên không dứt, tuần nhan Long Triệt càng ngày càng lãnh khốc, phần lớn thời gian đều yên lặng nghe.

Đầu bên này, Lý Tuấn đã sớm mang bạn gái đi tìm một nơi vui vẻ, ELLA thì nhân cơ hội làm khó Đồng Vũ Lăng.

“Tâm tình qua điện thoại vượt đại dương thật dài, thật sự là tiện sát người bên ngoài a!” ELLA nói chính là Long Triệt, tầm mắt lại nhìn chăm chăm Đồng Vũ Lăng, giọng điệu thập phần xem thường cùng châm chọc: “Gia Văn cùng Long Triệt trời sinh một đôi, trừ bỏ Gia Văn, rốt cuộc không ai có thể xứng đôi hần, về phần dễ tiện nữ nhân càng đừng si tâm vọng tưởng!”

Trương Thiếu Kỳ sớm nhìn ra dụng ý của ELLA, biết rõ không thể khuyên được nàng, vì thế bảo trì trầm mặc.

“Chưa từng mặc qua quần áo xinh đẹp như vậy đi, cô có biết bộ váy này là ai thiết kế? Đó là do TOMMY danh sư nước Pháp, tự tay BRANDA may, toàn cầu chỉ có 200 bộ. Mặc ở trên người loại nữ nhân keo kiệt như cô, thật là lãng phí!” ELLA ngày càng táo tợn hơn, thế nhưng đưa tay kéo áo khoác trên vai Đồng Vũ Lăng, thật dài móng tay xẹt qua da thịt mềm mại của Đồng Vũ Lăng, mang đến cho nàng một trận mơ hồ đau đớn, đồng

Rét lạnh thêm đau đớn, khiến cho Đồng Vũ Lăng bỗng nhiên run lên, theo bản năng kéo lại áo khoác, đồng thời giận dữ trừng mắt ELLA.

“Như thế nào? Không phục a? Chim sẻ chính là chim sẻ, nữ nhân keo kiệt cuối cùng là nữ nhân keo kiệt, nhất định vĩnh viễn không thể dung nhập vào xã hội thượng lưu!” Mỗi chữ của ELLA tựa như có gai, không lưu tình chút nào, bắt đầu đưa tới sự chú ý của những người xung quanh.

Trương Thiếu Kỳ rút cục ra mặt: “ELLA, đêm nay em làm sao vậy? Âm ỹ không ngừng, miệng không khát nước sao? Anh đưa em đi lấy đồ uống.”

ELLA vốn định tiếp tục làm khó dễ, cuối cùng dưới sự vừa đám vừa qua của Trương Thiếu Kỳ rốt cuộc rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng chậm rãi đi xa của bọn họ, trong mắt của Đồng Vũ Lăng dâng lên một tầng hơi nước, lại nhìn Long Triệt vẫn đang nói chuyện điện thoại, nàng lại càng cảm thấy bị thương. Quả nhiên không thể thiếu kẻ có tiền nhân tình, bởi vì bởi hoàn lại là đại giới trăm trọng khó có thể tưởng tượng được!

Nhìn quanh bốn phía xa hoa, nàng phát hiện, mình cùng nơi này có bao nhiêu không hợp nhau, theo như lời của ELLA, chính mình nhất định chỉ là người thường, vĩnh viễn không thể thay đổi sự thật này!

Thật lâu sau, rốt cục đợi đến lúc Long Triệt cúp điện thoại, nhưng hần cũng không đi đến chỗ Đồng Vũ Lăng, chỉ là thản nhiên quét mắt liếc nàng một cái, lập tức hướng nhà lớn đi đến.

Mọi người lục tục trở về phòng, hoa viên rộng lớn dần trở nên vắng vẻ, quanh quê, một trận gió mạnh đánh úp lại, mang đến thê lương cùng cô độc không nói nên lời cho Đồng Vũ Lăng. Nàng một lần nữa ngồi lên băng ghế dài, nâng tay, nhắc đầu chôn sâu trong hai cánh tay.

“Đồng tiểu thư!” Đột nhiên, một tiếng nói giống như đã từng quen biết vang lên sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thương tổn (hạ)

Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt, Đồng Vũ Lăng giật mình.

“Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà đi thôi.” Khuôn mặt Tiêu Chính Hoa tràn đầy thân thiết cùng săn sóc.

“Tiêu tổng, ngài... Sao ngài lại ở đây?”

“Tôi được mời tới tham gia thọ yến của Khâu lão thái! Cô cả đêm đều cúi đầu, đừng nói tôi, những người khách này ít nhất có 80% cô cũng chưa để ý đi. Còn cô thì sao? Tại sao lại trở thành bạn gái Long Triệt vậy?” Không muốn từ trên cao nhìn xuống cùng nàng nói chuyện với nhau, Tiêu Chính Hoa ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đêm nay chợt đột nhiên phát hiện Đồng Vũ Lăng là bạn gái Long Triệt, hần khiếp sợ không thôi, còn tưởng rằng Đồng Vũ Lăng là một nữ nhi nhà giàu ẩn mình. Cho đến màn vừa rồi, hần mới khẳng định nàng là dân chúng bình thường hàng thật giá thật.

“Tôi thiếu hần ân tình, tối nay tới, là hoàn lại ân tình của hần!” Đồng Vũ Lăng trả lời yếu ớt, hai tròng mắt trong trẻo nhìn chăm chăm nơi nào đó phía trước, trong lòng cảm thấy bị ai cùng buồn bã, mặt cười cũng là cực kỳ ảm đạm.

Tiêu Chính Hoa hơi giật mình, lập tức an ủi nàng: “Lời nói của ELLA kia, cô không cần để ở trong lòng.”

Đồng Vũ Lăng không nói, chính là âm thầm cười, trong nụ cười mang theo tự ti cùng tự giễu.

“Đúng rồi, tối mai cô có rảnh không?” Tiêu Chính Hoa nói sang chuyện khác, cùng lúc hi vọng phân tán của nàng khó chịu, về phương diện khác...

“Tối mai tôi rảnh.”

“Tôi... Tôi muốn hẹn cô ăn cơm.”

“Hẹn tôi ăn cơm?”

“Mấy ngày hôm trước tôi đã đi Singapore công tác, mang một ít đặc sản ở nơi đó trở về, trong nước chúng ta không có, muốn cho cô nếm thử.” Tiêu Chính Hoa giải thích.

“Ách, Tiêu tổng khách khí, ngại để cho người nhà cùng bằng hữu đi.”

“Bọn hân đều có. Phần kia của cô, là tôi đặc biệt mua.” Tiêu Chính Hoa nói xong, đôi mắt đen sáng ngời nhìn nàng.

Đồng Vũ Lăng chợt thấy quần bách, nhanh chóng tránh đi ánh nhìn chăm chú của hắn.

“Đồng tiểu thư, thực không dám giấu diếm, sau buổi liên hoan lần trước, tôi đối với cô đặc biệt có hảo cảm, muốn... Cùng cô kết giao bằng hữu. Vốn đã sớm muốn hẹn cô, chỉ vì tuần này đi đến Singapore họp làm cho không thể đúng lúc điện thoại cho cô. Ngày hôm nay chúng ta gặp nhau, nói rõ rằng ông trời cũng ủng hộ duyên phận của chúng ta. Rất hy vọng Đồng tiểu thư nhận lời, bớt chút thì giờ cùng tôi ăn một bữa cơm!”

Hắn nho nhả lễ độ cùng tao nhã, sớm khiến cho Đồng Vũ Lăng sinh ra hảo cảm, hiện giờ lại vô cùng ân cần, Đồng Vũ Lăng càng thêm không thể cự tuyệt.

Thấy nàng gật đầu, Tiêu Chính Hoa dị thường cao hứng:

“Cám ơn cô đã đáp ứng, cô muốn đi ăn cái gì? Không ăn được cái gì hay có đồ ăn nào đặc biệt thích?”

“Cái gì cũng được, Tiêu tổng quyết định là tốt rồi!”

“Trưa mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Àn!” Đồng Vũ Lăng lần nữa gật đầu.

Tiêu Chính Hoa nội tâm kích động như cũ, nhìn xung quanh, nhìn thấy một ít khách lục tục rời đi, vì thế nói: “Đồng tiểu thư, tôi phải đến chào chủ nhà! Đúng rồi, cô chừng nào thì về? Long Triệt sẽ đưa cô về ah?”

“Tôi...”

“Có muốn tôi chờ cô hay không? Tôi đưa cô trở về.”

Đồng Vũ Lăng nghĩ nghĩ, cảm kích cự tuyệt: “Không cần, anh đi về trước đi!”

Tiêu Chính Hoa trầm mặc một chút, nói: “Vậy tôi đây đi trước, ngày mai điện thoại cho cô!”

“Được, trên đường cẩn thận!”

Tiêu Chính Hoa đã đi xa, Đồng Vũ Lăng vẫn nguyên tại chỗ ngẩn người, một hồi lâu sau, cảm giác hàn ý dần dần nhiều, mới đứng dậy hướng phòng ở đi đến, đi tới đi tới, Long Triệt vừa lúc đi ra.

Đồng Vũ Lăng trầm ngâm một lát, đột nhiên đỡ xuống hông tai, vòng cổ, bao tay đồ trang sức đưa cho hắn: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi muốn về trước!” Cô không xưng hắn Long tiên sinh, cũng không còn gọi hắn “Triệt”.

Long Triệt không có phản ứng, chính là như có suy nghĩ gì nhìn chăm chú vào nàng.

“Bộ quần áo trên người này tạm thời không thể trả lại cho ngài, về nhà tôi sẽ giặt sạch sẽ, gửi qua bưu điện đến công ty của ngài”. Đồng Vũ Lăng nói xong, chuẩn bị xoay người. Đáng lẽ, nàng có thể thay đổi về bộ quần áo bình thường lúc đầu của mình, đáng tiếc là nó đã bị công nhân của thẩm mỹ viện kia đem làm “đồ bỏ đi” rồi!

“Không cần, coi như trả thù lao đêm nay cho cô!” Rốt cục, Long Triệt cũng lên tiếng.

“Không công không nhận lộc. Đêm nay đáp ứng tham dự cùng ngài, là vì trả lại ngài nhân tình kia, đồng thời thật vui mừng không mang đến cho ngài sự quá nhiều gì, từ nay về sau chúng ta không thiếu nợ nhau. Quần áo... Tự nhiên là vật quy nguyên chủ!” Đồng Vũ Lăng về mặt lạnh lùng.

Không biết bởi vì duyên cớ nào, nghe được bốn chữ không thiếu nợ nhau từ trong miệng nàng phát ra, Long Triệt không khỏi cảm thấy không vui, chưa từng có nữ nhân nói với hắn bốn chữ này, ngay cả Gia Văn cũng không có

“Tôi đi trước!” Nàng ngay cả tái kiến cũng không muốn nói với hắn, bởi vì nàng biết hai người sau này sẽ không còn cùng xuất hiện.

Thấy nàng xoay người sang chỗ khác, Long Triệt đột nhiên tức giận, không tự giác gầm lên giận dữ: “Quần áo người khác đã dùng qua tôi không muốn giữ! Nếu như cô muốn trả lại, vậy hiện tại cô liền coi ra, nếu không, coi nó như đồ bỏ mà xử lý đi!”

Đồng Vũ Lăng dừng một chút, cũng không quay đầu lại, lúng ta lúng túng nói: “Tôi đã biết! !”

Từng bước một đi về phía trước, trong lòng phập phồng, trong lòng Đồng Vũ Lăng chờ đợi Long Triệt sẽ gọi lại mình, nói với nàng rằng hắn sẽ lái xe đưa nàng trở về, nhưng mà, nàng đã đi rất xa rất xa rồi, cho đến khi ra khỏi chiếc cửa sắt lớn của biệt thự, vẫn như cũ không có nghe đến tiếng gọi như mong muốn.

Long Triệt đứng ngạo nghễ trong gió, khuôn mặt trầm xuống nhìn theo dáng nàng đi xa, biến mất, thẳng đến lúc người hầu tới gọi, hắn mới trở về phòng.

Đêm đông vốn đã lạnh lẽo, đêm dần sâu, nhiệt độ không khí lại càng thấp. Sau khi ra khỏi biệt thự của Khâu gia, Đồng Vũ Lăng không khỏi kéo nhanh áo khoác, đôi chân đi trên chiếc giày cao gót năm phân run rẩy đi trên đám đá vụn trên đường. Trong lòng không ngừng mắng Long Triệt qua sông đoạn cầu cùng lãnh huyết không ai bì nổi, không có lòng thương người. Loại người gì chứ! Coi như là hắn khinh thường không muốn đưa nàng về cũng nên gọi người đưa nàng về chứ.

Nhìn nhìn con đường dài không thấy cuối phía trước, Đồng Vũ Lăng chán nản uể oải. Sớm biết như vậy thì vừa rồi tạm thời không cần sĩ diện cầu hắn, nói không chừng hắn sẽ phái người đưa nàng trở về. Nơi này là khu nhà giàu, đi ra đi vào đều có xe riêng, taxi căn bản sẽ không đến đây, cứ đi bộ như vậy, không biết đến khi nào mới ra đến đường cái đây.

“Kít...Kít....” đột nhiên một tiếng kèn xe bén nhọn từ phía sau truyền đến.

Đồng Vũ Lăng quay đầu lại, bị ánh đèn xe mảnh liệt bắn ra khiến phải nheo mắt lại theo bản năng.

Xe chậm rãi đi qua bên người Đồng Vũ Lăng, cửa kính hạ xuống, khuôn mặt tràn đầy xem thường cùng cười nhạo của ELLA hiện ra: “Tôi nói đâu có sai đâu? Tưởng rằng Long Triệt sẽ coi trọng cô? Không biết tự lượng sức mình, kiếp sau nếu có đầu thai thì hãy tìm một nhà khá giả rồi tái phát xuân thu đại mộng đi! Thật sự là tự rước lấy nhục mà!”

Ô tô chạy qua, lưu lại một sợi khói đặc.

Không lâu, lại là một tiếng còi xe vang đến. Lần này, Đồng Vũ Lăng không hề quay đầu lại, nàng vọt sang một bên.

Thời điểm xe đi qua nàng, tiếng nói ôn nhu theo gió bay tới:

“Đồng tiểu thư!”

Là hắn! Đồng Vũ Lăng chớp mắt, kinh ngạc hỏi: “Tiêu tổng, ngài... Bây giờ ngài mới đi?”

“Lên xe đi, tôi đưa cô trở về!” Tiêu Chính Hoa mở cửa xe đối diện hắn: “Nơi này rất khó bắt được xe”

Nàng đương nhiên biết, nhưng là...

Ngay tại thời điểm Đồng Vũ Lăng do dự, sau lưng lại là một trận tiếng kèn, phá lệ kịch liệt, khiến nàng không thể không quay đầu lại, chứng kiến bóng dáng người phía sau cửa xe, không khỏi chấn trụ. Sau đó, nàng đi lên vài bước, chuẩn bị ngồi vào xe của Tiêu Chính Hoa. Vừa mới nhấc chân đã bị người khác đứng lúc giữ chặt.

Đột nhiên nhìn thấy Long Triệt, Tiêu Chính Hoa rất là giật mình, phát giác Đồng Vũ Lăng tựa hồ đang tránh né, không khỏi nói:

“Long tiên sinh, tôi cùng Đồng tiểu thư tiện đường, không bằng để cho tôi đưa nàng trở về đi, không cần làm phiền ngài!”

“Người là do tôi mang đến, tự nhiên cũng là tôi đưa trở về! Còn có, nếu không có gì phiền toái, chuyện này không liên quan đến anh!” Long Triệt giọng điệu lãnh liệt, tóm chặt tay Đồng Vũ Lăng.

Lo lắng sẽ mang đến phiền toái cho Tiêu Chính Hoa, Đồng Vũ Lăng đành phải vội vàng xua tay với Tiêu Chính Hoa, sau đó cùng đi theo phía sau Long Triệt đến chiếc xe thể thao Bugatti Veyron.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tình cờ gặp gỡ

Lên tới xe, Long Triệt hỏi nàng: “Nhà cô ở đâu?”

Đồng Vũ Lăng ngẩn người, báo ra địa chỉ của mình, thấy hần hần đầu lông mày, lại nói: “Anh đưa tôi đến nội thành, tôi sẽ tự mình bắt xe về.”

Long Triệt không nói tiếp, mấy dần dần giãn ra, xe bắt đầu đi tới.

Cả quá trình, trong xe trầm mặc yên tĩnh, Long Triệt không lên tiếng, Đồng Vũ Lăng càng sẽ không chủ động bắt chuyện.

Trở lại trong nội thành, Đồng Vũ Lăng phát hiện phía trước vừa lúc có chiếc taxi đang đỗ đợi khách, lập tức nói: “Cho tôi xuống ở chỗ này là được.”

Long Triệt lại không phản ứng, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Đồng Vũ Lăng bất giác lại nói: “Long tiên sinh, anh hẳn là không biết đường đến nhà của tôi, không cần phiền toái!”

Long Triệt vẫn không nói, ghé mắt nhìn một chút bảng dẫn đường gắn ở đầu xe.

Đồng Vũ Lăng lúc này mới lưu ý đến, liền an tĩnh lại, để cho hần đưa nàng tới tiểu khu phụ cận.

Xuống xe, đơn giản nói tiếng cảm ơn, không dừng lại chút nào, Đồng Vũ Lăng hướng cửa mà đi.

Ánh mắt Long Triệt phức tạp nhìn nàng, thật lâu sau mới khởi động xe, lái xe rời đi ...

Về đến nhà, Đồng Vũ Lăng nhẹ nhàng mở cửa, phát hiện chiếc đèn tiết kiệm năng lượng ngoài đại sảnh vẫn sáng, lại thấy bóng người trên ghế sa lon, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Mẹ, đã trễ thế này mẹ còn chưa ngủ?”

Đôi mắt khép hờ của Đồng mẫu lập tức mở to: “Tiểu Lăng, về rồi hả con?”

“Àn. Thời tiết lạnh, mẹ như thế nào không trở về phòng ngủ. Con lại không phải là lần đầu tiên đi về muộn.”

“Ha ha, không có việc gì, mẹ ngủ không được, cho nên ra đây xem TV!” Kỳ thật, nàng chính là không yên lòng nữ nhi.

Xem TV? TV đang tắt mà! Bất quá, Đồng Vũ Lăng cũng không vạch trần mẫu thân.

“Đúng rồi, trang phục của con ... Váy này của ai vậy?” Đồng mẫu đem lực chú ý chuyển dời tới quần áo trên người Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng nghĩ nghĩ, lập tức lấy cớ, “Con bơi bằng hữu tham gia vũ hội, quần áo là anh ta tặng cho con!”

“Thoạt nhìn rất giống nhãn hiệu nổi tiếng, nhất định thực quý đi?”

“Ách, không có, đây chỉ là mô phỏng theo thôi.” Đồng Vũ Lăng tiếp tục nói dối.

“Bằng hữu kia là nam à? Các con bắt đầu từ khi nào vậy? Phát triển đến giai đoạn nào rồi?” Đồng mẫu vẻ mặt đầy phấn khởi.

Biết mẫu thân đang suy nghĩ gì, Đồng Vũ Lăng vội vàng giải thích, giọng điệu lại không tự giác lộ ra một cổ lạc mạch: “Mẹ, chúng con chỉ là bằng hữu bình thường! Chúng con ... Không có khả năng có phát triển!”

Đồng mẫu gạt mình, không tiếp tục nghiên cứu: “Muộn rồi, nhanh đi tắm rửa ngủ đi!”

“Àn, mẹ cũng đi ngủ đi!” Đồng Vũ Lăng nói xong, lập tức đi về phòng ngủ của mình.

Nhìn thấy bóng lưng con gái, Đồng mẫu lo lắng lo lắng, sau khi thở dài một tiếng cũng đứng dậy trở về phòng.

Ngon đèn dịu dàng chiếu sáng khắp căn phòng, Đồng Vũ Lăng dựa lưng vào giường mà ngồi, chiếc váy dài màu lam để ở trên ghế, tình cảnh đêm nay bắt đầu nổi lên trong óc.

Đêm nay, nàng một lần trở thành cô bé lọ lem, nhưng là không có người trong mộng ôn nhu săn sóc. ELLA kia tuy rằng đáng giận, nhưng cô ta nói không phải là không có lý, bản thân mình căn bản không phải có cùng giai cấp với họ, cho nên đêm nay coi như là một giấc mộng, nhưng mà, cũng là giấc mộng mà nàng vĩnh viễn không thể quên! Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, nhân tình kia rốt cuộc đã được trả rồi, tương lai sẽ không cần liên quan đến hần.

Nằm xuống giường, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, trong não tựa hồ có rất nhiều thứ gì đó quấn quanh, rốt cuộc là cái gì, chính Đồng Vũ Lăng cũng không rõ ràng lắm! Nhiều lần nàng muốn bật máy tính tìm tiểu Hạo tử, bất quá cuối cùng vẫn là nhịn xuống, bởi vì nàng lo lắng tiểu Hạo tử sẽ hỏi lý do nàng mất ngủ, nàng không biết trả lời như thế nào. Trần trọc mãi, đến gần sáng nàng mới ngủ được.

Ngày hôm sau, sau khi tan sở, Đồng Vũ Lăng vội vàng đến nhà ăn cao cấp nơi Tiêu Chính Hoa hẹn gặp. Vốn Tiêu Chính Hoa muốn đến đón nàng, nhưng nàng lo lắng sẽ khiến cho người khác chú ý nên cự tuyệt.

Đổi mặt với Tiêu Chính Hoa đang đợi ngoài cửa, Đồng Vũ Lăng không khỏi giải thích: “Thực xin lỗi, khiến cho ngài đợi lâu!”

“Không, tôi cũng mới vừa tới!” Tiêu Chính Hoa tuần nhan dịu dàng như trước, mang nạng đi vào bên trong nội thất tao nhã yên tĩnh.

Lúc gọi món ăn, mọi thứ Tiêu Chính Hoa đều trung cầu ý kiến Đồng Vũ Lăng. Đồng Vũ Lăng mỗi lần trả lời đều là: “ngài quyết định là tốt rồi!” Cho đến khi chứng kiến trên bàn đầy món ngon trân quý hiếm lạ, cả người kinh sợ giật mình.

“Mấy thứ này cô hẳn là chưa dùng thử qua, thử một chút đi!” Tiêu Chính Hoa săn sóc nói, phát hiện Đồng Vũ Lăng tựa hồ hiểu lầm ý tứ của hắn, nhanh chóng giải thích: “Cô dùng hiểu lầm, tôi không phải có ý kia, tôi chỉ là cảm thấy được mấy thứ này cô hẳn rất ít ăn, nhìn không được mới gọi để cô dùng thử một chút.”

Của hắn thành thực cùng khẩn trương cảm động Đồng Vũ Lăng, làm cho nạng buông hết ngớ vờ vô căn cứ cùng tự ti, không khí dần sinh động hẳn lên.

Hai người ăn uống vui vẻ, không biết được cách đó không xa, bên trong sương phòng xa hoa, có ba cặp mắt đang nhìn chăm chú vào, và lại đề tài quay chung quanh nhóm hai người!

“Đi, đây không phải là ban gái tối hôm qua của Triệt sao? Nạng như thế nào lại ở cùng Tiêu Chính Hoa của công ty vận chuyển hàng hóa Viễn Dương?” Lý Tuấn là người phát hiện ra đầu tiên.

“Xem tình hình có vẻ như quan hệ của hai người tốt lắm, chẳng lẽ là bạn trai bạn gái, Trương Thiếu Kỳ suy đoán nói.

“Bề ngoài thoạt nhìn thực đơn thuần, kì thực cùng những nữ nhân khác không khác biệt. Coi như là nạng thông minh, biết tìm Tiêu Chính Hoa ở tầng lớp giữa!” Lý Tuấn khuôn mặt tràn đầy hứng thú.

“Chẳng lẽ cậu cho rằng nạng có bản lĩnh ở bên cạnh A Triệt?”

“Bạn trai nạng du học ở Anh quốc!” Đột nhiên, luôn luôn trầm mặc Long Triệt xen vào một câu.

Làm cho Lý Tuấn cùng Trương Thiếu Kỳ kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?”

Lên tới xe, Long Triệt hỏi nạng: “Nhà cô ở đâu?”

Đồng Vũ Lăng ngần ngừ, báo ra địa chỉ của mình, thấy hắn nhăn đầu lông mày, lại nói: “Anh đưa tôi đến nội thành, tôi sẽ tự mình bắt xe về.”

Long Triệt không nói tiếp, mảy dần dần giãn ra, xe bắt đầu đi tới.

Cả quá trình, trong xe trầm mặc yên tĩnh, Long Triệt không lên tiếng, Đồng Vũ Lăng càng sẽ không chủ động bắt chuyện.

Trở lại trong nội thành, Đồng Vũ Lăng phát hiện phía trước vừa lúc có chiếc taxi đang đỗ đợi khách, lập tức nói: “Cho tôi xuống ở chỗ này là được.”

Long Triệt lại không phản ứng, tiếp tục chạy nhanh về phía trước.

Đồng Vũ Lăng bất giác lại nói: “Long tiên sinh, anh hẳn là không biết đường đến nhà của tôi, không cần phiền toái!”

Long Triệt vẫn không nói, ghé mắt nhìn một chút bảng dẫn đường gắn ở đầu xe.

Đồng Vũ Lăng lúc này mới lưu ý đến, liền an tĩnh lại, để cho hắn đưa nạng tới tiểu khu phụ cận.

Xuống xe, đơn giản nói tiếng cảm ơn, không dừng lại chút nào, Đồng Vũ Lăng hướng cửa mà đi.

Ánh mắt Long Triệt phức tạp nhìn nạng, thật lâu sau mới khởi động xe, lái xe rời đi ...

Về đến nhà, Đồng Vũ Lăng nhẹ nhàng mở cửa, phát hiện chiếc đèn tiết kiệm năng lượng ngoài đại sảnh vẫn sáng, lại thấy bóng người trên ghế sa lon, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Mẹ, đã trễ thế này mẹ còn chưa ngủ?”

Đôi mắt khép hờ của Đồng mẫu lập tức mở to: “Tiểu Lăng, về rồi hả con?”

“Àn. Thời tiết lạnh, mẹ như thế nào không trở về phòng ngủ. Con lại không phải là lần đầu tiên đi về muộn.”

“Ha ha, không có việc gì, mẹ ngủ không được, cho nên ra đây xem TV!” Kỳ thật, nạng chính là không yên lòng nữ nhi.

Xem TV? TV đang tắt mà! Bất quá, Đồng Vũ Lăng cũng không vạch trần mẫu thân.

“Đứng rồi, trang phục của con ... Váy này của ai vậy?” Đồng mẫu đem lực chú ý chuyển dời tới quần áo trên người Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng nghĩ nghĩ, lập tức lấy cớ, “Con bôi bằng hữu tham gia vũ hội, quần áo là anh ta tặng cho con!”

“Thoạt nhìn rất giống nhãn hiệu nổi tiếng, nhất định thực quý đi?”

“Ách, không có, đây chỉ là mô phỏng theo thôi.” Đồng Vũ Lăng tiếp tục nói dối.

“Bằng hữu kia là nam à? Các con bắt đầu từ khi nào vậy? Phát triển đến giai đoạn nào rồi?” Đồng mẫu về mặt đầy phấn khởi.

Biết mẫu thân đang suy nghĩ gì, Đồng Vũ Lăng vội vàng giải thích, giọng điệu lại không tự giác lộ ra một cổ lạc mạch: “Mẹ, chúng con chỉ là bằng hữu bình thường! Chúng con... Không có khả năng có phát triển!”

Đồng mẫu giật mình, không tiếp tục nghiên cứu: “Muộn rồi, nhanh đi tắm rửa ngủ đi!”

“Àn, mẹ cũng đi ngủ đi!” Đồng Vũ Lăng nói xong, lập tức đi về phòng ngủ của mình.

Nhìn thấy bóng lưng con gái, Đồng mẫu lo lắng lo lắng, sau khi thở dài một tiếng cũng đứng dậy trở về phòng.

Ngon đèn dịu dàng chiếu sáng khắp căn phòng, Đồng Vũ Lăng dựa lưng vào giường mà ngồi, chiếc váy dài màu lam để ở trên ghế, tình cảnh đêm nay bắt đầu nổi lên trong óc.

Đêm nay, nàng một lần trở thành cô bé lọ lem, nhưng là không có người trong mộng ôn nhu sẵn sóc. ELLA kia tuy rằng đáng giận, nhưng cô ta nói không phải là không có lý, bản thân mình căn bản không phải có cùng giai cấp với họ, cho nên đêm nay coi như là một giấc mộng, nhưng mà, cũng là giấc mộng mà nàng vĩnh viễn không thể quên! Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, nhân tình kia rốt cuộc đã được trả rồi, tương lai sẽ không cần liên quan đến hắn.

Nằm xuống giường, rõ ràng rất mệt mỏi, nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, trong não tựa hồ có rất nhiều thứ gì đó quẩn quanh, rốt cuộc là cái gì, chính Đồng Vũ Lăng cũng không rõ ràng lắm! Nhiều lần nàng muốn bật máy tính tìm tiểu Hạo tử, bất quá cuối cùng vẫn là nhin xuống, bởi vì nàng lo lắng tiểu Hạo tử sẽ hồi lý do nàng mất ngủ, nàng không biết trả lời như thế nào. Trần trọc mãi, đến gần sáng nàng mới ngủ được.

Ngày hôm sau, sau khi tan sở, Đồng Vũ Lăng vội vàng đến nhà ăn cao cấp nơi Tiêu Chính Hoa hẹn gặp. Vốn Tiêu Chính Hoa muốn đến đón nàng, nhưng nàng lo lắng sẽ khiến cho người khác chú ý nên cự tuyệt.

Đối mặt với Tiêu Chính Hoa đang đợi ngoài cửa, Đồng Vũ Lăng không khỏi giải thích: “Thực xin lỗi, khiến cho ngài đợi lâu!”

“Không, tôi cũng mới vừa tới!” Tiêu Chính Hoa tuần nhan dịu dàng như trước, mang nàng đi vào bên trong nội thất tao nhã yên tĩnh.

Lúc gọi món ăn, mọi thứ Tiêu Chính Hoa đều trung cầu ý kiến Đồng Vũ Lăng, Đồng Vũ Lăng mỗi lần trả lời đều là: “ngài quyết định là tốt rồi!” Cho đến khi chứng kiến trên bàn đầy món ngon trân quý hiếm lạ, cả người kinh sợ giật mình.

“Mấy thứ này cô hẳn là chưa dùng thử qua, thử một chút đi!” Tiêu Chính Hoa sẵn sóc nói, phát hiện Đồng Vũ Lăng tựa hồ hiểu lầm ý tứ của hắn, nhanh chóng giải thích: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải có ý kia, tôi chỉ là cảm thấy được mấy thứ này cô hẳn rất ít ăn, nhin không được mới gọi để cô dùng thử một chút.”

Của hắn thành thực cùng khăn trương cảm động Đồng Vũ Lăng, làm cho nàng buông hết ngờ vực vô căn cứ cùng tự ti, không khí dần sinh động hẳn lên.

Hai người ăn uống vui vẻ, không biết được cách đó không xa, bên trong sương phòng xa hoa, có ba cặp mắt đang nhìn chăm chú vào, và lại đề tài quay chung quanh nhóm hai người!

“Đi, đây không phải là bạn gái tối hôm qua của Triệt sao? Nàng như thế nào lại ở cùng Tiêu Chính Hoa của công ty vận chuyển hàng hóa Viễn Dương?” Lý Tuấn là người phát hiện ra đầu tiên.

“Xem tình hình có vẻ như quan hệ của hai người tốt lắm, chẳng lẽ là bạn trai bạn gái, Trương Thiếu Kỳ suy đoán nói.

“Bề ngoài thoạt nhìn thực đơn thuần, kì thực cùng những nữ nhân khác không khác biệt. Coi như là nàng thông minh, biết tìm Tiêu Chính Hoa ở tầng lớp giữa!” Lý Tuấn khuôn mặt tràn đầy hứng thú.

“Chẳng lẽ cậu cho rằng nàng có bản lĩnh ở bên cạnh A Triệt?”

“Bạn trai nàng du học ở Anh quốc!” Đột nhiên, luôn luôn trầm mặc Long Triệt xen vào một câu.

Làm cho Lý Tuấn cùng Trương Thiếu Kỳ kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?”

Tiếp theo, Lý Tuấn chế nhạo nói: “Nàng cười rộ lên đẹp hơn, còn tưởng rằng nàng là một mỹ nhân đầu gỗ, nguyên lai là tùy từng người mà khác nhau. Triệt, xem ra sức quyến rũ của cậu so ra không bằng Tiêu Chính Hoa nha.”

Nhìn thấy nàng, Long Triệt bỗng nhớ tới tình hình thực tế tối hôm qua, đột nhiên cảm thấy nụ cười của nàng đặc biệt chướng mắt. Nàng chưa bao giờ biểu lộ qua nụ cười như vậy đối với hắn. Ha ha, hắn căn bản không biết, muốn người khác cười với chính mình, trước hết mình phải cười với người khác đã.

Phát hiện vẻ mặt Long Triệt bắt đầu trở nên có điểm khó coi, Trương Thiếu Kỳ như có suy nghĩ gì, hừ nói: “Đó là bởi vì Triệt khinh thường những nữ nhân khác, Triệt chỉ yêu một mình Gia Vãn.”

“A Triệt, không phải mình nói cậu đâu, Gia Văn tuy rằng điều kiện tốt, nhưng không đem cậu để vào mắt, nữ nhân có thể sủng, nhưng không thể dung túng, nếu không có hại vật và cũng chỉ là bản thân cậu! Theo mình thấy nha, cậu dứt khoát bỏ Gia Văn đi, một lần nữa tìm nữ nhân khác, hoặc là, nhân tiện tươi mát mỹ nhân này đi, đem nàng đoạt lấy từ trong tay của Tiêu Chính Hoa!” Lý Tuấn phát huy bản tính hoa hoa công tử của hắn.

“Bây bạ, Triệt đối với Gia Văn một lòng không đổi, cậu cho là mỗi người đàn ông đều giống như cậu lạm tình hoa tâm!”

“Giống mình rất kém cỏi sao? Mình như vậy gọi là phong lưu, chứ không phải hạ lưu, nhìn xem mình tự tại như vậy, đáng vẻ không giống như A Triệt, cả ngày bày ra khuôn mặt như tú – lơ – lơ!”

“Cô bé kia mặc dù đẹp thì đẹp thật, nhưng nàng xuất thân như thế nào? Triệt làm sao có thể thích nàng được.”

“Mình cũng không bảo cậu ấy phải thích nàng, ý mình là cậu ấy có thể chơi đùa, dù sao có hại cũng không phải là nam nhân. Huống hồ, vừa lúc có thể lợi dụng nàng làm cho Gia Văn tức giận, để cho Gia Văn biết cậu ấy không phải là không có Gia Văn là không được, nói không chừng nàng sẽ lập tức bay từ nước Mỹ trở về đâu!” Lý Tuấn tiếp tục ba hoa khoe mẽ.

Lần này, Trương Thiếu Kỳ không lời nào để nói.

Long Triệt vẫn là một bộ dáng trầm mặt, tiêu điểm của ánh mắt không biết dừng ở chỗ nào, chỉ có thể từ khuôn mặt lạnh lùng che phủ đầy suy nghĩ của hắn nhìn ra, nội tâm của hắn nhất định sóng ngầm mãnh liệt, ba đào phập phồng.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Biến chuyển

Tám nửa xong, Đồng Vũ Lăng vội vàng bật máy tính, đăng nhập MSN. Cũng giống như thường ngày, nick của Tiểu Hạo từ đã sáng rồi.

Đồng Vũ Lăng tâm tình khoái trá, gửi cho anh một cái mặt cười rõ to.

“Tiểu Lăng tử, xem ra hôm nay bạn tâm tình rất tốt nha. Có chuyện gì vui phải không?” Đầu bên kia trả lời.

Khóe miệng Đồng Vũ Lăng nhếch lên nụ cười ngọt ngào: “Tiểu Hạo tử, hôm nay mình được ăn thật nhiều món ăn mà mình chưa từng nếm qua nha! Có cá tuyết, gan ngỗng, lưỡi trâu, canh ốc sên, pho mát cừu, canh cá ngựa, bánh nướng Provence, còn có rất nhiều bánh ngọt nữa.”

Lúc bữa tối, Tiêu Chính Hoa tỉ mỉ giới thiệu từng món đồ ăn, Đồng Vũ Lăng đã ghi nhớ trong đầu.

Phát hiện đã lâu chưa thấy đầu bên kia phản ứng, Đồng Vũ Lăng lập tức lúng túng nói: “Ha ha, thực xin lỗi, mình đã quá kích động, bạn ... Bạn có thể hay không cảm thấy mình thực ngại thơ, giống như nha đầu chưa từng thấy qua các việc xã hội, mới chút chút đồ vật này nọ liền ngạc nhiên.”

“Không, làm sao có thể như vậy được! Đổi lại là mình, cũng sẽ như thế!” Tiểu Hạo tử lập tức an ủi nàng: “Đúng rồi, các bạn đến chắc hẳn là cửa hàng đồ ăn Pháp đi, phong cách hẳn là rất không tồi.”

“Àn, bố cục xa hoa khí phái mà không mất tinh xảo tao nhã, xung quanh thực sự yên lặng. Đây là lần đầu tiên ta được đi một nhà hàng cao cấp như thế ăn cơm” Bạn bè mà Đồng Vũ Lăng quen đều là người thường, bình thường căn bản sẽ không đi loại nhà hàng này mà tiêu phí, một vài bữa liên hoan trong công ty cũng chỉ là đi một vài nơi đông đảo người hay đến.

“Thực thích hợp cho tình nhân đi!” Tiểu Hạo tử đột nhiên nói.

Đồng Vũ Lăng ngẩn người, chỉ tiết nói: “Lần trước không phải nói qua với bạn công ty hợp tác với công ty mình có một nam nhân có cảm tình rất tốt với mình sao? Đêm nay chính là anh ta mang mình đi dùng cơm.”

“Bạn cùng anh ta kết giao ah?”

“Không có! Mình thấy anh ta rất tốt, lại ôn nhu có lễ phép, nên không đành lòng cự tuyệt. Kỳ thật, anh ta cũng chưa tỏ rõ cái gì, nói không chừng chỉ muốn kết bạn với mình thôi thì sao. Mặc kệ như thế nào, mình vẫn phải cảm tạ anh ta cho mình một kỷ niệm khó quên.”

“Tiểu Lăng tử, chờ mình về nước, mình cũng mang bạn đi!”

“A?” Đồng Vũ Lăng nhất thời kích động hưng phấn, ngón tay liên tục run rẩy, thật lâu mới trả lời: “Tiểu Hạo tử, đây là hứa hẹn sao? Mình lưu lại làm chứng có, bạn cũng không thể đổi ý nga!”

“Àn, đây là hứa hẹn! ! ! ! !” Vô số dấu chấm than, biểu lộ kiên định cùng chân thành của Tiểu Hạo tử.

Đồng Vũ Lăng khoe môi cong lên thật sâu, trong mắt ý cười càng đậm, tuyệt sắc dung nhan bởi vì sáng lạn cười mà có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Hai người cao hứng vui vẻ, rảnh rồi nói linh tinh, tán gẫu chuyện trời nam đất bắc, thẳng đến nửa đêm mới dừng lại.

Giữa trưa hôm nay, Long Triệt bớt thì giờ cùng mẹ quay về nhà bà ngoại ăn cơm.

Trên bàn ăn rộng lớn, bày biện đủ loại món ngon với màu sắc và hình dạng khác nhau, đang ngồi cũng chỉ có ba người Miêu Đình, Khâu Tuyết Liên cùng với Long Triệt.

“A Triệt, công việc gần đây có bận rộn lắm không?” Miêu Đình vừa ăn vừa hỏi.

“Mới vừa chấm dứt hai cái hạng mục lớn, tạm thời còn không quá khẩn trương.” Từ nhỏ đường thành thói quen tốt, Long Triệt chậm rãi nhai nuốt đồ ăn.

“Năm nay sự nghiệp không tệ đi!”

“Àn, so với năm trước tăng lên gấp đôi, cháu đang tính toán thời điểm họp hằng năm cho mọi người tăng lương, hơn nữa đặc biệt khen ngợi một vài công nhân xuất sắc.”

“Nên thế, có thưởng cho bọn hần mới có tinh thần, năm sau sẽ lại cố gắng làm tốt!”

“Mẹ, không phải con khoe khoang. A Triệt so với cha nó còn có khả năng buôn bán hơn!” Khâu Tuyết Liên xen vào một câu, tự hào nhìn mặt bên nhi tử tuần nấy như điều khắc: “Nhi tử con sinh chính là khác biệt nha! Chẳng những vóc người tuấn tú, còn tuổi trẻ mà đầy triển vọng, hơn nữa ánh mắt độc đáo, phẩm chất siêu nhiên, tuyển một người cao quý hào phóng làm bạn gái.”

Nhắc tới Gia Văn, tươi cười Miêu Đình mới vừa lộ ra không lâu lập tức ảm lui, hừ một tiếng.

Khâu Tuyết Liên ngăn ra, lập tức thay Gia Văn nói tốt: “Mẹ, con thật không rõ người vì cái gì mà không hài lòng Gia Văn, đứa nhỏ này trừ bỏ có điểm ngạo nghễ, phương diện khác coi như rất tốt, tối thiểu tôn trọng trưởng bối chúng ta.”

“Dù sao một trăm ngàn cũng không xứng với A Triệt nhà chúng ta!” Miêu Đình không cho là đúng.

“Nói đi nói lại không phải là mẹ oán hận con bé không để ý gia đình sao? Con bé còn trẻ, người trẻ tuổi có giấc mộng là đương nhiên, đợi đến khi nó mới một tự nhiên sẽ khôi phục bản tính nữ nhân hiền thực. Nó cũng nói rồi, hai năm sau bất kể như thế nào cũng đều quyết định kết hôn, đến lúc đó không phải là mẹ có thể ôm chặt sao!”

“Tôi sợ tôi không có mạng hưởng thụ!”

“Bà ngoại, bà đừng nói những lời nói mang điềm xấu như vậy!” Long Triệt tuy rằng không mê tín, nhưng nghe thấy bà ngoại nói như vậy, không khỏi lên tiếng an ủi.

Miêu Đình nhìn lại hần, trầm ngâm chỉ chốc lát, nói: “A Triệt, gần nhất có liên hệ cùng với Gia Văn?”

“Có, cô ấy mỗi ngày đều gọi điện.”

“Thường nói chuyện gì? Có nói chuyện với cháu về tình huống bên kia không?”

“Ngô... Cô ấy nói ở bên kia quả thật rất tốt, sự nghiệp bắt đầu có khởi sắc.”

“Tin đồn về nó thì sao? ?”

Đối với việc bà ngoại đột nhiên quan tâm chủ đề này như thế, Long Triệt buồn bực không thôi, nhưng cũng thành thật trả lời: “Tin đồn mới về cô ấy thì rất nhiều, nói chung là cũng không tệ lắm.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có?” Long Triệt lại là một trận nghi hoặc: “Bà ngoại, bà muốn hỏi cái gì? Không ngại nói thẳng?”

Miêu Đình suy nghĩ một chút, mới chậm rãi nói: “Mấy ngày hôm trước có một bằng hữu làm cho một tạp chí nói với bà, Gia Văn cùng một nam minh tinh người Mỹ có quan hệ, bọn chúng ra vào cùng nhau, thái độ thân mật, có lần còn bị chụp ảnh cùng nhau đến quán rượu.”

“Mẹ, tin tức bất quái mà mẹ cũng tin?” Khâu Tuyết Liên tức khắc nói.

“Bạn của mẹ là nhân viên lâu năm trong nghề, cô ấy biết cái gì là thực, cái gì là giả. Nam minh tinh kia chính là nam diễn viên đang được đồn với Gia Văn!”

“Nga, thì phải tạo ra tin đồn để gây chú ý. Trong nước chúng ta cũng như vậy a, mỗi khi có tin đồn mới, là vì sao, vì đề cao số lượng vé bán ra, diễn viên cũng thường chế tạo một ít vụ tai tiếng tình dục hoặc tin tức khác, cái này cũng là bình thường!”

“Mẹ mặc kệ nó có phải hay không tạo tin đồn, nó chỉ cần là vợ của A Triệt nhà chúng ta, thì cần phải quy củ, thanh thanh bạch bạch. A Triệt là ai? Sao có thể để cho nó chà đạp được!!”

“Mẹ, hiện tại cũng là thời đại mới rồi, mẹ còn có loại tư tưởng này!”

“Mẹ biết bây giờ là thế kỷ 21, mẹ đều không phải là yêu cầu nó là xử nữ, nhưng ít nhất, trong quá trình nó cùng A Triệt kết giao, thể xác và tinh thần đều thuộc về A Triệt, nếu không đừng hòng tiến vào cửa nhà của chúng ta!” Miêu Đình nghiêm túc sa sầm, nói khiến cho Khâu Tuyết Liên á khẩu không trả lời được.

Mà Long Triệt, từ đầu đến cuối im lặng nghe hai người đối thoại, tuấn nhan đầy vẻ lo lắng thâm trầm.

Miêu Đình tiếp tục lải nhải, đơn giản đều là nói Trình Gia Văn không thích hợp Long Triệt linh tính gì đó, Khâu Tuyết Liên có thể thay Trình Gia Văn giải thích giữ gìn, đều tận lực đáp lời.

Long Triệt một mực yên lặng không lên tiếng, sau khi cơm nước xong, hắn để Khâu Tuyết Liên bồi Miêu Đình, chính mình thì tìm lấy có rồi đi, một đường đưa xe về đến trong nhà.

Vội vàng, hắn mở máy tính, mở một trang web giải trí của Mỹ, quả nhiên ở trang đầu chứng kiến ảnh chụp của Trình Gia Văn, sau khi tiến vào chủ đề, từng hình ảnh thân mật cùng tin tức khiến cho hắn khuôn mặt trở nên càng thêm âm trầm. Không tâm tư để ý sự sai khác về thời gian, hắn bật người bấm số điện thoại của Trình Gia Văn.

Sau vài tiếng tit tit, bên kia mới truyền đến thanh âm khàn khàn của Trình Gia Văn, “HELLO!”

“Carmen, lập tức trở về cho anh!”

Nghe được là Long Triệt, Trình Gia Văn đánh một cái ngáp, kinh ngạc nói: “Triệt, tại sao muộn như vậy rồi anh còn gọi điện thoại cho em? Anh cũng biết là em vừa mới ngủ đâu!”

“Ngày mai lập tức đáp phi cơ trở về!” Long Triệt tiếp tục nén giận nói.

Trình Gia Văn hoàn toàn thanh tĩnh: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Là người phụ nữ của anh, em nên biết là không thể cùng nam nhân khác ôm ấp áp áp!”

Trình Gia Văn như cũ có điểm nghi hoặc, nghĩ một lát, cuối cùng tỉnh ngộ: “Triệt, anh là đang nói ảnh chụp kia của em cùng với TOM. GREEN? Anh hiểu lắm rồi, đó là công ty vì muốn tạo scandal nên mới chụp, em với anh ta một chút quan hệ cũng không có, trong mắt em chỉ có anh, như thế nào có thể coi trọng nam nhân khác!”

“Anh không cần biết em tạo hay không tạo scandal, anh chỉ biết là, phụ nữ của anh thì từ đầu đến cuối, chỉ có anh có thể đụng chạm! Anh cho em thời gian hai ngày để xử lý chuyện bên kia, sau đó lập tức quay về!” Long Triệt bá đạo lạnh lùng.

Trình Gia Văn khiếp sợ: “Anh ... Anh sẽ không phải là nói đùa chứ! Hai ngày? Bộ phim mới của em còn đang quay đâu! Làm sao có thể trở về! Hơn nữa, sau khi kết thúc quay phim, còn cả một đồng hoạt động tuyên truyền nữa. Như vậy đi, em đáp ứng với anh, chờ sau khi bộ phim này công chiếu một thời gian, em sẽ trở về cùng anh vài ngày.”

“Anh muốn không phải là vài ngày, mà là vĩnh viễn ở bên cạnh anh!”

“Anh làm sao có thể không nói lý lẽ như vậy! Trước kia anh không phải như thế. Anh trở nên càng ngày càng chuyên chế, căn bản không phải là Long Triệt mà em biết! Anh còn như vậy em sẽ tức giận đấy, sau này sẽ không thêm để ý đến anh đâu!” Trình Gia Văn đưa ra thủ đoạn làm nũng từ trước tới nay của cô.

Đáng tiếc lần này không dùng được, chỉ nghe ba một tiếng, Long Triệt cắt đứt đồng thời tắt điện thoại di động, nộ khí đằng đằng lao ra phòng ngủ, chạy như bay rời khỏi nhà.

Xe thể thao Bugatti Veyron màu đen một đường bão táp, Long Triệt ngồi trên ghế lái, cả người phát ra tức giận thiếu chút nữa đem xe ra đốt, mặt hắn như phủ băng, đem tốc độ của xe chạy đến lớn nhất, cho đến khi tiến vào phố xá sầm uất mới buông ra chân ga.

Lúc xe đi qua chi nhánh bánh nướng Hoàng quan thì đột nhiên nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp quen thuộc xuất hiện ở đám người xếp hàng mua bánh, hắn gạt mình, lập tức đem xe ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hôn

Còn có ba người nữa là đến mình rồi! !

Nhìn thấy chiếc bánh tỳ tay có thể đựng vào, trên mặt Đồng Vũ Lăng ý cười càng đậm. Lần trước đột nhiên bị Long Triệt mang đi, bánh tự nhiên mua không được, ngày hôm nay vừa lại đến gần đây gặp khách, thuận tiện mua về một chút. May mắn bánh đã được đưa đến trong tay.

Nhớ tới Long Triệt, Đồng Vũ Lăng bất giác nhăn lại lông mày, cái kia gia hỏa chẳng biết tại sao, nàng hi vọng sau này đừng khiến nàng đựng tới.

Đáng tiếc, ông trời tựa hồ nghe không đến tiếng lòng của nàng, nàng chợt thấy cánh tay bị người kéo lấy, mà người kia ... Đùng là Long Triệt mà nàng không muốn gặp lại! !

Sẽ không phải trùng tà đi? Giữa ban ngày ban mặt gặp quỷ? Nhìn xem khuôn mặt tà tuấn lãnh liệt giống như khối băng, Đồng Vũ Lăng buồn nản kinh ngạc, thẳng đến bị hấn lùi ra hàng ngũ, nàng mới thanh tỉnh, theo phản xạ hô lên, “Anh làm cái gì thế? Như thế nào mỗi lần đều như vậy!”

“Bánh này, lúc khác tôi sẽ bảo người đưa đến cho cô 100 hộp!” Long Triệt vẫn đang một bộ khốc trạng.

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, càng thêm tức giận, “Hừ, anh nói thật là hay, kẻ có tiền như các anh có thói quen viết chi phiếu, ngay cả viết ngân phiếu không cũng am hiểu!”

Long Triệt vốn là sừng sốt, tiện đà nhớ lại lần trước đã từng nói lời giống vậy nhưng sau lại không có thực hiện, không khỏi bổ sung nói, “Lần này tôi nhất định sai người an bài, tính cả lần trước tổng cộng 200 hộp!”

“Long tiên sinh, anh tinh táo một chút đi! Tôi mới không hiềm lạ của anh 200 hộp. Chỉ hy vọng anh buông ra, tôi thật sự là không muốn có gì đó liên quan tới anh! Hơn nữa, chúng ta không nên tiếp tục có bất kỳ liên quan gì!”

Mất sắc Long Triệt, bắt giữ đến trong mắt nàng thần sắc chán ghét cùng không kiên nhẫn, lòng tự trọng bất giác bị thật to hao tổn, vì thế không hề hé răng, bắt nhanh nàng đi về phía chiếc xe.

Đồng Vũ Lăng giả dụ, “Này, anh nghe không hiểu ý của tôi sao? Buông!”

Long Triệt có vẻ như thật sự “Nghe không hiểu” ý tứ của nàng, tiếp tục quấn chặt nàng, đi vào bên cạnh xe, mở cửa xe đem nàng nhét vào.

“Mở cửa, mở cửa ra!” Đồng Vũ Lăng dùng sức đập cánh cửa xe bằng thủy tinh kiên cố, phát hiện vô ích, xoay người chuẩn bị theo ghế lái bên kia đi ra ngoài, không ngờ Long Triệt thân hình cao lớn nhanh chóng theo nàng từng bước ngồi vào.

“Ngồi xong, cài dây an toàn!” Long Triệt vừa khởi động động cơ, một bên nói, phát giác Đồng Vũ Lăng không để ý tới, hấn chỉ đành phải giúp nàng cài lên, sau đó mới lái xe đi tới.

Đồng Vũ Lăng lòng tràn đầy lửa giận, nàng chưa bao giờ thấy qua người vô lại đáng giận, không thể nói lý lẽ như vậy, này cùng bọn cướp có cái gì khác nhau! Bất chấp hình tượng, nàng chửi ầm lên, “Long Triệt, anh rốt cuộc phát thần kinh cái gì, tổ tiên tôi nợ anh cái gì? Giết cả nhà anh sao? Đòi này anh đến là để báo thù?”

“Này, anh rốt cuộc là điên vẫn là ... ách, hoặc là đầu óc có bệnh? Nếu như là như vậy liền sớm đi bệnh viện đi, để tránh tai họa nhân gian!”

“Kẻ điên, dừng xe, tôi bảo anh dừng xe! Nếu anh không dừng xe tôi sẽ báo cho cảnh sát!”

Đồng Vũ Lăng một đường mắng, Long Triệt lại một chút phản ứng cũng không có, làm cho nàng càng ngày càng kích động, đụng phải hấn, mặc dù vốn có mỹ danh điềm đạm ôn nhu như nàng cũng không thể tự kiềm chế được những câu ác độc thốt ra.

Thấy hấn vẫn là thờ ơ, Đồng Vũ Lăng bất đắc dĩ với tay lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị bấm 110 báo cảnh sát.

Rốt cục, cánh tay phải Long Triệt duỗi ra, từ trong tay nàng đoạt lấy di động.

“Lấy điện thoại trả lại cho tôi! Tôi muốn báo cảnh sát, kêu cảnh sát đem anh mang đến bệnh viện tâm thần tạm giữ!” Đồng Vũ Lăng nhất thời nóng vội, cả người hướng hấn dựa đi tới.

Mùi thơm tươi mát thanh sáng, cùng với mùi thơm của cơ thể thanh nhã dễ ngủ, khiến cho Long Triệt giật mình, bật thốt lên mà nói: “Tôi tâm tình không tốt, cô theo giúp tôi một chút!”

Đồng Vũ Lăng nhất thời cũng run lên một cái, thân thể duy trì bất động.

Long Triệt theo bản năng cúi đầu, nghiêng người, cùng nàng dựa vào gần hơn, tiếp tục hấp thu trên người nàng vọng lại mùi thơm.

Một lúc lâu, Đồng Vũ Lăng thanh tỉnh trước, ý thức được mình cùng hấn giống như gần sát, nhanh chóng ngồi thẳng thân mình.

Nồng đậm mắt mát cùng buồn bã lạnh lẽo nảy lên trong lòng Long Triệt, hấn hai tay tiếp tục đỡ lấy tay lái, không yên lòng phóng nhanh về phía trước.

Đồng Vũ Lăng thì ngu ngơ đờ đẫn, đầu óc một mảnh hỗn loạn, cả suy nghĩ còn tại không khí cổ quái lại không cách nào giải thích đột nhiên phát sinh giữa hai người vừa rồi.

Kế tiếp, hai người cùng im miệng không nói, đều có chút suy nghĩ, đến lúc xe dừng lại, đã là đỉnh núi.

Long Triệt tắt máy, trước tiên đi ra ngoài.

Đồng Vũ Lăng nghi hoặc không giảm, đi theo ra đến ngoài xe, vốn muốn hỏi hấn vì cái gì mang chính mình tới nơi này, lại bị cảnh đêm xinh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Những ngọn đèn phát sáng rực rỡ, phát ra ánh sáng ngọc quang mang của sao chổi, từ trên đỉnh núi nhìn xuống, cảnh sắc phồn hoa của thành phố thu hết vào trong mắt, cả thành phố G tựa như rực rỡ sáng lạn, toát ra sự hấp dẫn mê người khiến người ta hướng về.

Nháy mắt cảm động, không biết phải hình dung như thế nào! Đồng Vũ Lăng cứ như vậy tâm linh bình tĩnh thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, thật lâu sau mới thở ưong mong nguyện đem tầm mắt chuyển qua trên người Long Triệt bên cạnh, hỏi: “Anh ... Đêm nay làm sao vậy? Vì cái gì dẫn tôi tới nơi này?”

Long Triệt ghé mắt, không, mà là ... Một tay ổn định bả vai của nàng, một tay đè chặt đầu của nàng, nhanh chóng mà hôn đôi môi anh đào đang hé mở của nàng.

Hành động thỉnh linh xảy ra, làm cho Đồng Vũ Lăng bất ngờ không kịp phòng ngự, và lại không biết phải làm sao, nàng trừng to mắt nhìn hấn, một hồi lâu mới nhớ ra phải giẫy dụa.

Hấn cũng không buông nàng ra, mà là càng hôn càng kịch liệt, cái lưỡi trơn trượt thừa dịp nàng kinh hô thì xông vào trong miệng nàng, vẫn không quên lưu ý nàng giẫy dụa, hấn dùng đôi chân dài giữ chặt thân thể mềm mại của nàng, một tay giữ chặt lấy hai tay của nàng, một tay kia ... thế nhưng leo lên trước ngực của nàng.

Đồng Vũ Lăng càng thêm tức giận, dị thường bi phẫn, không khỏi há mồm cắn lấy môi của hấn.

Chỉ là kêu lên một tiếng đau đớn, hấn tiếp tục chà đạp lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bàn tay to còn bắt đầu dọc theo thân thể linh lung hấp dẫn của nàng mà di động.

Đồng Vũ Lăng nhanh tức giận đến cơ hồ muốn khóc, nàng dùng hết khí lực toàn thân, rốt cục đẩy hấn ra, không cần nghĩ ngợi gì, ở trên mặt hấn hung hăng đánh một cái tát.

“Ba —— ”

Thanh thủy tràng pháo tay tại đỉnh núi yên tĩnh dị thường vang dội, không khí bốn phía giống như động lại.

Long Triệt âm trầm sắc mặt làm cho người ta sợ hãi, khiến cho Đồng Vũ Lăng kích động sợ hãi, nàng theo bản năng rút lui. Bất ngờ chính là, hấn cũng không hướng nàng tới gần, mà là xoay người trở lại bên trong xe.

Cho đến nghe được tiếng ô tô khởi động, chứng kiến chiếc xe thể thao gào thét mà đi, Đồng Vũ Lăng lúc này mới ý thức chuyện gì xảy ra, vội vàng huy động hai chân, một bên đuổi theo một bên hô to, “Này, anh muốn đi đâu? Anh không thể bỏ tôi ở đây! Chết tiệt Long Triệt, anh mau dừng xe cho tôi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nam nhân đáng giận

Xe đã mất bóng dáng, Đồng Vũ Lăng không tiếp tục chạy nhanh theo, chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi người nhà cầu cứu, giật mình, xác tay của mình còn ở trong xe của hấn!

Đáng giận, biến thái, sát ngàn đao ...

Đồng Vũ Lăng chưa từng thống hận mắng một người như vậy, nàng tức giận nhìn bốn phía quanh quệ tịch liêu, lại nghe tiêu tiêu tiếng gió, không khỏi cảm thấy một trận rùng mình. Lạnh không chỉ có thân thể, còn có tâm lý.

Phải làm sao bây giờ, vừa rồi ngồi trên xe lên núi không sai biệt lắm tầm 20 phút, nếu thật sự đi bộ ít nhất cần 2 giờ đi. Đêm dài người tỉnh, hoang sơn dã lĩnh, nơi này có thể hay không có người xấu hoặc thổ phỉ? Càng nghĩ tâm càng lạnh lẽo, Đồng Vũ Lăng hai tay đan chéo ôm ở trước ngực, bắt đầu dọc theo sơn đạo liêu mạng chạy, thẳng đến khi thở hồng hộc rốt cuộc không thể chạy nổi nữa, vì thế chuyển thành đi bộ, thỉnh thoảng còn bắt chọt nhìn về phía trước xa xa, chờ đợi gặp được một số người đi hóng mát, đáng tiếc ngay cả một bóng quý cũng chả có một con!

Nàng một bên bước nhanh đi về phía trước, một bên trái phải quan sát, phá lệ cảnh giác. Không biết qua bao lâu, cuối cùng chứng kiến phía trước có điểm ánh sáng, ngay sau đó, cả sơn đạo đều bị chiếu sáng lên, tiếng xe âm ầm rung động.

Mừng rỡ như điên, nàng nhanh chóng vọt tới giữa đường, giương mở cánh tay, không ngừng xua tay, chờ đợi xe dừng lại, lại lập tức chạy tới cầu cứu, lại giật mình thấy kia là một xe cảnh sát, bên trong ngồi vài người đều là cảnh sát!

“Tiểu thư, cô là ai? Muốn như vậy ở trong này để làm gì?” Trong đó một người cảnh sát đã muốn bắt đầu hỏi.

Đồng Vũ Lăng áp ứng, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời câu hỏi như thế nào.

Cảnh sát thấy nàng đầu tóc rối bời, đầy mặt đỏ lên, và lại một thân cát bụi, không khỏi lại hỏi: “Cô bị cướp?”

“Ách?”

“Chúng tôi nhận được báo động, có người ở nơi này gặp tai kiếp! Cô không sao chứ? Cường đạo đâu?” Cảnh sát tiếp tục hỏi.

Đồng Vũ Lăng không biết như thế nào giải thích bản thân một mình xuất hiện ở đây, lại sợ cảnh sát hỏi han hoặc đưa tới phiền toái, hiện giờ nghe thấy cảnh sát nói như vậy, dứt khoát đâm lao phải theo lao, cố giả dạng kinh hoàng nói: “Tôi . . . Tôi không sao, chính là xác tay bị cướp, mà cường đạo kia . . . Chạy mất!”

“Không có việc gì là tốt rồi, lên xe trước đi, phiền toái cô theo chúng tôi quay về cục cảnh sát ghi khẩu cung!” Cảnh sát mở cửa xe.

“Ghi khẩu cung?” Đồng Vũ Lăng hai tròng mắt trừng lớn, phát hiện mỗi người bọn hắn mang bộ dạng nghi hoặc, liền không hề lên tiếng, thật cẩn thận hiện lên xe, đồng thời gọi lại bọn hắn: “Cảnh sát đại ca, các anh muốn hay không ở phụ cận đi một vòng? Cường đạo kia nói không chừng còn đánh cướp những người khác đâu!”

“Còn có những người khác bị cướp?”

“Kỳ thật . . . Tôi còn không kịp báo cảnh sát đồ vật này nọ liền bị cướp đi, cho nên tôi nghĩ hẳn là người khác bị hại báo cảnh sát cầu cứu!” Đồng Vũ Lăng giải thích, nàng không muốn bởi vì chính mình nói dối mà hại chân chính người bị hại.

Cảnh sát gật đầu một cái, tiếp tục lái xe dọc theo sơn đạo, vì để cho người chú ý, còn mở còi cảnh sát. Không lâu, quả nhiên tìm được chân chính người bị cướp! Chỉ tiếc, luôn luôn tìm không thấy cường đạo.

Trở lại cục cảnh sát, Đồng Vũ Lăng soạn bảy vài câu làm xong khẩu cung, trước khi đi còn đỏ mặt, kiên trì đưa cảnh sát mười nguyên, cuối cùng rời đi cục cảnh sát, cuối cùng hữu kinh vô hiểm về đến nhà.

Trong nhà đã muốn loạn thành một đoàn!

“Tiểu Lăng, con không sao chứ? Không phải nói lấy xong bánh liền về nhà sao? Mẹ gọi cho con thật nhiều cuộc điện thoại, mà cũng không thấy có ai bắt máy!” Chứng kiến nữ nhân cuối cùng xuất hiện, Đồng mẫu kinh hồn chưa định, kích động dị thường.

Phụ thân Đồng Khải Kiểm đồng dạng là đầy mặt lo lắng, thần sắc kích động.

Điện thoại! Điện thoại ở trong xác tay, mà xác tay lại ở trên xe tên khốn Long Triệt kia! Đồng Vũ Lăng bình tĩnh nhìn cha mẹ, bịa một câu chuyện: “Con . . . đang xếp hàng lấy bánh, công ty điện báo gọi con đi nhà ga đón người khách, sau đó lại quên túi xách ở trên xe công ty, cho nên không có nghe đến điện thoại của mẹ.”

Mặc dù Đồng Vũ Lăng giải thích thực gượng ép, cha mẹ lại không chút hoài nghi truy vấn, dù sao nàng an toàn trở về mới là trọng yếu nhất.

Kế tiếp, Đồng Vũ Lăng đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, ăn như hổ đói cơm chiều, lên giường nằm xuống thì đã là hơn 11 giờ đêm. Nàng đỡ đầu nhìn trần nhà, suy nghĩ về những việc xảy ra đêm nay bắt đầu trở lại trong óc.

May mắn chính mình mạng lớn, không có thật sự đụng tới cường đạo, nếu không hậu quả khó lường. Lại may mắn có cỗ xe trên xe cảnh sát lên núi, nếu không nàng hiện tại chỉ sợ còn gian nan đi ở sơn đạo không người yên tĩnh, hoặc là một mõi suy sụp ở nơi này, lạnh chết đến hừng đông!

Còn tưởng rằng trên yến hội trả giá trăm trọng đại giới đã muốn bồi hoàn nhân tình kia, ai ngờ hẳn âm hồn bất tán, lại không hiểu ra sao cả xông vào cuộc sống yên tĩnh của nàng. Nàng chắc chắn, tổ tiên khẳng định chọc tới hẳn, làm cho đời này một lần lại một lần chịu hẳn tra tấn cùng nhục nhã.

Không tự giác, tay nàng chậm rãi di chuyển trên môi! Không thể tưởng được nụ hôn đầu của mình cứ như vậy mất đi. Nàng luôn luôn chờ mong nụ hôn đầu tiên lãng mạn cùng với người mình thích, hiện giờ cứ như vậy bị ác ma kia phá hủy, thật sự là rất oan! Nàng không biết lúc ấy là cảm giác gì, nàng chỉ nhớ rõ, chính mình thực tức giận, hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của hắn, chặt đứt bàn tay heo tà ác!

Nàng thật muốn, hẳn từ nay về sau ở trong cuộc sống của nàng biến mất, đáng tiếc ví, di động cùng giấy chứng nhận đều tại trong tay hắn, nàng còn phải đi tìm hắn một lần!

Hảo, liền một lần, một lần cuối cùng, thu hồi đồ vật này nọ sau phải đi đầu cầu đánh tiểu nhân, cầu thần bái Phật, cầu nguyện nam nhân tự đại kiêu căng, không ai bị nổi, ghê tởm hết sức này đừng tái xuất hiện trong cuộc sống của nàng! !

Cùng một cái ban đêm. Biệt thự Long gia lâu ba.

Trong phòng ngủ đèn đuốc sáng chói, nhạc nhẹ vang vọng mỗi chỗ trong phòng.

Long Triệt ngồi ở trên giường, một bên vuốt ve má trái, một bên nhìn chăm chú cái thứ “rách nát” giống như cái túi trước mắt, một hồi, đem nó mở ra, đồ ra đồ vật bên trong.

Ví di động, cái chìa khóa, son bóng, bao tay màu trắng, còn có hai chiếc bánh.

Hắn đầu tiên cầm lấy đã muốn còi ra chiếc ví HELLO—KITTY, mở ra tùy ý lật xem, lấy ra giấy căn cước, đối với bức ảnh dán phía trên mặt giạt mình nhìn một hồi, đột nhiên xuống giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp gấm màu đỏ, bên trong nằm một chiếc ví nữ Chanel độc đáo mới tinh.

Hắn đem giấy chứng nhận này, giữ lại, còn có hai trăm nguyên tiền giá trị lớn cùng một ít tiền lẻ, nhất nhất cất vào ví tiền mới, mà nguyên bản ví tiền của Đồng Vũ Lăng, bị ném vào thùng rác.

Hắn lại cầm lấy điện thoại di động của nàng, tùy ý bấm bấm một hồi, ở trước mặt đưa vào mấy dãy số, cuối cùng thu hồi các vật sở hữu, một lần nữa thả lại trong xắc tay.

Sau khi nằm xuống giường, hắn cứ việc từ từ nhắm hai mắt, trong óc lại rõ ràng thoáng hiện một dung nhan xinh đẹp, còn có một chút loạn thất bát tao, cảm giác không thể lý giải cùng nghĩ thấu, thẳng đến khi hắn tiến vào mộng đẹp . . .

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lại gây rối

Ngày hôm sau, Đồng Vũ Lăng xin nghỉ nửa ngày, lại đi vào tòa cao ốc của ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư. Lần này, nàng trực tiếp đến tầng cao nhất, mới ra thang máy liền bị một tiểu thư trước cửa chặn lại.

“Tôi tìm Long Triệt!” Đồng Vũ Lăng nói thẳng.

Vị tiểu thư trước cửa quai lạ nhìn nàng: “Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không? Tìm Long tiên sinh có chuyện gì sao?”

“Hắn cầm của tôi một số thứ, tôi hiện tại đến lấy về!”

Vị tiểu thư trước cửa càng thêm kinh ngạc, nhưng vẫn là lễ phép hỏi: “VẬY ... Xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“Họ Đồng!”

Tiểu thư trước sảnh liền bấm điện thoại nội bộ: “Cao trợ lý, có một cô gái họ Đồng, cô ấy nói ... Cô ấy nói Long tiên sinh cầm đồ vật này nợ của cô ấy, cô ấy đang ở đại sảnh, ngài có cần phải tới nhìn một chút không? ”

Không lâu sau khi cô gái đứng ở đại sảnh cúp điện thoại, bóng dáng cao lớn của Cao Chí Kiệt đã lập tức tìm đến, khi hắn nhìn thấy Đồng Vũ Lăng, liền nhíu mày: “Lại là cô? ! Cô lại có chuyện gì tìm Long tiên sinh? Cô nên biết là anh ấy sẽ không dễ dàng đồng ý gặp cô!”

“Tôi không phải đến để gặp anh ta, tôi chỉ tìm anh ta để lấy lại đồ đạc của mình thôi!” Đồng Vũ Lăng tức giận nói.

“Cái gì vậy?” Cao Chí Kiệt thật là nghi hoặc.

“Nói cho anh anh cũng đâu có biết, anh để cho tôi vào gặp anh ta là được rồi!”

“Thực xin lỗi, cô không nói rõ ràng, tôi sẽ không để cho cô đi vào!”

“Anh ... Tốt lắm, anh ta trộm của tôi giấy chứng nhận, ví, di động vân vân, như vậy anh có thể để cho tôi đi vào được chưa?”

Cao Chí Kiệt vừa nghe, hừ cười: “Đồng tiểu thư, cô thực biết nói đùa!”

“Nói đùa? Tôi không rành mà nói đùa với anh. Anh cho là Long Triệt là người hoàn mỹ như vậy sao? Anh ta thật ra là một tên tồi ác tày trời hỗn ... ”
Chữ “đần” còn chưa kịp phát ra, Đồng Vũ Lăng chợt thấy miệng bị một bàn tay to che lại, đến khi nàng hoàn hồn, đã thấy chính mình đã bị Long Triệt mang vào trong phòng làm việc của hắn.

“Mang túi xách trả lại cho tôi!” Hắn vừa buông ra, nàng lập tức nói.

Long Triệt im hơi lặng tiếng, như có suy nghĩ gì nhìn nàng.

“Này, anh bị điếc ah? Có nghe thấy tôi nói gì không đó?” Đã chứng kiến đủ loại hành vi ti tiện của Long Triệt, Đồng Vũ Lăng không bao giờ ... nữa nguyên khách khí đối với hắn.

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?” Long Triệt nhún nhún vai, rõ ràng là đang chơi xấu.

“Anh ...” Đồng Vũ Lăng chán nản: “Ngày hôm qua, xác tay của tôi ở trong xe của anh, anh nhanh chóng đưa tôi đi!”

“Đây là thái độ mà cô cầu xin người khác giúp đỡ?”

Nàng cầu hắn? Kính nờ, rõ ràng là hắn hại nàng thành như vậy! Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, Đồng Vũ Lăng lại tiếp tục nổi lên tức giận: “Nếu anh không trả lại cho tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Long Triệt không một chút sợ hãi, chủ động cầm lấy điện thoại đưa cho nàng, “Bảo đi, bất quá trước khi cô báo cảnh sát tốt nhất nghĩ cho rõ ràng cô có đủ chứng cứ tố cáo tôi hay không, nếu không đừng lãng phí thời gian!”

Mới vừa bấm được 1 phím, Đồng Vũ Lăng nghe hắn nói như vậy, không khỏi thẹn quá hoá giận, cuối cùng hung hăng đem điện thoại vứt lại trên bàn sách, nhất thời khó chịu sôi ruột, nhin không được khóc lên: “Anh là đồ quái thai, bại hoại, hại người, tối hôm qua anh hại tôi như thế còn chưa đủ sao? Tôi với anh không thù không oán, vì cái gì mà cứ mặc danh kỳ diệu gây phiền toái cho tôi ...”

Phát hiện nàng đột nhiên lệ hoa mang vũ, Long Triệt trong lòng không hiểu một trận buồn khổ, theo bản năng đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho nàng.

Đồng Vũ Lăng không cảm kích, tiếp tục lâm vào giữa bi phần bất lực của mình.

Không tự giác, Long Triệt tự mình thay nàng lau đi nước mắt, sau đó kéo tay nàng, cùng đi ra văn phòng, không để ý đến sự kinh ngạc cùng buồn bực của đám người Cao đặc trợ, lập tức bước vào thang máy chuyên chúc của hắn, rất nhanh đi vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm.

Mở cửa xe, Long Triệt từ bên trong lấy ra một cái túi xách, đưa cho nàng: “Này, cho cô!”

Đồng Vũ Lăng cầm lấy, nhanh chóng mở ra kiểm tra, di động, cái chìa khóa, son môi, bao tay, các vật phẩm đều đầy đủ, trừ bỏ ví!

Nhìn lại chiếc ví Chanel mới tinh xinh đẹp, Đồng Vũ Lăng không khỏi chất vấn, “Sao anh lại đổi chiếc ví của tôi? Chiếc ví ban đầu của tôi đâu?”

“Vứt đi rồi!”

“Vứt đi rồi?” Hai tròng mắt của Đồng Vũ Lăng đột nhiên trừng lớn.

“Đều rách nát hết cả rồi, không vứt đi chẳng lẽ lưu trữ làm đồ cổ?” Long Triệt bày ra một biểu tình châm chọc.

Đồng Vũ Lăng quả thực muốn giết người. Hắn không biết, chiếc ví tiền cũ kia đối với nàng có ý nghĩa vô cùng to lớn, là từ hồi nàng còn đi học, lần đầu tiên đi làm thêm kiếm được tiền đã mua nó, sử dụng suốt 6 năm, mặc dù nó có những điểm bị sờn rách cũ nát, nhưng nàng luôn luôn không làm được bỏ cũ thay mới. Nhưng hôm nay ...

“Cái này so với cái kia của cô tốt hơn nhiều đi.”

Không sai, đây là xinh đẹp, mới, độc đáo, sa hoa, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, nhưng ở trong mắt của nàng, căn bản không thể so sánh với chiếc ví mà nàng tự kiếm tiền mua được! Đồng Vũ Lăng lại ngẩng đầu, chuẩn bị mắng chửi người thì lại phát hiện, hắn đã muốn đi ra!

Dừng ở cái kia thẳng tắp cao ngất, ngang nhiên tự tin bóng lưng, Đồng Vũ Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm nguyên rủa hắn tốt nhất gặp phải thang máy trục trặc, bị vây hãm tầm ba năm đến bảy ngày, cho hắn chết đói chết khát! ! ! ! !

Những ngày tiếp theo, Đồng Vũ Lăng đã khôi phục những ngày đi làm bình thường đi đi về về như trước đây.

Tiêu Chính Hoa lại hẹn qua nàng hai lần cùng đi ăn tối, bởi vì hắn áp dụng tiến hành phương pháp theo đuổi tuần tự, cho nên quan hệ của hai người vẫn là duy trì ở giai đoạn bằng hữu, cũng không có quá lớn phát triển.

Điều này đối với người một lòng nghĩ đến Tiêu Hạo tử như Đồng Vũ Lăng mà nói, quả thực muốn tìm cũng tìm không thấy, nàng chỉ mong, quan hệ với Tiêu Chính Hoa vĩnh viễn là trong sáng như vậy!

Ngày ngày từng ngày đã qua, ngay tại khi Đồng Vũ Lăng cho rằng nam nhân từng cho nàng thật lớn khuất nhục cùng quấy nhiễu dần dần phai nhạt thì ông trời cô tình không cho nàng “An bình” .

Nhìn thông tin hiển thị trên màn hình điện thoại di động, Đồng Vũ Lăng vô cùng giật mình.

“Chủ nhân”

Nàng lúc nào thì lưu một dãy số như vậy trên điện thoại? Như thế nào mà một chút ấn tượng cũng không có? Bạn cùng lớp, bạn bè quen biết, thậm chí khách hàng cũng không có ai lưu tên này hết.

“Tiểu nô lệ, nghe điện thoại! Tiểu nô lệ, nghe điện thoại...”

Hôn mê! Chính mình lúc nào cài đặt một cái nhạc chuông điện thoại tà ác khủng bố như vậy? Gì gì, thanh âm này ... Có điểm quen thuộc, hình như là ... Phải ... Là Long Triệt, cái kẻ nhả nhận bại hoại!

Điện thoại không ngừng đổ chuông, rốt cục, Đồng Vũ Lăng bấm nút nghe máy.

Bên kia lập tức truyền đến trầm thấp hùng hậu tiếng nói: “Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại?”

Thật là hần! ! Đồng Vũ Lăng ngẩn người, rồi sau đó dối nói: “Anh là ai?”

Bên kia chắc không thể nghĩ được nàng sẽ hỏi như vậy, bất giác im lặng.

Đồng Vũ Lăng trầm hừ, tiếp tục nói: “Này, anh rốt cuộc là ai, gọi lộn số sao? Tôi đây tắt máy!”

“Là tôi!” Bên kia cuối cùng lại lên tiếng.

“Vô nghĩa, mỗi người gọi điện thoại cũng đều nói là tôi, anh cung tự xưng tôi, rốt cuộc là ai?”

“Long Triệt!”

“Long Triệt? Ai a? Long Triệt nào?”

“Ông chủ của Đồng Khai Kiếm! !” Long Triệt phồng chùng tức giận đến trán bạo gân xanh, dĩ nhiên sử xuất đòn sát thủ.

Đồng Vũ Lăng chấn động, nàng hiểu được hần nói như vậy dụng ý! Đê tiện, rõ ràng dùng ba ba đến uy hiếp nàng!

“Nga, Long —— tiên —— sinh a, có chuyện gì?” Đồng Vũ Lăng cố ý kéo dài giọng điệu, lộ ra nòng đậm là không thích.

“Bà ngoại tôi muốn hẹn cô ăn bữa cơm!”

Bà ngoại? Trong óc Đồng Vũ Lăng nhanh chóng hiện ra một lão nhân ung dung đẹp đẽ quý giá, hoà nhã dễ gần.

“Tôi mai hơn 6 giờ, cô tới dưới lầu công ty tôi chờ tôi, tôi lái xe đưa cô đi!” Long Triệt lại nói.

Đồng Vũ Lăng nghe thấy, không chút nghĩ ngợi liền nói, “Tại sao lại là tôi đi đến chờ ở công ty anh? Muốn đi cũng là anh tới đón tôi!”

“Tôi không thời gian đi đón cô!”

“Tôi đây không đi!” Đồng Vũ Lăng xấu hổ, dứt khoát cúp điện thoại.

Không đến hai giây sau, Long Triệt lại gọi tới, thanh âm nén giận: “Cho tới bây giờ không ai dám cúp điện thoại của tôi, cô là người thứ nhất!”

“Cúp điện thoại của anh thì sao? Cùng loại người cuồng vọng tự đại, không hề lễ phép như anh nói chuyện điện thoại, chẳng những lãng phí nước miếng, mà còn lãng phí nguồn điện!” Đồng Vũ Lăng không hề úy kỵ.

Bên kia vốn là trầm mặc một hồi, mới nói: “Tôi nói lại lần nữa, tối mai 6h 30 cô đứng giờ xuất hiện ở dưới lầu công ty tôi, nếu không ... Cô tự gánh chịu hậu quả!”

Hậu quả, không phải là dùng ba ba uy hiếp nàng sao! Đáng giận, bá đạo, đồ con heo!

Điện thoại bên kia đã muốn truyền đến tiếng cúp máy! !

Đồng Vũ Lăng giận không kềm được, nàng thề, đợi nàng kiếm đủ tiền, chuyện thứ nhất cần làm đó là, kêu ba ba từ chức! !

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Bất đắc dĩ phó ước

Cho dù trong lòng có bao nhiêu không cam lòng cùng phẫn nộ, vì bát com của phụ thân, vì an bình của người nhà, ngày hôm sau sau khi tan việc Đồng Vũ Lăng vẫn là đứng hẹn đi vào dưới lầu công ty Long Triệt.

Đã qua sáu giờ rưỡi, nhưng không thấy bóng người của hắn, vì thế, nàng bấm điện thoại cầm tay của hắn.

“Tôi còn đang họp, cô tiếp tục chờ một lát!” Bên kia vội vàng nói xong, cúp điện thoại.

Đồng Vũ Lăng nhìn lại di động, ước chừng ngảy người ba mươi giây mới lấy lại tinh thần, sau khi thấp giọng oán hận cùng mắng hắn đáng giận vô lễ, đi đến các ghế sắp xếp bên trái cửa cao ốc ngồi xuống. Lại là đợi mười lăm phút, như cũ không thấy hắn, vốn nàng muốn tiếp tục gọi cho hắn, nhưng sau lại ngấm lại vẫn là nhìn xuống.

Cả lưng tựa lưng vào ghế ngồi, nàng lấy trong túi xách ra một bộ MP4. Đây là đồ của Dư Hiểu Linh, bên trong download một phim mới《2012》, Dư Hiểu Linh không biết Long Triệt hẹn mình ăn tối, đem MP4 cho mượn là muốn để cho mình trên đường ngồi xe về nhà xem, không thể tưởng được hiện tại vừa lúc có tác dụng.

Đeo tai nghe điện thoại, Đồng Vũ Lăng bắt đầu mở ra phim nhựa, rất nhanh liền bị mê chặt, vì để cho đạt tới hiệu quả rung động, nàng đem thanh âm điều chỉnh đến mức to nhất, thú vị thường thức.

Không biết qua bao lâu, vào lúc nàng hoàn toàn đầu nhập cùng say mê hết sức, chợt thấy cánh tay đau xót, nàng theo bản năng hô một câu “HELP!” Sau đó ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt Long Triệt xem ra lãnh khốc hờn giận phóng đại ở trước mặt.

“Gọi điện thoại cho cô sao cô không nghe máy?” Khuôn mặt tuần tú của Long Triệt thối lên, không khỏi kéo nàng.

“Tôi ... mãi xem phim, không có nghe thấy!” Đồng Vũ Lăng thành thật trả lời, đồng thời giật người một cái, “Sao anh cứ kéo tôi làm gì, tự tôi cũng biết đi!”

Long Triệt nhất thời ngẩn ra. Đúng vậy a, hắn như thế nào luôn kéo nàng? Trừ bỏ Gia Vãn, hắn rất ít khi cùng người từng khác tiếp xúc tứ chi, nhưng là đối với nha đầu kia ... Phảng phất như là một loại thói quen, một loại thói quen phi thường cường liệt, thói quan như là đương nhiên, làm cho hắn không tự chủ được đi làm ... Buồn bực vậy vậy đầu, hắn buông nàng ra, lập tức hướng xe đi đến.

Đồng Vũ Lăng cũng mau bước đuổi kịp, ngồi trên xe, thắt dây an toàn, không chút để ý hỏi: “Bà ngoại của anh vì sao lại mời tôi ăn com?”

“Đợi đến lúc gặp cô trực tiếp hỏi bà không được sao?” Long Triệt khởi động động cơ.

Đáng giận! Vẫn là như vậy kiêu căng vô lễ. Nếu không phải vì bát com của cha, nàng hận không thể chửi ầm lên, thay cha mẹ của hắn dạy hắn cái gì gọi là lễ phép! ! Đồng Vũ Lăng hé miệng, oán hận nhìn hắn liếc mắt một cái, giọng điệu cũng không khách khí: “Vậy còn có những ai cùng cùng dùng bữa tối?”

“Cô muốn có ai?” Long Triệt không đáp, hỏi lại. Xe đã bắt đầu đi tới.

Theo phản xạ trong óc Đồng Vũ Lăng dần hiện ra khuôn mặt nghiêm túc lạnh nhạt của Khâu Tuyết Liên, lập tức nói, “Mẹ của anh đâu?”

“Bà ấy không rảnh!”

Đồng Vũ Lăng không tự giác thờ phào nhẹ nhõm: “Đúng rồi, đến lúc ăn com, cần phải chú ý những cái gì?”

“Cái này cũng muốn hỏi?” Long Triệt hừ một tiếng, khóe môi nhếch lên.

Hừ, không hỏi sẽ không hỏi, thực giỏi lắm sao! ! Đồng Vũ Lăng lại là đối với hắn hung hăng trừng. Khâu lão thái là người tốt như vậy, hiền lành thiện lương, bình dị gần gũi, nàng không cần sợ! !

Chẳng thêm đề ý cái tên “Sa trư” này, Đồng Vũ Lăng liền không hề rảnh, một lần nữa lấy ra MP4, nhét tai nghe, tiếp tục xem bộ phim nhựa kinh tâm động phách vừa rồi.

Long Triệt hai tay rất quen thuộc chuyển động tay lái, con người đen nhấp nháy, khi thì xem đường, khi thì thông qua kính chiếu hậu bên trong xe chăm chú nhìn nàng, bộ mặt diễn cảm bí hiểm, không hiểu đắm chìm.

Trong xe phá lệ yên tĩnh, xe chậm rãi đi tới, sau khi rời đi phố xá sầm uất bắt đầu đi lên con đường rộng rãi đi đến biệt thự Khâu gia.

Dư quang nơi khóa mắt nhắm đến Đồng Vũ Lăng như cũ vẫn là một bộ say mê cùng mê muội, Long Triệt đáy lòng bỗng nhiên nhen lên ý tưởng tà ác, dùng chân vừa đạp, xe lập tức dừng lại.

Không chút nào phòng bị, cả người Đồng Vũ Lăng lao về phía trước, nếu không phải đã thắt dây an toàn, nàng nói không chừng đập vỡ cả kính thủy tinh bay xuyên ra ngoài.

Một lần nữa ngồi yên thân mình, Đồng Vũ Lăng kinh hồn chưa định, nhìn xem thông suốt phía trước, hướng Long Triệt oán hận: “Sao anh đi đường không chú ý cẩn thận gì hết vậy? Phan xe gấp như vậy?”

Long Triệt không nói, môi mỏng mơ hồ bật ra một nét thoáng hiện tùy ý cười tà, tiếp tục hướng phía trước chạy nhanh.

Đồng Vũ Lăng trừng mắt liếc hần một cái, lực chú ý một lần nữa trở lại hình ảnh trên MP4. Không lâu, lại bị một phanh gấp bùng tỉnh.

“Này, anh làm gì thế!” Đồng Vũ Lăng giận dữ.

Long Triệt như cũ im miệng không nói, còn bắt đầu huyết sát.

Đồng Vũ Lăng giận dữ hừ mắng vài câu, rồi sau đó lại không để ý tới hần.

Cho đến lần thứ ba, Đồng Vũ Lăng cũng nhin không được nữa, rít gào đi ra, “Long tiên sinh, anh không muốn sống nhưng tôi vẫn còn muốn! Anh có biết tể bào nào của con người có bao nhiêu đáng quý không? Còn có, anh làm cho tôi bị giết mình như vậy, chẳng may bị bệnh tim, anh có thể thay bố mẹ tôi sinh ra tôi một lần nữa được không?”

Long Triệt trầm ngâm một lát, không chút để ý giải thích: “Thừa dịp đường không ai, tôi thử tính năng phanh xe một chút!”

Hần ... Đây là lý do kiểu gì? Chó má! Coi như nàng là dân chúng bình thường, nhưng cũng biết đây là loại xe gì! Xe thể thao Bugatti Veyron kiểu dáng mới nhất năm nay, giá trị hơn một ngàn vạn, lại còn phải lo lắng phanh xe không được tốt? Đồng Vũ Lăng liếc nhìn hần, tức giận nói: “Anh rõ ràng không muốn tôi xem phim, cố ý muốn gây rối!”

Bị người nhìn ra tâm tư, còn một câu đánh trúng, Long Triệt không chỉ có kinh ngạc, và lại cảm thấy một tia quần bách cùng hờn giận. Nhưng mà, lời nói kế tiếp của Đồng Vũ Lăng càng làm cho hần xấu hổ.

“Bề ngoài thành thực, tâm trí lại giống như tiểu hài tử, thực hoài nghi anh có thật là chủ tịch của một ngân hàng lớn kiêm CEO hay không!” Đồng Vũ Lăng không chút khách khí công kích hần.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Triệt đã đen giống như đáy nồi, bàn tay to nắm chặt lấy vô lăng, gân xanh bắt đầu ẩn hiện.

Đồng Vũ Lăng chút nào không e ngại, tiếp tục nói: “Tôi chính thức nói cho anh biết, bây giờ là bà ngoại anh mời tôi tới dùng cơm, không cho phép anh xằng bậy, nếu không tôi sẽ quay đầu đi!”

Long Triệt từng ngum từng ngum thở hần hần, nha đầu chết tiệt kia, miệng lưỡi bén nhọn, có thể một lần lại một lần chọc giận hần, hần thật muốn nhấn phanh xe dừng lại ngay, nhưng đến thời điểm cuối cùng, lòng bàn chân vẫn là rụt trở về.

Đồng Vũ Lăng dương dương tự đắc trừng mắt liếc hần một cái, tiếp tục đầu nhập điện ảnh, lần này, nàng chính là hoàn toàn an tâm!

Long Triệt tức giận đến phổi cần nổ mạnh, nhưng không cách nào phát tiết, chỉ có thể tăng lớn tốc độ xe, bão táp, cho đến khi đến biệt thự Khâu gia. Hần tức giận đối với Đồng Vũ Lăng như trước vẫn hết sức chăm chú gằn nhẹ nói: “Xuống xe!”

Đồng Vũ Lăng nhìn chung quanh vừa nhìn, chậm rãi cất MP4, sau đó xuống xe, dưới sự dẫn dắt của hần tiến vào nhà lớn ...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chiếm được niềm vui

“Vũ Lăng, cháu đã đến rồi!” Miêu Đình chờ đợi đã lâu, khẩn cấp đi hướng Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng hơi chút xoay người, gật đầu: “Khâu lão thái bà có khỏe không ạ!”

“Ai nha, nha đầu kia, là trí nhớ kém hay vẫn là cố ý, bà không phải với cháu, trực tiếp gọi bà là bà ngoại là được sao?” Miêu Đình giả vờ giận oán hận nói.

Đồng Vũ Lăng lúng ta lúng túng cười, rốt cục tiếp tục gọi một lần: “Bà ngoại!”

“Ngoan, này là được rồi! Mấy ngày không thấy, cháu vẫn là đáng yêu xinh đẹp như vậy!” Miêu Đình yêu thương vô cùng giữ chặt tay nàng, càng xem càng vừa lòng.

Đồng Vũ Lăng kiều nham xuất một nét thoáng hiện đỏ ửng, đem túi giấy cầm trong tay cung kính đưa cho bà: “Bà ngoại, đây là một chút tâm ý của cháu, mong bà vui lòng nhận cho!”

Miêu Đình mừng rỡ: “Nga, là cái gì?”

“Bà ngoại mở ra nhìn xem?” Đồng Vũ Lăng không có trực tiếp trả lời, muốn cấp Miêu Dĩnh một kinh hi.

Miêu Dĩnh trên mặt ý cười càng đậm, lui về phía sau vài bước trở lại ngồi trên ghế sofa, mở ra túi giấy, thật cẩn thận lấy ra đồ vật bên trong, vừa nhìn, quả nhiên đại kinh hi, lập tức đỡ xuống tầng băng dính hơi mỏng mà trong suốt.

Hoa mai, hoa Hạnh, hoa đào, Mầu Đơn, cây lựu, hoa sen, cây hoa mào gà, hoa quế, cây hoa cúc, hoa phù dung, hoa sơn trà, hoa thủy tiên. Vừa đủ 12 loại hoa hợp lại cùng một chỗ, hình thành một chậu hoa bằng giấy! ! Đủ mọi màu sắc, rực rỡ tươi đẹp rực rỡ, trông rất giống hoa thật!

Miêu Dĩnh kích động vui sướng, tầm mắt chuyển hướng Đồng Vũ Lăng, kinh hỏi: “Vũ Lăng, làm sao cháu biết bà thích 12 loại hoa này? Hay là cháu cũng nghe qua truyền thuyết về 12 thân hoa?”

“Cháu là nhìn ra từ hôm sinh nhật bà ngoại, chỉ tiếc là cháu không có nhiều tiền, không thể giống Long tiên sinh đặc biệt tìm người thiết kế chăm ngực sang quý cho bà như vậy, hy vọng bà đừng ghét bỏ!”

“Như thế nào sẽ ghét bỏ, đứa ngốc! Cái này là cháu tự tay làm ra, so với cái kia của A Triệt còn có giá trị hơn! Ở trong mắt của bà, của cháu là vật báu vô giá!”

“Đa tạ bà ngoại!” Đồng Vũ Lăng hiểu ý cười.

“Đúng rồi, làm sao cháu biết làm cái này?”

“Hồi còn đi học có lần cháu đi làm thêm tại một cửa hàng chuyên bán hoa, học được một chút bề ngoài thôi ạ! Làm bằng tay không được đẹp lắm, hi vọng bà ngoại đừng chê ý!”

“Cháu đứa nhỏ này, thật sự là khiêm tốn. Làm bằng tay phi thường thật là tốt, có thể so sánh với đầu bếp! Khéo tay, huệ chất lan tâm, quan sát từ những cái rất nhỏ, A Triệt kết bạn với cháu, thật sự là kiếp trước nó đã tu luyện!” Miêu Dĩnh tươi cười không ngừng, nhìn về phía Long Triệt, “A Triệt, cháu nói có phải không?”

Không thể phủ nhận, lúc mới nhìn đến chậu hoa giấy độc đáo này, Long Triệt chẳng những cảm thấy giật mình, trong phút chốc hiện lên tình cảm tán thưởng đối với Đồng Vũ Lăng. Bất quá, hẳn sẽ không nói ra những điều này, bởi vì hẳn không có thói quen như vậy!

Hắn âm thầm cười, chuyển sang đề tài khác: “Bà ngoại, chúng ta đi ăn cơm trước đi, bằng không đồ ăn đều lạnh cả!”

Miêu Dĩnh tiếp tục nhìn thoáng qua hoa giấy, sau đó mềm nhẹ buông, nắm tay Đồng Vũ Lăng đi hướng nhà ăn.

Trên bàn cơm sạch sẽ sáng ngời, bày đầy các loại món ngon mỹ vị, có cá muối, vây cá, tay gấu, gan ngỗng gì đó, thực đơn cùng lần trước sinh nhật không sai biệt lắm.

“Vũ Lăng, ngày hôm nay ở đây không có người ngoài, cháu yên tâm ăn đi!” Miêu Dĩnh cười dài nhìn thấy Đồng Vũ Lăng ngồi ở bên trái nàng.

Đồng Vũ Lăng kinh ngạc, nghi vấn buột miệng nói ra: “Bà ngoại, lúc ấy bà ... Đều thấy được?”

Miêu Dĩnh không trực tiếp trả lời, mà là thờ dãi: “Cháu cùng bà đều là cần người thân, xem ra chúng ta thật sự thực có duyên phận! Cầm đứa đi, coi như là đang ở nhà là được, bà cùng A Triệt thường xuyên ăn, mấy thứ này đều là chuẩn bị cho cháu, cháu nhất định phải ăn sạch, đừng làm hỏng một phen tâm ý của bà ngoại nga!”

Đồng Vũ Lăng nhìn khuôn mặt hiền lành chân thành của bà ở trước mặt, nhìn nhìn lại Long Triệt không biết đang nghĩ gì, vì thế mỉm cười gật đầu: “Cháu đây cung kính không bằng tuân mệnh!”

Dứt lời, nàng buông ra nội tâm, thoải mái, thú vị hưởng dụng các loại vật quý báu, cho đến khi dừng lại, nàng mới phát giác, đầy bàn đồ ăn cơ hồ đều là một mình nàng ăn, mà Long Triệt cùng Miêu Dĩnh chính là nằm có một ít.

Đồng Vũ Lăng cắn cắn môi, xấu hổ nhìn thấy bọn họ, thẹn thùng nói: “Đúng ... Thực xin lỗi, cháu giống như ...”

“Mấy thứ này vốn là đặc biệt làm cho cháu ăn, cháu mà không ăn bà ngoại mới tức giận đâu!” Miêu Dĩnh khéo hiểu lòng người lập tức cắt đứt nàng: “Đúng rồi, sau này cháu thường xuyên tới đây bởi bà ngoại ăn cơm, được không?”

Đồng Vũ Lăng sững sờ nhưng không nói. Nàng còn tưởng rằng ngày hôm nay là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng tới đây ăn cơm đâu.

Miêu Dĩnh thấy thế, nói: “Ha ha, bà đã quên cháu hẳn là thường xuyên hẹn hò, không có thời gian đi theo lão thái bà này!”

Nhìn thấy bà mang vẻ mặt thất vọng, Đồng Vũ Lăng sinh tâm không đành lòng, không phải nghĩ ngợi gì nói: “Không phải, cháu còn chưa có bạn trai!”

“Thật sự? Vậy sau này cháu nên tới nhiều một chút. Còn có a, cháu làm hoa giấy kia thật sự xinh đẹp, bà ngoại cũng muốn học một ít, bỏ một ít thời gian, cháu không chê ý thì làm huấn luyện viên của bà ngoại đi?”

Đồng Vũ Lăng lắc đầu: “Đương nhiên không để ý, nếu bà ngoại thích cứ nói với cháu, cháu dạy là được!”

“Ừ, đến lúc đó chúng ta có thể một bên đàm luận truyền thuyết về 12 thần hoa, một bên gấp hoa giấy, oa, ngắm lại liền vui vẻ!” Miêu Dĩnh nở nụ cười phát ra từ nội tâm.

Đồng Vũ Lăng tâm tình vui sướng, tươi cười chân thành nhìn lại bà.

Mà Long Triệt, lấy cớ đến ngồi 1 bên phụng bồi, không có phát biểu một câu, bắt quá, đoạn đối thoại của Đồng Vũ Lăng cùng Miêu Dĩnh hẳn tất cả đều nghe vào trong tai, chính là ... câu Đồng Vũ Lăng phủ nhận có bạn trai kia!

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhục nhã

Sau khi cơm nước xong, mọi người tiếp tục nói chuyện phiếm một hồi, Miêu Dĩnh lo lắng ngày mai bọn họ còn phải đi làm, liền không giữ bọn họ ở lại lâu, kỳ thật chủ yếu chính là, nàng muốn tạo không gian riêng cho hai người có thể phát triển.

Trước khi đi, bà không ngừng đối với Long Triệt nháy nháy mắt, Long Triệt tự nhiên hiểu được ý tứ của bà, nhưng cũng tỏ vẻ gì cả, chỉ là thần nhiên cười cười, cuối cùng mang Đồng Vũ Lăng lên xe, rồi đi biệt thự Khâu gia.

Xe chậm rãi chạy nhanh trên hoạn lộ thênh thang, trong xe trước sau như một vẫn im lặng. Lần này, Đồng Vũ Lăng không hề xem video, mà là tựa thoải mái trên ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Long Triệt một bên chuyển động tay lái, khoe mắt dư quang nhìn không được quét về phía nàng, đột nhiên hỏi: “Vì cái gì nói dối?”

Đồng Vũ Lăng mở mắt ra, nghi hoặc nói: “Được?”

“Bạn trai cô không phải đang du học ở Anh quốc sao? Như thế nào nói với bà ngoại tôi là cô không có bạn trai?”

Đồng Vũ Lăng tỉnh ngộ, nhất thời nghẹn lời.

“Nữ nhân các cô thật là thích hư vinh, cũng thích nói dối! ! Hừ!”

“Anh ... Có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì? Nghe không hiểu sao? Bên này nói với tôi khoe bạn trai cô ở nước ngoài, bên kia lại nói với bà ngoại tôi là độc thân. Như thế nào, nghĩ tới bà ngoại tôi sẽ giới thiệu cho cô một kẻ có tiền, cho cô gả vào nhà giàu có, mỗi ngày hưởng dụng sơn hào hải vị?”

Đồng Vũ Lăng hiểu được rõ ràng, không khỏi then quá hoá giận, đang muốn phát hỏa thì điện thoại vang lên. Nhìn thấy hiển thị trên màn hình điện thoại, nàng tạm thời ngăn chặn tức giận, khụ một tiếng, mở khóa lắng nghe, “Chính Hoa!”

“Vũ Lăng, ở nhà sao? Còn chưa đi ngủ ah?” Bên kia từ từ truyền đến tiếng nói ôn hòa của Tiểu Chính Hoa. Nguyên lai, trải qua vài lần kết giao sau, bọn họ bắt đầu gọi tên lẫn nhau.

Đồng Vũ Lăng thoáng suy nghĩ, đáp: “Àn, em ở nhà. Anh thì sao? Muộn như vậy còn gọi cho em, có chuyện gì không?”

“Tối ngày mai có rảnh không? Em đã xem bộ phim nước ngoài mới 2012 chưa? Lần thứ nhất chiếu anh không có thời gian rảnh đi xem, lần này chiếu lần thứ hai, anh muốn đi xem.” Tiểu Chính Hoa chần chờ nói lý do gọi tới.

“A, anh cũng muốn xem 2012? Ha ha, em hôm nay vừa mới xem, bắt quá là dùng MP4 xem, tuyệt không đã ghiền. Em đang chuẩn bị đi rạp chiếu phim xem một lần đầu.”

“Ha ha, xem ra chúng ta thực sự ăn ý! Vậy tối ngày một chúng ta cùng nhau xem đi.”

Dung nhan xinh đẹp của Đồng Vũ Lăng tiếp tục tràn đầy sáng lạn cười: “Àn, mấy giờ thì gặp?”

“Anh đặt vé lúc 9 giờ, sau khi tan việc chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong vừa lúc đến giờ xem phim.”

“Ừ, được!”

“Kia ... như vậy đã, em nghỉ ngơi sớm một chút!”

“Anh cũng sớm một chút nghỉ ngơi, chúc ngủ ngon!” Đồng Vũ Lăng cắt kỹ điện thoại, tâm tình vui mừng, tức giận vừa mới bị Long Triệt gọi ra sớm đã biến mất.

Bất quá, có vẻ như người nào đó tâm tình bắt đầu kém đi, tuần nhan che kín thần sắc xem thường cùng khinh miệt, cay nghiệt trào phúng nói: “Theo tôi được biết, giá trị con người Tiêu Chính Hoa thực thông thường, có muốn hay không tôi giới thiệu mấy người chân chính có tiền cho cô?”

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, thẹn quá hoá giận, nhưng ngẫm lại vẫn là nhịn xuống, quyết định không để ý tới hắn.

Long Triệt sắc mặt càng chìm, lửa giận càng thêm không hiểu ra sao cả cháy bùng lên. Cuối cùng, hắn đem tức giận phát tiết ở trên, đem chân ga đạp đến lớn nhất, một đường bão táp, cho đến khi trở lại nội thành.

“Xuống xe!” Hắn lạnh giọng quát mắng.

Vừa rồi điên cuồng đua xe, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Vũ Lăng trắng bệch, kinh hãi run rẩy, hiện giờ nàng vẫn bị vây trong trạng thái kinh hồn chưa định, hai tay chặt chẽ tóm lấy ghế ngồi.

Long Triệt mặt như phủ băng, lại vô tình mệnh lệnh: “Tôi nói, xuống xe! Không có nghe thấy lời của tôi nói sao? Hay là muốn tôi tự mình ném cô đi ra ngoài?”

Ý thức của Đồng Vũ Lăng dần dần thanh tỉnh, hơi hơi thờ phỉ phò, tức giận xấu hổ từng mất hẳn, cuối cùng, mở cửa xe.

Chân nàng vừa mới chạm đất, Long Triệt liền bắt đầu khởi động xe, dẫn phát ra gió, thiếu chút nữa đem nàng quét ngã nhào trên đất.

Cực lực ổn định thân thể của chính mình, Đồng Vũ Lăng giận dữ trừng mắt chiếc xe thể thao đang gào thét mà đi, thấp giọng nguyên rủa vài câu, rồi sau đó chặn một chiếc xe taxi đi về nhà.

Long Triệt sau khi về đến nhà, tức giận vẫn chưa toàn bộ tiêu tán, hắn đem HI-FI mở tới đa, mặc nguyên quần áo nằm ở trên giường, cả người đầu nhập thế giới âm nhạc diết tai nhức óc.

Một hồi, hắn đứng dậy, từ trong tủ rượu lấy ra hai chai rượu đỏ, một mình buồn uống.

Một ly tiếp một ly, một lọ tiếp một lọ, không đến nửa giờ, hắn đã muốn đầy mặt đỏ bừng, hai mắt mê ly, tâm trí cũng nổi lên hỗn loạn.

Điện thoại cầm tay trong túi quần không ngừng mà rung động, nhưng hắn không muốn tiếp, điện báo bám riết không tha, hắn thấp nguyên rủa một tiếng, cầm lấy nó, gặm lên giận dữ, “Ài?”

Bên kia lặng lẽ một giây, truyền đến tiếng nói thoáng chút oán hận của Trình Gia Văn: “Triệt, lâu như vậy mới nghe điện thoại? Còn có, anh ở bên kia âm ỹ quá, anh đang ở bên ngoài sao? Đang ở vũ trường sao?” (vịt: nguyên bản là dịch sỹ khoa, ta chả biết là cái gì, chém gió là vũ trường, nàng nào biết chỉ ta a)

Long Triệt môi mòng bĩu một cái, không đáp lời.

“Vì cái gì không nói lời nào? Vẫn còn giận em? Giận em không gọi điện thoại cho anh? Anh phải hiểu rằng, em là con gái, em có tự tôn của em, huống hồ lần trước là do anh tự dưng giận dỗi em, còn cúp điện thoại của em, cho nên đáng lẽ ra anh hẳn là nên chủ động gọi điện thoại cho em.” Tiếng nói tê nhuyễn mềm mại của Trình Gia Văn tràn ngập đáng thương cùng khó sống.

Đáng tiếc, Long Triệt vẫn không có động tĩnh gì.

“Triệt, em đang nói chuyện với anh a. Em đều buông tha tự tôn cùng tôn nghiêm, chẳng lẽ anh còn muốn em quỳ xuống mới có thể?”

“Anh không cần em phải quỳ xuống, anh muốn cái gì, em hẳn là rõ ràng!” Long Triệt vẫn là đáp lời.

“Em hiểu được! Nhưng anh cũng cần phải hiểu và bỏ qua cho em, anh yêu em, hẳn là nên ủng hộ giấc mơ của em.”

“Đừng nói rằng anh yêu em! Bắt đầu từ thời khắc em một mình bỏ đi, anh liền quyết định sẽ không yêu em nữa!” Long Triệt đem HI-FI hơi chút chỉnh nhỏ xuống.

Lần đầu tiên nghe được Long Triệt nói những lời nhẫn tâm kiên quyết như vậy, Trình Gia Văn chẳng những giật mình, hơn nữa sợ hãi: “Triệt, đừng đùa, đừng dỗi.”

Long Triệt hừ lạnh: “Anh không rảnh mà cùng với em chơi, càng không nhàm chán cùng em tranh xem ai xuống nước trước! Lý tuần nói đúng, Long Triệt anh là người như thế nào? Há có thể treo cô ở trên một thân cây? Chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, một đồng lớn nữ nhân tranh nhau vọt tới!”

“Triệt, nếu như anh là trả thù em, chọc giận em, như vậy em cho anh biết, anh thành công! Nhưng, đừng quên, dù cho có nhiều hơn nữa nữ nhân yêu thương nhưng nhớ anh, các nàng so ra đều kém em! Chỉ có em mới xứng đôi với anh!” Trình Gia Văn tâm cao khí ngạo, không khỏi cũng đề cao thanh âm.

“Hừ, nữ nhân các người đều tự cho mình là đúng, ái mộ hư vinh một cách ngu xuẩn, không ai trong đám các người xứng với tôi!”

Đầu kia điện thoại mơ hồ truyền đến thanh âm thờ dốc của Trình Gia Văn: “Triệt, anh rốt cuộc làm sao vậy? Anh chưa bao giờ nói chuyện cay nghiệt

cùng tục tần như vậy, còn có, anh đang ở đâu? Cùng với ai?”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Triệt tiếp tục lộ vẻ cuồng vọng về mặt tà ác: “Anh đang ở trong khách sạn, cùng một nữ nhân hoan ái, đã biết chưa!”

“Triệt, Anh ... Em biết anh đang nói sáo. Trừ bỏ em, căn bản anh sẽ không cùng những nữ nhân khác phóng đảng. Nhớ kỹ thân phận của anh, đừng làm cho những nữ nhân thấp kém này làm giảm cao quý của anh!”

Long Triệt không hề hé răng, dứt khoát cúp điện thoại, sau đó trực tiếp tắt máy.

Sau đó, hắn lại gờ lên bình rượu trong tay, khiến cho chất lỏng đỏ tươi như máu kia cuộn cuộn chảy vào trong miệng mình, chảy qua yết hầu, vọt vào trong bụng, mãnh liệt lại điên cuồng mà cháy làm tê dại hết các suy nghĩ của hắn ...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tâm tình của Long thiếu

Trong phòng làm việc chưa đến hai trăm mét vuông, sáng sủa an tĩnh, tất cả mọi người ở đều ở chỗ ngồi của mình bận rộn làm việc.

Đột nhiên, một trận dồn dập, vang dội tiếng chuông điện thoại di động cắt qua yên tĩnh bên trong.

Tiếng chuông từ trên mặt bàn của Đồng Vũ Lăng truyền ra, mà nàng, vừa lúc không ở tại chỗ ngồi!

Một lần lại một lần, chuông điện thoại di động liên tục không ngừng mà vang lên ước chừng hai phút, ngồi ở cùng hàng với Đồng Vũ Lăng, Dư Hiểu Linh, đành phải chạy tới nghe máy.

“Làm gì mà lâu như vậy mới nghe điện thoại!” Bên kia truyền đến một giọng nam nhân đang cố nén giận.

Dư Hiểu Linh ngăn người, mới nói: “Xin hỏi ... Anh là ai?”

Bên kia phỏng chừng cũng nhận ra không phải Đồng Vũ Lăng, không đáp, hỏi ngược lại: “Cô là ai?”

Người này thật không có lễ phép! Phản ứng đầu tiên của Dư Hiểu Linh chính là như thế này, nhưng vẫn là chi tiết đáp: “Tôi là đồng sự của Vũ Lăng, còn anh thì sao? Xin hỏi anh là ai?”

Đầu kia vẫn chưa trả lời trực tiếp, tiếp tục truy vấn: “Vậy cô ấy đâu?”

“Vũ Lăng đang họp trong phòng tổng giám đốc, tạm thời không rảnh. Anh có thể lưu lại tên cũng số điện thoại, hoặc là anh có muốn nhắn gì không, khi nào cô ấy ra thì tôi sẽ chuyển lời giúp anh!”

“Cô ấy là đang họp? Hay là không dám nghe điện thoại? Mau đưa điện thoại cho cô ấy!” Bên kia bắt đầu trở nên có điểm không kiên nhẫn.

Dư Hiểu Linh không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, tiếp tục nhẫn nại nói: “Vị tiên sinh này, Vũ Lăng thật sự đang họp. Còn có, anh rốt cuộc là ai? Anh xác định là anh gọi đúng số điện thoại rồi, thật là tìm Vũ Lăng sao?” Nàng không khỏi hoài nghi, nam nhân chẳng hiểu ra sao này có phải hay không gọi lộn số rồi!

“Không phải có hiển thị trên màn hình sao? Tôi —— là —— chủ —— nhân —— của —— cô —— ấy!”

Nghe xong câu này, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong óc Dư Hiểu Linh là: người nam nhân này, không phải bệnh thần kinh chính là người chuyên gọi điện thoại đùa dai! Nghĩ như vậy nàng liền cúp điện thoại.

Không đến hai giây, điện thoại lại vang lên, Dư Hiểu Linh thấy hiển thị trên màn hình là “Nặc danh”, càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình! Dứt khoát nhấn nút tắt máy!

Vừa đúng lúc này, Đồng Vũ Lăng họp xong đi ra ngoài.

“Vũ Lăng, cậu thâm rồi, bị bệnh thần kinh bám lấy rồi!” Dư Hiểu Linh vội vàng chạy theo nàng nói chuyện, đồng thời lấy điện thoại đưa trả cho nàng.

Đồng Vũ Lăng không biết có chuyện gì, một bên tiếp nhận một bên hỏi: “Có điện thoại tìm tớ ah? Ai gọi tớ?”

Thấy Đồng Vũ Lăng chuẩn bị khởi động máy, Dư Hiểu Linh đứng lúc ngăn chặn nàng: “Đừng, đừng mở ra!”

Đồng Vũ Lăng tiếp tục nghi hoặc, ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, vẫn là mở điện thoại, vừa vặn có điện báo, nàng trầm ngâm một chút, nghe máy.

“Cô thật to gan, dám đem lời của tôi thành gió thoảng bên tai, năm lần bảy lượt cúp điện thoại của tôi.” Bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng rống giận cùng rít gào đinh tai nhức óc.

Là hân! ! ! Cái đồ cuồng vọng tự đại, kiêu căng biến thái Long Triệt! Lòng mày Đồng Vũ Lăng không tự giác chau lên, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

“Mau nói xin lỗi!”

“Vớ vẩn!” Đối với hân, Đồng Vũ Lăng không cần khách khí cùng lễ phé: “Có chuyện gì thì nói mau, nếu không tôi tắt điện thoại!”

Long Triệt còn tại rồi rần: “Vừa rồi vì cái gì đem điện thoại cho người khác? Cô đang trốn tránh tôi?”

Khuôn mặt Đồng Vũ Lăng lộ ra một chút bất đắc dĩ, hạ giọng, nhẫn nại nói: “Tôi đang họp!”

“Cô nói láo! Cô nhất định là thấy điện thoại báo là tôi gọi, cho nên trốn tránh, cố ý giao cho đồng sự của cô nghe!”

“Tôi không biết anh đang nói gì, tôi tiếp tục tuyên bố rõ ràng một lần nữa, vừa rồi tôi đang họp, thật sự không biết anh gọi điện thoại. Còn có, số điện thoại của anh gọi đến hiển thị là nặc danh, tôi căn bản không biết rằng là anh!”

“Nặc danh? Cô nói cái gì? Trong điện thoại của cô không phải có số của tôi sao?” Long Triệt kinh ngạc. Để tránh tiết lộ số di động của mình, hân thiết lập mặc định, trừ phi di động của đối phương có lưu số điện thoại của hân, nếu không sẽ biểu hiện là nặc danh.

Đồng Vũ Lăng nghe đến đó, ngẩn người. Lần trước sau khi ăn cơm ở nhà Miêu Đình xong, trở lại trong nội thành bị Long Triệt nửa đường bỏ rơi, nàng nhất thời tức giận, tại đó liền xóa số điện thoại của hân.

“Tại sao không nói chuyện!” Tiếng hô nộ khí đằng đằng Long Triệt lại truyền đến.

“Tôi ... Anh rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì? Tôi còn có một đống lớn công việc cần phải làm, nếu anh không nói, tôi thật sự tắt máy.”

“Cô dám?”

“Anh cứ thử xem!”

Phòng chừng đã sớm biết rõ cá tính của Đồng Vũ Lăng, Long Triệt ở đầu bên kia, cho dù trong lòng hết sức căm giận, nhưng vẫn là tạm thời buông tha cho truy cứu, nói quay về chuyện chính: “Bà ngoại hẹn tối mai ăn cơm, sau khi tan làm cô đến dưới lầu công ty tôi chờ tôi!”

“Tôi không rảnh!” Đồng Vũ Lăng cự tuyệt.

“Tôi không tin!”

“Mặc kệ anh tin hay không, dù sao tôi chính là không rảnh. Chính Hoa hẹn tối mai ăn cơm!” Không muốn cùng hân đồng dài, Đồng Vũ Lăng thẳng thắn nói.

“Từ chối anh ta!”

“Không có khả năng!”

“Không phải là ăn cơm sao? Anh ta mang cô đi ăn cái gì? Cô đều nói cho tôi biết, tôi sai người chuẩn bị!”

“Đây không phải là vấn đề ăn gì, đây là vấn đề về nguyên tắc, tôi đồng ý với anh ấy trước, cho nên ... Anh thay tôi gửi lời xin lỗi tới bà ngoại, tối mai tôi không đi được!”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn cô từ chối anh ta!”

Đối mặt hân bá đạo cùng dã man, Đồng Vũ Lăng quả thực muốn học máu, phát hiện mình đã khiến cho không ít đồng sự chú ý, nàng liền quyết định không tiếp tục nữa, lưu lại câu nói sau cùng: “Tôi không rảnh, thật sự không rảnh. Lần sau đi!” Nói xong, cúp điện thoại, tắt máy.

“Vũ Lăng, ai gọi tới thế? Rất ít khi thấy cậu phát hỏa lớn như vậy! Có phải cái người bệnh thần kinh vừa rồi hay không, chẳng lẽ cậu thật sự biết hân?”

“Àn, là một người có vấn đề về đầu óc, tớ không biết anh ta!” Đồng Vũ Lăng không muốn giải thích, cũng không biết phải giải thích thế nào, dứt khoát phối hợp với dự đoán của Dư Hiểu Linh.

“Cậu biết không? Tên đó dám nói hân là chủ nhân của cậu, tên đó nghĩ đến đây là thời cổ đại, hoặc cậu là sủng vật của hân? Nếu không phải không muốn trêu chọc phiền toái, lúc ấy tớ thật sự muốn đề nghị hân đi gặp bác sĩ đấy!” Dư Hiểu Linh tự mình nói.

Đồng Vũ Lăng cười khở, vỗ vỗ bả vai của nàng, lập tức mải miết làm việc.

Dư Hiểu Linh cũng nhún vai một cái, trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Cả văn phòng, lại lâm vào im lặng ...

Tại một tiệm đồ ăn của Italy.

Rộng khoảng 1km, cao khoảng 20m, trong sảnh đường u tĩnh cao nhã, trang hoàng xa hoa khí phái, theo phong cách thời thượng, khắp nơi tràn ngập tiếng nhạc tuyệt vời nghe như nước chảy.

Trong đó có một chiếc bàn lớn, ngồi vây quanh là ba nam nhân tuổi vẫn còn trẻ anh tuấn, khí độ bất phàm, bọn họ đúng là Long Triệt, Trương Thiếu Kỳ cùng Lý Tuấn. (vì: sry vì sự nhầm lẫn tên của Trương Thiếu Kỳ nhé. Mình sẽ sửa lại các chương trước)

“Triệt, cậu kêu tui mình tới đây dùng cơm, chính là vì xem bọn họ?” Lý Tuấn nhăm chán quan sát cốc cà phê trước mặt.

Trương Thiếu Kỳ đồng dạng phá lệ buồn bực, cái này, căn bản không giống với cá tính của Long Triệt!

Long Triệt không lên tiếng, tinh mâu chặt chẽ khóa ở cái bàn cách đó không xa, trên đó là một bóng người mặc quần áo màu tím nhạt.

“Hôm nay chính mình vừa xuống máy bay thì nhận được điện thoại của cậu, còn tưởng cậu đổi tính, hảo tâm cho chúng tớ tẩy trần, không thể tưởng được ...” Lý Tuấn tiếp tục bắt đầu dĩ vãng dài.

“Triệt, cậu ... sẽ không phải là đối nữ nhân kia cảm thấy hứng thú đi?” Trương Thiếu Kỳ rốt cục cũng hỏi.

Long Triệt như cũ không nói, tuấn nhan che kín từng trận suy nghĩ, diễn cảm bí hiểm.

Lý Tuấn cảm thấy không thú vị, không hề truy vấn, bùng lên cà phê đưa lên uống.

Trương Thiếu Kỳ nghi hoặc không ngừng, cũng bắt đầu yên lặng hưởng dụng đồ ăn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chạm mặt

Đang dùng cơm, Đồng Vũ Lăng cùng Tiêu Chính Hoa, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không biết chính mình đã trở thành đối tượng cho người khác thảo luận, hai người vẫn như bình thường, vừa nói vừa cười.

“Quả nhiên là nhà hàng chính tông Italy, mì ý ở đây so với bên ngoài ăn ngon hơn!” Đồng Vũ Lăng ăn vài miếng mì, khen không dứt.

“Nơi này là nhà hàng nhất nhì ở thành phố này, lấy mì Ý, hải sản cùng bánh ngọt nổi tiếng xa gần.” Tiêu Chính Hoa vừa ăn, một bên giải thích.

“Chính Hoa, tối nay để cho em mời, anh muốn ăn cái gì cứ việc gọi!” Đồng Vũ Lăng lại vui vẻ ăn một miếng mì Ý.

Tiêu Chính Hoa ngạc nhiên, lập tức cự tuyệt nói: “Không, là anh mời em, làm sao có thể để cho em trả tiền!”

“Thường nói, bạn bè thì phải có đi có lại, anh mời em nhiều lần như vậy, em hẳn là phải mời lại anh một lần! Hôm nay vừa lúc em mới được nhận lương đâu!”

“Không được, Vũ Lăng, thật sự không thể để cho em mời được!” Thái độ của Tiêu Chính Hoa rất kiên quyết.

Đồng Vũ Lăng trầm ngâm một lát, bộ mặt đạt tới trước nay chưa có nghiêm túc, “Chính Hoa, chúng ta là bạn bè, phải không? Như vậy mỗi lần đều để cho anh mời em, em có thể như thế nào không biết xấu hổ như vậy?”

“Nhưng là ...”

“Nếu anh tiếp tục không đồng ý, lần sau em không dám ăn chung với anh nữa đâu!”

Nghe được câu này, Tiêu Chính Hoa rốt cục thỏa hiệp: “Vậy ... Được rồi, chỉ một lần thôi nhé, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa nga!”

Đồng Vũ Lăng không có ngay lập tức đồng ý hẳn, chuyển sang đề tài khác nói: “Anh còn muốn ăn cái gì cứ việc gọi đi, có cần phải thêm chút thịt không?”

“Ách, không cần. Anh đột nhiên nhớ tới gần nhất dạ dày không thật tốt, cho nên ... Anh nghĩ đem hai món hải sản thịt nguội hủy bỏ!”

“Dạ dày không tốt? Vậy sao vừa rồi anh còn gọi?” Đồng Vũ Lăng buồn bực một chút, rồi sau đó tỉnh ngộ: “Anh đang ở đây giúp em bớt phiền? Anh lo lắng em tốn tiền, vì thế hủy bỏ nó, có phải hay không? Chính Hoa, không cần phải làm thế, một bữa cơm thôi mà, chẳng lẽ em còn không trả nổi!”

“Không, vừa rồi anh quên mất, thật sự là dạ dày anh không tốt, một mình em lại ăn không hết, cho nên ngày hôm nay không ăn nữa!”

Đồng Vũ Lăng không tin, nhưng thấy hần tâm ý đã quyết, lo lắng nếu tiếp tục tranh luận sẽ khiến cho người khác chú ý, đành phải thôi. Lại nghĩ tới một vấn đề khác: “Chúng ta gọi cơm đã lâu như vậy, còn có thể hủy bỏ sao?”

“Có thể, món ăn này vốn nấu rất lâu, hơn nữa anh với quản lý ở đây có quen biết, tuyệt đối không thành vấn đề. Mặt khác, chúng ta không ăn, nhà ăn có thể chuyển cho khách nhân khác, món ăn này rất được hoan nghênh, cơ hồ là mỗi bàn nhất định sẽ gọi!”

“Nga, vậy ... Được rồi!”

Tiêu Chính Hoa hướng nàng mỉm cười, quay đầu, chuẩn bị đi gọi phục vụ, lại trong lúc vô ý đã phát hiện mấy người Long Triệt!

Phát giác Tiêu Chính Hoa đột nhiên sững sốt, Đồng Vũ Lăng buồn bực, theo tầm mắt của hần nhìn lại, chống lại khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, không khỏi cũng ngạc nhiên.

Tiêu Chính Hoa đầu tiên hoàn hồn, đối với Long Triệt gật đầu một cái, sau đó hướng phục vụ nói chuyện, sau đó lực chú ý trở lại trên người Đồng Vũ Lăng thì chân chờ hỏi: “Vũ Lăng, có chuyện, anh ... sớm muốn hỏi em.”

“Àn?”

“Em cùng Long Triệt rất quen thuộc sao? Hai người tại sao biết nhau?”

Đồng Vũ Lăng hơi giật mình, thoáng suy tư sau đó đem những việc trải qua như mình từng hiểu lầm Long Triệt vô lễ, phụ thân chọc một chút phiền toái cần Long Triệt trợ giúp mà thiếu Long Triệt nhân tình đại khái nói một lần.

Tiêu Chính Hoa tỉnh ngộ, khuôn mặt hơi có vẻ vui sướng: “Hóa ra là thế, vậy trong lúc đó hai người cũng không có quan hệ gì?”

“Đương nhiên, anh nghĩ tại em có thể có quan hệ gì?”

“Anh ... anh ...”

Đồng Vũ Lăng không cần nghe, chỉ nhìn biểu tình xấu hổ, liền hiểu được, lúng ta lúng túng nói: “Anh nghĩ nhiều quá, loại người này không phải là loại mà em thích!”

“Àn. Vậy là tốt rồi, hần quả thật không phải là loại nam nhân em có thể trêu chọc. Ánh mắt của hần rất cao, nhiều năm qua chỉ có một bạn gái, bạn gái gia cảnh tuy rằng không thể so sánh với hần, nhưng là cũng không sai biệt lắm. Bọn hần từng cùng nhau ra nước ngoài học.”

Thì ra là thế! Nhưng lần trước sinh nhật Miêu Đình, hần vì sao không mang theo bạn gái tham dự, mà là tìm một người bình thường như nàng? Còn có, nàng nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hần, hần nói bạn gái ra đi không từ biệt, lúc ấy còn tưởng rằng hần điên, chẳng lẽ là thật sự?

“Vũ Lăng, em làm sao vậy? Cả người ngây dại, em không sao chứ?” Phát hiện Đồng Vũ Lăng thất thần, Chính Hoa thân thiết hỏi.

“Ách, không có việc gì, em đột nhiên nghĩ đến việc khác mà thôi! Nhanh ăn đi, bằng không đồ ăn sẽ lạnh mất!” Đồng Vũ Lăng hướng hần thân nhiên cười.

Lúm đồng tiền xinh đẹp lóa mắt, tản ra sức quyến rũ không cưỡng nổi, khiến cho Tiêu Chính Hoa nhìn đến ngây người ...

Tất cả những chuyện này, tự nhiên tất cả đều dừng ở trong mắt đám người Long Triệt cách đó không xa.

“Triệt, cậu không ăn cái gì, cả đêm nhìn chăm chăm người ta như vậy, hay là cậu thật sự có ý với nữ nhân kia? Hoặc là, cậu nhìn trúng Tiêu Chính Hoa?” Khuôn mặt Lý Tuấn tràn đầy thần sắc khó có thể tin cùng nghi hoặc khó hiểu.

“Nói lung tung! Long Triệt chỉ đối với một nữ nhân cảm thấy hứng thú, đó là Gia Văn!” Trương Thiệu Kỳ ngay lập tức biện giải, giọng điệu lộ ra một cổ ý vị khó hiểu.

“Vậy sao cậu ấy lại như vậy?” Lý Tuấn cười nhạo Long Triệt: “Long đại thiếu, cậu chẳng lẽ không biết nhìn chăm chăm người ta tình tự thật là không lễ phép sao?”

“Bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, mới không phải tình tự!” Long Triệt cuối cùng lên tiếng.

“Sao cậu biết? Cậu cùng người ta rất quen thuộc à? Còn có, cậu khi nào thì đăng cấp lại bị hạ xuống như vậy, tốn thời gian đi giải thích cho loại người đăng cấp thấp này?” Lý Tuấn dứt lời, hướng Đồng Vũ Lăng bên kia tỏ vẻ khinh bỉ.

Không lâu, khi hần chứng kiến Đồng Vũ Lăng phụ trách trả tiền thì hai mắt lại càng trừng trừng: “Trời ạ, kia Tiêu Chính Hoa là tiểu bạch kiểm? Lại muốn nữ nhân mời cơm, còn có, chú chim nhỏ kia không phải là người đi làm bình thường sao? Như thế nào có tiền nuôi tiểu bạch kiểm?”

“Rốt cuộc là nàng che dấu được tốt? Hay là giả vờ thành công?” Trương Thiệu Kỳ cũng nghi hoặc, ý vị thâm trường thờ dài.

Long Triệt vẫn là một bộ im miệng không nói, con người đen lóe ra chắt chẽ tiếp cận Đồng Vũ Lăng, thẳng đến khi bọn họ tính toán xong sổ sách rồi đi, hắn vẫn hăm tại thế giới trầm tư của chính mình ...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Triệt tà ác

Trong phòng làm việc, một cảnh tượng vô cùng bận rộn. Đồng Vũ Lăng luôn cầm microphone nói chuyện không ngừng, nàng phụ trách một cái đơn đặt hàng, nhà xưởng thế nhưng không kịp xuất hàng.

Sau khi tiếp xong cú điện thoại cuối cùng, rốt cuộc nàng có cảm giác vô lực, cả người tựa vào ghế làm việc, hơi hơi thở ra.

Lúc này, Dư Hiểu Linh đem một ly nước mật ong nóng hổi cho nàng, thân thiết hỏi: “Vẫn là không được sao? Uống chén nước ấm đi, mình có bỏ thêm mật ong rồi đây, có thể giúp cậu bớt đau bụng!”

Đồng Vũ Lăng thoáng nhìn nàng cảm kích, tiếp nhận uống vài ngụm, thở hoãn ra một chút, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi tớ ... Có phải hay không thực hung dữ?”

“Àn, cùng với tiểu giai nhân hiện thực lúc bình thường, quả thật là có chút nóng nảy. Bất quá trong thời gian hành kinh nữ nhân đều là như vậy. Huống hồ, vốn là nhà xưởng kia không đúng.” Dư Hiểu Linh hiểu ý nói.

“Lần trước cũng là bởi vì bọn họ không xuất hàng kịp, làm hại chúng ta mất lòng tin của khách, lần này đã là lần thứ hai, không thể tiếp tục tha thứ!”

“Đương nhiên, nếu không mỗi lần bọn họ đều như vậy, thì chúng ta chết mất!” Dư Hiểu Linh gợn tay đồng ý.

Đồng Vũ Lăng hơi hơi thở ra, lại uống vài ngụm nước mật ong. Vừa đúng lúc này, di động vang lên.

Số điện thoại nặc danh! !

Sẽ không lại là Long Triệt đi? Nam nhân này rốt cuộc là đầu óc hỏng rồi hay sao, gần nhất luôn luôn xuất hiện trong cuộc sống của mình. Đồng Vũ Lăng ngây ngốc.

“Như thế nào không nghe điện thoại?” Dư Hiểu Linh thân thiết nhắc nhở.

Đồng Vũ Lăng trầm ngâm một lát, sau đó bấm nút mở máy.

Quả nhiên là Long Triệt, thanh âm vẫn là bá đạo cùng dã man như vậy: “Tối nay theo tôi!”

Tối nay theo tôi? Té xui! Đồng Vũ Lăng không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Tôi không rảnh!”

“Tôi biết Tiêu Chính Hoa sáng nay đã đi Malaysia họp, căn bản là không hẹn cô!”

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, trong lòng không khỏi lại là chấn động. Nam nhân này, rốt cuộc là nhầm chán hay là biến thái! Thế nhưng lại đi điều tra hành tung của Tiêu Chính Hoa. Còn có, ai quy định mình không rảnh là bởi vì hẹn Tiêu Chính Hoa? Thiệt là.

Đoán chừng là lâu không thấy Lăng phản ứng, Long Triệt có điểm nóng nảy: “Chẳng lẽ cô còn hẹn nam nhân khác? Một Tiêu Chính Hoa vẫn không thể thỏa mãn cô? Hoặc là cô trời sinh thấp hèn, thủy tính dương hoa, nơi nơi trêu chọc nam nhân?”

Hắn ... Nói gì vậy! Đồng Vũ Lăng xấu hổ phần nộ, khuôn mặt một trận hồng, một trận xanh, không thể khống chế lao ra chỗ ngồi, như tia chớp thẳng đến WC, tức khắc chửi ầm lên: “Tôi có bao nhiêu nam nhân mắc mớ gì tới anh? Anh cho là anh là ai? Anh quản được sao?” Nói xong, dứt khoát tắt máy.

Bên kia lại gọi tôi, tiếng nói lạnh như băng của Long Triệt cho thấy hắn lúc này đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô lại dám cúp điện thoại của tôi? !”

“Cúp điện thoại của anh lại như thế nào? Anh nghĩ mình là ai?” Đồng Vũ Lăng không chút nào e ngại phản kích một câu, lại cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

Đặt điện thoại di động ở trên bồn rửa tay, nàng thở hồng hộc nhìn gương, bên trong chiếu ra thân thể thoáng run rẩy, còn có dung nhan xinh đẹp thay đổi bởi vì tức giận.

Thật lâu sau, chờ đợi tâm tình dần dần bình phục, nàng mới ra khỏi phòng vệ sinh, tránh đi một vài đồng sự nhìn chăm chú, cúi đầu trở lại chỗ ngồi.

“Vũ Lăng, cậu nói chuyện điện thoại cùng ai vậy? Không sao chứ?” Dư Hiểu Linh vội vàng hỏi nàng.

Đồng Vũ Lăng hơi giật mình, thoáng mỉm cười: “Không có việc gì.”

“Nhưng là ... Cậu vừa mới ... Đúng rồi, người vừa rồi là ai vậy? ?”

“Gọi nhầm!”

“Gọi nhầm? Chẳng lẽ lại là bệnh thần kinh lần trước?” Dư Hiểu Linh kinh ngạc, “Nếu thật là hán, vấn đề liên lớn a, cậu có muốn báo cảnh sát luôn không? Cứ bị gây rối mãi như vậy không phải là biện pháp hay đâu!”

“Ách, không có chuyện gì, tớ nghĩ ... Máy ngày nữa chắc là sẽ thôi ý mà. Cậu đừng lo lắng, làm việc đi!” Đồng Vũ Lăng nói xong, cúi đầu xuống bàn.

Trong lòng Dư Hiểu Linh cho dù có ngàn vạn lần nghi hoặc, nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới.

Sau khi tan làm, Đồng Vũ Lăng ở dưới lầu công ty chia tay với Hiểu Linh phân biệt, một mình đi về phía bến xe bus, mới vừa đi không xa, liền bị tiếng kèn sau lưng kêu inh ỏi làm cho phải quay đầu.

Thấy chiếc xe thể thao quen thuộc, mi mảy nhận lại, sau đó theo bản năng xoay người, cầm lấy xác tay bắt đầu đi băng băng về phía trước.

Đáng tiếc, rất nhanh bị người lái kéo dừng lại, bên tai vang lên thanh âm ghê tởm của Long Triệt: “Rõ ràng là không có hẹn, thế nhưng gạt tôi!”

Đồng Vũ Lăng ngửa đầu, trợn mắt: “Anh làm gì thể!”

“Tôi làm gì? Tôi muốn trừng phạt kẻ đại lừa gạt này, xem cô sau này có dám lừa gạt tôi nữa hay không!” Long Triệt ổn định cánh tay nàng đang ra sức giãy dụa, vừa đẩy vừa kéo, đi về hướng xe hán

“Hỗn đản, buông, anh buông, tôi nói dối hay không mặc mớ gì đến anh!” Đồng Vũ Lăng tiếp tục giãy giụa: “Nếu anh tiếp tục không buông tay, tôi sẽ hét to lên đấy!”

Long Triệt rõ ràng không bị uy hiếp, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Đồng Vũ Lăng tức giận, không khỏi há mồm hét lớn.

“Phi lễ” hai chữ mới vừa phát ra, đã bị Long Triệt đứng lúc che lại miệng nhỏ của nàng, lập tức vừa ôm vừa kéo đem nàng nhét vào bên trong xe.

Lần này, Đồng Vũ Lăng nghĩ ra chạy thẳng đến ghế lái, chuẩn bị từ nơi này chạy đi, ai ngờ Long Triệt sớm có chuẩn bị, cửa được đóng chặt, cho đến khi hán mở ra, tham nhập nửa người trên.

Đồng Vũ Lăng dùng sức túm tay vịn trên ghế lái, không cho hán tiến vào. Nhưng nàng căn bản không phải đối thủ của người ta, chỉ thấy Long Triệt vốn là mặt nhăn mày chau, rồi sau đó khỏe mỗi bật ra một nét thoáng hiện quý dị cười tà, một giây sau, thân hình to lớn hướng về phía nàng áp xuống, đặt ở trên bộ ngực của nàng, tà ác cọ xát.

Xấu hổ quá mức, Đồng Vũ Lăng đành phải đầu hàng, chủ động lui trở lại bên cạnh chỗ ngồi. Cùng lúc đó, thân hình cao lớn của Long Triệt chiếm hết ghế lái.

“Thỏ phi chết tiệt, mau thả tôi đi ra ngoài!” Đồng Vũ Lăng mất hạnh trừng trừng, tức giận đỏ mặt.

Long Triệt không phản ứng, chậm rãi khởi động xe.

“Này, anh điếc sao? Rốt cuộc có nghe thấy tôi nói gì không vậy!” Đồng Vũ Lăng nhất thời tức giận, đưa tay đến tay lái loạn chuyển.

Long Triệt một tay bắt lấy tay nàng, một tay kia tiếp tục chuyển động tay lái, căn bản không hề ảnh hưởng.

Đồng Vũ Lăng không cam lòng, dứt khoát dùng chân đá chân của hán, còn muốn cạy chân của hán đang đặt trên phanh xe.

Long Triệt sức lực dữ dội lớn, chân dài luôn luôn vững vàng đặt trên phanh xe, nhưng cuối cùng, không để nàng tiếp tục quấy rối, hán làm ra cảnh cáo: “Cô còn dám tiếp tục xằng bậy, tôi sẽ ở trong xe muốn có!”

Đồng Vũ Lăng thù mưu trừng lớn, hán ... Sợ hãi hán thật sự sẽ xằng bậy, Đồng Vũ Lăng không thể không nhịn xuống tức giận, an tĩnh lại.

“Sớm nên như vậy!” Khuôn mặt tà tuấn trước mắt của Long Triệt che kín đắc ý cùng cuồng vọng.

Đồng Vũ Lăng quẳng cho hán một ánh mắt phẫn hận, xoay mặt nhìn về phía ngoài xe.

Chiếc xe Mercedes-Benz chạy liên tục, chỉ chốc lát sau, rời xa phố xá sầm uất, ánh vào mi mắt Đồng Vũ Lăng từng dãy rừng cây xanh mát.

“Anh ... anh lại mang tôi lên núi?” Trải qua lần khủng bố trước, trong lòng Đồng Vũ Lăng vẫn còn sợ hãi.

Long Triệt không nói, tiếp tục điều khiển xe, thần sắc trên mặt như cũ lộ vẻ bí hiểm quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: “Không có bạn gái”

Đồng Vũ Lăng tâm loạn như ma, không biết nghĩ như thế nào cho phải. Đến khi nàng hoàn hồn thì xe đã dừng lại rồi.

“Tôi không xuống!” Đồng Vũ Lăng gắt gao túm tay vịn ở chỗ, cánh cửa xe mở thật to, lúc này đối với nàng mà nói, giống với cánh cửa đi thông Địa Ngục.

“Xem ra, cô thật sự rất muốn vui vẻ với tôi ở trong xe?” Con người đen thâm thúy của Long Triệt nheo lại, trong giọng nói có chút toan tính.

“Nói vậy, mới không phải!”

“Vậy thì sao cô lại không đi xuống?”

“Tôi ...” Nàng sờ dĩ không xuống, là lo lắng hấn lại tiếp tục vút nàng ở trên đỉnh núi, nàng không dám cam đoan, mỗi lần mình đều may mắn gặp phải xe cảnh sát như vậy.

“Tôi đếm đến 3, cô tiếp tục không xuống, đừng trách tôi không khách khí! 1, 2 ...”

Nhìn hấn càng ngày càng gần, khuôn mặt tà tuấn cổ ý bài trừ thần sắc đáng khinh, rốt cuộc Đồng Vũ Lăng bất chấp mọi thứ, rất nhanh nhảy ra ngoài xe, đương nhiên, nàng phát hiện không đến trong mắt Long Triệt lóe lên tia hứng thú, còn có tùy ý tiếng cười nhẹ.

Lần này, Đồng Vũ Lăng không có tâm tình thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp, nàng cảnh giác, lo lắng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Mà Long Triệt, đứng ở bên cạnh nàng, để cho ánh trăng sáng tỏ tắm lên thân mình, không nói gì cả, ngấm nhìn về phía xa.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Đồng Vũ Lăng cuối cùng nhịn không được, ghé mắt hỏi hấn: “Anh ... Mang tôi đi lên, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Cô nói thử xem? Cô nam quả nữ, đỉnh núi yên tĩnh, chúng ta phải làm những gì cho tốt đây?” Long Triệt cũng hơi chút đảo mắt, hỏi lại nàng. Dung nhan tuấn mỹ vô trù trước mặt, giờ phút này xem ra, càng thêm mê người cùng thần bí.

Đồng Vũ Lăng chán nản, mím môi gào lên: “Tôi nói nghiêm túc!”

“Chẳng lẽ lời nói vừa rồi của tôi là vui đùa?” Long Triệt vẫn như cũ là cái loại giọng điệu lập lòe nước đôi này.

Đồng Vũ Lăng theo bản năng dậm chân, cái miệng nhỏ nhắn không tự giác cong lên, giận dữ liếc mắt nhìn hấn một cái!

Không biết rằng, một cái động tác lơ đãng của nàng như vậy, ở trước mặt nam nhân, dù cho là tâm cao khí ngạo như Long Triệt, cũng là một loại hấp dẫn trí mạng. Chỉ thấy đồng tử của hấn co rụt lại, mí mắt khép hờ, cực nóng tiếp cận nàng.

Đồng Vũ Lăng không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt, nhanh chóng quay mặt đi, tránh đi ánh nhìn chăm chú cổ quái.

“Đối với nữ nhân các cô mà nói, người yêu cùng lý tưởng, cái nào quan trọng hơn?” Đột nhiên, thanh âm trầm thấp hùng hậu theo gió đưa vào trong tai Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng ngẩn ra, lời này ... Rất quen thuộc! Giống như từng nghe qua. A, là lần đó! Là thời điểm lần đầu tiên đi tìm hấn, hấn liền hỏi qua.

“Vi sao không trả lời? Không có nghe thấy sao? Muốn tôi lặp lại lần nữa?”

“Ách ... Không phải, tôi nghe thấy, nghe thấy!”

“Vậy còn không trả lời?”

Trả lời? Trả lời thế nào? Bản thân mình biết trả lời thế nào đây? Đồng Vũ Lăng hốt ha hốt hoảng, giật mình!

Long Triệt xuất kỳ bất ý bắt được một cánh tay của nàng!

Đau, khiến Đồng Vũ Lăng nhăn mày, đồng thời phục hồi tinh thần lại; cũng là đau, khiến nàng không thể tiếp tục suy nghĩ, vội vàng đáp: “Lý tưởng!”

“Vì cái gì?” Long Triệt cũng không buông nàng ra, bởi vì, hắn không hài lòng đáp án của nàng!

Bởi vì ... Bởi vì trước mắt đối với nàng mà nói, thật là lý tưởng trọng yếu a! Cảm giác được độ mạnh yếu trên cánh tay hắn, Đồng Vũ Lăng lập tức lại nói: “Long tiên sinh, không bằng ... Không bằng hỏi một chút bạn gái của anh đi? Tôi nghĩ cô ấy có thể cho anh một đáp án thỏa mãn!”

Điều này, đâm trúng chỗ đau của Long Triệt! Cả khuôn mặt lãnh khốc đột nhiên trở nên lo lắng vô thường.

“Anh ... Anh có thể buông ra trước được không? Anh cầm tay tôi đau quá, thật sự đau quá a!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Vũ Lăng nhăn thành một đoàn.

Nhìn thấy nổi thố khổ hiện lên trên mặt của nàng, khiến cho Long Triệt theo phản xạ buông tay, lại nói: “Tôi không có bạn gái!”

Đồng Vũ Lăng một bên xoa bị đau cánh tay, một bên kinh ngạc. Hắn ... Hắn không bạn gái? Nhưng mà Tiêu Chính Hoa rõ ràng nói qua hắn có một bạn gái môn đăng hộ đối! Rốt cuộc ... lời nói của ai là thật?

“Tôi nói lại với cô một lần nữa, tôi không có bạn gái!” Long Triệt lại quát.

Nhìn thấy hân thần kinh như vậy, theo bản năng Đồng Vũ Lăng lui lại mấy bước.

Long Triệt thấy thế, đi nhanh tới gần: “Việc gì phải lui về phía sau? Sợ tôi? Sợ tôi muốn cô làm nữ nhân của tôi?”

Đồng Vũ Lăng yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch! Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng thật sự!

Long Triệt khoe môi nhất xả, khinh miệt hừ nói: “Đừng si tâm vọng tưởng, cô, còn chưa đủ tư cách!”

Ngất! Hắn nói gì vậy? Rõ ràng là hắn hỏi như vậy, điều này cũng tốt, thế nhưng biến thành nàng si tâm vọng tưởng! Đầu óc hắn có phải hay không có vấn đề! Dù cho khinh thường cùng hắn giao tiếp, nhưng bị người chế giễu như vậy, Đồng Vũ Lăng khó tránh cảm thấy không hòa giận cùng xấu hổ. Vì thế, nàng không hề để ý đến hắn, đi qua một bên.

Lần này, Long Triệt cũng không đuổi theo, mà là lẳng lặng đứng lẳng tại chỗ, tiếp tục đẩy bụng tâm sự quan sát dưới chân núi, hắn giống như nhìn thấy, một bóng hình xinh đẹp, tại nơi đèn đuốc xanh xanh đỏ đỏ không ngừng hiện lên, để cho hắn kim lòng không đau nhớ tới từng màn chuyện cũ.

Thời gian từng chút một trôi qua, dường như mỗi người một suy nghĩ, hai người im lặng ngồi như vậy. Thật lâu sau, Long Triệt hoàn hồn trước tiên, đi về hướng xe thể thao.

Đồng Vũ Lăng thấy thế, nhanh chóng cùng đi qua, hắn vừa mở cửa xe, nàng lập tức ngồi vào bên trong xe.

Long Triệt thắt dây an toàn, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn nàng, nói: “Chạy nhanh như vậy? Sợ tôi để cô ở trên núi?”

Nhắc tới chuyện lần trước, Đồng Vũ Lăng lại nổi lên tức giận, gửi tặng cho hắn một ánh mắt oán hận.

Long Triệt môi mòng khề nhếch, chậm rãi hỏi: “Lần trước cô làm thế nào xuống núi? Không chịu nói? Tôi đây tiếp tục cho cô thử một lần.”

“Ngồi xe cảnh sát trở về!” Đồng Vũ Lăng vội vàng trả lời.

Trong mắt Long Triệt hiện lên một tia kinh ngạc: “Vì sao?”

Đồng Vũ Lăng nghĩ nghĩ, không cam lòng đem những việc đã trải qua kể cho hắn biết. Phát hiện hắn có chút cười mỉa, nàng meo máo, hận không thể xé nát khuôn mặt đáng giận tà mị trước mắt.

Xe bắt đầu khởi động, Long Triệt không hề hé răng, Đồng Vũ Lăng cũng yên tĩnh trở lại, một đường im miệng không nói, cho đến khi trở lại cửa tiểu khu nơi Đồng Vũ Lăng ở.

Xuống xe, thế nhưng lại gặp đệ đệ Đồng Vũ Triết!

“Chị, chị đi đâu thế? Bây giờ mới về?” Đồng Vũ Triết buồn bực nhìn Đồng Vũ Lăng một chút, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên xe, hưng phấn mà kêu: “Oa, xe thể thao mới nhất năm 2009, chị, chị khi nào thì câu được một kẻ ngốc có tiền như vậy?”

Khuôn mặt Đồng Vũ Lăng nóng lên, khề kêu nói: “Nói hưu nói vượn, mau cùng chị đi về!”

“Nha, từ từ nha, em còn chưa thấy xe này tận mắt bao giờ, em muốn sờ một chút!” Đồng Vũ Triết bình thường đối với các loại tạp chí ô tô cảm thấy thực hứng thú, đáng tiếc gia cảnh bình thường, chỉ có thể đối với đủ loại xe ước mơ, hiện giờ khó gặp, kích động không thôi, vội vàng vươn tay ra.

Hành động thất lễ của đệ đệ khiến cho Đồng Vũ Lăng vô cùng khó xử cùng xấu hổ, nàng còn giống như cảm thấy một đạo tầm mắt cực nóng, lại tràn

ngập khinh miệt xem thường ở sau kính xe chiếu ra, vì thế, nàng bắt lấy tay đệ đệ: “Đi trở về!”

Đồng Vũ Triệt không để ý tới nàng, chạy đến đầu xe đối với Long Triệt ngồi trên ghế lái nói: “Hi, anh khỏe chứ, tôi là em trai của Đồng Vũ Lăng, xin hỏi anh họ gì?”

Nếu như là bình thường, Long Triệt căn bản sẽ không thèm nói chuyện với loại “người thấp kém” này, bất quá ngày hôm nay, hần thể nhưng ngoại lệ đáp: “Long Triệt!”

“Họ Long? Họ rất ít thấy nha. Khó trách anh có tiền như vậy, nguyên lai là Hoàng đế chuyển sang kiếp, nhất định là vậy!”

“Tiểu Triệt ngơng nói lung tung cái gì, việc gì phải cùng người lạ bắt chuyện?” Đồng Vũ Lăng quả thực muốn học máu, không chỉ là mặt, ngay cả cổ cũng đỏ bừng.

“Chị, chị nói như vậy là không đúng, hần không phải là kẻ ngốc của chị sao? Sao lại là người xa lạ được?” Đồng Vũ Triệt nhẹ nhàng giáo huấn, tầm mắt lại nhìn về phía Long Triệt: “Ha ha, đừng thấy chị của tôi thật giống một nữ quân gia hung ác, kỳ thật chị ấy thực ôn nhu thiện lương, tôi đoán là ở trước mặt anh nên mới cảm thấy ngượng ngùng...”

“Đồng Vũ Triệt! ” Thanh âm bắt đầu dĩ cùng với xấu hổ của Đồng Vũ Lăng, cắt qua đêm tối yên tĩnh.

“Long đại ca, tôi phải đi rồi, nếu không sau khi trở về chị của tôi sẽ không bỏ qua cho tôi. Đúng rồi, nếu như có thể, lần sau có thể hay không tiếp tục để cho tôi sờ một chút ...” Đồng Vũ Triệt còn không kịp nói xong nguyện vọng, liền bị Đồng Vũ Lăng dắt rời đi.

Nhìn hai bóng người lúi kếu lẫn nhau, đẩy tới đẩy đi, khóe miệng Long Triệt lặng yên dâng lên một tia thích thú, thẳng đến khi bọn họ hoàn toàn tan biến tại tầm mắt của mình, hần mới khởi động xe.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cảm giác đặc biệt

Những ngày tiếp theo, Long Triệt luôn không hiểu ra sao cả muốn Đồng Vũ Lăng bồi hần, trong lòng Đồng Vũ Lăng tự nhiên là không muốn, nhưng bất đắc dĩ cuối cùng, vẫn là phải đáp ứng hần.

Ban đầu vốn nàng chỉ có tâm lý là ứng phó, nhưng không ngờ, ở chung với hần một vài lần, nàng chậm rãi phát hiện, kì thật hần cũng không phải “tồi tệ” nhưng trong tưởng tượng của nàng. Hần bề ngoài thành thực, rõ ràng lớn hơn nàng tận năm tuổi, nhưng có đôi khi tâm trí phi thường ngây thơ, ở một số phương diện tư tưởng thực đơn thuần. Nàng còn phát hiện, bề ngoài lãnh khốc của hần không phù hợp với lòng từ thiện mà hần có, khiến cho nàng không khỏi muốn đánh giá lại hần một lần nữa.

Giống như là ngày hôm nay!

Hần cùng nàng đi đến cô nhi viện làm công tác tình nguyện. Đối với những cô nhi này, hần không những không cảm thấy ghét bỏ cùng chán ghét, ngược lại vẻ mặt rất ôn hòa, đem lễ vật từng thứ từng thứ đưa cho tụi nhỏ, hần còn cùng đám trẻ đùa giỡn chơi đùa.

Nàng nhìn ra được, nụ cười trên khuôn mặt hần, không phải là giả bộ, cũng không phải là gượng ép, mà là phát ra từ nội tâm! Xuyên thấu qua bóng dáng cao to vĩ ngạn kia, dường như nàng thấy một thân hình nho nhỏ, tuấn tú ngây thơ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười chân thành ...

Nàng thực buồn bực, muốn hỏi lại một chút, nhưng lại cảm thấy là không cần thiết, cuối cùng chỉ có thể đem nghi hoặc chôn dấu dưới đáy lòng, quyết định tương lại nếu có cơ hội sẽ hỏi lại sau. Mặc kệ như thế nào, đối với hần, nàng bắt đầu nhìn với con mắt khác, chán ghét dần dần biến mất, cảm tình nhỏ nhỏ dần dần nảy sinh!

“Đồng tiểu thư, Đồng tiểu thư ...”

Thanh âm ôn nhu tôn kính, khiến cho Đồng Vũ Lăng từ trong trầm tư trở lại.

Đồng Vũ Lăng hơi chút ghé mắt, mỉm cười nói: “Lâm đại thẩm!”

“Mỗi lần Đồng tiểu thư đến, đều mang đến cho cô nhi viện vô hạn vui vẻ, thật sự cảm tạ cháu!” Tầm mắt của viện trưởng Lâm đại thẩm chuyển hướng đến đám trẻ trong cô nhi viện còn đang chơi đùa.

“Lâm đại thẩm không cần khách khí, chỉ tiếc cháu không có đủ năng lực, không có nhiều vật chất để đến giúp cô và bọn trẻ!” Thủy mâu sáng ngời trong suốt của Đồng Vũ Lăng, cũng nhìn theo ánh mắt của Lâm đại thẩm.

“Đồng tiểu thư quá khách khí! Cháu đã góp tiền lại góp sức, không nói từ trước đến nay cháu đã góp nhiều như vậy, chỉ riêng nói đến tâm ý của cháu,

chúng tôi đã vô cùng cảm kích!” Lực chú ý của Lâm đại thẩm bắt đầu dừng ở trên người Long, tự đáy lòng tán thưởng nói: “Long tiên sinh là bạn trai của cháu ah? Quả nhiên là người tốt sẽ được đền đáp, Đồng tiểu thư đáy lòng thiện lương, có tấm lòng đồng tình thương yêu mọi người, ông trời cảm động, ban cho cháu một nam nhân ưu tú như thế!”

Vốn Đồng Vũ Lăng nên phủ nhận, thế nhưng trong một khắc, không biết như thế nào, nàng thế nhưng không có cái loại xúc động này, chỉ là cười nhạt lên, đôi mắt đẹp không tự giác đi theo bóng dáng cao lớn không giống người thường kia.

“Long tiên sinh hài hước đáng yêu như thế, bình thường nhất định gây cho Đồng tiểu thư không ít niềm vui đi!” Lâm đại thẩm lại nói.

Đáng yêu? ? Đồng Vũ Lăng nhin xuống xúc động muốn cười.

Một hồi, Lâm đại thẩm bị kêu đi, Đồng Vũ Lăng ngồi tựa trên băng ghế dài, bên tai luôn luôn vọng lên đánh giá Lâm đại thẩm đối với Long Triệt.

Long Triệt đã trở lại bên người Đồng Vũ Lăng, phát hiện nàng ngây ngô cười, không khỏi hỏi: “Có việc gì vui vẻ thế?”

Phát hiện nàng vẫn tiếp tục cười trộm, mày hẩn nhử lại, tiếp tục truy vấn: “Tôi đang hỏi cô đấy!”

Đồng Vũ Lăng trầm ngâm một lát, đem lời nói khen ngợi của Lâm đại thẩm đối với hẩn nói cho hẩn biết.

Quả nhiên, tuấn nhan của Long Triệt lập tức hiện lên thần sắc không được tự nhiên.

“Kỳ thật, anh hẩn nên cười nhiều hơn một chút, đừng cứ mãi cau có như vậy, bộ dáng ... hiện giờ của anh, thật giống như tôi nợ anh tiền!”

“Cô vốn là nợ tôi tiền!” Long Triệt thật đúng là đầu heo!

Đồng Vũ Lăng vốn là ngạc nhiên, lập tức giận dữ nói: “Cũng không phải không trả, có cần mỗi lúc đều nhắc nhở tôi không? Ba của tôi đã ký hợp đồng với ngân hàng của các anh, chẳng lẽ còn lo lắng chúng tôi sẽ chạy trốn?”

Long Triệt không hề kéo dài chủ đề này, chuyển hỏi: “Từ khi nào cô bắt đầu làm tình nguyện ở đây?”

Đồng Vũ Lăng nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Hồi năm thứ hai trường học tổ chức tới nơi này thăm, lúc ấy thấy bọn nhỏ rất đáng thương, mấy bạn cùng phòng chúng tôi bàn nhau mỗi tháng đều tới thăm tụi nó, sau này khi bắt đầu đi làm, tụi tôi liền luân phiên nhau mỗi tuần đến một lần.”

“Không thể tưởng tượng được cô lại có lòng thương người như thế!” Một tia thương thức hiện lên ở trong mắt Long Triệt rồi biến mất.

Đồng Vũ Lăng nhìn hẩn, hỏi ra nghi hoặc lúc trước: “Vậy còn anh? Là nguyên nhân gì khiến cho anh tạm thời giấu đi lạnh lùng, phóng thích nhiệt tình thế?”

Đôi mắt Long Triệt căng thẳng, không chút để ý nói ra một câu: “Lúc nhỏ tôi ở cô nhi viện ở Anh quốc trong một năm!”

Đồng Vũ Lăng nghe nói, kinh ngạc được trừng to mắt: “Thật sự? Tại sao vậy chứ?” Nàng biết, với gia thế kia, căn bản không có khả năng lưu lạc bên ngoài.

Lần này, Long Triệt không trả lời, hiển nhiên không muốn nói.

Lòng hiếu kỳ của Đồng Vũ Lăng bốc lên, đang muốn hỏi lại, di động của Long Triệt đột nhiên vang lên.

Nghe xong điện thoại, hẩn nói với Đồng Vũ Lăng một câu: “Tôi muốn về công ty một chuyến!” Dứt lời, không đợi Đồng Vũ Lăng phản ứng, bước nhanh rời đi.

Trùng mắt nhìn bóng lưng cao lớn đang rời đi, Đồng Vũ Lăng tức giận tới mức dậm chân, mắt công nàng mới khen ngợi hẩn, không thể tưởng tượng được nhanh như vậy liền thay đổi, khôi phục bản tính ích kỷ cùng lãnh khốc.

“Đồng tỷ tỷ, đi chơi Diêu hâu bắt gà con với tụi em đi!” Đột nhiên, vài đứa trẻ trong cô nhi viện vọt tới bên người Đồng Vũ Lăng.

Thấy ánh mắt bọn nhỏ nóng bỏng chờ mong, Đồng Vũ Lăng rốt cục thu hồi tâm tình tức giận, toàn tâm toàn ý hòa chung vào hoạt động của bọn chúng, cho đến hoàng hôn mới về nhà.

Đêm lạnh như nước, Long Triệt mặc nguyên quần áo nằm ở trên giường, phát ngốc.

Khâu Tuyết Liên đột nhiên gõ cửa mà vào, một thân áo ngủ đẹp để quý giá tao nhã, bước nhàn nhả đi đến trước giường, như có suy nghĩ gì nhìn chăm chú nhe từ trong chốc lát, mới chần chờ hỏi han: “A Triệt, dạo này con không gọi điện cho Gia hỏi thăm?”

Con người sáng ngời của Long Triệt, lập tức khôi phục thâm trầm.

“Vẫn còn tức giận vì vụ tai tiếng tình dục? Hải tử ngọc, giới giải trí là như vậy, con cùng Gia Văn nhiều năm như vậy, lòng của nó như thế nào chẳng lẽ con còn không rõ ràng? Làm gì bởi vì vụ tai tiếng tình dục hoàn toàn bịa đặt mà thương tổn lẫn nhau? Còn có, Gia Văn là một cô gái, cần yêu thương, dỗ dành cùng cưng chiều, con là con trai, thỉnh thoảng cũng cần bỏ đi chút tôn nghiêm.”

Khâu Tuyết Liên thao thao bất tuyệt khuyên giải, phát hiện nhì từ luôn luôn không phản ứng, không khỏi thoáng đề cao thanh âm “A Triệt, có nghe được lời mẹ nói hay không? A Triệt ...”

“Ân, nghe được!” Long Triệt thần nhiên ứng một câu, trên mặt vẫn đang che kín thần sắc phức tạp.

“Vây giờ con gọi điện cho Gia Văn đi, bên kia đang là ban ngày, nó nhất định có thể nhận được.”

“Mẹ, vấn đề không phải là trên người con, mà là trên người cô ấy! Con một lần lại một lần cho cô ấy cơ hội, là cô ấy không chịu trở về. Mẹ cũng nói con là nam nhân, qua nhiều năm như vậy có chỉ chung thủy với mình có ấy, có thể cô ấy căn bản là không quý trọng. Lý Tuấn nói rất đúng, con cần phải bày ra uy nghiêm của nam nhân, nếu không vĩnh viễn sẽ để cho nàng lấn tới!” Ngữ khí Long Triệt lãnh liệt lộ ra một chút ý tứ giận dữ.

“Hài tử ngốc, tình yêu có thể nào tính toán như vậy! Người này đối với người kia trả giá nhiều lắm, không cách nào tính toán cho được! Cho tới nay, con chỉ đối với Gia Văn có cảm giác, có nghĩa các con là trời sinh một đôi!”

“Ai nói con chỉ đối với cô ấy có cảm giác!” Long Triệt bỗng nhiên ngâm nga một câu.

Khâu Tuyết Liên ngạc nhiên, vội hỏi: “Lời này của con có ý tứ gì? Chẳng lẽ con kết bạn với nữ nhân khác? Đúng rồi, gần nhất con thường về muộn, hay là có bạn gái mới?”

Long Triệt không nói.

“A Triệt ——” trờ ra kinh ngạc, thần sắc Khâu Tuyết Liên còn có chút kích động.

“Coi như con có bạn gái mới thì sao? Lý Tuấn nói đúng, con không nên treo cổ ở trên một thân cây!”

Khâu Tuyết Liên càng thêm khiếp sợ, “Con ... con nói thật? Làm sao con có thể như vậy, Gia Văn mà biết chắc chắn sẽ thương tâm! Còn có, con đừng cứ mãi nghe Lý Tuấn nói như thế nào, hắn là một tên Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), quan niệm của hắn không thích hợp với con! Điều kiện cơ bản nhất của nam nhân chính là một lòng, một dạ! !”

“Mẹ, con đã lớn như vậy, chuyện của con mẹ cũng đừng để ý. Muộn rồi, mau đi ngủ đi, đừng làm cho cha đợi lâu!” Lời nói vô tâm của Long Triệt, đâm trúng chỗ đau của mẫu thân, phát giác sắc mặt mẫu thân chợt ảm đạm cùng vắng vẻ, hần lúc này mới nhớ lại, đêm nay bồi ở bên cạnh phụ thân hình như là đến phiên bà vợ bé Dung Diễm Hồng!

Trong lòng nổi lên một tia thương tiếc, Long Triệt đứng dậy, ôm mẫu thân: “Mẹ, ngài đừng khổ sở!”

Khâu Tuyết Liên phỏng chừng đã sớm luyện đến sức thừa nhận rất mạnh, không đến vài giây đồng hồ, bi thương dĩ nhiên biến mất: “Mẹ không có việc gì, mẹ đi nghỉ ngơi, con cũng sớm một chút đi nghỉ đi!”

Nhìn ra mẫu thân tỏ vẻ kiên cường, đáy lòng Long Triệt thương tiếc cùng yêu thương càng thêm nùng, muốn an ủi tiếp, nhưng cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói, yên lặng đưa mẫu thân tới cửa.

Một lần nữa trở về phòng, hần cũng không trực tiếp lên giường, mà là đi ra ban công.

Ban đêm mùa đông, dĩ thường rét lạnh, gió lạnh gào thét mà đến làm cho đầu óc người ta đột nhiên thanh tỉnh. Long Triệt nhìn về phía xa, nhìn thấy từng dãy đèn đường sáng như ban ngày, giống như thấy được chính mình sinh nhật năm 23 tuổi.

Đêm đó, dưới lầu, trong hoa viên cũng là sáng như ban ngày, y hương tấn ảnh, các nhân vật nổi tiếng tập hợp đầy nhà. Lễ vật của mọi người đều là quý báu trân bảo, chỉ có nàng —— con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Trình Trình Cẩm Hoa – Trình Gia Văn, lại nói muốn đưa cả người nàng cho mình làm quà sinh nhật!

Ngũ quan xinh đẹp, xinh đẹp sáng ngời, danh sư quốc tế thiết kế lễ phục độc đáo đem dáng người cao gầy hơn một mét bảy của nàng biểu lộ hoàn mỹ vô khuyết. Nàng, là một cái điểm sáng tối nhấp nháy tới mê người đêm đó.

Dưới sự cổ động của Lý Tuấn, sau khi yến hội chấm dứt, chính mình mang nàng đi đến khách sạn cao cấp năm sao Walton, cùng nhau dâng ra lần đầu tiên. Kế tiếp thuận lý thành chương cùng nàng cùng một chỗ, gian phòng Tổng thống trong khách sạn kia cũng trở thành nơi bọn họ khát vọng thiêu đốt lẫn nhau.

Sau lại, chính mình đi Harvard học tài chính cùng kinh tế, nàng đi theo học nghệ thuật, bởi vì thiên phú của nàng vô cùng xuất sắc, được giảng viên tiến cử đến một công ty điện ảnh có chút danh tiếng, bắt đầu cuộc sống diễn viên của nàng. Khi mình tốt nghiệp về nước, nàng cũng dứt khoát rời đi công ty kia, cùng hần về nước.

Vài năm ở chung, bản thân mình đã thành thói quen có nàng làm bạn, đã từng cho rằng nàng sẽ trở thành thê tử của mình. Nhưng là, không đến hai năm, giấc mộng nàng chôn dấu đáy lòng lại rục rịch.

Hần rõ ràng hiểu được, từ đầu đến cuối, cho đến bây giờ, lòng của nàng như cũ chỉ thuộc về mình, nhưng khiến cho hần cảm thấy bất mãn chính là, nàng yêu bản thân nàng, còn hơn yêu hần!

Con người đen sáng ngời hữu thần, rồi đột nhiên chuyển hướng ám chìm cùng sâu thẳm, dần dần, những cảnh tượng lúc trước kia chậm rãi rút đi, đến phiên bóng hình xinh đẹp chiếm cứ trong óc Long Triệt, còn có vẻ mặt tức giận, vui vẻ, kinh hãi, xấu hổ cùng hờn dỗi của dung nhan xinh đẹp dần hiện lên trong óc hắn.

Thân là chủ tịch kiêm tổng giám đốc của ngân hàng Phi Lợi Tư Âu Á, người thừa kế của trăm triệu tài sản, trên đời này không có chuyện gì hắn không làm được, hắn không cần người khác giúp đỡ. Nhưng mà, đối mặt với tiểu nữ nhân bình thường đến mức không thể tiếp tục bình thường hơn, hắn lại không bị không chế muốn nâng nọ hắn một cái nhân tình!

Bởi vì nàng, hắn làm ra rất nhiều ngoại lệ, rất nhiều ngang ngạnh, không thể tưởng tượng nổi, hắn chưa bao giờ nhỏ nhen đến vậy. Đỉnh núi tràn ngập hồ ức của hắn cùng Gia Văn, thế nhưng hắn một lần lại một lần đem nàng đi lên.

Mình rốt cuộc đối với nàng có cảm giác gì? Chẳng lẽ tựa như Lý Tuấn nói, đem nàng trở thành công cụ trả thù Gia Văn? Hoặc là, giống như lời nói vừa rồi của mẫu thân, thích nàng?

Đầu óc trống rỗng, không có đáp án ...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kết thù kết oán

Trong phòng làm việc xa hoa khí phái, lặng ngắt như tờ, Long Triệt đang tập trung tinh thần nhìn tập tư liệu, điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên.

“Long tiên sinh, tổng giám đốc tập đoàn vận chuyển hàng hóa Viễn Dương Tiêu tiên sinh đã đến!” Thanh âm đầy nhịp điệu của thư kí lộ ra nồng đậm tôn kính.

“Dẫn hắn vào đi!” Long Triệt để điện thoại xuống không lâu, thư ký mang theo Tiêu Chính Hoa đi vào, dàn xếp xong hết thấy liền đi ra ngoài.

Về mặt Tiêu Chính Hoa lễ phép cùng kính trọng cười, lấy ra bản kế hoạch cùng hợp đồng đã chuẩn bị tốt trước đó, cung kính đưa cho Long Triệt: “Long tiên sinh, đây là bản kế hoạch về việc mở rộng vận chuyển buôn bán mà chúng tôi chuẩn bị cùng với hợp đồng, mời anh xem qua, nếu như không có vấn đề thì mời anh kí tên!”

Long Triệt tiếp nhận, giọng điệu bình thản nói: “Này tin của Tiêu lão tốt lắm, cũng không phải lần đầu tập đoàn vận chuyển hàng hóa Viễn Dương hợp tác với chúng tôi, tôi tin tưởng lần này cũng sẽ thuận lợi như trước!”

“Ừ, đa tạ Long tiên sinh! Đa tạ!” Tiêu Chính Hoa ý cười càng đậm.

Long Triệt không nói gì, lực chú ý bắt đầu trở lại bản kế hoạch cùng bản hợp đồng, ước chừng tầm mười phần sau, giơ lên bút máy, chữ kí rồng bay phượng múa nhanh chóng hiện lên, sau đó đưa trả cho Tiêu Chính Hoa: “Các vấn đề chi tiết khác, sẽ có Cao đặc trợ phụ trách.”

“Được, tôi hiểu! Đa tạ Long tiên sinh! Phi thường cảm tạ!” Tiêu Chính Hoa lại đáp tạ, trầm ngâm trong chốc lát, quyết định nói ra chuyện mà mình đã sớm nghĩ kỹ: “Long tiên sinh, còn có chuyện ... Muốn phiền toái ngài.”

“Àn?” Long Triệt hơi nhíu mày.

“Tôi có một cái yêu cầu, xin Long tiên sinh ... Sau này không có chuyện gì thì đừng quấy rầy Vũ Lăng nữa?”

Long Triệt vừa nghe, nguyên bản ánh mắt hơi nghi hoặc, trở nên chợt lạnh.

Thân thể Tiêu Chính Hoa không nhịn được run lên, kiên trì nói tiếp: “Điều kiện của Long tiên sinh tốt như thế, lại có một bạn gái môn đương hộ đối cảm tình vô cùng tốt, căn bản không cần phải đi trêu chọc Vũ Lăng. Có lẽ Vũ Lăng từng mạo phạm anh, nhưng xin anh đại nhân có đại lượng, đừng cùng cô ấy tính toán. Hiện tôi chính thức thay mặt cô ấy giải thích với anh!”

“Anh thay cô ấy giải thích? Anh dùng thân phận gì? Còn có, ai nói là tôi tính toán với cô ấy? Tôi cùng cô ấy tính toán cái gì?” Long Triệt hỏi liền một hơi.

Tiêu Chính Hoa ổn định hoảng hốt rất nhỏ, lấy hết dũng khí nói: “Thực không dám giấu diếm, tôi đang đang theo đuổi Vũ Lăng!”

“Đang ở theo đuổi, tức là còn không có theo đuổi được!”

Bị châm chọc như thế, sắc mặt Tiêu Chính Hoa đột nhiên trở nên quần bách, lúng ta lúng túng nói: “Tôi tin tưởng chỉ cần cố gắng, không lâu nữa, Vũ Lăng sẽ đón nhận tình yêu của tôi, chính thức trở thành bạn gái của tôi, cho nên ...”

“Cho nên, hiện tại anh cái gì cũng không phải, anh không có tư cách thay cô ấy nói chuyện, không có tư cách nói chuyện với tôi!” Long Triệt không biết

mình vì sao cảm tức như vậy. Tiêu Chính Hoa là khách đầu tư, hẳn nên có vẻ mặt ôn hoà mới đúng, nhưng ...

Nhìn thấy bộ dạng Long Triệt trên ngồi trước, cuồng vọng tự đại, nội tâm Tiêu Chính Hoa dị thường tức giận, có thể là vì đại cục suy nghĩ, hẳn không dám phát tác, chỉ có thể tiếp tục ôn nhu nói: “Mặc kệ như thế nào, tôi vẫn hi vọng Long tiên sinh có thể buông tay, đừng đùa bỡn Vũ Lăng nữa, cô ấy là một cô gái đứng đắn ...”

“Ý của anh là nói, tôi từ nhỏ không đứng đắn chuyên đùa bỡn nữ tử?” Long Triệt càng ngày càng tức giận.

“Tôi ... Tôi đương nhiên không phải có ý này, tôi chỉ là ...” Đầu lưỡi Tiêu Chính Hoa cứng lại, thật đúng là càng tỏ càng đen a.

Bỗng dưng, Long Triệt đoạt lấy hợp đồng vừa mới ký tên từ trong tay hắn, đồng thời bấm điện thoại nội bộ: “Chí Kiệt, tiến vào tiền khách!”

“Long tiên sinh, anh như thế nào đem hợp đồng ...”

“Tôi chính thức nói cho anh biết, phản hợp đồng này không có hiệu quả, Viễn Dương các người không còn là khách của ngân hàng! Ngân hàng chúng tôi từ nay về sau sẽ không tiếp tục cho các người vay!” Long Triệt tàn khốc tuyên cáo.

Điều này, chẳng những đem Tiêu Chính Hoa dọa sợ, cũng đem Cao Chí Kiệt mới vừa vừa đi vào chấn trụ.

“Cao đặc trợ, tiền khách!” Long Triệt lạnh giọng phản phó, sau đó xoay mặt nhìn về phía khác.

Tiêu Chính Hoa muốn làm cái gì đó cứu lại, nhưng Long Triệt không thêm để ý, chỉ có không cam lòng đi theo Cao Chí Kiệt ra bên ngoài phòng làm việc.

Sau khi rời đi ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư, hắn trực tiếp về nhà, đem việc này báo cho phụ thân Tiêu Tư Minh.

Tiêu Tư Minh không hiểu hết, nghĩ rằng nhi tử bởi vì nữ sắc mà làm hỏng đại sự, vì thế chửi ầm lên, sau khi mắng xong thờ hồng học chạy ra khỏi nhà, tính toán tự mình đi đến gặp Long Triệt hoặc Long Khiếu Thiên cầu tình.

Đưa mắt nhìn bóng dáng phụ thân phẫn nộ rời đi, Tiêu Chính Hoa thương tâm bi phẫn, vừa lúc này, di động vang lên.

Nhìn tên hiển thị trên điện thoại, hắn thoáng ngăn chặn tâm tình khó chịu, nhưng vẫn giấu không được râu rĩ không vui: “Anh họ!”

“Chính Hoa, thanh âm của cậu nghe không phải rất vui vẻ, đã xảy ra chuyện gì? Công tác có vấn đề?” Điện thoại bên kia truyền đến một đạo thanh âm hết sức từ tính dịu dàng.

“Em không sao, cảm ơn anh quan tâm!”

“Ha ha, đây là ngày đầu tiên anh biết cậu ah? Hay là hiện tại cậu không đem anh là người một nhà?”

“Ách, đương nhiên không phải!” Tiêu Chính Hoa dừng một chút, lập tức đem chuyện ngày hôm nay từ đầu tới cuối nói ra hết.

Bên kia trầm mặc một hồi, lại lên tiếng lần nữa thì tiếng nói đã không còn có ôn nhu, chỉ có âm trầm lạnh như băng cùng mớ hồ cừu hận: “Tất cả người trong Long gia đều là một loại như nhau. Cậu yên tâm, mối thù này, anh sẽ thay cậu báo!”

Tiêu Chính Hoa vội vàng cắt đứt nói: “Không cần đâu anh, cảm ơn ý tốt của anh. Nhà bọn họ tài đại khí thô, chúng ta đâu không lại. Hơn nữa ... Bọn họ có quyền không cho tui em vay, lần này, chỉ có thể coi là tui em không hay ho.”

“Không phải em không hay ho, mà là bọn người Long gia đáng chết!”

Nghe ra bên kia nghiêng răng nghiêng lợi cùng thật sâu thống hận, Tiêu Chính Hoa cực kỳ hoảng sợ: “Anh họ, chẳng lẽ anh ...”

“Không sai, Long Khiếu Thiên đối Thượng Quan gia làm hết thấy, anh vĩnh viễn khó quên, dù cho có dốc hết khả năng, anh đều phải vì cha mẹ anh báo thù!”

“Anh họ —— ”

“Chính Hoa, cậu nhẫn nại một chút, anh rất nhanh sẽ báo thù cho cậu! Đúng rồi, anh có điện thoại, lát nữa sẽ tiếp tục gọi cho cậu! Nhớ ký, đừng thương tâm, chớ nhụt chí, biện pháp tốt nhất đối phó địch nhân là bản thân sống được so với bọn hắn tốt hơn, như vậy cậu mới có thể vì chính mình lấy lại công đạo!” Bên kia nói xong, vội vàng tắt máy.

Tiêu Chính Hoa ngu ngơ nhìn di động, khuôn mặt tuần tú dần dần nảy lên từng trận buồn rầu cùng suy nghĩ, thật lâu cũng vô pháp khôi phục ...

Chạng vạng, Long Triệt tan tâm về đến nhà, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Tư Minh, mày kiếm không khỏi nhăn một chút.

Long Khiếu Thiên mặt đầy nghiêm túc, hỏi hắn: “Hôm nay Tiêu bá bá gọi điện thoại cho con nhiều lần, con cũng không nghe, ông ấy đi công ty tìm con, con cũng cự tuyệt không gặp. Rốt cuộc sao lại thế này?”

Long Triệt vốn là sừng sốt, lập tức trầm mặt nói: “Ông ta không phải đều nói với cha rồi sao?”

“A Triệt, Tiêu bá bá nói con bởi vì một nữ nhân mà cự tuyệt cùng Viễn Dương hợp tác, thực sự có chuyện như vậy sao? Con luôn luôn giải quyết rất tốt, lần này như thế nào lại để tình cảm riêng tư làm ảnh hưởng? Còn có, cô gái kia là ai?” Khâu Tuyết Liên vội vàng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Long đại thiếu gia, Chính Hoa lần này không hiểu chuyện, có mắt như mù, mạo phạm cậu, tôi thay mặt nó bồi tội với cậu. Tôi đã giáo huấn nó rồi, sau này hẳn cũng không dám... nữa, cậu đại nhân đại lượng, tha thứ cho nó lần này đi!” Tiêu Tư Minh lập tức hướng về phía Long Triệt, thần tình xin lỗi cùng khẩn cầu.

“Tôi cự tuyệt cho Viễn Dương các ông vay, là bởi vì tôi cảm thấy được kế hoạch của các ông không thể được!” Long Triệt bất vì sở động, lạnh lùng nói.

“Con thật sự là cảm thấy kế hoạch không được? Hay là nhân cơ hội công báo tư thù? Con rõ ràng đã ký tên lên hợp đồng!” Long Khiếu Thiên lại nói.

Long Triệt như trước mặt lạnh lùng, không hề hé răng, xoay người chuẩn bị lên lầu.

“Đứng lại!” Long Khiếu Thiên quát trụ hắn.

Mắt thấy nhi tử tiếp tục cất bước, Khâu Tuyết Liên nhanh chóng đi qua: “A Triệt, cha con gọi con, sao con lại còn đi!” Nói xong, đem nhi tử kéo đến trước mặt trượng phu.

Nhìn nhi tử về mặt quạt cường lạnh như băng, Long Khiếu Thiên thảm than một tiếng, tính toán kêu Tiêu Tư Minh đi về trước: “Tiêu lão, việc này liên tính ở trên người của tôi, tôi sẽ cho ông một câu trả lời thuyết phục, trời cũng đã tối rồi, tôi cũng không giữ ông lại nữa, ông trước cứ về đi!”

“Được, cảm ơn ông, Khiếu Thiên!”

Tiêu Tư Minh đi rồi, cả đại sảnh chỉ còn Long Khiếu Thiên, Khâu Tuyết Liên, còn có một người luôn bảo trì trầm mặc Dung Diễm Hồng.

“Đường đường một người phụ trách ngân hàng, có thể nào bởi vì một nữ nhân mà công và tư chẳng phân biệt được? Truyền đi ra, còn thể thống gì?” Long Khiếu Thiên lần thứ hai mắng nhi tử.

“A Triệt, rốt cuộc sao lại thế này, có phải con cùng Tiêu Chính Hoa tranh nữ nhân thật hay không? Không phải con yêu Gia Văn sao? Như thế nào tự dưng lại vừa ý những nữ nhân khác?” Cái này, mới là vấn đề Khâu Tuyết Liên quan tâm nhất.

“Đúng vậy, nữ nhân bên ngoài chơi đùa là được, đừng bởi vậy phá hủy nguyên tắc cùng hoạt động của ngân hàng!” Dung Diễm Hồng cũng hảo tâm khuyên một câu.

Đáng tiếc, Khâu Tuyết Liên không những không lĩnh tình, ngược lại nhân cơ hội chế giễu nằng: “Cô cảm miệng, chuyện của con tôi lúc nào thì đến phiên cô lên tiếng? Còn có, năm đó vì cái gì cô sẽ không biết đạo lý này? Ngược lại quyến rũ Khiếu Thiên, tăng tị với nhau sinh hạ đã chứng?”

Dung Diễm Hồng nghe xong, trong mắt lập tức hiện lên một tia bị thương.

Long Khiếu Thiên then quá hoá giận: “Tuyết Liên cô nói gì vậy? Nhân cơ hội lật lên nợ cũ? Tôi nói với cô bao nhiêu lần, Long Hạo mới không phải là cái gì đã chứng, nó cùng với A Triệt giống nhau, là con ruột của Long Khiếu Thiên tôi, trên người đồng dạng chảy máu của tôi! !”

Chứng kiến cha mẹ nhắc lại chuyện cũ, lại cãi nhau, sắc mặt Long Triệt càng thêm lo lắng cùng thâm trầm, bỗng dưng cầm lên chìa khóa xe vẫn còn đang trên giá, một lần nữa chạy ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bồi hẳn

Mười giờ tối, như bình thường Đồng Vũ Lăng khởi động MSN cùng Tiểu Hạo Tử nói chuyện phiếm. Đang trò chuyện, di động bỗng nhiên vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại lạ hoắc, Đồng Vũ Lăng thoáng suy nghĩ, cuối cùng nhân nút nghe.

“Xin hỏi có phải Đồng Vũ Lăng tiểu thư không?”

Thanh âm thực dịu dàng nhưng cũng thực xa lạ! Đồng Vũ Lăng giật mình, đáp: “Đúng là tôi, xin hỏi anh là ai đấy ạ?”

“Tôi là Cao Chí Kiệt, trợ lý của Long tiên sinh!”

Là anh ta! Muộn như vậy rồi anh ta còn gọi tới làm gì? Đồng Vũ Lăng nghi hoặc, lập tức hỏi: “Cao tiên sinh gọi tôi có chuyện gì không?”

“Long tiên sinh muốn gặp cô, cậu ấy yêu cầu tôi tới đón cô, tôi đang ở dưới nhà cô.”

Long Triệt muốn gặp mình? Vào lúc này? Vì cái gì chứ? Còn có, hẳn vì sao không đích thân đến được? Từng cái nghi vấn tiếp nối nhau, từ từ dâng lên ở trong lòng Đồng Vũ Lăng.

“Đồng tiểu thư, làm phiền cô nhanh lên, Long tiên sinh đang chờ!” Thanh âm ngưng trọng nghiêm túc của Cao Chí Kiệt đem Đồng Vũ Lăng từ trong trầm tư kéo lại.

“Nha ... Được, anh chờ một chút, tôi lập tức xuống ngay!” Sau khi Đồng Vũ Lăng cúp máy, tìm cái cớ tạm biệt Tiểu Hạo Từ, rồi nói dối với người nhà là Dư Hiểu Linh có chút chuyện ngoài ý muốn, mình phải vội đến xem.

Nàng vừa ra cửa tiểu khu, liền thấy một chiếc màu bạc xe có rèm che đang đứng ở dưới đèn đường, bóng dáng cao to của Cao Chí Kiệt đứng bên cạnh xe.

Lên xe, nàng hỏi ra trong lòng nghi hoặc: “Long tiên sinh làm sao vậy? Muốn như vậy còn muốn hẹn tôi ra, có chuyện gì?”

“Tôi cũng không phải rất rõ ràng, cậu ấy chỉ phân phó tôi đón cô tới công ty!” Cao Chí Kiệt chặt chẽ cẩn thận nói, hai tay chậm rãi chuyển động lên tay lái.

Tới công ty? Long Triệt còn ở công ty? Anh ta rốt cuộc muốn mình đến công ty để làm gì? Đồng Vũ Lăng trong lòng nổi băn khoăn không ngừng.

Cao Chí Kiệt nương kính xe bên trong lặng yên nhìn chăm chú vào Đồng Vũ Lăng, nội tâm luôn luôn quay cuồng không ngừng. Hắn thực buồn bực, rõ ràng đã muốn tan tâm, Long tiên sinh khi nào thì lại tới công ty; hắn còn buồn bực, trong mắt luôn luôn chỉ có bạn gái Trình Gia Văn, tính cách cao ngạo quái gở như Long tiên sinh lúc nào cùng Đồng Vũ Lăng này có quan hệ.

Thời gian dần dần trôi qua trong lúc hai người trầm tư, ước chừng 20 phút đồng hồ sau, bọn họ đến bãi đỗ xe ngầm ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư, sau đó đáp thang máy trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Bước vào văn phòng của Long Triệt, Đồng Vũ Lăng liền bị một cổ mùi rượu xông vào mũi khiến cho nhú mảy, chờ Cao Chí Kiệt bật đèn, sau khi thấy rõ ràng người ở bên trong, nàng lại càng giật mình kinh hô.

Cao Chí Kiệt đã vọt tới trước, thân thiết hỏi: “Long tiên sinh, cậu không sao chứ? Như thế nào uống nhiều rượu như vậy?”

Toàn bộ thân hình Long Triệt cong vẹo tựa vào trong ghế da, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, neho lại con ngươi đen hỏi: “Cô ấy đâu?”

“Àn, Đồng tiểu thư tới rồi!” Cao Chí Kiệt vừa nói, một bên nhìn về phía Đồng Vũ Lăng vẫn đầy mặt kính ngạc như cũ, gọi nàng.

Tầm mắt Đồng Vũ Lăng luôn luôn nhìn về phía Long Triệt đã say mềm, hai chân chậm rãi di động, chần chờ đến gần. Khi cách Long Triệt tầm hơn một thước, đã bị cánh tay của hắn lôi kéo, tiến vào trong lòng.

Trong miệng và mũi không ngừng phun ra hơi thở nóng rực, còn có bờ ngực nóng bỏng cùng tim đập dồn dập, khiến cho khuôn mặt Đồng Vũ Lăng đỏ lên, vội vàng đứng lên từ trên người hắn. Thân thể mặc dù đã đứng thẳng nhưng tay vẫn bị hắn nắm.

“Cao trợ lý, anh có thể trở về rồi!” Long Triệt phân phó Cao Chí Kiệt.

Cứ việc Cao Chí Kiệt nghi hoặc trùng điệp, nhưng hắn rõ ràng cá tính Long Triệt, vì thế dặn dò một chút rồi cáo từ. Trước khi rời đi còn ý vị thâm trường nhìn Đồng Vũ Lăng liếc mắt một cái.

Trầm trọng tiếng đóng cửa, giống như một cây búa trùng điệp gõ ở trong lòng Đồng Vũ Lăng, không khỏi khiến nàng cảm thấy hoảng hốt, không tự chủ được đối với Long Triệt nói: “Muộn như vậy anh còn muốn gặp tôi, rốt cục là vì cái gì? Nếu không phải chuyện gì nghiêm trọng, tôi cũng muốn trở về, ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Đáng tiếc, tay nàng vẫn bị nắm quá chặt chẽ.

“Long Triệt —— ”

“Tôi không vui, cô ở lại với tôi một chút!” Long Triệt tăng lớn độ mạnh yếu nơi tay, túm càng vững chắc hơn, trong con ngươi đen sâu thẳm một mảnh mờ mịt, tay kia của hắn đột nhiên cầm lên một ly rượu: “Cùng uống rượu với tôi!”

“Tôi không biết uống!” Trên thực tế, bình thường bởi vì công tác xã giao, Đồng Vũ Lăng ngẫu nhiên cũng từng uống qua hai chén, nhưng tình cảnh trước mắt này, nàng cho rằng nói rõ không thể uống rượu là biện pháp tốt nhất.

Long Triệt cũng không để ý nàng, đem chiếc cốc chân dài đang cầm trong tay đưa tới trước mặt nàng: “Uống hết!” (vịt: ta ghét những kẻ ép người khác uống rượu, và càng ghét hơn kẻ nào ép ta uống rượu)

Trầm ngâm một lát, Đồng Vũ Lăng bất đắc dĩ tiếp nhận, nhẹ nhàng uống một ngụm.

“Thật vô dụng, uống có một chút như vậy! Uống rượu nên như thế này!” Long Triệt lấy lại ly rượu, một ngụm uống hơn phân nửa chất lỏng màu đỏ sẫm trong ly, thuận tay lại rót đầy một ly.

Đồng Vũ Lăng bị bức bắt đắc dĩ, lại uống lên hai ngụm lớn. Còn lại, hấn lại là một hơi rót vào miệng.

Phát hiện khuôn mặt hấn đỏ bừng, ánh mắt mê ly tan rã, còn không ngừng nấc lên, Đồng Vũ Lăng hiểu được không thể tiếp tục để cho hấn uống nữa, không khỏi khuyên nhủ: “Đừng uống, đủ rồi!”

“Không, chưa đủ! Tôi muốn uống, tôi muốn say, chỉ có khi thần trí bị ma túy, phiền não mới có thể biến mất!” Lần này, Long Triệt dứt khoát cầm bình rượu lên uống, đột nhiên phát giác không có chất lỏng đi vào miệng, vì thế một bên chỉ hướng ngăn tủ bên cạnh, một bên phân phó Đồng Vũ Lăng: “Mau, đi lấy rượu, đem toàn bộ rượu trong kia lấy ra.”

Đồng Vũ Lăng không thuận theo hấn, tiếp tục khuyên giải an ủi nói: “Anh say rồi, không thể uống nữa, anh chưa từng nghe qua mụn rượu tiêu sầu càng sầu thêm sao? Đứng rồi, anh có cái gì không vui, có thể nói với tôi không? Có lẽ tôi có thể có lời khuyên nào đó cho anh?”

Long Triệt neho lại con người đen, liếc xéo nàng, môi hơi hơi rung động, chính là cuối cùng, cái gì cũng không nói.

“Không bằng về nhà đi, số điện thoại của Cao trợ lý là gì, tôi gọi cho anh ấy, để cho anh ấy lái xe đưa anh trở về?” Đồng Vũ Lăng thừa thắng xông lên.

“Không, tôi không quay về! Tôi không muốn về nhà!” Long Triệt vung vung tay lên, vô ý thức la hét.

Đồng Vũ Lăng đột nhiên ngăn ra. Hay là ... Hấn không vui liên quan đến người trong nhà? Nhưng là, nhà hấn có tiền như vậy, muốn cái gì có cái đó, về phương diện vật chất căn bản không cần lo. Mặt khác, từ sinh nhật của bà ngoại hấn thì không khó nhìn ra được, cha mẹ của hấn thực ân ái hài hòa, vì vậy không thể tồn tại khả năng vì cha mẹ bất hòa mà phiền não.

Trong lúc Đồng Vũ Lăng đang nghi hoặc khó hiểu, Long Triệt bỗng nhiên đứng lên, hướng vào khu nghỉ ngơi.

Nhìn thấy thân hình hấn run rẩy, Đồng Vũ Lăng lập tức đuổi theo, một bên đỡ lấy hấn, một bên hỏi: “Anh làm sao vậy? Muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi ngủ, tôi muốn tới phòng ngủ ...” Long Triệt lại tiếp tục một bộ dạng say rượu, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Đồng Vũ Lăng buồn bực, không yên lòng dịu hấn, thẳng đến khi tiếng cửa mở truyền đến mới hoàn hồn, lập tức kinh ngạc nhìn, một căn phòng ước chừng 50 mét vuông xuất hiện ở trước mặt nàng.

Có giường, có quầy bar, có bàn, đồ dùng trong nhà đầy đủ, cái gì nên có đều có, nguyên lai, đây là phòng nghỉ của hấn, mà cánh cửa mà hấn vừa mới mở ra kia, đúng là căn phòng mà lần đầu tiên mình đến đây đã thấy cánh cửa đóng chặt!

Khi Đồng Vũ Lăng còn đang yên lặng đánh giá hoàn cảnh trong phòng, Long Triệt đã muốn mang nàng đi vào trước giường, nửa người trên của hấn thẳng tấp nhào vào trên đệm giường mềm mại thoải mái.

Có lòng tốt, Đồng Vũ Lăng giúp hấn cởi giày ra, nâng lên hai chân hấn, thật cẩn thận đặt lên trên giường, vừa mới chuẩn bị giúp hấn đắp chăn, ai biết bị hấn dùng lực kéo một cái, cả người nàng đã gục ở trên người hấn.

“Chăn hôm nay thật ấm, thơm quá!” Long Triệt đã muốn bị vây trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, vô ý thức nỉ non, cả khuôn mặt chôn ở dưới chiếc cổ tròn bóng của Đồng Vũ Lăng, hấp thu từng trận mùi thơm từ trên người nàng phát ra.

Đồng Vũ Lăng thẹn đỏ mặt không thôi, giãy dụa đứng dậy, ai ngờ hai tay hấn gắt gao chế trụ eo nhỏ của nàng, khiến cho nàng không thể động dậy.

Càng tà ác chính là, Long Triệt thế nhưng lè lưỡi liếm láp ở trên cổ nàng, chẳng những mang đến cho nàng cảm giác ẩm ướt, và lại xen lẫn một chút tò ngứa.

Quá mức thẹn thùng, Đồng Vũ Lăng càng thêm dùng sức giãy dụa: “Anh cần phải đi ngủ nha, mau thả tôi ra, anh mau ngủ đi, tôi cũng cần về nghỉ ngơi!”

“Không cần đi, không cho phép đi, ngủ cùng tôi, chúng ta cùng nhau ngủ!” Long Triệt vẫn tiếp tục vô ý thức nói những lời vô nghĩa, ngón tay bắt đầu gia nhập hàng ngũ xâm lược.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Vượt qua một đêm

“Không cần đi, không cho phép đi, ngủ cùng tôi, chúng ta cùng nhau ngủ!” Long Triệt vẫn tiếp tục vô ý thức nói những lời vô nghĩa, ngón tay bắt đầu gia nhập hàng ngũ xâm lược

Đồng Vũ Lăng vừa tức, vừa xấu hổ, không chút nghĩ ngợi liền cắn lên tay hắn.

Đang trong lúc ngủ say, Long Triệt căn bản không biết mình đang làm cái gì, cũng không có cảm giác đau, hắn chỉ là tùy theo ý thức, bàn tay to bắt đầu cách quần áo vượt ve phía sau lưng Đồng Vũ Lăng, sau đó dần dần tiến về phía trước ngực.

Cho dù thực xấu hổ, nhưng Đồng Vũ Lăng cũng hiểu được đạo lý càng phản kháng sẽ càng bị cưỡng bức, bởi vậy không dám tiếp tục giãy dụa, lẳng lặng mặc kệ hắn lợi dụng, nàng nghĩ dù thế nào đi nữa hắn đang say, phòng chừng cũng làm không được động tác gì lớn cả.

Quả nhiên đúng như nàng đoán, cảm giác tê dại xa lạ dần dần chậm lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất, tiếng hít thở nhẹ nhàng bắt đầu rơi vào trong tai Đồng Vũ Lăng.

Hắn, đang ngủ!

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, Đồng Vũ Lăng nhìn lên khuôn mặt an toàn vô hại đang ngủ, trong đầu vô cùng hỗn loạn, tâm cũng không phải phức tạp bình thường, thẳng đến khi một hồi chuông trong trẻo của điện thoại kéo nàng từ những suy nghĩ hỗn độn ra ngoài.

Dựa theo tiếng vang, nàng rất nhanh từ túi quần của hắn lấy ra điện thoại cầm tay của hắn, trên màn hình hiển thị là “Mẹ mẹ”

Hơi chút suy nghĩ, nàng nhấn vào nút tắt, sau đó gửi một tin nhắn qua: “Tôi là bạn của Triệt, tâm tình của anh ấy giống như không tốt lắm, mới vừa uống một chút rượu, hiện tại anh ấy đang ngủ ở văn phòng, không có việc gì, tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Hy vọng bà không cần lo lắng. Mặt khác, để tránh điện thoại làm ồn, tôi sẽ thay anh ấy tắt điện thoại.”

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Đồng Vũ Lăng chuẩn bị đứng dậy, ai ngờ thân thể vừa rời đi hắn, lại bị hắn kéo lại, một lần nữa ngã ở trên ngực hắn, lời nói mang theo bi thương khản đặc từ trong miệng hắn bật ra: “Đừng đi, ở lại với tôi!”

Ánh mắt nhắm, hơi thở vững vàng, rõ ràng là không tỉnh! Nam nhân này, rốt cuộc là hữu tâm hay là vô ý!

Đồng Vũ Lăng ngăn người trong chốc lát, bất đắc dĩ lấy ra điện thoại di động của mình, gọi điện thoại về nhà, hạ giọng nói: “Mẹ, tối nay con ở cùng Hiểu Linh, không quay về ngủ, bố mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Sau khi tắt điện thoại di động, nàng cứ như vậy ghé vào trước ngực của hắn, lẳng lặng, xuất thần nhìn chăm chú vào hắn. Giờ phút này hắn, thiếu đi phần lãnh khốc cùng bá đạo ngày thường, nhiều hơn phần vô hại cùng ngay thơ, khiến cho cả khuôn mặt hắn lại có vẻ càng thêm tuấn mỹ cùng mê người, chỉ là đôi mày kiếm gắt gao nhú lại, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Thời gian quen hắn không phải là rất lâu, nhưng sau nhiều lần ở chung, nàng cũng thật sâu cảm nhận được, hắn là một nam nhân kiêu căng, cuồng vọng, không ai bị nổi, âm tình bất định, làm cho người ta khó có thể nắm bắt lấy. Rốt cuộc là vì cái gì một thiên chi kiều tử, cao ngạo lãnh mạc như hắn lại nguyện ý ở trước mặt người khác biểu lộ một mặt nhu nhược bất lực như thế, còn có, người kia tại sao lại là chính mình?

Ngón tay Đồng Vũ Lăng không bị khống chế, chậm rãi vuốt lên khuôn mặt của hắn, tại nơi đầu mày đang cau chặt nhẹ nhàng vỗ về. Dần dần, ánh mắt nàng bắt đầu trở nên mê ly, cả người một mồi không chịu nổi, rốt cuộc, nhìn không được, ghé vào trước ngực hắn ngủ say ...

Theo bóng đêm dần trôi qua, chất còn trong cơ thể Long Triệt cũng dần dần tiêu tán, hắn vừa tỉnh, liền cảm thấy một cỗ cảm giác nặng nề từ trước ngực truyền đến, ánh vào mi mắt chính là một đầu tóc đen như mây, đến khi tầm mắt chạm vào chiếc áo khoắc màu tím nhạt, tâm không khỏi run lên, những chuyện xảy ra tối hôm qua như thủy triều tràn lên trong óc.

Cơ hồ là mê muội, hắn di động ngón tay thon dài rần rần dọc theo cái trán của nàng, khuôn mặt, cái mũi, cái miệng nhỏ nhắn, một đường đi xuống, ôn lại cảm giác như thật như ảo tối qua.

Cảm giác càng ngày càng mạnh khiến Đồng Vũ Lăng từ từ tỉnh lại, trong lúc nàng ý thức được chuyện gì xảy ra thì nhanh chóng nâng mắt, lập tức đụng vào một đôi đồng tử sâu thẳm che kín tà vọng cùng tùy ý, thỉnh thoảng xuất hiện cảm giác nguy cơ khiến cả người nàng từ trên người hắn tránh ra, run giọng hỏi: “Anh ... Không có việc gì chứ?”

Long Triệt không nói, như có suy nghĩ gì nhìn chằm chằm nàng.

Khuôn mặt Đồng Vũ Lăng không tự chủ được phỉm hồng, lúng ta lúng túng nói: “Anh đã không có việc gì, vậy tôi đi trước!”

“Đợi một chút!” Thanh âm trầm thấp của Long Triệt khàn khàn lộ ra say rượu, hắn cũng đã xoay người ngồi dậy.

Đồng Vũ Lăng dừng lại, cũng không quay đầu lại.

“Cô xác định đi ra ngoài như vậy, sẽ không khiến cho người ta chú ý cùng chi trở?” Long Triệt liếc xéo nhìn nàng, tiếp tục nói.

Đồng Vũ Lăng lúc này mới phát giác, chính mình chẳng những quần áo nhăn nhúm, đầu tóc thì rối bời.

Long Triệt đi tới cạnh nàng, kéo nàng chậm rãi đi vào phòng tắm bên trái: “Tự mình biết tắm chứ?”

Đồng Vũ Lăng ngăn người, nhanh chóng trả lời: “Biết ... Đương nhiên!”

Long Triệt đã đi ra ngoài, hơn mười mét vuông phòng tắm chỉ còn một mình Đồng Vũ Lăng. Nàng không vội vã rửa mặt chải đầu, mà là đánh giá chung quanh. Trang hoàng xa hoa, dụng cụ cái gì cần có đều có, không thể tưởng được phòng tắm lâm thời trong một cái văn phòng, đều đầy đủ hơn so với trong nhà mình, rộng rãi, đẹp cùng thoải mái! Cái này, đại khái là sự khác nhau giữa người có tiền và người thường đi!

Tiếp đó, nàng một bên sửa sang lại tóc, hắt nước rửa mặt, trong óc mờ mịt suy tư về cái gì, đôi mắt hắc bạch phân minh rất nhanh liền lâm vào sương mù, mê mang cùng ngơ ngẩn, thế cho nên không lưu ý đến thời gian trôi qua nhanh.

“Còn không có chuẩn bị cho tốt sao?” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở không kiên nhẫn của Long Triệt, người này phỏng chừng đang sốt ruột chờ.

Đồng Vũ Lăng giữ khuôn mặt bình tĩnh, không yên lòng mở cửa.

Long Triệt đang đứng ở cửa, thân nhiên thoáng nhìn nàng, khi nàng bước ra khỏi cửa gỗ phòng tắm thân hình cao lớn của hắn cũng bước nhanh đi vào, bên trong lập tức truyền đến ào ào tiếng nước.

Đồng Vũ Lăng trở lại trước giường, đối mặt với đệm giường hỗn độn sũng sờ trong chốc lát, sau đó lấy giấy bút trên tủ đầu giường, vội vàng lưu lại hàng chữ, yên lặng rời đi. Vừa bước ra khỏi văn phòng của Long Triệt thì vừa lúc đụng vào Cao Chí Kiệt đi làm.

Cao Chí Kiệt vẫn là cái loại ánh mắt phức tạp tìm tòi nghiên cứu này, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm nàng.

Đồng Vũ Lăng xấu hổ cùng hắn chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành!”

“Buổi sáng tốt lành! Để tôi đưa cô ra ngoài đi!” Cao Chí Kiệt vừa nói, một bên mang Đồng Vũ Lăng đi ra khỏi văn phòng, đi hướng thang máy.

Sau khi đưa Đồng Vũ Lăng đi, Cao Chí Kiệt tiến vào văn phòng Long Triệt, phát hiện cửa phòng nghỉ mở ra, nhưng trên giường không có ai, chỉ có phòng tắm truyền đến tiếng nước, vì thế, hắn không ngừng lại, trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Cao Chí Kiệt vừa rời đi, Long Triệt cũng theo phòng tắm đi ra. Nhìn căn phòng yên tĩnh không người bên trong, lại nhìn tờ giấy Đồng Vũ Lăng lưu lại, tuần nhan nhất thời ngẩn ra, nửa ngày, hắn mới đi ra phòng nghỉ, uống một ly cà phê, mới vừa ngồi xuống liền thấy phụ thân đã vài năm không đến công ti đột nhiên xuất hiện, phía sau đi theo hai cha con Tiêu Chính Hoa.

“Long đại thiếu gia!” Cha con Tiêu Chính Hoa trước tiên liền hướng Long Triệt chào hỏi.

Long Triệt không chút để ý gật gật đầu, tầm mắt nhìn về phía phụ thân, buồn bực hỏi han: “Cha, cha tôi có chuyện gì?”

“Cha là tôi cùng công ty vận chuyển hàng hóa Viễn Dương ký hợp đồng!” Long Khiếu Thiên diễn cảm dị thường nghiêm túc.

Long Triệt ngạc nhiên, lập tức nói: “Cha, ngày hôm qua con đã nói qua, lần này việc cho Viễn Dương vay không thể thông qua!”

Long Khiếu Thiên không để ý tới hắn, đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống, còn gọi cha con Tiêu Chính Hoa đi qua, vừa đứng lúc này, Cao Chí Kiệt tiến vào, dừng lại trước mặt Long Khiếu Thiên.

“Cao đặc trợ, cậu giúp tôi thẩm duyệt cùng đánh giá một chút bản kế hoạch này, sau đó nói cho tôi biết, ngân hàng có nên cùng Viễn Dương hợp tác hay không!” Long Khiếu Thiên phân phó nói.

Cao Chí Kiệt đầy bụng hồ nghi, trộm nhìn một chút sắc mặt xanh mét Long Triệt, nhìn nhìn lại nghiêm túc uy nghiêm Long Khiếu Thiên, cuối cùng tiếp nhận bản kế hoạch, dùng 20' nghiên cứu, làm ra khẳng định trả lời: “Bản kế hoạch này làm rất khá, đáng giá đầu tư!”

Long Khiếu Thiên vừa lòng gật đầu, lại đi vào trước mặt Long Triệt, đem bản kế hoạch cùng hợp đồng đặt ở trên bàn làm việc, trầm giọng nói: “Ký tên lên bản hợp đồng này!”

Long Triệt không phản ứng, tuần nhan vẫn là một mảnh vẻ lo lắng cùng thâm trầm.

Long Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào nhi tử, vài giây sau, chậm rãi nói: “Còn nhớ rõ thời điểm cha đem ngân hàng cho con đã nói cái gì? Làm ngân hàng là đối mặt quần chúng, lấy thị trường làm hướng phát triển, lấy hiệu quả và lợi ích làm chủ yếu, tuân thủ nghiêm ngặt thành tín, phục vụ dân thành phố, phục vụ xí nghiệp, đối với toàn bộ cơ cấu cùng các vị cô đồng phụ trách, nhớ không được để tình cảm cá nhân làm ảnh hưởng...”

Nghe thấy phụ thân lại giảng lại lý lẽ không biết giảng qua bao nhiêu lần, Long Triệt đành phải ngăn chặn tức giận, bắt đầu dĩ cảm lên bút máy, ký tên lên bản hợp đồng này!

Long Khiếu Thiên lại là vừa lòng mỉm cười, đem hợp đồng đưa trả cho phụ thân của Tiêu Chính Hoa – Tiêu Tư Minh.

Tiêu Tư Minh vui mừng cảm ơn: “Cám ơn anh, Khiếu Thiên, thật sự thực cảm tạ!”

“Việc rất nhỏ, không cần nói đến. Đúng rồi, Tiêu lão còn nhớ hay không 10 năm trước Cao ổng ngân hàng ta vừa mới xây xong, đó là lần đầu tiên chúng ta đi thăm tình hình thực tế? Không biết hiện tại Tiêu lão có hứng thú cùng ta đi ôn lại một chút?”

Không thể tưởng được Long Khiếu Thiên còn nhớ rõ chuyện trước kia, lại còn tự mình mời chính mình, Tiêu Tư Minh có điểm thụ sủng nhược kinh, không ngớt lời nói: “Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ! Lúc ấy còn có Long Nhị thiếu gia ở bên giới thiệu, ngẫm lại đều cảm thấy được vinh quang và may mắn a!”

“Ha ha, đứa nhỏ Long Hạo này quả thật không giống người thường, tôi cũng rất mong nó trở về, sớm chứng kiến kinh thế chi tác thứ hai của nó (kinh thế chi tác: tác phẩm khiến người ta kinh hãi)!” Đề cập tiêu nhi tử, Long Khiếu Thiên đầy bụng vui mừng, quay đầu lại kêu Long Triệt: “A Triệt, con cũng mang Chính Hoa đi chung quanh xem một chút.”

Không muốn trước mặt người bên ngoài khiến phụ thân khó chịu, Long Triệt ngăn chặn đủ loại không vui trong lòng, cố mà dẫn dắt Tiêu Chính Hoa, đi theo phụ thân đi ra văn phòng.

Bọn hắn một đường dọc theo hành lang rộng rãi cất bước, thường thường nhìn chung quanh các nhà cao tầng. Long Khiếu Thiên cùng Tiêu Tư Minh ở phía trước, vừa nói vừa cười; Long Triệt cùng Tiêu Chính Hoa theo ở phía sau, có tâm tư khác nhau, không nói chuyện với nhau qua một câu.

Bỗng dưng, điện thoại của Tiêu Chính Hoa vang lên, nhìn thấy hiển thị trên màn hình, nhớ lại những lời nói của biểu ca ngày hôm qua với mình, Tiêu Chính Hoa liền cố ý để cao thanh âm, khiến cho Long Triệt có thể nghe được lời của hắn: “Vũ Lăng!”

“Chính Hoa, tối hôm qua anh tìm em? Thực xin lỗi, em có chút chuyện nên tắt máy, vừa rời khỏi động máy mới đọc được tin nhắn của anh. Anh nói tâm tình không tốt, đã xảy ra chuyện gì?” Tiếng nói xin lỗi mềm mại của Đồng Vũ Lăng, thông qua di động từ từ truyền vào trong tai Tiêu Chính Hoa.

Tiêu Chính Hoa trầm ngâm một lát, tiếp tục lớn tiếng nói: “Ừ, vốn muốn hẹn em tối nay ăn cơm, nghe một chút lời khuyên của em!”

Đồng Vũ Lăng làm suy nghĩ một chút, mới đáp: “Ha ha, chúng ta gặp mặt ở đâu?”

Tiêu Chính Hoa không có trực tiếp trả lời, mà là giả bộ không có phương tiện: “Vũ Lăng thực xin lỗi, anh hiện tại đang ở bên ngoài có chút việc, giữa trưa trở lại công ty sẽ tiếp tục gọi điện thoại cho em, được không?”

“Àn, vậy anh cứ làm việc trước đi, em không quấy rầy anh! Bye bye!”

“Bye bye!” Lời nói của Tiêu Chính Hoa nhỏ nhẹ, khuôn mặt mỉm cười, một bộ dáng ngọt ngào nói chuyện với tình nhân. Hắn biết, bên cạnh hắn, người nào đó giờ phút này nhất định tâm tình không tốt, sắc mặt nhất định rất kém! Nhưng hắn không sợ, đúng như biểu ca nói, biện pháp tốt nhất đối phó địch nhân là sống được so với địch nhân càng tốt càng vui vẻ hơn! Huống hồ còn cam đoan của Long Khiếu Thiên, hắn rốt cuộc không phải lo vấn đề hợp tác giữa Viễn Dương và ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: “Làm người phụ nữ của tôi”

Âm nhạc nhẹ nhàng thư sướng tràn ngập khắp nhà ăn, tựa như một lý trà thơm thấm vào tim gan, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Đồng Vũ Lăng nhìn chăm chú vào Tiêu Chính Hoa, trầm ngâm hỏi: “Chính Hoa, tối hôm qua anh có chuyện gì vậy? Bây giờ ... Không có gì chứ? ”

Tiêu Chính Hoa không có trả lời ngay, ánh mắt phức tạp nhìn Đồng Vũ Lăng, nửa ngày đi qua, rốt cục nhẹ nhàng nói ra mâu thuẫn hôm qua của mình và Long Triệt.

Đồng Vũ Lăng nghe xong, khiếp sợ không thôi. Nàng biết Tiêu Chính Hoa đối với mình có hứng thú, nhưng nàng lại không biết, Long Triệt cũng lại như vậy, còn bởi thế mà ảnh hưởng đến việc công! Bản thân mình có nên tin tưởng không? Nam nhân kiêu căng lãnh khốc kia, thật sự có hứng thú với mình? Nhưng nếu nghĩ lại, nếu quả thật như thế, thì có thể giải thích hắn nhiều lần chẳng hiểu ra sao cứ cố gắng xâm nhập cuộc sống của mình. Nhưng là ... Minh cùng hắn? Thật sự là không thể tưởng tượng! Không thể tưởng tượng! !

Hết thấy biến hóa của Đồng Vũ Lăng đều rơi vào trong mắt Tiêu Chính Hoa, giọng điệu của hắn đột nhiên trở nên kiên định vô cùng: “Vũ Lăng em yên tâm, anh tuyệt không để cho anh ta quấy rối em!”

Đồng Vũ Lăng hoàn hồn, thoáng suy nghĩ, lúng ta lúng túng nói: “Chính Hoa, kỳ thật ... Anh ấy không có quấy rối em!”

“Em ... Không cần nói giúp cho hắn ta, người như hắn ý thế trong nhà có tiền, muốn làm gì thì làm, căn bản là không đem người khác để ở trong mắt!” Nhớ tới hôm qua chịu áp lực, Tiêu Chính Hoa nhìn không được giận dữ mắng mỏ.

Về mặt Đồng Vũ Lăng ngăn ra, không khỏi vì Long Triệt biện hộ nói: “Tính cách của Long Triệt so với người khác là khá độc đáo, người cũng thực kiêu ngạo lãnh mạc, tự kiêu không ai bì nổi, có lẽ cái này có liên quan đến cuộc sống của anh ấy. Kỳ thật, anh ấy cũng có mặt thiện lương nhu nhược, nhưng là không có thói quen lộ ra trước mặt người khác mà thôi.”

Tiêu Chính Hoa nghe xong, nội tâm hơi hơi run, nhìn chăm chú vào Đồng Vũ Lăng, chần chờ hỏi: “Vũ Lăng, có phải hay không em thích hấn ta?”

Đồng Vũ Lăng ngạc nhiên, lập tức phủ nhận nói: “Như thế nào sẽ ... Như thế nào ... Có thể!”

Nàng nóng lòng phủ nhận, ở trong mắt Tiêu Chính Hoa lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi, dung nhan tuấn tú đột nhiên trở nên ngưng trọng: “Vũ Lăng, hấn ta không phải là người mà em có thể trêu chọc!”

“Ách ... Chính Hoa, em ... em thật không có cùng anh ấy như thế nào cả, chỉ là có tiếp xúc qua vài lần, nhưng tuyệt không có cái loại quan hệ này! Thật sự!”

Tiêu Chính Hoa tiếp tục chân thành, nói ra một chút tin tức mà bản thân biết: “Trước đây không phải anh đã nói với em hấn ta có một bạn gái môn đăng hộ đối quan hệ vô cùng tốt rồi sao? Thực tế, bọn họ đã yêu nhau được 6 năm, bạn gái của hấn là một ngôi sao, điều kiện cũng phi thường tốt, trước mắt đang tiến quân vào Hollywood.”

Sáu năm! Nghe đến chữ số như thế, trong óc Đồng Vũ Lăng không hiểu sao lại hồi tưởng lại một đoạn lời nói mơ hồ, đó là lần đầu tiên nàng đến văn phòng Long Triệt, Long Triệt từng nói qua với nàng, lúc ấy còn không hiểu ra sao, hiện giờ xem ra, chắc là có chuyện như vậy thật!

Tiêu Chính Hoa cẩn thận dè dặt, một mực yên lặng lưu ý về mặt biến hóa của Đồng Vũ Lăng, không khỏi càng thêm khẳng định lo lắng cùng dự đoán trong lòng, tiếp tục khuyên giải nói: “Vũ Lăng, anh không rõ ràng lắm vì sao Long Triệt lại tiếp cận em, nhưng anh có thể khẳng định, hấn cũng không phải là người lương thiện gì, cũng không phải người mà em có thể trêu chọc. Hi vọng em có thể tránh xa hấn, nếu không kết quả người bị thương chính là em!”

Đồng Vũ Lăng không biết phải trả lời như thế nào, tiếp tục ngu ngơ.

Phút chốc, cánh tay Tiêu Chính Hoa duỗi ra, cầm lấy một bàn tay Đồng Vũ Lăng, găt gao nắm vào trong bàn tay mình, ngũ khí bao hàm thương tiếc cùng tình yêu: “Em là người phụ nữ mà anh yêu, anh không muốn thấy em bị thương, anh muốn có thể bảo hộ em thật tốt, cho bị thương không bao giờ đến gần em, vĩnh viễn đều vui vẻ hạnh phúc.”

Hấn ... Đây là đang thổ lộ sao? Theo bản năng Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu lên, đối mặt với cặp mâu quang thâm tình chân thành kia, nàng không khỏi tim đập như hươu chạy, lại nhanh chóng cúi đầu, né tránh ánh nhìn chăm chú cực nóng kia, đồng thời rút tay ra.

Thế nhưng, Tiêu Chính Hoa nắm thật chặt: “Anh biết bây giờ em còn chưa có yêu anh, vốn anh cũng tính toán là đi từng bước, để cho sự chân thành của anh từ từ cảm động em, cho đến khi em hoàn toàn chấp nhận anh. Nhưng là ... Anh không thể đợi thêm nữa, anh sợ ... Anh sợ em bị tổn thương, sợ em sẽ rơi vào cạm bẫy đùa bỡn của Long Triệt!”

“Không ... Không có, Chính Hoa, Long Triệt anh ấy ... Anh ấy không có đùa bỡn em, anh cũng đã nói rồi, anh ấy chỉ thích bạn gái của anh ấy, đối với những người phụ nữ khác thì không thêm ngó tới, anh ấy như thế nào lại có hứng thú với em được. Vô luận là phương diện nào, em căn bản là không phù hợp em cầu của anh ấy, bởi vậy anh không cần phải lo lắng, em sẽ không bị anh ấy làm cho thương tâm.”

“Không, tuy rằng anh không hiểu hấn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng anh biết, em đã trở thành mục tiêu của hấn, anh còn có thể cảm thấy rằng, rất nhanh em sẽ gặp nguy hiểm, nguy hiểm này là hấn gây ra cho em!”

“Sẽ không, Chính Hoa, anh nghĩ nhiều quá, anh đã quá lo lắng rồi. Không sai, em cũng không rõ ràng lắm vì cái gì anh ấy lại xuất hiện trong cuộc sống của em, nhưng em có thể khẳng định với anh, em cùng anh ấy thật không có cái loại quan hệ này, không chỉ là bởi em không phù hợp yêu cầu của anh ấy, mà anh ấy, đồng thời cũng không phải là loại người mà em thích!” Tâm loạn như ma, Đồng Vũ Lăng nói ra ý nghĩ trong lòng.

Điều này, giống như một viên thuốc an thần, khiến cho Tiêu Chính Hoa nhất thời trấn định không ít, kinh hi hỏi: “Thật vậy chăng? Em đối với hấn như cũ không có cảm giác, phải không? Kia ... Em đối với anh thì sao? Có hay không có một chút hảo cảm?”

Đồng Vũ Lăng không đáp, bởi vì nàng không biết phải trả lời như thế nào. Kỳ thật nàng muốn nói, nàng chỉ coi hấn là bạn, nhưng lời nói đến bên miệng cũng không có cách nào phát ra, nàng lo lắng dưới loại tình huống này cho hấn một bát nước lạnh sẽ làm hấn bị tổn thương, khiến cho ngay cả làm bạn cũng không thể, loại kết quả này, là loại mà nàng không muốn thấy!

Tiêu Chính Hoa vô cùng thông minh, tình cảm vui sướng lập tức biến mất trên mặt, thất vọng cùng phiền muộn bao trùm lên.

Đồng Vũ Lăng như trước là một bộ dáng không biết phải làm sao, muốn an ủi, lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Một hồi đi qua, vẫn là Tiêu Chính Hoa đánh vỡ cục diện xấu hổ này trước: “Tốt lắm, chúng ta không cần nói trước những cái này, ngày hôm nay sở dĩ như vậy, là bởi vì anh quá lo lắng cho em, hiện giờ biết em không có việc gì, anh yên tâm, về mối quan hệ của chúng ta, cứ thuận theo tự nhiên, từ từ sẽ đến!”

Đồng Vũ Lăng lúng ta lúng túng cười.

Trông thấy bộ dạng như trút được gánh nặng kia của nàng, nội tâm Tiêu Chính Hoa nổi lên một nụ cười khổ, bất quá, hấn biết rõ đây không phải là thời điểm mình biểu lộ mất mát khó sống, bởi vậy tận lực ức chế buồn bã, lợi dụng ăn cái gì để che dấu.

Đồng Vũ Lăng đồng dạng là sóng lòng mãnh liệt, cũng yên lặng úp mặt vào bát cơm.

Bởi vì hai người rất có ấn ý, tiếp theo hai người rất ít nói chuyện, thẳng đến khi dùng cơm xong, Tiêu Chính Hoa lái xe đưa Đồng Vũ Lăng về nhà.

Sau khi Tiêu Chính Hoa lái xe rời đi, Đồng Vũ Lăng cũng xoay người hướng cửa tiểu khu đi tới. Mới vừa đi được vài bước, bỗng thấy một cái bóng đen từ bên cạnh vọt ra, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị người kéo vào trong lòng, hơi giương mắt, chạm thấy tuần nhan mang vẻ lo lắng quen thuộc, không khỏi kinh hô: “Anh ... Anh tại sao lại ở chỗ này?”

Long Triệt trầm mặt, kéo nàng lui đến dưới một mái hiên.

Gắt gao ôm, chẳng những khiến cho Đồng Vũ Lăng cảm thấy bị đau, hơn nữa thực không được tự nhiên, vì thế muốn từ trong lòng ngực của hắn gãy đi ra, “Anh làm sao vậy? Có chuyện gì trước buông ra rồi nói sau!”

“Nếu tôi buông ra, cô phải đáp ứng yêu cầu của tôi!” Tiếng nói trầm thấp vẫn là bá đạo như vậy.

Đồng Vũ Lăng giật mình, chính mình căn bản không biết là yêu cầu gì, làm sao mà dễ dàng đáp ứng được. Nàng một bên suy nghĩ một bên nhìn chung quanh, đột nhiên nhận thấy ánh mắt hiếu kỳ của người đi qua bên người, khuôn mặt thoáng chốc hồng lên, nghĩ thầm có lẽ hắn cũng chẳng có yêu cầu gì đặc biệt, nhiều lắm là bôi hấn lên núi hóng gió, hay là, giống tối hôm qua “Bồi” hấn uống rượu.

Nhưng mà, nàng thiên tính vạn tính, không ngờ được cái mà hắn gọi là yêu cầu sẽ là như thế này!

“Từ hôm nay trở đi, làm người phụ nữ của tôi!” Long Triệt lại tuyên bố, thanh âm lãnh lạnh nhạt đậm, nghe không ra chút cảm tình dao động.

Đồng Vũ Lăng thật khiếp hãi. Hắn ... Đây là ý gì? Thỗ lộ? Có thể nhưng là trong đôi con ngươi sâu không thấy đáy kia một chút nhu tình cùng tình yêu cũng không có! Còn nữa, hắn không phải đã có bạn gái yêu đương tận 6 năm rồi sao? Như thế nào tự dưng yêu cầu mình làm người phụ nữ của hắn! Đồng Vũ Lăng tâm hoảng ý loạn, không biết phải làm, không khỏi nghi vấn: “Vì cái gì?”

Vì cái gì? Vì cái gì? Lần này, đến phiên Long Triệt ngây ngốc.

Đồng Vũ Lăng thấy thế, trong lòng thế nhưng xuất hiện một cổ mâu thuẫn, vừa như vui vẻ, lại vừa như thất lạc. Đột nhiên, nàng giống như toàn thân tràn ngập lực lượng, vì thế dùng sức đẩy, từ trong lòng ngực của hắn gãy ra, trước khi hắn kịp phản ứng, nhanh chân bỏ chạy.

Long Triệt cũng không đuổi theo, như có suy nghĩ gì nhìn chằm chằm vào bốn hình xinh đẹp đang chạy vội vàng kia, hai hàng lông mày nhíu lại, nảy ra ý hay.

Đáng thương Đồng Vũ Lăng, cũng không biết mình đã thành đối tượng để người ta thiết kế, nàng ôm chặt xác tay liễu mạng hướng phía trước chạy vội lên. Không để ý đến người gác cổng tiểu khu ném tới ánh mắt thân thiết cùng hiếu kỳ, cho đến khi về đến nhà, đóng cửa, dây thần kinh buộc chặt mới bắt đầu giãn ra!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Triển khai thế công

Hôm nay, là cuối tuần. Đồng Vũ Lăng ngủ đến gần giữa trưa mới rời giường. Cha lâm thời tăng ca, em trai nghỉ trở về, bữa ăn giữa trưa này, có nàng, em trai cùng mẹ cùng nhau ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong, mẹ ngồi cắt hoa quả, nàng cùng em trai cong vẹo tựa vào trên ghế sofa, xem tv.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Tiểu Triết, nhanh đi mở cửa!” Đồng Vũ Lăng phân phó em trai.

Đồng Vũ Triết nhếch miệng: “Chị ở gần cửa hơn, đương nhiên là chị đi!”

Chân dài Đồng Vũ Lăng duỗi ra, nhẹ nhàng đạp hấn xuống đất, dùng ánh mắt cảnh cáo hắn, gọi hắn đi mở cửa.

Đã sớm hiểu biết cá tính chị mình, Đồng Vũ Triết, tuyệt không sợ, tiếp tục vững vàng ngồi.

Chuông cửa một mực vang không ngừng.

Cuối cùng, Đồng mẫu buông dao gọt trái cây, vừa đi về phía đại môn vừa lải nhải: “Mẹ và cha mấy đứa cũng không phải người lười, lại sinh hai đứa đều là đồ lười ...”

Đồng Vũ Lăng lập tức xoay người ngồi dậy, chạy vội vàng nói: “Mẹ, mẹ cứ để đấy, con tới mở là được!”

Vừa mở cửa ra, ánh vào mi mắt chính là một mảnh màu đỏ, đỏ đến chói mắt, đâm vào khiến Đồng Vũ Lăng phải nheo lại hai mắt.

Nam sinh mặc đồng phục lập tức nói ra ý đồ đến: “Xin hỏi đây là nhà Đồng Vũ Lăng tiểu thư sao? Chúng tôi là nhân viên của cửa hàng bánh Vương Mảo, có nhiệm vụ mang bánh cho Đồng tiểu thư đến đây.”

Đồng Vũ Lăng càng thêm nghi hoặc: “Tôi là Đồng Vũ Lăng, xin hỏi là ai bảo các anh đưa tới?”

Nhân viên cửa hàng bánh lễ phép đưa cho nàng một cái thẻ: “Ở đây có một cái thiệp cho Đồng tiểu thư.”

Đồng Vũ Lăng tiếp nhận, mở ra, chỉ thấy trên đó viết: tiểu nô lệ, chuyện tôi đã đáp ứng cô, tôi vẫn nhớ. Ngày hôm nay trước đưa tặng cô 20 hộp, còn lại sẽ đưa sau —— chủ nhân của cô.

Tiểu nô lệ! Chủ nhân! Thật là hấn! ! Vừa rồi phản ứng đầu tiên của nàng là nghĩ đến hấn ...

“Làm sao vậy? Là ai a?” Lúc này, Đồng mẩu đến gần lại đây, ánh mắt chạm đến một ít hộp bánh đóng gói hoa lệ, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Này ... Sao lại thế này?”

Đồng Vũ Lăng không có trả lời ngay, một bên thu hồi tám thiệp một bên mở rộng cửa, phân phó nhân viên cửa hàng bánh đem bánh chuyển vào trong phòng.

Sau khi hai nhân viên kia rời đi, Đồng mẩu vội vàng hỏi: “Tiểu Lăng, đám bánh này là ai tặng, như thế nào sẽ tặng nhiều như vậy?”

Đồng Vũ Triệt cũng chạy tới: “1, 2, 3 ... Oa, tận hai mươi hộp, đều là sản phẩm bánh của cửa hàng Vương Mảo, một hàng nha. Chị, chị thành thật khai báo, có phải là câu được kẻ ngốc rồi hay không? Đúng rồi, là nam nhân lái cái xe xịn lần trước ...”

Đồng Vũ Lăng nhanh chóng che lại miệng em trai, nhanh chóng lập một lời nói dối: “Đúng là một người bạn của chị, chị cùng hấn đánh cược, đã nói thua thì tặng bánh cho đối phương, không thể tượng tượng được hấn lại tặng thật! Mẹ, mẹ thử xem lại xem xử lý đồng bánh này như thế nào.” Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, nàng đi trở về phòng ngủ của mình, gọi điện thoại cho Long Triệt.

“Đã nhận được bánh rồi đi?” Ngày hôm nay Long Triệt đột nhiên cực kì ôn nhu.

Đồng Vũ Lăng nhất thời không có thói quen, sững sờ một lúc mới nói: “Anh ... thật sự là anh?”

“Đương nhiên, tôi đã nói rồi thì không hứa suông, nếu không phải sợ 200 hộp nhà cô ăn không hết, tôi còn định một lần đưa xong. Hiện giờ tôi đã sắp xếp xong rồi, sai người cứ cách hai ngày đưa đến cho nhà cô 20 hộp, đến khi đưa xong mới thôi.”

Đồng Vũ Lăng nhướng mắt: “Không cần, không cần cho nữa!”

“Tôi vốn là một người giữ chữ tín, lời tôi đã nói ra nhất định sẽ thực hiện.” Ngữ điệu của Long Triệt đột nhiên biến đổi: “Còn có, tôi đã nói muốn cô làm nữ nhân của tôi, cho nên ... lời nói này cũng sẽ trở thành sự thật!”

Đồng Vũ Lăng vừa nghe, tức khắc trợn mắt há hốc mồm, trời ạ ...

“Như thế nào? Cảm động đi?”

Cảm động cái quỷ! Đồng Vũ Lăng không phải nghĩ ngợi gì, lập tức cự tuyệt: “Long tiên sinh, anh đừng đùa tôi!”

“Tôi không phải đùa, tôi là thật lòng!”

“Anh đã có bạn gái, quan hệ rất tốt, phải nói là phi thường tốt, điều kiện của bạn gái của anh so với tôi tốt gấp trăm lần, cho nên, đề nghị anh sau này đừng đùa kiểu này nữa! Bánh ngày hôm nay tôi tạm thời nhận lấy, sau này đừng đưa đến nữa!”

“Tôi không có bạn gái! Tôi đã nói với cô rồi!” Tiếng nói của Long Triệt trầm xuống, mơ hồ lộ ra một tia hờn giận.

Đồng Vũ Lăng nhất thời bị dọa đến giật mình, rất nhanh lại nói: “Mặc kệ anh có hay không có bạn gái, dù sao chúng ta cũng không thích hợp, không xứng, không có khả năng! Biết không?”

Nói xong, Đồng Vũ Lăng cúp điện thoại, cả người bắt đầu tiến vào trạng thái ngu ngơ, luống cuống, một màn tối hôm qua không tự chủ được nảy lên trong óc.

Lúc ấy vừa nghe hấn muốn nàng làm nữ nhân của hấn, đầu óc nàng một mảnh hỗn loạn, căn bản không rõ ràng lắm tâm tình lúc đó của mình là gì, nàng chỉ biết là, không thể tin lời của hấn, nàng thậm chí còn nghĩ, đó là ảo giác, nhất định là ảo giác! !

Về nhà tắm rửa xong, sau khi nằm xuống giường, tâm tình kích động vẫn không thể bình tĩnh, nàng bắt buộc chính mình đừng suy nghĩ tiếp, nhưng đầu óc không bị khống chế, bên tai trái lại lặp đi lặp lại đều là câu nói kia, câu nói từ trong miệng hấn phát ra, làm cho người ta khó có thể tin cùng khiếp sợ!

Nàng trần trọc, giăng co đến nửa đêm mới chậm rãi ngủ. Ngày hôm sau luôn luôn mang tâm trạng không yên bất an, bất ngờ chính là, cũng không nhận được điện thoại của hắn, buổi tối cũng không thấy hắn xuất hiện. Ngày thứ ba cũng là như thế!

Ngay khi nàng chuẩn bị đem chuyện đêm đó trở thành một giấc mộng, chuẩn bị hoàn toàn quên sạch, hắn thể nhưng lại xuất hiện, lại đem nàng mang vào “Cảnh trong mơ” kia. Trời ạ, rốt cuộc sao lại thế này? Long Triệt, hắn đang suy nghĩ gì? Hắn muốn làm gì! !

“Tiểu Lăng, Tiểu Lăng, làm sao vậy? Di động bị hỏng?” Đồng mẫu không biết lúc nào đã muốn tiến vào, phát hiện nữ nhân nhìn chăm chăm di động ngẩn người, nàng thực cảm thấy buồn bực.

Đồng Vũ Lăng hoàn hồn, lúng ta lúng túng cười: “Ách, không có việc gì, không có gì!”

“Đúng rồi, bánh này thật sự không cần đem trả bạn của con? Vậy không bằng phân cho đi và các bác đi, nhiều như vậy nhà mình ăn cũng không hết. Các con không có chuyện gì phải làm đúng không? Một khi đã vậy, con cùng Tiểu Triết lấy đem biếu họ.”

“Được!” Đồng Vũ Lăng nhanh chóng trả lời, nàng đang cần phải đi ra ngoài một chút, để cho không khí lạnh như băng bên ngoài làm rõ những suy nghĩ lộn xộn trong đầu mình.

Hôm sau, sau khi Vũ Lăng tiếp khách trở về công ty, vào đến văn phòng liền phát hiện tất cả mọi người thần sắc cổ quái nhìn chăm chăm nàng.

Theo bản năng nàng sờ sờ mặt, buồn bực nhìn mọi người chung quanh, cho đến trở lại chỗ ngồi của mình, chứng kiến trên mặt bàn một bó to hoa hồng thì mơ hồ hiểu ra!

Vừa lúc này, Dư Hiểu Linh từ trong toilet đi ra, một phen giữ chặt Đồng Vũ Lăng, hưng phấn mà nói: “Vũ Lăng, cậu mau nói cho mình biết, ai là chủ nhân của cậu, cậu là tiểu nô lệ của ai? 99 đóa hoa hồng, thật lãng mạn a!”

Chủ nhân? Tiểu nô lệ? Chẳng lẽ là ... Đồng Vũ Lăng cả kinh.

Dư Hiểu Linh từ giữa bó hoa cầm ra một cái thiệp, đưa cho nàng: “Thực xin lỗi a, tớ rất hiếu kì, cho nên mở ra nhìn một chút.”

Đồng Vũ Lăng không có giận, tiếp nhận thiệp mở ra, mấy hàng chữ rồng bay phượng múa phi thường quen thuộc ánh vào mắt của nàng: “Tiểu nô lệ, có cảm thấy thực lãng mạn hay không, thực kinh hi, thực hưng phấn? Có cảm thấy hạnh phúc vì được tôi bắt làm tù binh hay không —— chủ nhân của cô”

Quả nhiên là hắn! Hồn đản này, thế nhưng đùa đến cả công ty! Đồng Vũ Lăng không chút nghĩ ngợi, cầm lấy di động tiến toilet, lập tức gọi điện thoại cho Long Triệt: “Này, anh rốt cuộc đang đùa cái gì? Anh có biết hay không đã mang đến cho tôi thật lớn phiền nhiễu?”

Khác với Đồng Vũ Lăng hồn hển, Long Triệt chậm rì rì: “Lần đầu tiên thu được nhiều hoa như vậy đi? Có cao hứng hay không? Kiểu điểm uớt át, xinh đẹp xinh đẹp hoa hồng ...”

“Tôi không thích hoa hồng!” Đồng Vũ Lăng không chút khách khí cắt đứt hắn.

“Không có khả năng, nữ nhân các cô không phải đều là ưa thích hoa hồng sao?”

“Tôi không thích, dù sao chính là không thích! Tôi thích chính là hạnh phúc hoa!” Đồng Vũ Lăng nhịn không được phản bác

“Hạnh ... phúc hoa? Là cái gì hoa?”

“Hơi chút giống Đinh Hương, đặc biệt nhất chính là hai mảnh đóa hoa đều không có cùng màu sắc, trắng, hồng, tím nhạt, vàng chanh, vàng trắng cùng phần hồng. Nó sẽ phát ra một ít mùi thân nhiên nhẹ nhàng, nó còn có thể đem đến cho mọi người hạnh phúc, vui vẻ hoà thuận!” Đồng Vũ Lăng không biết chính mình phát cái gì thần kinh, thế nhưng sẽ giải thích cho hắn.

“Có loại hoa này?” Long Triệt nghi hoặc: “Tốt lắm, lần sau tôi bảo người ta tặng loại này, gọi là gì? Hạnh phúc ... hoa?”

“Đừng đùa nữa, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, chúng ta không phải người cùng một thế giới.”

“Cái gì không phải cùng một thế giới? Cô không phải là người địa cầu? Chẳng lẽ là người sao hỏa?”

Hắn ... Không thể tưởng được nam nhân này cũng có một mặt hài hước như vậy, Đồng Vũ Lăng quả thực dở khóc dở cười, tiếp tục nói: “Dù sao chúng ta không thích hợp, hơn nữa không có khả năng cùng một chỗ, nhờ anh sau này đừng chơi loại trò chơi nhảm chán này nữa! Bánh và hoa, đều đừng mang đến nữa!”

“Nhảm chán? Tôi chưa từng chủ động tặng hoa cho phụ nữ, cô dám nói nhảm chán?” Thanh âm khó tin của Long Triệt, cơ hồ xuyên thủng màng tai Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng hơi chút kéo xa điện thoại, lại không khống chế được hỏi: “Bạn gái của anh đâu? Đừng nói cho tôi, anh không tặng qua cho cô ấy!”

“Tôi không có bạn gái! Cho dù có cũng là trước kia, hiện tại không có!” Tiếng nói dị thường nghiêm túc, giống như là đang tuyên bố cái gì.

Đồng Vũ Lăng không cho là đúng: “Tôi không biết anh là có hay không có bạn gái, nhưng tôi biết, chúng ta là không thể nào, cho nên, xin anh rộng lòng

giúp đỡ buông tha tôi!”

“Không được! ! Cô chờ đây, tôi nhất định sẽ khiến co cam tâm tình nguyện thần phục ở dưới chân của tôi, không, ở dưới thân thể của tôi!” Long Triệt giận dữ nói xong, cúp điện thoại.

Đồng Vũ Lăng không hiểu đánh rùng mình một cái, đầy mặt đờ đẫn, một hồi lâu mới không yên lòng đi ra toilet ...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tâm, trong bất tri bất giác rộng mở

Phòng ngủ nhỏ nhỏ, an bình yên tĩnh, Đồng Vũ Lăng ngơ ngác nhìn một đám hộp gấm tinh mỹ trước mắt: bông tai, vòng cổ, vòng tay, cài tóc, châm cài ngực vân vân, tất cả đồ trang sức này, mỗi thứ đều vô cùng quý báu, đều là Long Triệt đưa cho nàng.

Từ sau ngày đó tặng bánh cùng hoa, hẳn thật sự “Thực hiện” lời hứa, đối với nàng triển khai theo đuổi thể công.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân cũng không có chí lớn, không có dã tâm, nguyện vọng lớn nhất chính là người một nhà vui vui vẻ vẻ, bình an sống. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong sinh mệnh của nàng sẽ xuất hiện kẻ có tiền như Long Triệt.

Nàng rất rõ ràng, hẳn là một kẻ mắt cao hơn đầu, vì vậy ngay từ đầu cũng không đối với hắn sinh ra cảm tưởng gì, cứ việc hắn có đôi khi biết làm ra một số việc không hiểu ra sao cả, làm cho người ta mơ màng.

Nàng từng đáp ứng hắn một số yêu cầu vô lý, đều không phải là bởi vì có ý tưởng gì với hắn, mà là nàng không muốn cuộc sống yên bình của nàng sẽ gặp khó khăn. Bất kể như thế nào, ba ba cũng làm việc ở công ty của hắn, gia đình nàng còn thiếu tiền ngân hàng của hắn, đủ loại vấn đề khiến cho ba ba nàng không thể thất nghiệp, nàng không thể đắc tội hắn.

Nhưng là bây giờ, sự tình phát triển tựa hồ trạch hướng đường ray, nàng không rõ ràng lắm hắn vì cái gì đột nhiên đối với nàng cảm thấy hứng thú, muốn nàng làm nữ nhân của hắn.

Không thể phủ nhận, hẳn là một nam nhân thượng hạng, bề ngoài xuất chúng, gia đình bối cảnh vô cùng tốt, tuổi lại còn trẻ, nam nhân như vậy, đại khái có đốt đèn lồng lên cẩn thận tìm cả đời cũng khó tìm được. Chính là bởi vì vậy, nàng thực hiện nhiên tự hiểu lấy, cùng hắn là không thể nào!

Biết hẳn sẽ không bỏ qua, nàng cũng không có đi đặc biệt ngăn cản. Cửa miệng là, bạn có thể không thích người khác, nhưng bạn không thể ngăn cản người khác thích bạn!

Thích? Nghĩ đến hai chữ này, Đồng Vũ Lăng không khỏi chua xót cười, nhiều lần, sau khi cự tuyệt, lại cảm thấy trong lòng tò mò, nàng đã từng hỏi qua Long Triệt vì sao lại muốn chính mình làm nữ nhân của hắn, nhưng hắn đều không nói.

Điều này khiến nàng hiểu rằng, mặc kệ xuất phát từ lý do gì, việc hắn theo đuổi nàng tuyệt đối không phải bởi vì thích ... Thậm chí yêu. Cho nên, nàng mặc kệ hắn, tin tưởng không bao lâu nữa hẳn sẽ buông tha, tới lúc đó thì đám trang sức quý báu này cũng sẽ vật quy nguyên chủ.

Nghĩ tới đây, Đồng Vũ Lăng trừ bỏ cảm thấy tiêu tan, còn không hiểu ra sao xen lẫn một cổ thần nhiên phiền muộn cùng mất mát, rốt cuộc vì sao lại như vậy, chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

“Tiểu Lăng, đi ra ăn cơm!” Nương theo sau một trận đập cửa, bên ngoài truyền đến tiếng gọi ôn nhu của Đồng mẫu.

Đồng Vũ Lăng lấy lại tinh thần, thu hồi đám trang sức, ra nhà ăn.

Phát hiện chỗ của phụ thân trống, Đồng Vũ Lăng không khỏi hỏi: “Ba ba đâu?”

“Ông ấy a, còn ở trong phòng. Gần nhất thật sự là kỳ quái, vừa về đến nhà liền trốn ở trong phòng, lén lút, mẹ nhiều lần đi vào đều thấy ông ấy đang gọi điện thoại, vừa nhìn thấy mẹ thì lập tức ngắt máy!” Đồng mẫu quả trách lên.

Lo lắng mẫu thân miên man suy nghĩ, Đồng Vũ Lăng vội vàng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều lắm, nói không chừng là trong công việc của ba có một số việc không thể để người khác biết.”

“Mẹ đây cũng không phải người ngoài, mẹ còn là vợ của ông ấy đâu!”

“Thê tử cũng như vậy, tựa như cảnh sát, bọn họ cũng có một số vụ án quy định không thể nói cho người nhà!”

“Ba của con cũng không phải cảnh sát! Ông ấy chỉ là một tiểu viên chức mà thôi!” Đồng mẫu ủy khuất.

Vừa lúc này, Đồng Khải Kiểm nghênh ngang đi ra, tâm tình thoát nhìn thực vui vẻ: “Hai mẹ con đang nói xấu gì tôi thế?”

“Cha, đừng trách con không nhắc nhở cha, tâm tình của mẹ thật không thật là tốt, cha tốt nhất nên nghĩ biện pháp dỗ mẹ đi, để tránh mẹ ăn không ngon nha!” Vì muốn cho không khí sinh động cùng thổi bay chát vật của mẫu thân, Đồng Vũ Lăng vui đùa.

Đồng Khải Kiểm ngồi xuống bên cạnh Đồng mẫu, thân thiết nhìn nàng: “Làm sao vậy? Ai chọc vợ yêu của tôi tức giận vậy? Cười một cái, đừng cứ mãi về mặt đau khổ, lòng tôi sẽ đau lắm nha!”

Nghe thấy trưởng phu ở trước mặt nữ nhi nói những lời ái muội, Đồng mẫu thần sắc nhất thời trở nên lúng túng, ngượng ngùng liếc mắt lườm hắn một cái: “Con còn ở đây!”

“Ha ha, hai người cứ coi như con là trong suốt, con tuyệt đối không để ý!” Chứng kiến cha mẹ tương thân tương ái, Đồng Vũ Lăng tâm tình thật tốt.

Lo lắng vừa mới xuất hiện dần dần tan đi, người một nhà như bình thường, thật vui vẻ, cười nói ...

Kế tiếp, ngày qua ngày, cuộc sống của Đồng Vũ Lăng không nhiều lắm biến hóa. Long Triệt bám riết không tha, tiếp tục đối với nàng triển khai thế công theo đuổi, hành động thực làm cho người ta cảm động, ngay cả không biết rõ tình hình như Dư Hiểu Linh cũng nhìn không được thay hắn nói tốt, khuyên Đồng Vũ Lăng tiếp nhận sự theo đuổi của hắn.

Kỳ thật, Đồng Vũ Lăng chẳng phải không cảm động, nhưng nàng vĩnh viễn nhớ rõ, mình cùng hắn là người của hai thế giới, căn bản không có kết quả tốt, cho nên nàng thời khắc cảnh giác chính mình, ngàn vạn lần đừng động tâm, đừng hãm tiến vào.

Chi tiếc, rất nhiều chuyện thường thường không nằm trong sự khống chế của con người, tựa như hôm nay ...

Đang khi làm việc, Đồng Vũ Lăng đột nhiên nhận được mẫu thân điện báo: “Tiểu Lăng, con có thể xin phép sao? Nhanh về nhà một chuyến, ba của con hấn ...”

Đồng Vũ Lăng nội tâm không hiểu run lên, gấp giọng hỏi: “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì? Ba ba làm sao vậy?”

“Ba của con mua cái gì chứng quyền, toàn bộ mất hết, lại thiếu người ta một số nợ lớn!” Đồng mẫu khóc lóc kể lể đi ra.

Đồng Vũ Lăng thần sắc nhất thời ngưng đọng lại, nhìn không được hờn hển gào lên: “Ba không phải đã nói rửa tay gác kiếm sao? Tại sao lại muốn làm những cái này? Chứng quyền là cái quỷ đồ vật này nợ gì?” Nàng bình thường chưa bao giờ đầu tư, trừ bỏ nghe qua một chút thông thường cổ phiếu cùng ngân sách, những cái khác căn bản là không hiểu.

“Mẹ cũng không phải rất rõ ràng, chính là nghe cha con nói như vậy, con ... con có thể trở về một chút không?”

“Được. Mẹ, mẹ đừng khóc, bây giờ con liền đi về!” Sau khi Đồng Vũ Lăng cúp điện thoại, lại cùng lão bản xin nghỉ hai canh giờ, trước tiên tan tâm, vội vàng chạy về nhà.

Đồng Khải Kiểm y như lần trước, ù rũ ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay ôm đầu, một bộ dáng sám hối.

Đồng Vũ Lăng không muốn làm tiếp ra vô nghĩa trách cứ hoặc là cái gì, nàng lập tức đi đến bên người mẫu thân, bi thương kêu một tiếng: “Mẹ!”

Đồng mẫu gất gao túm trụ tay của nữ nhi, khóc rống lên: “Tiểu Lăng, cái nhà này có lẽ là muốn mất, ngôi nhà mà chúng ta tần tần khổ khổ kiến trúc a ...”

Cực lực nhìn xuống đáy lòng chưa xốt cùng bi thống, Đồng Vũ Lăng khuyên giải an ủi mẫu thân: “Mẹ, đừng khóc, hết thảy sẽ đi qua, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, sẽ không có chuyện gì.”

“Lúc trước chúng ta còn có một lượng tiền lớn còn không có trả hết nợ, hiện tại lại thiếu một đồng. Chúng ta thượng một lượng lớn tiền còn không có trả hết nợ, hiện tại lại thiếu một đăm, này khi nào mới trả hết a! !”

Trong đôi mắt đẹp của Đồng Vũ Lăng nổi lên một tầng sương mù, một bên vỗ nhẹ tay nàng, một bên chuyển nhìn về phía phụ thân, nàng hiểu được, chính mình nhất định bảo trì trấn tĩnh: “Cha, rốt cuộc sao lại thế này, ngài có thể nói cho con biết không?”

Đồng Khải Kiểm rốt cục ngẩng đầu lên, vốn là hờn hận nhìn nữ nhi một chút, sau đó nhẹ nhàng kể ra: “Từ sau khi xảy ra chuyện kia, ba quả thật không tiếp tục mua cổ phiếu, nhưng ngẫu nhiên thỉnh thoảng cũng chú ý một chút tin tức về phương diện này. Có một hôm buổi trưa, khi cha đang nhìn một ít tin tức về cổ phiếu, trong lúc vô ý liền bị vị tổng thanh tra ngành mới tới phát hiện, hấn và cha tán gẫu một chút, liền hỏi cha có hứng thú là một ít đầu tư, cha đã đáp ứng mẹ con các con, cho nên lập tức cự tuyệt. Hấn nghe xong, cũng tán thành cha đừng mua cổ phiếu nữa, mà là đề nghị ta lấy tiền đầu tư, hấn nói chứng quyền là một đầu tư nhỏ, trong ngắn hạn có thể kiếm tiền, đề nghị cha mua một chút, còn nói trong phương diện tài chính, hấn có thể giúp cha ...”

“A, cha, ngài như thế nào tin tưởng lời nói của hấn! ! Đột nhiên hấn đối với ba tốt như vậy, còn cho ba vay tiền, ba không cảm thấy là kỳ quái sao?” Đồng Vũ Lăng nhìn không được cắt đứt hấn.

“Hấn cũng là người của công ty, cha nghĩ hấn hấn là ôm tâm tính có phúc cùng hưởng, trước kia cha được đến một ít tin tức nho nhỏ cũng sẽ nói cho thân bằng hảo hữu, dù sao có tiền mọi người cùng nhau kiếm a!” Đồng Khải Kiểm giải thích.

Đối diện phụ thân “Đon thuần”, Đồng Vũ Lăng không biết nên cảm thấy tự hào vẫn là bi ai, nàng thở dài một tiếng, lại hỏi: “Sau lại thế nào? Trước đó vài ngày, cha thường xuyên lên lút trốn trong phòng, chính là vì cái này?”

Đồng Khai Kiếm hồi hận gật đầu: “Cha nghĩ hần là tổng thanh tra, tin tức hần đưa cho khẳng định thực chính xác, hơn nữa đây là đầu tư, phiếu lưu không giống cổ phiếu, cha liền quyết định thử một lần. Vừa mới bắt đầu quả thật buôn bán lời không ít, cái này càng làm cho cha tin tưởng năng lực của hần, vì thế thừa thế truy kích, hy vọng có thể thừa dịp lần này hàm ngư phiên thân, đem nợ lúc trước trả hết. Cha trước kia không chơi đùa chứng quyền, đối với phương diện này không phải hiểu lắm, luôn luôn là hần nói cho cha biết. Ai biết hần lần này đi công tác, sau khi trở về mới phát hiện được chứng quyền của cha đã hết hạn, hơn nữa toàn bộ thua lỗ! !”

Đồng Vũ Lăng cuối cùng hiểu được đại khái, trong lòng tối bi ai, nàng không có tiếp tục trách cứ, bởi vì nàng đã mất khí lực lại đi chỉ trích phụ thân, thậm chí có thể nói, nàng đối với hần hoàn toàn thất vọng! !

“Vốn cha có thể thiếu nợ số tiền kia, nhưng là tổng thanh tra hần gần nhất đầu tư cũng thất bại, cần tài chính quay vòng, hần vạn bất đắc dĩ, muốn cha trả tiền.”

“Phải trả nhiều hay ít?” Đồng Vũ Lăng thoáng điều chỉnh một chút tâm tình, hỏi.

“Cả gốc và lãi, tổng cộng mười vạn!”

Mười vạn! ! Vì cái gì mỗi lần đều là nhiều tiền như vậy! ! Mỗi lần cũng làm cho nàng bắt lực? ? Đồng Vũ Lăng không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một mảnh chua xót cùng chua xót. Đột nhiên, nàng đứng lên: “Mẹ, con đi ra ngoài.”

“Tiểu Lăng, con muốn đi đâu?” Đồng mẫu lo lắng nhìn nàng.

“Con ... con muốn đi ra ngoài đi một chút! Còn có, việc này, cha, con sẽ nghĩ biện pháp!” Đồng Vũ Lăng nói xong, cái gì cũng không cảm theo, bước ra cửa rời khỏi nhà.

Nàng chẳng có mục đích đi trên đường cái, đầu óc một mảnh hỗn loạn, thất hồn lạc phách, khi đi qua đường không lưu ý đến đèn đỏ.

Tiếng phanh bén nhọn vang tận mây xanh, Đồng Vũ Lăng cả người theo phản xạ ngã nhào trên đất, chỉ thấy bóng dáng cao lớn của Long Triệt đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, giống như xách con gà con đem nàng ôm lên khỏi mặt đất, trở lại trên xe, sau khi thay nàng buộc chặt dây an toàn, để tránh tắc nghẽn giao thông, trước lái xe đi.

“Cô không thấy được đèn đỏ ah? Vừa rồi nếu như là đụng vào một lái xe khác, cô nhất định mất mạng!” Long Triệt nhìn nàng, giận dữ mắng mỏ.

Đồng Vũ Lăng trầm lặng, không nói.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho tôi biết không?” Tiếng nói của Long Triệt chợt chuyển nhẹ, đem xe dừng ở một bên.

Thấy Đồng Vũ Lăng vẫn là thất thần, hần không khỏi nghiêng thân đi qua, đầu đưa đến trước mặt của nàng, cơ hồ đụng phải mặt của nàng: “Nói chuyện, được không?”

Dung nhan tuấn mỹ hiện rõ vẻ ôn nhu, sâu thẳm con ngươi đen che kín thương tiếc cùng triu mến, những điều này Đồng Vũ Lăng chưa từng thấy qua, nội tâm đột nhiên trở nên ấm áp, khiến nàng không tự chủ được kể ra chuyện vừa mới xảy ra ở nhà.

Long Triệt nghe xong, vẻ mặt thoải mái: “Còn tưởng rằng là có chuyện gì, không phải là 10 vạn nguyên sao, nếu vừa rồi chỉ vì 10 vạn mà đánh mất cái mạng nhỏ của cô, kia mới không đáng đâu!”

Chính là mười vạn, đối với kẻ có tiền như bọn họ mà nói đương nhiên là không đáng kể, chính là đối với chính mình ... Khuôn mặt của Đồng Vũ Lăng thoáng chốc lại là một mảnh ảm đạm.

“Đừng buồn, tôi giúp cô trả nợ!”

“Không cần!” Đồng Vũ Lăng nghĩ cũng không nghĩ, lập tức cự tuyệt.

“Vì cái gì?”

“Tôi với anh không thân không thích ...”

“Vậy cô đáp ứng theo đuổi của tôi là được rồi, làm nữ nhân của tôi, này không phải thuận lý thành chương sao?”

“Kể cả khi tôi là nữ nhân của anh, cũng không cần để anh trả nợ giúp tôi. Huống chi ...”

“Đừng con mẹ nó như vậy được không? Tôi rất cuộc có điểm nào không được? Tôi theo đuổi cô lâu như vậy, vì cái gì cô chính là không chịu đáp ứng tôi, tiểu nữ nhân, đừng cố chấp nữa được không?” Nhớ tới trong khoảng thời gian này bị nhục, Long Triệt chán nản buồn bực.

Đồng Vũ Lăng nhìn hần, nhin không được nói: “Không phải anh không tốt, mà là ... Anh thật tốt quá, cho nên tôi không dám nhận!”

Long Triệt giật mình, nhưng rất nhanh, cuồng vọng nói: “Nếu biết tôi tốt, cô càng hẳn là nắm chắc cơ hội!”

“Vậy anh có thể nói cho tôi biết, vì cái gì anh theo đuổi tôi sao?” Người ở là lúc yếu ớt nhất, cũng là lúc tâm lý dễ mềm lòng cảm động nhất.

Lần này, Long Triệt không như bình thường trầm mặc như vậy, mà là bình tĩnh nhìn nàng, gần từng tiếng đáp ra: “Bởi vì tôi thích cô!”

Giống như bị sét đánh trúng, Đồng Vũ Lăng bị lời của hắn làm cho trợn mắt há hốc mồm.

“Nha đầu, đáp ứng anh được không? Còn có, trên vai em trách nhiệm quá lớn, để cho anh thay em chia sẻ một ít được không?” Long Triệt thừa thắng xông lên, cả người đặt tới trước nay chưa từng có ôn nhu, con ngươi đen sâu không thấy đáy lại càng tràn ngập nhu tình.

Tiếp tục kiên cường, tiếp tục lý trí như Đồng Vũ Lăng, giờ phút này cũng vô pháp ngăn cản, hết thấy bản khoả nháy mắt tất cả đều hồng mắt cùng biến mất.

Long Triệt đưa tay ôm đôi vai nhỏ bé của nàng, khiến cho đầu của nàng dựa vào trước ngực chính mình.

Nam giới độc đáo hơi thở, còn có rộng lớn cơ ngực, khiến cho Đồng Vũ Lăng có cảm giác vô cùng an toàn, khiến cho nàng kim lòng không đậu, dựa vào càng chặt hơn, quyến luyến ở trong ngực của hắn.

Long Triệt hiểu rõ hết thảy, môi mỏng không tự giác gợn lên, đắc ý vì thực hiện được ở trong mắt chợt lóe lên!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Làm nữ nhân của hắn

Giống như nghĩ đến cái gì đó, Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào hắn, hỏi: “Anh thật không có bạn gái?”

Long Triệt hơi giật mình, gật đầu khẳng định.

“Nhưng em nhớ là lần đầu tiên khi em đến công ty của anh thì anh đã nói ngày hôm đó chính là ngày kỷ niệm 6 năm hẹn hò của anh cùng bạn gái, hai người còn chuẩn bị đính hôn.”

“Đúng là bắt đầu từ ngày hôm đó, bọn anh chia tay, không hề có quan hệ nữa!” Long Triệt nói dối không chớp mắt.

“Tình cảm 6 năm có thể nói bỏ liền bỏ sao?” Đồng Vũ Lăng vẫn đang không tin.

Long Triệt tuần hoàn trầm xuống, thanh âm cũng mơ hồ lộ ra một tia không hồn giận: “Ý của em là gì, em không tin anh? Có muốn anh mang cô ấy đến, cùng đối chất trước mặt em để em thấy không!”

“Ách, thế thì không cần!” Đồng Vũ Lăng lại cúi đầu.

Long Triệt đột nhiên coi bỏ dây an toàn, ôm lấy nàng, một giây sau, nàng an ổn ngồi trên đùi của hắn, cùng hắn mặt đối mặt.

Tư thế ái muội như vậy, khiến cho khuôn mặt Đồng Vũ Lăng chợt ửng hồng, nàng nhìn chung quanh, giãy dụa nói: “Người ta sẽ nhìn thấy!”

“Đồ ngốc, đây là kính thủy tinh màu trà, chỉ có chúng ta nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài căn bản không thể thấy rõ tình huống trong xe.” Long Triệt dứt lời, không đợi Đồng Vũ Lăng phản ứng, hơi nâng lên mặt của nàng, cúi đầu hôn nàng.

Đồng Vũ Lăng cả kinh, vừa lúc mở ra cái miệng nhỏ nhắn để cho lưỡi của hắn như một con rắn một đường xông vào, quần lấy cái lưỡi thom tho đang muốn chạy trốn của nàng.

Hôn, vẫn là như vậy cuồng dã, lại không giống với lần trước xâm lược cùng bá đạo. Đồng Vũ Lăng hai má ửng hồng, nội tâm từng đợt ngọt ngào, nàng thậm chí ngốc nghếch thử chìa cái lưỡi nghênh hợp với hắn.

Cử động này của nàng tự nhiên mang đến cho Long Triệt vô hạn cổ vũ cùng trào dâng, bàn tay đang đặt bên hông của nàng buộc chặt rất nhiều, khiến cho nàng ngồi càng sát gần thân mình hắn hơn.

Trong lúc ý loạn tình mê, Đồng Vũ Lăng cảm giác cả người mình nóng lên, đặc biệt đến khi có cái gì đó cứng rắn đột nhiên để ở chỗ kín của mình khiến nàng chấn động, hai chân vội vàng, từ trên người hắn đứng lên, chỉ nghe một tiếng kêu đau phá bỏ không khí thập phần ái muội trong xe.

Long Triệt buồn nản tức giận, một lần nữa đem nàng ngồi ở trên đùi, tình cảm thân thiết trong lơ đãng biểu lộ: “Đồ ngốc, ai bảo em đứng lên? Không thấy được phía trên là trần xe sao?”

Nguyên lai, Đồng Vũ Lăng vừa rời nhất thời thẹn đỏ mặt, căn bản không lo lắng đến cái khác, khi đứng lên khi đầu bị đập vào trên trần xe. Nàng bị đau xoa da đầu, ý thức được chính mình lại ngồi trở lại trên người của hắn, liền không ngừng lui về sau thay đổi vị trí của mông, để tránh lại đụng tới địa phương kia của hắn.

Long Triệt đột nhiên hiểu ra, sắc mặt càng thêm xanh mét, thấp nguyên rủa một tiếng, tức giận nói: “Em bị đụng là xứng đáng!”

Đồng Vũ Lăng sợ hãi nhìn hắn một chút, dứt khoát tránh ra từ trên người hắn, lần này nàng đặc biệt cẩn thận, sau khi trở lại chỗ ngồi bên cạnh, vội vàng thở ra một hơi, thấy hắn vẫn như cũ thối nghiêm mặt, nói: “Em ... em muốn về nhà!”

Long Triệt không lên tiếng, nhưng đã khởi động xe.

Xe chậm rãi đi về phía trước, Đồng Vũ Lăng đột nhiên nhớ tới cái gì, liền hỏi: “Anh có biết tổng thanh tra bộ tài vụ mới đến không? Hắn là loại người như thế nào vậy? Vì sao lại không có lý do gì đề nghị ba của em đi mua cái gì mà chứng quyền?”

Long Triệt mày kiếm nhấn lại: “Làm sao vậy, hoài nghi hắn là người xấu? Mặc kệ là đầu tư cái gì, đều mang tính chất tự nguyện, người đại diện hoặc cơ quan chứng khoán, ngân hàng các loại, chỉ làm công tác tiền cừ, chủ yếu chính là xem đương sự! Thực sự muốn trách thì trách ba của em! Lần trước hắn lúc đó chẳng phải dùng tiền công quỹ đi đầu tư cổ phiếu sao?”

Bị Long Triệt nói như vậy, lòng nghi ngờ của Đồng Vũ Lăng rõ ràng biến mất, còn lại chính là xấu hổ cùng than thở.

“Anh nói rồi, việc này em không cần lo lắng, để đấy anh thay em giải quyết!”

“Không, không được!” Đồng Vũ Lăng lập tức cự tuyệt.

“Em là nữ nhân của anh, chuyện nhỏ như vậy để cho anh giúp em!”

Đồng Vũ Lăng còn muốn nói tiếp, trong đầu bỗng nhiên dần hiện ra bộ dáng chua xót khó sống của mẹ, cuối cùng thỏa hiệp: “Vậy chỉ một lần này thôi! Còn có, tiền sau này em sẽ chậm rãi trả lại cho anh!”

Long Triệt không có phản đối, bởi vì hắn biết chuyện này là không thể nào, đến lúc đó hắn có rất nhiều biện pháp không cần nàng trả lại!

Cả xe đột nhiên trở nên yên tĩnh, một dòng khí ái muội như có như không lớn vòng xung quanh, nhìn Long Triệt hoàn mỹ bên cạnh, suy nghĩ của Đồng Vũ Lăng không bị khống chế trở lại nụ hôn nồng nhiệt khiến nàng mặt đỏ tím đập mới vừa rồi, thẳng đến khi đến tiểu khu nhà mình, nghe thấy Long Triệt gọi, nàng mới thanh tỉnh lại. Không được tự nhiên liếc mắt nhìn hắn, nàng nhẹ giọng nói cảm ơn, mở cửa xe nhanh chóng rời đi.

Long Triệt đầy mặt là biểu tình phức tạp, một bên nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của nàng, một bên bấm điện thoại: “Từ hôm nay trở đi, không tiếp tục theo dõi nữa!”

Cúp điện thoại, vừa hay nhìn thấy bóng hình xinh đẹp kia biến mất, Long Triệt thu hồi tầm mắt, khước miệng lại hướng về phía trước giờ lên, khởi động động cơ, chân phải nhấn ga, xe thể thao lao đi về phía trước ...

Đồng Vũ Lăng về đến nhà, phát hiện cha mẹ duy trì nguyên trạng bị ai nhìn nhau, nàng giật mình, nói: “Tiền con đã xoay sở được.”

Nhìn thấy nữ nhi rốt cục trở về, Đồng mẫu thân thiết hỏi: “Tiểu Lăng, con đi ra ngoài lâu như vậy, không có chuyện gì chứ? Còn có, con vừa mới nói cái gì? Con xoay sở được tiền? Nhanh như vậy liền lấy được 10 vạn?”

Đồng Khải Kiếm cũng là kinh hi, vội vàng chạy lại: “Con mượn của ai, ai lại lập tức cho con mượn nhiều tiền như vậy?”

Đồng Vũ Lăng nhìn đi nhìn lại cha mẹ, cuối cùng lựa chọn giấu diếm: “Mượn từ một người bạn của con, anh ấy đồng ý để cho con từ từ trả nợ, cho nên hai người không cần lo lắng.”

“Tiểu Lăng, cảm ơn con, còn có, ba lấy tánh mạng ra đảm bảo, lần sau thật sự sẽ không tái phạm. Ba đã nghĩ thông suốt rồi, làm người cần phải thực tế, đầu cơ trục lợi tuyệt đối không thể được!” Đồng Khải Kiếm vẻ mặt thẹn thùng, thành khẩn thề.

Đối mặt lời thề cũng không xa lạ gì của phụ thân, Đồng Vũ Lăng cũng không có bất cứ cảm tưởng gì, chính là cười nhạt một tiếng, chuyển sang chủ đề khác: “Mọi người ăn cơm trước đi, trong tủ lạnh còn có đồ ăn không ạ? Con đi nấu!”

“Con đi ra ngoài lâu như vậy khẳng định mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút đi, mẹ nấu là được rồi!” Đồng mẫu nói xong, hướng phòng bếp đi đến.

Đồng Vũ Lăng cũng cầm lấy túi xách trên ghế sa lon, đi vào phòng ngủ. Di động vừa lúc vang lên. Là Tiêu Chính Hoa!

“Vũ Lăng, em cùng Long Triệt ở cùng một chỗ đúng không?” Tiêu Chính Hoa hành văn gãy gọn, gãy gọn.

Đồng Vũ Lăng kinh ngạc, không khỏi nghi vấn: “Anh ... Nghe ai nói?”

“Vừa rồi Long Triệt gọi điện thoại cho anh, nói em là nữ nhân của hắn, cảnh cáo anh ... Sau này không cho phép tiếp tục tiếp cận em!”

Đồng Vũ Lăng nghe xong, lại là một trận kinh ngạc.

“Vũ Lăng, không phải em đã từng nói em sẽ không cùng với hần sao? Có phải hay không em có nỗi khổ gì khó nói? Hần bức bách em? Nếu như sự thật là như vậy, nói cho anh biết, anh sẽ đối phó với hần giúp em!” Tiêu Chính Hoa giọng điệu vội vàng kèm theo lo lắng.

Đồng Vũ Lăng thờ sâu một cái, câu chữ rõ ràng nói: “Chính Hoa, anh hãy nghe em nói, đúng vậy, em cùng với anh ấy, anh ấy không bức em, không sử dụng thủ đoạn hạ lưu, là em cam tâm tình nguyện!”

Tiêu Chính Hoa phỏng chừng là bị đã kích nghiêm trọng, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Vũ Lăng, vì cái gì em lại ngốc như vậy? Anh đã nói với em là hần đã có bạn gái, làm sao em lại còn đắm đuối vào ...”

“Anh ấy nói anh ấy không có bạn gái!” Đồng Vũ Lăng nói thật to, giọng điệu không thật kiên định giống như bình thường, tựa hồ không chỉ là nói cho Tiêu Chính Hoa.

“Lời của hần mà em cũng tin? Hần căn bản chính là gạt người. Vũ Lăng, em ngốc nghếch ... đơn thuần như vậy, thật khiến cho anh đau lòng!” Ngữ khí của Tiêu Chính Hoa lộ ra nồng đậm chua xót: “Khó trách gần đây em thường xuyên tránh né lời hẹn của anh, nguyên lai là em sớm đã quyết định cùng với hần cùng nhau!”

“Thực xin lỗi, Chính Hoa, thật sự rất xin lỗi!” Trừ bỏ thật có lỗi, Đồng Vũ Lăng không biết chính mình còn có thể nói cái gì. Kỳ thật cho tới nay, trong lòng nàng rất rõ ràng, chính mình đối với Tiêu Chính Hoa sẽ không sinh ra cảm giác kia, sở dĩ cùng hần cùng nhau là cảm thấy được hần là một nam tử ôn nhu sẵn sàng, hào hoa phong nhã, nàng hy vọng có thể cùng hần phát triển trở thành quan hệ bạn bè khác giới thân thiết. Nhưng từ khi biết Long Triệt bởi vì chính mình mà cự tuyệt cùng hần hợp tác, nàng liền âm thầm đánh mất ý nghĩ này, chậm rãi không thân hần, không muốn tiếp tục mang đến phiền toái cho hần.

Không đành lòng chứng kiến Đồng Vũ Lăng áy náy cùng khó sống, Tiêu Chính Hoa nhanh chóng an ủi: “Vũ Lăng, đừng như vậy, em không cần cảm thấy áy náy, có trách chỉ trách chúng ta hữu duyên vô phận. Mặc kệ như thế nào, thật cao hứng khi gặp em, thời gian ở cùng em sẽ vĩnh viễn khắc ghi ở trong anh! Tuy rằng Long Triệt đã cảnh cáo anh, nhưng mà anh không sợ hần, anh vẫn sẽ hẹn gặp em, từ nay về sau, anh sẽ đối đãi với em giống như đối với một người bạn tốt! Vũ Lăng, có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể! Người bạn tốt như vậy, em cũng không muốn mất đi đâu! Về phía Long Triệt, em sẽ nói với anh ấy, anh ấy không phải là người không hiểu lý lẽ, anh ấy sẽ lý giải thôi!” Đồng Vũ Lăng cuối cùng có chút vui mừng.

Tiêu Chính Hoa không tiếp tục nói nữa, chào tạm biệt.

Đồng Vũ Lăng cũng hiểu được giờ này cúp máy là cách tốt nhất, vì thế nhẹ nhàng nói bảo trọng, bấm nút “Chấm dứt” cuộc gọi.

Vừa lúc này, mẹ nàng tới gọi nàng ăn cơm.

Cơm nước xong, gột rửa đi một thân mỏi mệt, Đồng Vũ Lăng mở ra máy tính, đem chuyện mình cùng Long Triệt nói với tiểu Hạo tử, hơn nữa hỏi ý kiến của hần. Bất quá, nàng chưa nói ra tên của Long Triệt.

Tiểu Hạo tử ước chừng trầm mặc một phút đồng hồ, mới đáp: “Tiểu Lăng tử, có vẻ như là bạn đã có quyết định rồi, nếu như bạn thật sự cần ý kiến, hần là sớm một chút đã hỏi mình rồi!”

Đồng Vũ Lăng giật mình, Kỳ thật, từ khi Long Triệt nói muốn theo đuổi nàng, nàng đã nghĩ qua cùng tiểu Hạo tử nói, thuận tiện hỏi ý kiến của hần, nhưng bởi vì lần trước hần đã cô vũ bản thân đi tiếp thu Tiêu Chính Hoa, nàng liền nể nại. Thẳng đến đêm nay, thời điểm nàng vừa tắm rửa, bên tai luôn quanh quẩn lời nói của Tiêu Chính Hoa, nói Long Triệt lừa nàng, Long Triệt căn bản chính là một chân đạp hai thuyền (bắt cá hai tay). Đầu óc nàng một mảnh hỗn loạn, rốt cuộc nhìn không được, tìm tiểu Hạo tử mong được giúp đỡ.

Im lặng một chút, Đồng Vũ Lăng tiếp tục hỏi: “Tiểu Hạo tử, bạn cảm thấy rằng mình nên tin tưởng anh ấy sao? Anh ấy thật sự đã cùng bạn gái cắt đứt?”

“Nếu bạn thích hần, vậy tin tưởng hần!” Tiểu Hạo tử mặc dù không trả lời trực tiếp, kỳ thật đã đưa ra ý kiến giúp nàng, bởi vì hần hiểu được nàng kỳ thật đã muốn thích “Người nam nhân kia”.

Thích hần, liền tin tưởng hần! Thích hần, liền tin tưởng hần! Đồng Vũ Lăng lặp lại khe khẽ những lời này.

Đột nhiên, Tiểu Hạo tử tạm biệt: “Tiểu Lăng tử, muộn rồi, bạn sớm một chút nghỉ ngơi đi. Mình cũng đi học đây!”

“Nga, được, bye bye!”

“Bye bye!”

Sau đó, Đồng Vũ Lăng ngồi trước máy tính ngẩn người, cho đến khi cảm giác lạnh lẽo đánh úp lại, nàng mới tắt máy tính, trở lại trên giường.

Nằm ở trong chăn mềm ấm áp, hình ảnh lúc chạng vạng cùng Long Triệt hôn nồng nhiệt lại không bị không chế nảy lên trong óc, đây không phải là lần đầu tiên hôn môi, nhưng nàng lại coi nó trở thành lần đầu tiên! Đơn giản là, lần trước ở đỉnh núi là bị hần mạnh mẽ bắt ép, ngày hôm nay mới là nàng cam tâm tình nguyện, bởi vậy mới có thể xem như nụ hôn đầu của nàng.

Ngón tay không tự giác đưa lên môi, nằng giống như cảm thấy, trên môi còn lưu lại dư ôn của hắn, bảo tồn hương vị của hắn.

Đêm nay, Đồng Vũ Lăng mang theo ngọt ngào, vui sướng của một cô gái đang ôm ấp tình cảm tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đêm Giáng sinh lãng mạn

Ngày hôm nay, là ngày Đồng Vũ Lăng lần đầu tiên chính thức hẹn hò, xác thực mà nói, đây là lần đầu tiên lấy thân phận bạn trai bạn gái hẹn hò.

Vẫn là đỉnh núi kia, vẫn là mặt đất bằng phẳng tầm nhìn rộng lớn kia, Long Triệt cùng Đồng Vũ Lăng song song mà đứng, tầm mắt hai người cùng tập trung ở ánh sáng ngọc xinh đẹp xa xa phía G thành, các loại cảm xúc trong lòng không ngừng quay cuồng.

Đột nhiên, Đồng Vũ Lăng ghé mắt, chăm chú nhìn hắn, chần chờ hỏi: “Anh ... Thật không có bạn gái?”

Long Triệt cũng thu hồi tầm mắt, cùng nằng bốn mắt nhìn nhau, gật gật đầu khẳng định.

Nhớ tới lời nói của Tiểu Hạo tử, thích một người, nên tin tưởng hắn! Vì thế, Đồng Vũ Lăng kiên định nói: “Được, em tin anh!”

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tín nhiệm của nằng, lòng Long Triệt không khỏi cảm thấy hoảng hốt, hắn tiến gần hai bước, một tay chế trụ vai của nằng, một tay nâng lên người của nằng, như tia chớp hôn nằng, để có thể che dấu sự khác thường trong lòng mình.

Hôn môi, đối Đồng Vũ Lăng mà nói cũng không xa lạ gì, đây là lần thứ 3 nằng cùng hắn chạm môi, như cũ nằng tim đập như hươu chạy, thậm chí cả người phát run, hai tay không bị khống chế ôm chặt cổ hắn, nhắm mắt hôn trả lại.

Hôn môi, đối Long Triệt mà nói là một bữa ăn sáng, nhưng mà khi hai chiếc lưỡi quấn quít lại với nhau, vẫn mang đến cho hắn những rung động không thể nào hình dung được, khiến cho hắn muốn càng nhiều, càng mạnh hơn. Hắn vừa hấp thu hương thơm trong miệng nằng, đồng thời, bàn tay to đã khấn cấp leo lên trước ngực nằng, còn cách áo choàng vuốt ve của nằng rất tròn, cuối cùng, thậm chí hắn còn đưa tay đi vào.

Đột nhiên tới lạnh lẽo, khiến cho Đồng Vũ Lăng đột nhiên thanh tỉnh, theo phản xạ đẩy ra hắn.

Long Triệt làm sao theo ý nằng, bàn tay to đặt ở bên hông của nằng càng ôm chặt chẽ, miệng và tay cũng không dừng lại.

Hai bút cùng vẽ, khiến Đồng Vũ Lăng tâm viên ý mãn, ý loạn tình mê, nhưng bản tính rụt rè khiến cho nằng kiên trì giữ một tia lý trí bạc nhược, bất lực nói khẽ: “Đừng, đừng như vậy!”

“Em là người phụ nữ của anh, hắn là phải nghe lời anh? Ngoan, đừng sợ!” Tiếng nói trầm thấp tà ác dụ hoặc của Long Triệt vang lên, đột nhiên đem nằng ôm lấy, hướng về chiếc xe.

Chạm vào cơ thể nhiệt độ nóng kinh người, còn có ham muốn nồng đậm trong mắt hắn, Đồng Vũ Lăng mơ hồ ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, vì thế thừa dịp hắn không lưu ý, từ trong lòng ngực của hắn giãy đi ra: “Không, quá là nhanh!”

Long Triệt trong lòng không còn, khuôn mặt che đầy vẻ âm hàn, nghiêm mặt trừng mắt nằng, thật lâu sau, lập tức hướng xe đi đến.

Đồng Vũ Lăng tâm hoảng ý loạn, do dự, không dám theo sau.

Long Triệt thấy thế, lại càng không hiểu tức giận, quát: “Còn không qua đây? Em yên tâm, anh không có hứng thú cường —— bạo!”

Đồng Vũ Lăng lại sững sờ trong chốc lát, lúc này mới quyết định đi qua, sau khi lên xe, phát hiện sắc mặt của Long Triệt vẫn đang mây đen đầy đặc, không khỏi nói: “Thực xin lỗi, hãy cho em một chút thời gian!”

Long Triệt không nói, tuần nhan lạnh lùng.

Đồng Vũ Lăng cũng trầm mặc, chính là ngẫu nhiên sợ hãi nhìn hắn một chút.

“Ngày kia không có chuyện gì đi?” Một hồi, Long Triệt vẫn là nhịn không được lên tiếng.

“Ngày kia?”

“Đêm Giáng sinh a! Đồ ngốc!” Hắn tựa hồ rất thích kêu nằng là đồ ngốc.

Đồng Vũ Lăng tỉnh ngộ, chần chờ nói: “Hắn là không có chuyện gì khác đi!”

“Vậy sau khi tan việc, em đến phòng làm việc của anh, anh mang em ra ngoài chơi!”

Hắn mang mình đi chơi? Cùng nhau qua đêm Giáng sinh? Tâm tình Đồng Vũ Lăng đột nhiên trở nên nhảy nhót cùng vui sướng. Giáng sinh trước kia, nàng từ bỏ ngẫu nhiên cùng Hiểu Linh vượt qua, đại bộ phận đều là ở tại nhà.

“Như thế nào, nói chuyện đi!”

“Nga, được, được!” Như cũ hưng phấn Đồng Vũ Lăng, liên tục dùng hai cái chữ được, bắt đầu không tự chủ được mơ mộng. Bởi vậy cũng không phát hiện, nam nhân bên người, trong con người đen bí hiểm trùng điệp quý dị.

Ngày 24 tháng 12, đêm trước lễ Giáng sinh, đêm Bình an.

Chạng vạng, phố lớn ngõ nhỏ nhộn nhạo, nam nữ trẻ tuổi tạo thành từng đoàn, ôm nhau, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn bọn họ, Đồng Vũ Lăng cười đến càng ngọt, đêm nay nàng cũng sẽ giống như bọn họ, cùng Long Triệt tay trong tay, vui vẻ vượt qua đêm Bình an!

Phòng chừng Long Triệt trước đó đã có an bài, Đồng Vũ Lăng lần này không bị ngăn trở, rất nhanh liền đến tầng cao nhất cao ốc, tiến vào phòng làm việc của hắn.

Long Triệt đang tựa vào trong ghế da, từ từ nhắm hai mắt, tựa hồ là đang trầm tư cái gì.

Đồng Vũ Lăng không dám quấy nhiễu hắn, vì thế thả nhẹ bước chân, khẽ bước đi qua.

Nhưng, hắn vẫn là nghe thấy, mí mắt vừa mở, màu trung tối đen sâu thẳm nhìn thẳng hướng Đồng Vũ Lăng, đến lúc nhìn thấy một thân ăn mặc của nàng, ánh mắt nhất thời nhoáng lên một cái.

Không sai, rất ít trang điểm như Đồng Vũ Lăng, đêm nay ngoại lệ dùng một chút đồ trang sức trang nhã, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp giờ phút này có vẻ càng thêm thoát tục mê người. Một đầu tóc đen thẳng chảy dài trên hai vai, áo dệt kim hồ cổ màu đen vừa có vẻ huu nhân lại thoải mái, đem làn da vốn trắng nõn của nàng lại càng giống như tuyết, bên trong mặc một chiếc áo somi cổ bẻ tao nhã, màu sáng nhẹ nhàng mang đến cho nàng hơi thở của một thực nữ hoàn mỹ. Đai lưng màu cà phê đang bóng dáng nhỏ gầy của nàng càng thêm cân xứng xinh đẹp.

Thấy hắn ý vị đánh giá chính mình, khuôn mặt Đồng Vũ Lăng bất giác nóng lên, thẹn thùng thẹn thùng nhìn lại hắn.

Long Triệt đã muốn phục hồi tinh thần lại, đứng dậy mặc vào áo khoác âu phục, bước đi gần, ôm nàng.

Đồng Vũ Lăng vốn là run lên, lập tức thuận thế tựa gần vào hắn.

Kế tiếp, hắn mang nàng đến nhà hàng cấp cao hưởng dụng các món ăn dành cho tình lứa, bởi nàng đi quảng trường Tuệ Cao xem biểu diễn, cuối cùng còn bởi nàng đi đến Sa Châu.

Sa Châu là một hòn đảo nhỏ hình bầu dục bên trong G thành, sau chiến tranh nha phiến, chính phủ nhà Thanh bị bắt đem mảnh đất này cho đế quốc Anh, Pháp “thuê”, trở thành tô giới Anh Pháp. Hiện giờ, nơi này như cũ bị nước bao quanh tứ phía, một trảng phong cách khác lạ, những kiến trúc cổ Tây Phương khí phái hào hoa xa xỉ rải rác ở dưới bóng cây tùng, hoàn cảnh thập phần u nhã, cùng các đô thị âm ỹ xung quanh khiến nó trở thành một đô thị tươi sáng, huu nhân nổi tiếng lục địa. Lễ Giáng sinh hàng năm đều có rất nhiều dân thành phố thích tụ tập nơi này.

Long Triệt luôn luôn ôm lấy Đồng Vũ Lăng, ở bên vùng ven sông bước chậm, đón gió đêm, cảm nhận một loại cảm giác điềm tĩnh thanh thản, cùng với bức tranh hoa lệ phong tình.

Lần đầu tiên trải qua loại cảm thụ này, Đồng Vũ Lăng cao hứng dị thường, sóng lòng mê mông, cảm giác không muốn xa rời hắn trong bất tri bất giác bắt đầu nảy sinh.

Thời gian gần 11 giờ đêm, Long Triệt đột nhiên mang theo Đồng Vũ Lăng rời đi Sa Châu.

“Em muốn ở lâu một chút, để chúng ta có thể đến giáo đường tham gia đếm ngược được không?” Đồng Vũ Lăng cho là hắn muốn đưa nàng về nhà, thoáng chốc cảm thấy một trận nồng đậm mất mát, lưu luyến không rời, không chỉ có là đối Sa Châu, càng là đối với hắn.

“Anh mang em đến một nơi càng tuyệt vời lãng mạn!”

“Nơi càng lãng mạn tuyệt vời? Nơi nào?” Đồng Vũ Lăng vừa mừng vừa sợ, nguyên lai, hắn đều không phải là muốn đưa mình về.

Long Triệt không nói, trong mắt trời nổi thần bí quang mang.

Đồng Vũ Lăng cũng không tiếp tục truy vấn, nàng tin tưởng hắn, quyết định đem chính mình giao cho hắn. Thẳng đến khi xuống xe, đi ra tầng cao nhất thang máy, nàng mới giục mình tỉnh lại: “Anh không phải nói muốn mang em đến một nơi tuyệt vời lãng mạn sao? Như thế nào lại về công ty? Anh để quên đồ gì đó nên quay trở lại lấy?”

Long Triệt vẫn không hé răng, kéo nhanh tay nàng, đẩy ra cửa văn phòng.

Ánh mắt vừa nhìn thấy bố trí bên trong, Đồng Vũ Lăng tròn mắt há hốc mồm. Khí phái cùng nghiêm túc lúc trước đã biến mất, cả căn phòng tự như là trong ảo mộng, màu xanh biếc cây thông Nô – en, đèn màu lờ lờ tỏa sáng, hoa tươi thanh nhã thơm mát, ngọn nến, rượu đỏ, âm nhạc, cả bên trong tràn ngập hơi thở lãng mạn, ấm áp, thích ý!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Một đêm trầm luân

Long Triệt vẫn nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, cùng nàng đi đến trước chiếc bàn dài màu đỏ, rót hai ly rượu đỏ, một người một ly.

“Cheers!” Hắn nâng chén, thần sắc quý dị mà nhìn vào nàng.

Đồng Vũ Lăng cả người vẫn đang bị vây trong kích động cùng cảm động, cũng thật cẩn thận mà nâng chén với hắn, sau đó khẽ nhấp hai ngụm.

Uống xong rượu đỏ, có âm nhạc ở đây, tự nhiên cũng không thể thiếu một màn khiêu vũ.

Đồng Vũ Lăng kiều nham túy hồng (dung nhan đẹp do say mà trở nên đỏ hồng), si mê đưa mắt nhìn lên nam nhân trước mặt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nam nhân này bề ngoài nhìn như lạnh lùng kiêu căng, đêm nay đã chuyển đổi lột xác, mang đến cho nàng liên tiếp thay đổi kinh hi và cảm động, nàng biết, đêm giáng sinh bình an của năm 2009, sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong đầu nàng, trọn đời không quên.

“Thích anh sao?” Con người của Long Triệt sâu không thấy đáy, đột nhiên hỏi.

“Thích!” Đồng Vũ Lăng không chút nghĩ ngợi liền trả lời.

“Yêu anh sao?”

“Yêu!”

“Yêu sâu đậm?”

“Anh yêu em sâu đậm, em liền yêu anh sâu đậm!” Đồng Vũ Lăng cho rằng, hắn yêu mình hẳn là không kém gì mình yêu hắn! Bởi vì hắn của đêm nay, thật sự làm cho người ta cảm động.

Một tia hào quang khác thường trong mắt Long Triệt chợt lóe mà qua, hắn cúi đầu hôn nàng.

Không khí càng ngày càng cực nóng, nhiệt độ cơ thể của hai người cũng càng ngày càng cao, Đồng Vũ Lăng như si như say, đợi đến khi nàng thoáng thanh tỉnh, phát hiện chính mình không còn nằm ở nơi làm việc lãng mạn, mà là. Đặt mình nằm trên một chiếc giường lớn mộng mơ tình tứ, từ cảnh vật chung quanh cũng biết được, đây là phòng nghỉ của hắn!

Ý thức được chuyện gì xảy ra, nàng lập tức xoay người ngồi dậy, thế nhưng, thân mình cao lớn của Long Triệt cũng đúng lúc đè ép lên.

“Triệt ——” Đồng Vũ Lăng nghe thấy sự run rẩy trong tiếng nói của mình.

“Cho anh được không?” Giọng nói của Long Triệt trầm thấp đạt tới độ khàn khàn không cách nào hình dung nổi.

Nhìn thấy dục vọng kinh người trong mắt hắn, Đồng Vũ Lăng tâm loạn như ma, không biết làm sao, cực kì mâu thuẫn.

Không để cho nàng suy nghĩ nhiều hơn, Long Triệt đã lại hôn nàng, cuối cùng diệt trừ nốt tia giấy dựa và lý trí kia của nàng.

Đồng Vũ Lăng ý loạn tình mê, cho đến khi phía dưới truyền đến một trận đau đớn tê tâm liệt phế, toàn bộ ý thức mới lại lần nữa trở về vị trí cũ.

“Ngoan, nhẫn nại một chút, rất nhanh sẽ không đau!” Nhìn thấy cảnh nàng nhíu mày đỏ mặt hời hợt thống khổ, nội tâm Long Triệt không hiểu sao bỗng thu lại, không khỏi ôn nhu an ủi nàng.

Đồng Vũ Lăng rung rung gật đầu, cảm giác khó chịu rất nhanh mà dần dần qua đi, tiếp theo lại chính là một cảm giác tuyệt vời khó có thể nói được, làm cho nàng giống như bay lên trời cao.

Sau đó, tay nhỏ bé của Đồng Vũ Lăng vẫn như cũ gắt gao vòng quanh eo bụng rắn chắc của hắn, vẫn chìm đắm trong rung động mới vừa rồi. Nàng còn chưa hề cảm nhận được, đáy lòng đang từ lặng yên mà nảy mầm một cỗ tình cảm, hắn lại càng nhanh ôm lấy nàng, một hồi mang theo ngọt ngào mà tiến vào mộng đẹp.

Bên trong yên tĩnh dị thường, chỉ có tiếng hít thở lẫn nhau, con người đen của Long Triệt lóe lên, có chút đắm chiều nhìn chăm chú vào thiên hạ ngủ say trong ngực, cả người bị vây trong trạng thái ngốc lãng, đến tận khi di động đột nhiên vang lên.

“Triệt, chúc mừng giáng sinh vui vẻ! Anh đang làm gì vậy?” Giọng nói của Trình Gia Văn yêu kiều vượt qua đại dương truyền đến.

Long Triệt giật mình, mới nói: “Mới vừa cùng một nữ nhân làm xong chuyện anh với em từng làm!”

Trình Gia Văn đầu tiên là một trận giật mình, lập tức cười nói: “Đừng nói giỡn, em biết anh sẽ không!”

Đối với tự tin cùng tự cho là đúng của nàng, Long Triệt hừ lạnh: “Cô ấy đang ngủ bên người của anh, có muốn nghe tiếng hít thở của cô ấy một chút không?” Nói là làm, hần thật sự đem di động đưa xuống dưới mũi Đồng Vũ Lăng vài giây, lại đặt trở về bên tai của mình.

“Triệt, đừng hồ nháo, em căn bản là không nghe thấy!” Trình Gia Văn vẫn nghĩ là Long Triệt đang cố ý chọc giận nàng.

Hừ ừ, tiếng hít thở nhỏ như vậy, nàng đương nhiên là không nghe thấy! Trong lòng có một cổ đắc ý cùng thống khoái, Long Triệt cười lạnh, trực tiếp đóng di động.

Vừa đúng lúc này, Đồng Vũ Lăng từ từ tỉnh lại: “Triệt, anh còn chưa ngủ? Khuya như vậy còn có điện thoại gọi đến?”

Đôi mắt đẹp nửa mở, ngơ ngẩn hồn nhiên, cực kì mê người, con người của Long Triệt trở nên căng thẳng, lại mang nàng lên đỉnh hạnh phúc.

Đêm tối rét lạnh ở trong kiều diễm mà đi qua, ban ngày tràn đầy sức sống bắt đầu tiến đến.

Đồng Vũ Lăng tỉnh lại đầu tiên, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều làm cho dung nhan yêu kiều của nàng chợt nở nụ cười, một đôi mắt đẹp chạy dọc từ lồng ngực to lớn kia của hần lên trên, tâm mắt cuối cùng dừng lại ở tuần nhan bởi vì đang ngủ mà có vẻ càng thêm hoàn mỹ mê người, tình cảnh tối hôm qua dần dần hiện lên trong đầu nàng.

Khoảnh khắc bị hần hấp dẫn hoan ái kia, nàng rốt cục hiểu được, hết thảy đều là hần cố ý sắp đặt, nhưng chính mình cũng không cảm thấy tức giận, mà phối hợp với hần, đón ý hòa theo hần. Nghĩ thâm, nam nhân giống như hần vậy, có thể hao tổn tâm tư đi “bày ra” hoặc là “thiết kế” một đêm giáng sinh bình an lãng mạn tốt đẹp như vậy, là vô cùng đáng quý, vô cùng làm cho người ta cảm động!

Thì ra, hần là một nam nhân ngoài lạnh trong nóng! Thì ra, chính mình đã bất tri bất giác bị hần hấp dẫn từ lâu, không biết bao lâu mà tự nhiên lặng lẽ yêu hần.

Chính thức dây dưa còn chưa đến một tuần liền cùng hần kết hợp, tiến triển như vậy có lẽ đúng là nhanh như bay, nhưng chính mình cũng không cảm thấy tiếc nuối hay hối hận gì. Yêu một người, chẳng phân biệt được thời gian dài ngắn; huống hồ, từ hai tháng trước nhận thức hần, tiếp xúc cùng hiểu biết, chính mình đã thật sâu hiểu được rằng, hần là nam nhân đáng giá để phó thác chuyện chung thân!

Phó thác chuyện chung thân? Nghĩ tới từ ngữ tốt đẹp đến thế, nội tâm Đồng Vũ Lăng lại là một trận ngọt ngào, tay không tự chủ được sờ vào cái bụng bằng phẳng bóng loáng của mình, tối hôm qua không có dùng biện pháp an toàn gì, nơi này nói không chừng đã đựng dục kết tinh tình yêu của mình và hần!

Người ta nói, nam nhân vì tính mà yêu, nữ nhân vì yêu mà tính, nhưng nàng giờ phút này cảm nhận được, nữ nhân không chỉ có bởi vì yêu mà tính, còn có thể vì tính mà yêu càng thêm sâu đậm! Trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng vui vẻ, Đồng Vũ Lăng thật cẩn thận chuyển động thân thể, tiến càng gần đến chỗ Long Triệt đang ngủ, nhắm mắt hấp thụ hơi thở nam tính độc đáo, làm nàng mê muội kia của hần.

Bỗng nhiên, trước ngực truyền đến một trận tê dại cùng ngứa ngáy đùa cợt, hần, tỉnh!

“Chúc mừng giáng sinh vui vẻ!” Đồng Vũ Lăng mỉm cười tươi sáng.

Đối mặt với tươi cười khéo léo của nàng, Long Triệt ngẩn người, lập tức thấp giọng nói: “Chúc mừng giáng sinh vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hạnh phúc ngắn ngủi

Đồng Vũ Lăng nhất thời không biết phải nói cái gì, xấu hổ nhìn hần. Đáy lòng có một chút mong chờ, hy vọng hần sẽ làm một số động tác che chở với mình, hoặc là hỏi tối hôm qua hần có làm mình đau hay không, hỏi mình có hay không cảm giác không khỏe.

Đáng tiếc, Long Triệt căn bản không có làm như vậy, hần đột nhiên ôm chặt lấy nàng, bàn tay to lại bắt đầu xấu xa di động trên người nàng.

Trong lúc vô tình nhìn thấy ánh sáng ngoài cửa sổ, Đồng Vũ Lăng không khỏi hỏi: “Giờ là mấy giờ rồi?”

Phát hiện Long Triệt tựa hồ không có phản ứng, nàng chỉ đành phải tùy cho hắn trộm hương, tìm được quần dài bị ném ở cuối giường, từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động. 8 giờ sáng! Tiếp theo, có tin nhắn gửi tới, là do Dư Hiểu Linh gửi đến.

“Vũ Lăng, tối hôm qua cậu đi đâu? Vì sao lại tắt di động? Nửa đêm qua mẹ cậu gọi điện cho tớ, hỏi cậu có phải hay không qua đêm ở nhà tớ, may mắn là tớ thông minh, giúp cậu nói dối, nói cậu có uống chút rượu, đang ngủ bên cạnh tớ. Hắc hắc, ngày hôm qua cậu nói với tớ là buổi tối có tiết mục, có phải hay không là ở cùng với Tiêu Chính Hoa? Hai người các cậu cùng nhau qua đêm ah? Cậu đem đêm đầu tiên cho hắn làm quà tặng đêm Giáng Sinh? Tốt lắm, tớ cho cậu một chút thời gian để chuẩn bị, hôm nay cậu về công ty nhất định phải chi tiết bẩm báo nghe rõ chưa. Bye bye!”

Đồng Vũ Lăng thần nhiên cười, đọc lại tin nhắn một lần nữa. Chuyện tối hôm qua hết thấy đều ở ngoài ý liệu, bản thân mình chưa từng nghĩ tới sẽ qua đêm ở bên ngoài, thật đúng là phải cảm ơn Hiểu Linh, nếu không đến lúc về lại phải nghĩ biện pháp nói với gia đình “Hành tung” tối qua của mình.

Bất quá, rõ ràng mình không tắt điện thoại ... vậy thì, di động là do Long Triệt tắt??? Nhất định là như vậy! Đồng Vũ Lăng vừa mới nghĩ vậy, chợt cảm giác thấy trên người càng ngày càng nóng bỏng, tê dại, không khỏi cúi đầu, phát hiện sắc phổi Long Triệt đang vui đầu vào trước ngực mình ...

Nàng then đến đỏ mặt, nàng nhẹ nhàng nâng đầu của hắn: “Đừng như vậy, em muốn đứng dậy!”

Đang trong lúc cao hứng, Long Triệt làm sao nghe theo nàng, hắn hai bút cùng vẽ, không chỉ công kích ở phía trên của nàng, còn đưa tay đi xuống.

Đồng Vũ Lăng thét lên kinh hãi, hút sâu một hơi, nàng tựa hồ chứng kiến trên mặt hắn đang nở một nụ cười xấu xa, vì thế, nhịn xuống trong lòng run rẩy, duy trì lấy chút lý trí cuối cùng: “Triệt, bây giờ là ban ngày!”

“Ban ngày thì sao! Ai quy định ban ngày không thể làm?” Long Triệt lẩm bẩm một tiếng, tiếp tục ...

“8 giờ rồi, mau đứng dậy rửa mặt chải đầu, em còn phải về công ty đi làm, anh cũng phải chuẩn bị làm việc có đúng không? Trợ lý Cao chắc cũng sắp đến rồi!” Đồng Vũ Lăng cố gắng kiên trì.

Quả nhiên, hai tay đang bận rộn của Long Triệt nhất tề đình chỉ, đột nhiên nhớ lại sáng hôm nay 9 giờ có đại hội cổ đông, cả người nhất thời giống như một quả bóng bị xì hơi.

Đồng Vũ Lăng không biết nguyên do, nghĩ đến là do mình cự tuyệt khiến hắn không vui, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Đừng ... Đừng như vậy, anh ... nếu như anh vẫn muốn, chúng ta ... chúng ta đêm nay tiếp tục ... làm tiếp!”

Long Triệt lập tức nâng mắt, trong mắt hiện rõ vô cùng kinh hãi.

Đồng Vũ Lăng then thùng thúc giục hắn: “Trước tiên anh đi rửa sạch đi!”

Long Triệt tiếp tục trộm hương một chút mới đứng dậy, thân thể cứ như vậy trần truồng xuống giường.

Cứ việc đã nhìn thấy thân thể hắn, Đồng Vũ Lăng như cũ ngượng ngùng khó nén, không dám nhìn hắn nữa, cho đến khi phòng tắm truyền đến ào ào tiếng nước, nàng mới ngẩng đầu lên.

Nhặt lên quần lót, áo khoác, quần áo rơi rụng đầy giường, từng thứ mặc lên, che đi một đám dấu hôn ở trên người. Sau đó, nàng theo quán tính sửa sang lại đệm chăn, ánh mắt vừa chạm vào vết máu đã muốn khô cạn trên giường kia, nàng không tự chủ được vươn tay ra, không yên lòng bắt đầu vuốt ve.

Máu trinh, cái này đại biểu cho việc mình từ một cô gái lột xác biến thành nữ nhân, chính thức thành nữ nhân của hắn. Bất quá, nàng không oán, cũng không hối hận! Vật trân quý như thế, hắn là nên hiến cho hắn —— nam nhân mà nàng vĩnh viễn yêu!

“Em có muốn tắm một chút?” thanh âm hùng hậu trầm thấp của Long Triệt đem nàng từ trong trầm tư kéo lại.

Đồng Vũ Lăng quay đầu lại, không biết phải làm sao cười.

Mất sắc Long Triệt, đã muốn lưu ý đến vết máu khô cạn kia, coi như không có chuyện gì, bình tĩnh nói: “Đề nghị anh sẽ sai người xử lý.”

Đồng Vũ Lăng hơi giật mình, lập tức nga một tiếng, hướng phòng tắm đi đến.

Đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, đến khi nàng ra đến phòng thì Long Triệt đã mặc chỉnh tề.

Thu thập xong đồ đạc của mình, nàng lúng ta lúng túng nói: “Em đi trước”, rồi sau đó vội vàng rời đi phòng nghỉ, đi qua văn phòng im lặng không người, một đường đi vào thang máy, sau khi ra khỏi cao ốc ngân hàng, lại ngựa không dừng vó hướng công ty mình chạy đi ...

Những ngày tiếp theo đối Đồng Vũ Lăng mà nói, có thể nói là những ngày vui sướng nhất hạnh phúc nhất. Ban ngày, nàng cùng Long Triệt làm việc của mình; ban đêm, nàng nghe lời của hắn, đúng 9 giờ đến phòng làm việc của hắn, ở trên chiếc giường đôi trong phòng nghỉ thật lớn của hắn, cùng hắn mây mưa, triền miên không ngừng.

Hắn luôn luôn dùng những biện pháp vô cùng, dẫn dắt nàng nhận thức thứ tình ái tuyệt vời không cách nào hình dung, khiến cho nàng càng thêm mê luyến hắn, quyến luyến hắn, yêu hắn.

Ngược lại, không biết có phải hay không như người ta nói cái gì đã đến tay sẽ không biết quý trọng, hay là Long Triệt hẳn đã nhìn ra Vũ Lăng đối với hắn mê luyến, mới đầu, hẳn đối với Đồng Vũ Lăng vẫn là thực dụng tâm, nhưng là qua thời gian càng lâu, hẳn liền khôi phục sự lãnh mạc, thái độ đối với Vũ Lăng bắt đầu trở nên lúc lạnh lúc nóng, chỉ có khi ban đêm khi hai người lỏa thể tương đối thì nàng mới chính thức cảm nhận được hắn cần nàng.

Hắn bình thường rất ít mang nàng đi ra ngoài, nhiều nhất là ngẫu nhiên cùng đi ăn tối; hẳn càng thêm sẽ không mang nàng tham gia tụ họp với bằng hữu, cho nên cứ việc bọn hắn kết giao hơn một tháng, hai người bạn tốt của hắn là Trương Thiếu Kỳ cùng Lý Tuấn cũng không biết.

Bất quá, hẳn lại mang nàng đến nhà bà ngoại Miêu Đình của hắn ăn cơm hai lần, bởi vì thái độ của hắn không biến hóa nhiều lắm, bởi vậy Miêu Đình cũng không biết quan hệ chân chính của bọn họ.

Đối với tất cả chuyện này, Đồng Vũ Lăng tuy rằng cảm thấy buồn bực cùng một chút mất mát phiền muộn, nhưng nàng cũng không có quá mức rối rắm, cũng không miễn man suy nghĩ, nàng cho rằng đây là do tính cách lãnh khốc của hắn tạo thành, nàng tin tưởng chỉ cần mình kiên trì, không bao lâu nữa nhất định có thể thay đổi hắn, hòa tan núi băng, để cho hắn ban ngày cũng giống như ban đêm vậy lửa nóng. Kỳ thật nói thẳng ra một chút, là nàng đã bị hắn mê hoặc đến không thể tự kiềm chế, căn bản không thể rời đi hắn!

Cho nên, Đồng Vũ Lăng rất là vui vẻ, của nàng khoái hoạt cùng vui mừng đều viết ở trên mặt, đến nỗi Dư Hiểu Linh vẫn đối với nàng quan tâm có thêm cũng đã phát hiện.

Đến lúc Dư Hiểu Linh biết Đồng Vũ Lăng cùng Long Triệt cùng nhau, lại biết cái người thần bí lúc trước theo đuôi chính là Long Triệt, cả người kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng chân thành thay Vũ Lăng cảm thấy cao hứng.

Bởi vì ban đêm thường xuyên chạy tới cùng Long Triệt triền miên, liên hệ giữa Đồng Vũ Lăng cùng Tiểu Hạo từ bắt đầu ít dần. Sau khi Tiểu Hạo từ biết được tình hình gần đây của nàng, trong lòng thật là mất mát, nhưng vẫn là đối với nàng như trước, dù sao, hắn không bỏ xuống được nàng!

Đồng Vũ Lăng cũng đồng dạng là phi thường quý trọng đoạn duyên kỳ diệu khó có được này, cho nên mặc kệ có bao nhiêu vội vàng, mặc kệ về nhà có bao nhiêu muộn, nàng vẫn kiên trì cùng hắn nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên cũng sẽ nói cho hắn biết một ít tâm sự.

Bạn bè quen biết Đồng Vũ Lăng cũng biết, nàng đang hạnh phúc, thực hạnh phúc, phi thường hạnh phúc! Thẳng đến ngày ...

Rạng sáng bây giờ rồi, Đồng Vũ Lăng tỉnh, chợt thấy có điểm choáng váng đầu, cả người mệt mỏi, ngực buồn nôn, trong bụng tựa hồ có cái gì đó muốn trào ra, đang không ngừng quay cuồng, nàng nhanh chóng xuống giường, vọt vào WC ới lên ới xuống.

Đồng mẫu nghe tiếng chạy tới thấy thế, kinh ngạc lại lo lắng: “Tiểu Lăng, con làm sao vậy?”

“Không có việc gì, con vừa mới ngủ dậy ...” Đồng Vũ Lăng còn chưa nói xong, lại là một trận ới như điên.

Đồng mẫu kinh hãi đảm chiến đánh giá lên xuống, không khỏi bật thốt lên mà hỏi: “Tiểu Lăng, không phải là con mang thai chứ?”

“Mang thai?” Đồng Vũ Lăng vừa nghe, như bị sét đánh trúng, cả người nhất thời chấn trụ.

Rất nhanh, Đồng mẫu xấu hổ bác bỏ lời đoán của mình: “Ách, là mẹ đã đoán sai, con lại không có bạn trai, làm sao có thể mang thai.”

Chính là Đồng Vũ Lăng không nghĩ như vậy, nàng gần đây thường cùng Long Triệt hoan ái, hơn nữa ngay từ đầu chưa làm qua cái biện pháp tránh thai nào, hay là ... Thật sự trúng thưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Có thai

Edit: Kimio

Thấy nữ nhi có điểm cổ quái, ý niệm vừa mới đánh mất trong đầu Đồng mẫu lại tái hiện: “Tiểu Lăng, con ... sẽ không phải là thật sự có chứ? Có phải con giấu mẹ vụ trộm cùng chàng trai nào đó kết giao? Đạo này ban đêm con thường hay đi ra ngoài, ngẫu nhiên mới về nhà ngủ, có phải con cùng với chàng trai kia cùng một chỗ? Hẳn là ài? Còn có, các con không phải đều là người trưởng thành sao, như thế nào lại không dùng biện pháp tránh thai!”

Nghe mẫu thân liên tiếp hỏi, nhìn mẹ đầy mặt lo lắng, đầu óc Đồng Vũ Lăng càng ngày càng loạn, cân nhắc một chút, vẫn là lựa chọn nói dối: “Mẹ, mẹ đừng có suy nghĩ lung tung, không thể nào, hẳn là con ăn phải cái gì đó không tốt!”

“Tôi hôm qua mọi người đều cùng ăn đồ ăn giống nhau, cả nhà đều không có chuyện gì, chỉ một mình con có chuyện. Hơn nữa dạ dày con vẫn luôn tốt lắm. Tiểu Lăng, mẹ là người từng trải, con đừng có lừa mẹ, có có phải hay không cùng nam nhân phát sinh qua quan hệ?”

Rốt cục, Đồng Vũ Lăng không hề phủ nhận, gật gật đầu.

Đồng mẫu thật to sừng sờ, một hồi mới gấp giọng nói: “VẬY con thật là mang thai! Gần đây con ăn uống không tốt, mỗi ngày đều ngủ thẳng đến lúc mẹ gọi mới chịu rời giường, còn thích ăn mấy đồ ăn chua, những điều này đều là dấu hiệu mang thai a. Đúng rồi, thai đầu tiên tốt nhất là phải giữ lại, con mau nói cho chàng trai kia, cùng hắn thương lượng một chút, không bằng liền kết hôn đi.”

Kết hôn? Cùng Long Triệt kết hôn? Hắn... Hắn chịu không? Đồng Vũ Lăng chợt thấy một trận hoang mang.

Đồng mẫu luôn luôn lưu ý nàng, trong lòng không yên: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ chàng trai kia không chịu kết hôn? Vậy con đem hắn mang về, mẹ cùng hắn nói chuyện.”

“Ách, mẹ, kỳ thật con cũng không xác định là có mang thai thật hay không, chuyện kết hôn, để nói sau đi.”

“Đưa ngốc, việc này không thể kéo dài! Con trước tiên rửa mặt chải đầu đi đã, mẹ mang con đi bệnh viện khám một chút. Xác định có liền nhanh chóng tổ chức hôn sự, thừa dịp hiện tại bụng còn chưa rõ ràng.”

“Không cần, mẹ, không cần đi bệnh viện. Hôm nay tan tầm con sẽ đến cửa hàng tiện lợi mua một que thử thai để thử là được.” Đồng Vũ Lăng vội vàng cự tuyệt: “Con còn muốn đi làm, ngày hôm nay có hẹn với một khách hàng quan trọng, con không thể vắng mặt!”

“Kia ... Vậy ngày mai đi, con nhớ rõ ngày mai, mẹ đi cùng con, còn có, gọi cả cậu con trai kia nữa.” Phát hiện nữ nhi trầm mặc, Đồng mẫu lòng nóng như lửa đốt: “Tiểu Lăng a —— ”

“Hắn ... Hắn mấy ngày nay vừa lúc đi công tác, không có ở thành phố này!” Đồng Vũ Lăng lại là nói dối.

“Kia vậy thì đành để mẹ đi cùng con, quả thật đúng liền gọi điện thoại cho hắn trở về. Con chuẩn bị một chút đi, ăn điểm tâm!”

“Àn, mẹ ra ngoài mau lên!” Đồng Vũ Lăng nói xong, cầm lấy bàn chải đánh răng cùng chén súc miệng.

Đồng mẫu tiếp tục lo lắng nhìn nàng một hồi, mới xoay người đi ra ngoài.

Cả phòng tắm rõ ràng im lặng. Đồng Vũ Lăng cảm chén súc miệng, ngẩng ngốc nhìn chính mình trong gương, lại cúi đầu nhìn chăm chú một chút cái bụng bằng phẳng, vươn tay, dăm chiêu nhẹ vỗ về, thật lâu sau mới thanh tỉnh lại, bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Sau khi ăn xong bữa sáng, nghe mẫu thân luôn miệng dặn dò, nàng ra khỏi nhà. Ở tiệm thuốc đầu phố mua que thử thai, vừa đến công ty liền lập tức thí nghiệm.

Hai vạch! ! Kết quả thí nghiệm là dương tính! ! Quả nhiên là mang thai! !

Nhìn thấy kết quả thí nghiệm trong tay, trong lòng Đồng Vũ Lăng giống như đánh đổ ngũ vị bình, hàng ngàn suy nghĩ luân chuyển trong đầu.

Buổi sáng nghe mẫu thân đề cập, nàng còn cho là mình đã muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt, không nghĩ đến lúc chân chính xác định, nàng mới phát giác, tâm tình của mình là phức tạp như thế. Cùng Long Triệt có kết tình tình yêu, đây là việc vui, hắn là cao hứng, cũng không biết bởi vì duyên cớ nào, nàng luôn có dự cảm không tốt, cụ thể là cái gì, nàng cũng không rõ ràng.

Muốn hay không gọi điện thoại cho Long Triệt? Sau khi biết hắn sẽ phản ứng như thế nào? Đồng Vũ Lăng nghĩ xong, lập tức từ miệng túi lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Long Triệt.

“Triệt, anh ... Đang làm sao?” Mỗi lần cùng hắn gọi điện thoại, Đồng Vũ Lăng đều cảm thấy được có điểm không được tự nhiên, trong lòng không hiểu kích động, ngày hôm nay lại càng như vậy.

“Họp, chuyện gì?” Long Triệt tiếng nói lãnh mạc như trước, lần này còn mơ hồ mang theo một tia mùi thuốc súng. Không chiếm được Đồng Vũ Lăng đáp lời, hắn bắt đầu có vẻ có chút không kiên nhẫn: “Có lời gì nói mau, nếu không anh tắt máy!”

“Ách ... Không có gì. Em là muốn nói với anh, tan tầm sẽ tìm anh!” Đồng Vũ Lăng nhịn xuống, tạm thời cũng không nói đến kinh hi kia.

Long Triệt vừa nghe, chính là nga một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Đồng Vũ Lăng lòng này nhủ lại, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn di động, tâm tình tựa hồ so với vừa rồi càng trầm trọng. Một hồi lâu, nàng mới thu thập hỗn độn, đi ra toilet, trở lại chỗ ngồi của chính mình.

Cả ngày, nàng đều ở trong trạng thái không yên mà qua, thật vất vả đến lúc tan làm, vội vàng chào Hiếu Linh, chạy đến công ty Long Triệt ...

Tầng cao nhất cao ốc ngân hàng Âu Á Phi Lợi Tư, văn phòng của Long Triệt.

Phê duyệt xong xuôi một phần báo biểu cuối cùng của ngày hôm nay, cả người Long Triệt hướng vào ghế kê dựa, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, lại bị điện thoại của Trình Gia Văn quấy rầy.

“Triệt, nghe ELLA nói gần đây anh cùng một nữ nhân đi lại rất gần?” Tiếng nói hỗn hển của Trình Gia Văn thông qua di động truyền vào trong tai Long Triệt.

Long Triệt ngẩn ngời, không nói, đẩy lòng hừ nhẹ.

Trình Gia Văn càng thêm nóng nảy: “ELLA nói người đàn bà kia chính là người lần trước cùng anh tham gia sinh nhật bà ngoại, làm sao anh còn cùng cái loại phụ nữ nghèo nàn này cùng nhau? Đúng rồi, đêm Giáng Sinh anh nói cùng một người phụ nữ hoan ái, chẳng lẽ là thật sự? Chính là người đàn bà kia?”

“Đối với em, anh chưa từng nói dối!” Cuối cùng Long Triệt cũng ra tiếng, giọng điệu lộ ra một tia cuồng vọng, tâm tình vô cùng thống khoái.

Trình Gia Văn ngừng lại, khó có thể tiếp thụ gào lên: “Làm sao anh có thể như vậy? Anh đã nói trừ bỏ em sẽ không cùng những người phụ nữ khác có quan hệ, anh đã quên lời anh hứa rồi?”

“Ngay tại thời điểm em quyết định rời khỏi anh, những lời hứa mà anh đã hứa với em cũng tùy theo biến mất!”

“Anh ... em biết là em thật có lỗi với anh, nhưng là em đã cố gắng bù lại, em ở đây ngày đêm biểu diễn, chính là vì sớm chụp xong, trở về với anh!” Trình Gia Văn sử dụng thủ đoạn nhất quán của nàng để thu được sự đồng tình, bắt đầu khóc lóc kể lể: “Em đối với anh ngày nhớ đêm mong, nóng ruột nóng gan, anh lại ở đó vui vẻ! Chẳng lẽ tình yêu trước đây anh đối với em đều là giả, nếu không như thế nào mới ngăn ngui mấy tháng đã có thể cùng với người phụ nữ khác? Triệt, anh đã nói chỉ có em mới có tư cách cùng anh kết hợp, mới có tư cách sinh con dưỡng cái cho anh! Chẳng lẽ tất cả những điều này đều là nói dối?”

Long Triệt rõ ràng ngẩn ra.

“Tốt lắm, em không muốn tiếp tục trách cứ nữa, dù sao cũng là em có sai trước, anh muốn phát tiết dục vọng em sẽ không ngăn cản anh, em chỉ muốn anh nhớ kỹ thân phận mình, cần phải sử dụng biện pháp an toàn, đừng để cho một số nữ nhân thấp hèn thừa dịp. Mang thai cốt nhục tôn quý của anh, duy chỉ có Trình Gia Văn em mới xứng có được! Tạm biệt anh!” Nhiều lần gọi điện thoại như vậy, hôm nay là lần đầu tiên Trình Gia Văn chủ động tắt máy.

Bên tai sớm thanh tịnh, Long Triệt lại vẫn đang một bộ đầy bụng trầm tư bộ dáng, trong óc luôn luôn tiếng vang lên câu nói sau cùng của Trình Gia Văn: Mang thai cốt nhục tôn quý của anh, duy chỉ có Trình Gia Văn em mới xứng có được!

“Triệt, Triệt ——” đột nhiên, tiếng nói ôn nhu mềm mại rơi vào tai Long Triệt.

Định thần, sau khi thấy rõ ràng người tới, cánh tay dài vung lên, Long Triệt đem Đồng Vũ Lăng kéo vào trong lòng, không nói gì hôn nàng, hai tay bắt đầu theo tập quán ở trên người nàng sờ soạng.

Cảm giác được dục vọng của hắn càng ngày càng mạnh, Đồng Vũ Lăng lo lắng đến cực cùng trong bụng, nhanh chóng ngăn cản hắn: “Không được, chúng ta không thể tiếp tục!”

Đang dục hòa đốt người, Long Triệt làm sao để ý đến nàng, ngón tay bắt đầu đi xuống, đi vào mảnh đất thần bí của nàng.

Đồng Vũ Lăng cả kinh, sử xuất khí lực lớn nhất đẩy hắn ra, đồng thời giải thích nói: “Triệt, em có cực cùng! Chúng ta tạm thời không thể hoan ái!”

Bàn tay to của Long Triệt tiếp tục hướng bên trong tìm kiếm, nhưng không đến hai giây, hắn giống như ý thức lại đây, nhanh chóng nâng lên con người đen che kín dục vọng, nhìn chăm chăm nàng, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng.

Lần đầu tiên nhận được loại ánh mắt này, Đồng Vũ Lăng trong lòng chưa có hoảng hốt, bất quá vẫn là làm ra một bộ dáng phản kháng, kéo tay hắn, đặt lên chiếc bụng vẫn bằng phẳng như cũ: “Nơi này thai nghén kết tinh tình yêu của chúng ta, tiếp qua 9 tháng hắn liền sẽ ra ngoài, đến lúc đó chúng ta chính thức thăng cấp là cha mẹ!”

Cơ hồ là lập tức, tay Long Triệt từ trên bụng nàng rút ra, khiếp sợ trừng mắt nhìn nàng, giống như nàng là quái vật.

Đồng Vũ Lăng cực lực ổn định hoảng hốt, cổ gãi bộ cười nói: “Anh kích động đi? Vui vẻ đến ngây người?”

“Bỏ đi!” Long Triệt lên tiếng, còn đề cao thanh âm lặp lại nói: “Lập tức bỏ đi! Nó không thể sinh ra! !”

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sự máu lạnh của Triệt

Một cổ hàn khí đột ngột nổi lên từ đáy lòng của Đồng Vũ Lăng, dần dần lan ra cả toàn thân, nàng từ trên người hắn đứng lên, đôi môi không ngừng run run, dùng giọng nói run rẩy hỏi: “Vì sao?”

Long Triệt không mở miệng, mặt không chút thay đổi.

Đồng Vũ Lăng đột nhiên như đoán được cái gì, lại nói: “Anh lo lắng nó sẽ gây trở ngại cho sinh hoạt tình thú của chúng ta đúng không? Kỳ thật không cần chờ quá lâu, ba tháng đầu mang thai chủ ý là được, cho nên, anh chỉ cần nhẫn nại một hai tháng!”

Đáng tiếc, vẻ mặt Long Triệt vẫn lạnh như hàn băng, lại tàn khốc vô tình nói ra: “Anh nói là, bỏ nó đi!”

“Vì sao? Anh cho em một lý do!” Đồng Vũ Lăng giận, khó chịu chất vấn.

“Vậy còn em có lý do gì cảm thấy có lẽ nên sinh ra nó?” Long Triệt không đáp, lạnh lùng hỏi lại.

“Nó. Nó là kết tinh tình yêu của chúng ta, đây là lý do.”

“Chúng ta không kết hôn, nó vừa ra đời liền bị gọi là con riêng, bởi vậy không nên tới thế giới này!”

Vừa nghe là lý do này, khổ sở trong lòng Đồng Vũ Lăng rõ ràng giảm nhẹ không ít, vội vàng nói: “Chúng ta kết hôn, chúng ta ngày mai đi đăng ký, như vậy cục cưng liền hợp pháp rồi.”

Long Triệt không nói, thần sắc phức tạp ngó nhìn nàng.

Đồng Vũ Lăng đơn thuần, bắt đầu lâm vào mơ ước tốt đẹp, “Em vẫn mong có ngày có thể mặc vào áo cưới thánh khiết gả cho anh, đáng tiếc thời gian trước nhất có vẻ không cho phép, có điều không sao, vì cục cưng, chúng ta tạm thời không làm hôn lễ, dù sao em cũng không thích hợp làm việc quá mức vất vả, chờ sau khi sinh em bé, chúng ta lại bàn cũng không muộn, đến lúc đó có cục cưng chứng kiến hôn lễ của chúng ta, cũng rất có ý nghĩa. . . .

“Em. cho là anh sẽ kết hôn với em?” Bỗng dưng, Long Triệt ngắt lời nàng.

Đồng Vũ Lăng hoàn hồn, tầm mắt vừa chạm đến sự khinh miệt cùng cười nhạo đã lâu không thấy giờ lại xuất hiện trong mắt hắn, lòng bỗng nhiên liền thu lại.

“Tôi nói một lần cuối cùng, bỏ nó đi!! Tôi sẽ không kết hôn với cô!! Vĩnh viễn cũng sẽ không!!” Long Triệt tâm phiền ý loạn, đơn giản lại ngoan tuyệt nói ra.

Máu toàn thân giống như đông lại, trên mặt mất hết huyết sắc, toàn bộ thân thể Đồng Vũ Lăng run lên vài cái, chuẩn bị ngã xuống mặt đất. Bản năng cầu sinh (muốn sống) khiến nàng vội vàng vươn tay, dùng sức túm lấy đồ vật duy nhất có thể cứu nàng — tay vịn của ghế dựa lớn.

Long Triệt tưởng nàng muốn bầu vào hắn, không tự chủ được mà quyết tâm hung ác, thân thể hắn và ghế dựa cùng nhau lùi về phía sau.

Đồng Vũ Lăng mất cân bằng, đương nhiên bị gục trên mặt đất, nhìn thấy tám thảm màu đỏ cách chính mình càng ngày càng gần, nàng hoa dung thất sắc (tái mặt), theo bản năng lấy tay chống đất, bụng tránh được tai nạn, nhưng mà tay nàng truyền đến đau đớn. Cát nhò trên mặt thảm, làm tay nàng đau đớn.

Trong mắt Long Triệt lập tức hiện lên một cảm giác đau tức (đau đớn + luyến tiếc) không dễ nhận ra, định lấy tay nâng nàng dậy, có điều, Đồng Vũ Lăng một lòng chú ý đứa bé đã tự mình chống đỡ đứng lên.

Cố hết sức đứng thẳng thân mình, nàng nhìn hắn, nhìn khuôn mặt anh tuấn đột nhiên thay đổi thật xa lạ, thật lạnh lẽo trước mắt này, một hồi, nàng xoay người sang chỗ khác, thật cẩn thận cất bước đi về cửa trước.

Nàng không có tự trọng, trong lòng vẫn như cũ đang có một tia hy vọng, chờ mong nghe được tiếng gọi của hắn, kêu nàng trở lại bên người hắn, giải thích với nàng, nói hắn vừa rồi chỉ là nhất thời chưa thích ứng được mà hồ ngôn loạn ngữ. Đáng tiếc, đến tận khi nàng ra đến cửa văn phòng làm việc, bước vào thang máy, rời khỏi tòa cao ốc ngân hàng, cũng không nghe thấy tiếng gọi quen thuộc kia.

Giống như linh hồn xuất khiếu, Đồng Vũ Lăng nguyên một bộ dạng như cái xác không hồn, điên loạn run rẩy đi trên đường, người qua đường có chút hảo tâm nhìn không được tiến đến quan tâm, nàng không để ý đến, cứ chỉ kiên cường bước về phía trước tới tận khi đến trạm xe buýt, lên xe buýt.

Bởi vì lúc này là lúc mọi người tan tầm về nhà, do cả chiếc xe vô cùng chật chội, nàng chỉ có chỗ để đứng, trên cả quãng đường, nàng bình tĩnh nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương xe, cả người lâm vào thế giới của chính mình, mọi thứ xung quanh tựa hồ đã rời nàng đi.

May mắn, trong tiềm thức của nàng còn tồn tại một chút tri giác, nghe được tiếng báo các trạm quen thuộc bên trong xe, nàng còn biết phải xuống xe. Kiểu nhan vẫn là một mảnh tái nhợt, lúc nàng mở cửa nhà, mẹ nàng cũng vừa lúc từ phòng bếp đi ra phòng khách.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Đồng mẫu trong lòng cả kinh, lại nghĩ tới chuyện buổi sáng, vội hỏi: “Mua được que thử thai không? Tiểu Lăng.”

Thần trí Đồng Vũ Lăng lần đầu tiên chính thức trở lại như cũ, nhưng không trả lời mẹ.

Đồng mẫu trong lòng bất ổn, kéo kéo tay con gái, lại sờ sờ trán, “Tiểu Lăng, con không sao chứ? Tay sao lại lạnh như thế?”

Mang thai, là chuyện tốt, là việc vui, vốn nên nói cho mẹ, để cho mẹ cũng vui vẻ một chút, chỉ là hiện tại, nàng không bao giờ có thể nói nữa, vì đứa bé

này sắp mất đi, nàng không thể làm mẹ khổ sở cùng thương tâm. Đau xót, một người chịu là được, tự mình nàng gánh vác cũng đủ rồi.

“Tiểu Lăng a, con rốt cuộc bị làm sao vậy, con đừng dọa mẹ mà.” Đối diện với khác thường hiếm thấy của con gái, Đồng mẫu lòng nóng như lửa đốt, lo lắng không thôi.

Nhìn thấy mẹ nàng khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn vì lo lắng mà có vẻ càng thêm già nua cùng tang thương, Đồng Vũ Lăng không khỏi thu hồi bi thương trong lòng, cực lực mỉm cười một cái, “Con. . . . Con không sao! Bên ngoài lạnh lẽo, tay của con có chút lạnh lẽo là chuyện rất bình thường!”

Đồng mẫu vẫn đầy bụng nghi hoặc, lại hỏi: “Đúng rồi, mua được que thử thai không?”

“Mua. . . . được rồi, người ta nói sáng sớm niêu tiết khá chuẩn, buổi sáng ngày mai con lại kiểm tra.” Đồng Vũ Lăng tiếp tục nói dối.

“Ừ, con trước tiên đi rửa tay đi, cơm sắp được rồi!”

Đồng Vũ Lăng gạt đầu, liền đi về phòng ngủ của mình.

Đồng mẫu lo âu phiền muộn, cho đến khi bóng dáng của Đồng Vũ Lăng biến mất từ chỗ rẽ, nàng mới thu hồi tâm mất, lại trở lại phòng bếp bận rộn.

Đồng Vũ Lăng thương tâm khổ sở, cơm chiều ăn thật sự ít, nàng tắm nước ấm xong, đã sớm trở lại phòng ngủ của mình.

Ngồi dựa vào thành giường, nàng nhìn chăm chăm vào di động đến xuất thần, kỳ vọng nghe thấy tiếng vang của nó, đáng tiếc không như mong muốn, cả buổi tối, đừng nói điện thoại, ngay cả một tin nhắn cũng không có. Vài lần, nàng muốn gọi điện cho Long Triệt, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Trong óc nàng không ngừng thoáng hiện lên, đều là khuôn mặt ngoan tuyệt lãnh khốc kia của Long Triệt; bên tai luôn luôn vang lên, là những câu nói nhấm nháp của hắn. Thì ra, hắn vẫn khinh thường mình; thì ra, nhu tình hắn từng cho đều là giả vờ; thì ra, hạnh phúc từng có chỉ là phù dung sớm nở tối tàn (nhanch đến nhanhđi), chỉ là tình nguyện của một mình mình.

Đồng Vũ Lăng, mày thật sự đủ ngốc! Người ta dùng một vài lời ngon tiếng ngọt liền tin là thật; người ta đùa giỡn thủ đoạn, mày lại biến thành biểu hiện của tình yêu. Thích hắn, cho nên tin tưởng hắn! Thật sự là buồn cười! Bắn vào loại cá tính này của hắn, sao có thể thật tâm thích mày!

Trách cũng chỉ đổ thừa, chính mình rất khờ dại, rất dần, thời điểm bản thân ở trên đỉnh núi đáp ứng theo đuổi của hắn, trong lời nói của hắn rõ ràng đã lộ ra sơ hở, hắn khi đó từng nói từ cái lúc bạn gái rời đi kia bọn họ sẽ không liên lạc lại, kỳ thật hắn đang nói dối, lúc ở tiệc sinh nhật của bà ngoại Miêu Đình, hắn rõ ràng cùng bạn gái thủ thi tâm tình, Ella còn lấy việc này châm chọc mình, mỉa mai mình, một màn kia còn rõ ràng ở trước mắt!

Chỉ tiếc, chính mình đã sớm si mê hắn, ở trong bất tri bất giác mà trầm luân, làm đánh mất năng lực nhận thức, mặc kệ hắn nói gì đều tin là thật. Đồng Vũ Lăng, mày thật ngốc, rõ ràng là một người 24 tuổi, so với đứa bé còn dễ bị lừa hơn. Khó trách người ta khinh thường mày, khó trách người ta chỉ coi mày là công cụ phát tiết dục vọng, bởi vì mày sao ngu như vậy, căn bản không xứng với hắn “thông minh” như thế, không có tư cách làm vợ của hắn!

Hai mắt vẫn như cũ dừng lại trên di động, Đồng Vũ Lăng cũng đã không còn nhìn rõ hết thấy trước mắt, bởi vì nước mắt mơ hồ che cả tầm mắt. Nàng kéo cao chăn lên bao lấy chính mình, chôn đầu ở trong chăn, lên tiếng khóc rống. Khóc đến mức mắt đều đỏ sưng lên, chăn cũng ẩm ướt, nhưng không ai biết.

Cùng một đêm, tại biệt thự nhà họ Long.

Long Triệt nằm trên giường ngửa mặt lên trời, nhìn chăm chăm vào di động không biết nghĩ gì, ngay khi hắn hạ quyết tâm, chuẩn bị gọi điện cho Đồng Vũ Lăng, đột nhiên bị điện thoại của Trình Gia Văn nhanh hơn đến trước, hắn còn mơ xui quýt khiên mà nghe nó.

“Triệt, đã ngủ chưa? Nói cho anh một tin tốt lành, biết em hôm nay gặp phải ai không? Buren—Smith! Thầy Buren (kẹo: Bô Lăng – 布朗 là phiên âm Trung của tên ông này đó cả nhà) khi chúng ta học tập ở Mỹ. Thầy hỏi thăm anh, nói là thật hoài niệm cảnh năm đó chúng ta ở bãi cỏ nhà thầy thường thức nước, bàn luận chuyện nhân sinh và thế giới.” Tiếng nói hưng phấn dạt dào của Trình Gia Văn từ từ truyền đến, giống như một trận gió xuân, nhẹ nhàng mở ra cánh cửa trí nhớ của Long Triệt.

Một màn cảnh tượng qua lại, liền nhanh chóng nảy lên trong óc của Long Triệt.

Mặc dù bản thân sinh ra đã ngâm thìa canh vàng (cậu ấm), bối cảnh gia đình ở trong nước có danh có quyền, nhưng đến Mỹ, trong con mắt những kẻ cổ hủ kì thị chủng tộc phi thường nghiêm trọng ở Mỹ, mình vẫn như cũ là một “công dân đẳng cấp thứ 3” tới từ Trung Quốc.

Dựa vào tính cách không chịu thua từ trong cốt tủy, bản thân nỗ lực vươn lên mạnh mẽ, mỗi lần thi đều đạt thành tích xuất sắc nhất, ba năm ngắn ngủi liền đạt hai học vị tiến sĩ, chẳng những làm cho những kẻ cổ hủ nước Mỹ dùng mắt chó khinh thị người trọn mắt há mồm (ngạc nhiên), còn lấy được sự ngưỡng mộ cùng tán dương của một vài thầy giáo. Thầy Buren Smith chính là một trong số đó.

Thầy Buren Smith là người già thực hiện lãnh thực sáng sủa, bác học đa tài, hơn nữa rất có nghiên cứu đối với văn học Trung Quốc. Thầy thường xuyên mời mình, ngẫu nhiên còn gọi thêm Gia Văn, đến nhà thầy làm khách.

Ở trên bãi cỏ của nhà thầy, thầy dùng tiếng Anh đàm luận hùng hồn, bình luận sự phát triển lịch sử, kinh tế và cục diện chính trị Trung Quốc, v.v.. trong ngôn ngữ để lộ ra sự ngưỡng mộ, khâm phục và chúc phúc từ đáy lòng với Trung Quốc.

Cho nên, thời gian mấy năm qua học ở Mỹ đối với bản thân mà nói, là những ngày vui vẻ nhất, thoải mái nhất, khiến cho dù vài năm đã qua, vẫn rõ ràng

khắc ghi trong đầu. . . .

Trình Gia Văn quả nhiên rất hiểu biết Long Triệt, nàng nói xong câu nói vừa rồi kia liền không hề lên tiếng, bởi vì nàng biết, Long Triệt giờ phút này cần chính là im lặng, không thể quấy rầy để trở về đoạn kí ức kia, nó làm cho hắn, còn có nàng cũng vô cùng hoài niệm.

Trình Gia Văn treo di động, Long Triệt vẫn như cũ lâm vào giữa hoài niệm tốt đẹp, cho đến khi hai mắt nhắm lại, tiến vào mộng đẹp, mà chiếc di động sang quý kia vẫn còn lẳng lẳng nằm trong bàn tay hắn.

Ngày hôm sau, Đồng Vũ Lăng cố ý nán lại WC lâu mấy phút, cuối cùng nói dối mẹ rằng chính mình cũng không phải là mang thai.

Con gái từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, thành thực, Đồng mẫu nghe xong thì chẳng hoài nghi gì nữa, chỉ cứ mãi dằn dò về sau chú ý một chút, nếu chưa có ý định kết hôn, lúc hai người phát sinh quan hệ nhất định phải chuẩn bị kĩ biện pháp phòng tránh. Bà còn kêu Vũ Lăng lúc nào tiện thì mang “bạn trai” về nhà ăn một bữa cơm, nhân tiện cho bà và Đồng Khải Kiểm xem mặt một chút.

Đồng Vũ Lăng gạt đầu cho qua, sau đó đi làm như bình thường.

Ước chừng qua hai ngày, Long Triệt chưa vẫn chưa gọi điện cho nàng, đừng nói đến ân cần thăm hỏi linh tinh, ngay cả một chữ cũng không. Đối với việc này, Đồng Vũ Lăng rất tức giận, rất thương tâm, thậm chí xúc động đến mức muốn đi bệnh viện phá thai, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Nhưng nghĩ tới đứa bé là vô tội, là miếng thịt trên người mình, nàng rốt cuộc vẫn luyến tiếc!

Đêm nay, nàng giống như hai ngày trước, lẳng lẳng ở trong phòng ngủ người. Di động đột nhiên rung lên. Nghe thấy tiếng chuông quen thuộc kia, cả người nàng cũng theo đó mà rung lên! Là hắn! Đây là tiếng chuông nàng cài riêng cho hắn, bài hát song ca nam nữ Em là người trân quý nhất”.

Cầm di động, Đồng Vũ Lăng cố ý chờ nó vang xong vài tiếng mới ấn nghe, giả vờ không hề để ý mà “a lô” một tiếng.

“Hai ngày nay tại sao không gọi điện thoại cho anh?” Long Triệt vừa cất tiếng liền chất vấn.

Đồng Vũ Lăng bực mình, lạnh nhạt nói: “Có việc gì không?”

Long Triệt ngẩn người, mới nói: “Anh ở dưới nhà em, em xuống dưới đi!”

Hừ, hắn vậy là tính làm sao? Vẫy tay thì đến, xua tay thì đi sao? Đồng Vũ Lăng không khỏi nổi giận nói: “Tối rồi, tôi không xuống dưới đâu, có chuyện gì nói trong điện thoại đi!”

“Cái gì mà tối rồi, hiện tại mới có 9 giờ, em bình thường giờ này sau khi xong việc thì đi tìm anh mà!”

“Bình thường là bình thường, hiện tại là hiện tại, anh có việc thì nói mau, đừng làm trở ngại em nghỉ ngơi!” Đồng Vũ Lăng miệng thì nói thế, kỳ thật đáy lòng vẫn lặng lẽ chờ mong hắn giải thích hoặc hỏi thăm thân thiết linh tinh.

Đáng tiếc, Long Triệt căn bản không phải là loại người như vậy, giọng hắn đột nhiên trầm xuống: “Em không xuống, thì tôi sẽ trực tiếp đi lên, đến lúc đó em cũng đừng mong nghỉ ngơi được nữa!”

Đáng giận! Vĩnh viễn đều bá đạo dã man như vậy! Đồ hỗn đản chết tiệt! Đồ mọi rợ không biết nói lời quan tâm! ! Đồng Vũ Lăng tức chết đi được, nhưng nghĩ tới thời điểm mấu chốt này không nên để người nhà biết đến sự tồn tại của hắn, vì thế, nàng không tình nguyện cũng đành thỏa hiệp, “Anh đừng xăng bậy, tôi đi xuống bây giờ!”

Gác di động, Đồng Vũ Lăng khoác một cái áo khoác, nói với người nhà có bạn đi ngang qua, tự mình xuống xem, sau đó ra khỏi cửa nhà.

Vừa ra khỏi cửa lớn của khu nhà, liền thấy cái tên đẹp trai đáng giận kia đứng dựa bên cạnh xe thể thao đỗ dưới đèn đường. Mặc dù là đêm tối, bóng dáng cao lớn của hắn vẫn cứ nổi bật rõ ràng và xuất chúng.

“Em hai ngày nay vì sao không đến tìm anh?” Đồng Vũ Lăng vừa tới gần, Long Triệt liền bắt đầu chất vấn.

“Không muốn đi thì không đi!” Đồng Vũ Lăng tức giận đáp lại một câu, hy vọng hắn sẽ hối hận, lập tức giải thích với mình, cầu xin mình hỏi tâm chuyện ý.

Đáng tiếc, Long Triệt không phải nam nhân bình thường, lời nói tiếp theo của hắn giống như một chậu nước lạnh, xối ướt người nàng từ đầu đến chân, “Đã phá thai rồi chứ?”

Phản mong đợi mong manh nơi đáy lòng kia nhất thời biến mất, Đồng Vũ Lăng cả người run lên! Thì ra, hắn tìm mình, là vì chuyện này! ! Trong lòng đau đớn khó có thể hình dung nổi, nàng nghĩ cũng không nghĩ liền quay đầu đi.

Long Triệt nhanh tay lẹ mắt, một phen giữ chặt nàng.

Đồng Vũ Lăng vừa giãy dụa, vừa lạnh lùng lườm hắn, cuối cùng, tâm như tro tàn nói: “Nếu anh tới là để hỏi chuyện này, tôi đây nói cho anh biết, phá rồi, đã phá rồi! ! Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì nữa, anh đừng đến tìm tôi nữa! Tôi không thể trêu vào loại người cao quý như các ngài!”

Từ sau khi xác định quan hệ, ấn tượng với Đồng Vũ Lăng của Long Triệt vẫn đều là dịu ngoan điềm tĩnh, nhu thuận nghe lời, hôm nay là lần đầu hắn thấy

nàng nổi đóa, quả thực làm cho hấn trợn mắt há mồm, một lúc sau mới hiểu mà nói: “Nổi giận lớn thế làm gì! Còn nữa, cái gì mà đoạn tuyệt quan hệ, anh lại chưa từng nói là không cần em, anh chỉ là bảo em phá thai mà thôi. Đùng rồi, anh hôm qua có hỏi qua một bác sĩ phụ khoa quen biết, hấn sẽ kê cho em một loại thuốc tránh thai, đến lúc đó không cần lo lắng lại có thai, chúng ta còn có thể giống như trước như vậy.”

Càng nghe tiếp, lòng của Đồng Vũ Lãng càng lạnh, lớn như vậy, nàng chưa từng ném phải tức giận và bi phẫn giống như đêm nay, đến nỗi liễu lĩnh gào lên: “Vì sao mỗi lần người hy sinh đều là tôi? Anh muốn vui vẻ, cho nên anh không mang áo mưa. Một khi đã như vậy, vì sao không gánh vác hậu quả cho cái vui vẻ của anh? Một câu phá thai anh liền trốn tránh tất cả trách nhiệm, anh có nghĩ tới tôi hay không? Anh có biết sinh non đối với tôi thương tổn lớn như thế nào không? Không chỉ là thân thể, mà còn cả tâm lý! Anh làm như vậy có công bằng không? Đối với tôi có công bằng không? Đối với đứa bé có công bằng không?”

Đối mặt với trận nổi điên của nàng, Long Triệt lại là một trận ngây ngốc.

“Long Triệt, tôi nói cho anh biết, hiện tại không phải là anh quyết định có muốn tới hay không, mà là tôi không cần anh! Anh không có tư cách làm chồng của Đồng Vũ Lãng tôi, không có tư cách làm bố của con tôi! Về sau anh tìm phụ nữ cứ việc đi tìm người khác, đừng đến trêu chọc tôi. Có lẽ tôi không có tiền, không có cái gọi là đặc điểm cao quý của người giàu các người có, nhưng tôi cũng là một con người, tôi có tôn nghiêm, tôi có nhân cách, tôi cần tôn trọng, mà không phải công cụ cho anh phát tiết dục vọng! Vài ngày nhằn nại cùng thống khổ, giờ phút này rốt cục trào dâng mà nói năng vô cùng nhuần nhuyễn, Đồng Vũ Lãng một hơi rít gào xong, há mồm dùng sức cắn tay hấn một phát, còn nhắc chân hung hăng đá hấn vài cái, cuối cùng giẫy khỏi ngực hấn, một đường không ngừng chạy trốn về phía trước, cho tới khi vào đến nhà, khóa nhanh cửa nhà.

Vì thế nàng cũng không biết, Long Triệt bị nàng mắng đến mức như máu chó giọt vào đầu, về mặt khiếp sợ mà sững sờ đứng đờ ra ở dưới, thật lâu cũng chưa hoàn hồn.

Bi ai nhất chẳng có gì so với trái tim đã chết. Sáng hôm sau, cả đêm hơn một nửa là mất ngủ, Đồng Vũ Lãng vẫn như không có việc gì ăn xong bữa sáng, tạm biệt cha mẹ, ra khỏi nhà. Nàng cũng không có lập tức quay về công ty, mà là đến bệnh viện trước.

Xét nghiệm xong, nàng đã mang thai 6 tuần rồi. Sau đó, nàng cố lấy đủ dũng khí, nhìn đau yêu cầu phá bỏ. Bác sĩ nói thai nhi của nàng đang phát triển rất tốt, vì cơ thể mẹ khỏe mạnh, lại thấy tuổi nàng cũng không phải là quá nhỏ, liền đề nghị nàng sinh ra. Sau lại thấy Đồng Vũ Lãng thái độ kiên quyết, đành phải sắp xếp lịch cho nàng.

Đi ra khỏi cửa bệnh viện, Đồng Vũ Lãng không yên lòng, trong óc vẫn vang vọng tiếng bác sĩ nói với nàng, cho đến khi trở lại công ty, nàng vẫn còn hoảng hốt tinh thần.

Dư Hiểu Linh thấy thế, không khỏi quan tâm hỏi: “Vũ Lãng, cậu gần đây làm sao vậy? Mấy ngày nay nhìn cậu lúc nào cũng một vẻ nhẵn mặt khổ sở, bộ dạng vô tình, xảy ra chuyện gì rồi?”

Đối mặt với bạn tốt tràn đầy lo lắng cùng thân thiết, Đồng Vũ Lãng muốn nói lại thôi.

“Cãi nhau với Long Triệt sao? Anh ta nổi cáu với cậu sao? Vũ Lãng, kỳ thật đàn ông có đôi khi là như vậy, bọn họ so với phụ nữ còn muốn hống hơn, Long Triệt tính cách cao ngạo, tâm tư bí hiểm, cậu nếu lựa chọn ở bên anh ta, nên nhân nhượng một chút, có việc đừng đặt ở trong lòng, hãy tha thứ cho anh ta, như vậy tất cả mọi người đều tốt!” Dư Hiểu Linh tự cố đoán.

“Cho dù anh ta làm chuyện thực đáng giận với cậu, làm cho cậu thống khổ, cũng nên tha thứ cho anh ta sao?” Rốt cục, Đồng Vũ Lãng rung rung hỏi, cảm giác bi ai vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Nguồn nhảy chương mời các bạn theo chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 40: Phong hồi lộ chuyển

Dư Hiểu Linh đầu tiên là ngẩn ra, lập tức nói: “Làm sao vậy? Hấn mắng bạn sao? Mắng rất khó nghe sao?”

Đồng Vũ Lăng nhìn lướt qua một lượt đồng nghiệp ở bốn phía, vẫn đành phải nhịn xuống không nói.

Dur Hiểu Linh tò mò lại lo lắng, đột nhiên kéo nàg đi về phía toilet.

Sau khi vào toilet, qua bao phen truy vấn của Dur Hiểu Linh, Đồng Vũ Lăng rốt cục anh anh khóc lên, đem chuyện mình mang thai, mà Long Triệt muốn nàg xoá sạch, còn có những lời vũ nhục mà Long Triệt đã nói qua đều nhất nhất khóc lóc kể lể cho Hiểu Linh.

Dur Hiểu Linh nghe xong, vừa khiếp sợ, vừa ngạc nhiên vui vẻ, nhiều nhất vẫn là tức giận, “Cái loại nam nhân khốn nạn gì chứ, chỉ biết ăn không, không biết chịu trách nhiệm. Có tiền thì rất giỏi sao? Rõ ràng là hấn chủ động đến trêu chọc bạn, hiện tại ăn hết sạch sành sanh liền trở mặt không trả tiền. Thật sự là dễ tiện vô sỉ hạ lưu hèn hạ, từng thấy qua nam nhân khốn nạn, cũng chưa thấy qua kẻ đáng giận như hấn, hấn cái loại nam tử phụ bạc này, mình nguyên rủa hấn gia tài vỡ nợ, hoặc là ra khỏi cửa bị xe tông.”

“Hiểu Linh, đừng.” Đồng Vũ Lăng tự nhiên phản ứng, che miệng của Dur Hiểu Linh lại.

Dur Hiểu Linh nhẹ nhàng dùng sức bỏ ra, tiếp tục căm giận bất bình nói: “Làm sao vậy? Sợ mình nguyên rủa hấn? Hấn đối với bạn như vậy, bạn còn che chở hấn để làm chi! Để cho hấn chết sớm đầu thai sớm, kiếp sau làm người tốt, không, hấn loại người như thế hấn là giáng xuống mười tám tầng địa ngục, trợn đời không được siêu sinh!”

Lần đầu tiên thấy bạn tốt thay đổi ngoan độc nắng một người như vậy, Đồng Vũ Lăng khiếp sợ vô cùng, tâm hoảng ý loạn.

Dur Hiểu Linh tức giận dần dần giảm xuống, nhớ lại chuyện gì đó, lại hỏi Vũ Lăng: “Vậy bạn. Thật sự quyết định đi phá thai sao?”

Đồng Vũ Lăng dừng một chút, bị thương mà gật đầu, một tay theo bản năng đặt lên bụng bằng phẳng, “Tuy rằng nó là kết tinh của mình cùng Long Triệt, nhưng nếu chỉ do một mình mình, không có tư cách và năng lực để cho nó đi vào thế giới này.”

Dur Hiểu Linh thấy thế, không khỏi cũng vô hạn thương cảm, “Vũ Lăng, mình biết trong lòng bạn nhất định rất không nỡ, không bằng như vậy đi, dù sao bạn cũng tính toán cùng tên hỗn đản kia quyết tuyệt, bạn cứ giấu hấn, đem đứa con trộm sinh ra, đến lúc đó để mình làm mẹ nuôi của đứa nhỏ. Dựa vào hai phần tình yêu của chúng ta, hấn là có thể bù đắp cho cục cưng sự khuyết thiếu tình thương của người cha! Hơn nữa, bạn không cần lo lắng vấn đề kinh tế, mình cũng có thể giúp bạn, dù sao mình cũng là mẹ nuôi của đứa nhỏ, mình có nghĩa vụ nuôi nấng nó!”

Bạn tốt thốt ra tiếng nói từ nội tâm, làm cho Đồng Vũ Lăng cảm động tới cùng, lập tức lệ nóng doanh tròng, “Cám ơn bạn, Hiểu Linh, có thể quen biết một người bạn tốt như bạn, là mình đã tích phúc ba đời mới được! Nhưng mà, mình vẫn không thể để nó sinh ra, mình không thể khiến mẹ mình thương tâm cùng khổ sở. Mẹ mình đã khổ hơn nửa cuộc đời rồi, mình không thể khiến bà tiếp tục khổ thêm nữa. Mất đi cục cưng với mình mà nói có lẽ sẽ đau như vạn tiễn xuyên tâm, nhưng mà mình sẽ chịu được, mình tin tưởng, chỉ cần cho mình thời gian, mình sẽ sống mà vượt qua!”

“Vũ Lăng.” Dur Hiểu Linh cũng là chãi roi lệ, hai người dứt khoát ôm nhau khóc rống lên.

Qua một lúc, Dur Hiểu Linh ổn định tâm tình trước: “Được, vậy đầu tiên không cần nó! Mẹ mình từng nói, mẫu tử tồn tại một loại duyên phận vô cùng kỳ diệu, cho dù lần đầu tiên không cần nó, lần thứ hai nó vẫn có thể đầu thai trở lại. Cho nên, tương lai chờ bạn gặp được một người thiết tình yêu bạn, cục cưng vẫn sẽ trở thành cốt nhục của bạn!”

Đồng Vũ Lăng nghe xong, vừa mừng vừa sợ.

Dur Hiểu Linh cũng cười âm thầm, tận lực tiêu trừ không khí bi thương: “Ngày kia thì phẫu thuật phá thai? Nếu không thể cho mẹ bạn biết, mình đây sẽ đi cùng bạn!”

“Ngày kia bạn không phải còn có một người khách đến Trung Quốc sao? Bạn không thể vắng hợp!” Đồng Vũ Lăng nhắc nhở.

“A, đúng rồi! Hơn nữa mình còn muốn dẫn hấn đi nhà xướng. Ai nha, người khách chết tiết này, sớm không đến muộn không đến, cố tình chọn ngày kia mà đến. Vũ Lăng, hay là bạn chậm lại một ngày phẫu thuật, mình ngày kia xin phép nghỉ cùng bạn đi!”

“Không cần, mình tự đi là được rồi! Dù sao thời điểm chính thức giải phẫu bạn cũng không thể đi vào!”

“Vậy. Được rồi, đến lúc đó buổi tối mình lại đến nhà bạn thăm bạn!”

Đồng Vũ Lăng gật đầu, lại là nhìn nàg cảm kích!

Nghĩ đến còn phải làm việc, hai người không dám ở lại lâu hơn, vốc nước thay nhau lau rửa khuôn mặt che kín nước mắt của đôi phương, xác định hết thấy đều ổn thỏa xong mới cùng nhau ra khỏi toilet, trở lại chỗ ngồi của mình.

Sau khi tan tầm, Dur Hiểu Linh tiễn Đồng Vũ Lăng lên xe, cứ mãi dặn dò Vũ Lăng đừng miên man suy nghĩ, phải bảo trọng hơn, nhìn theo Vũ Lăng lên xe rồi, nàg mới quay đi, hướng trạm xe bus đi. Đang đi thì, đột nhiên đắm vào một người.

“Dur Hiểu Linh?” Người nọ kêu lên sợ hãi.

Dur Hiểu Linh đứng thẳng thân mình, vừa nhìn thấy, cũng kinh ngạc hô lên: “Triệu Giai Bích? Bạn là Triệu Giai Bích? !”

“Ừ, mình đây! Không thể tưởng được lại ở chỗ này đụng phải bạn! Từ sau khi tốt nghiệp chưa gặp lại bạn lần nào! Đúng rồi, bạn hiện tại đang làm gì?”

“Học cái chuyên môn này của chúng ta thì, ngoại trừ buôn bán bên ngoài còn có thể làm gì nữa. Công ty mình ở ngay phía trước bên trong tòa nhà màu xanh biếc kia kia!” Dư Hiểu Linh vờn một ngón tay ra chỉ, hỏi tiếp: “Thế còn bạn? Công ty cũng ở gần đây sao? Bạn cũng làm buôn bán bên ngoài đi?”

Triệu Giai Bích mỉm máo, “Mình học chuyên môn xem như uống phí cả, mình làm ở tòa soạn báo.”

“Tòa soạn báo? Đúng nha, hình như trước kia có nghe bạn đề cập qua nhà bạn mở tòa soạn báo.”

“Còn không phải! Bố mình nói ông chỉ có một đứa con gái là mình, muốn mình kế thừa gia nghiệp, dám kéo mình đi tòa soạn báo làm, mình căn bản chưa từng học chuyên môn ấy, cái gì cũng đều không hiểu, mỗi ngày quay về công ty chính là nhàm chán lay lắt, còn bị bác họ mình cáo mượn oai hùm phê bình suốt thôi! Nói mình là đồ phế thải vô dụng. Hừ, ngày nào đó mình nếu làm được một bài báo siêu cấp bùng nổ, nâng cao thật nhiều lượng tiêu thụ của tòa soạn báo, để mình xem bà ta còn dám lấy mắt chó coi thường người khác nữa không!” Triệu Giai Bích nhin không được hướng bạn học đại học ngày xưa phun nước miếng.

Dư Hiểu Linh nghe xong, trong óc không hiểu sao dần hiện ra bộ dạng bi thống bất lực của Đồng Vũ Lăng, vì thế nói: “Giai Bích, tòa soạn báo các bạn có phải tin tức gì cũng đều dám đăng không?”

“Chỉ cần có tính chân thật, cho dù đương sự là thị trường cục trưởng, chúng ta cũng không bỏ qua! Làm sao vậy? Chẳng lẽ bạn có chuyện gì có lợi sao? Mau nói cho mình biết, mình đứng lúc có thể ra oai một lần cho bác họ mình xem!” Triệu Giai Bích hưng trí bừng bừng, lay lay tay Dư Hiểu Linh.

Dư Hiểu Linh nghĩ nghĩ, lập tức kéo nàng đi đến một bên, nói nhỏ ra cho nàng.

Triệu Giai Bích nghe xong, cũng nhin không được quở trách: “Ta kháo, loại nam nhân này thực nên xuống địa ngục. Bạn yên tâm, chuyện này báo ta đăng là chắc chắn rồi, xem như giúp bạn bè của chúng ta một phen! Đúng rồi, bạn có ảnh chụp của bạn bạn không? Tốt nhất là có ảnh chụp, đến lúc đó mình thêm mắm thêm muối viết một lèo, muốn bao nhiêu cảm động thì có bấy nhiêu cảm động!”

“Không được, bạn của mình vốn đã bị việc này làm tổn thương nghiêm trọng, mình không thể để cho người khác biết chuyện của cô ấy, hơn nữa người nhà cô ấy còn chưa biết. Mình sợ dĩ làm như vậy, cũng không phải vì tranh thủ cái gì cho bạn mình, dù sao nam nhân như thế có cũng như không. Mình chỉ là trong lòng thấy tức, mình muốn hấn cùng cục cưng của bạn mình chôn theo!”

Triệu Giai Bích bừng tỉnh đại ngộ, “Ừm, mình đây sẽ theo đó tìm một bức ảnh cô gái cúi đầu đưa vào, còn có thể dùng tên giả, bảo đảm người khác không biết là bạn của bạn.”

“Được, thật sự là rất cảm ơn! Bài báo này bao lâu có thể xuất bản?”

“Ngày kia, ngày kia vừa lúc là ngày tòa soạn báo chúng mình một tuần một lần ra báo. Mình trong vòng ngày mai liền viết xong nó! Bạn yên tâm, đến lúc đó mình sẽ để bạn xem qua trước một chút. Ày, không nghe bạn nói nữa, mình còn có chuyện muốn làm. Đây là danh thiếp của mình, bạn có việc thì cứ gọi cho mình! Lần sau mời bạn uống trà.” Triệu Giai Bích nói xong, lấy ra danh thiếp từ trong túi xách.

“Được! Bye bye!”

Nhìn bóng dáng Triệu Giai Bích dần đi xa, Dư Hiểu Linh nắm chặt danh thiếp trong tay, trong mắt hiện lên một tia hận ý cùng thống khoái, đáy lòng tức giận hừ hừ: “Long Triệt, người cái tên sắc lang vô sỉ này, cái tên hỗn đản đáng chém ngàn đao này, dám làm cho Vũ Lăng thương tâm khổ sở, ta phải khiến người thân bại danh liệt, phải để cả thành phố thấy rõ ràng bộ mặt thật của người, phải khiến hình tượng của người sụp đổ, để ta chờ xem ngân hàng cổ phiếu của người đại bại như thế nào! !”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đuổi tới kịp thời

Buổi sáng hôm nay, Long Triệt vừa trở lại công ty không lâu, liền gặp bà ngoại vốn rất ít khi đặt chân đến công ty lại đột nhiên xuất hiện. Càng lạ hơn là bà ngoại mọi khi vẫn rất ôn hòa, nay sắc mặt lại không tốt cho lắm, có một cảm giác nộ khí đằng đằng.

Cũng chẳng suy nghĩ nhiều, hần mỉm cười, trực tiếp hỏi: “Bà ngoại, sao hôm nay bà lại đến đây?”

“Cháu cái đồ hư hỏng này, thì ra đã giấu bà ngoại làm nhiều chuyện xấu như vậy, cháu có phải muốn bà tức chết hay không?” Miêu Đình lúc này mắng to.

Long Triệt cảm thấy vô cùng hoang mang: “Sao ạ? Cháu đâu có làm gì xấu?”

“Cháu cùng Vũ Lăng kết giao đã lâu, còn làm lớn bụng con bé, lại nhẫn tâm kêu nó đi phá thai, cháu nói đi, chuyện này có phải là đáng giận hay không?” Miêu Đình đi thẳng vào vấn đề, biểu tình vẫn tức giận như cũ.

Long Triệt chợt hiểu ra, thoáng kinh ngạc mấy giây, rất nhanh lại nói: “Bà ngoại, bà nghe ai nói vậy? Không có chuyện này”

Thấy cháu ngoại còn dám trốn tránh trách nhiệm, Miêu Đình càng thêm căm tức, từ trong túi xách lấy ra một bản nháp tờ báo mới in, quăng vào mặt hắn: “Cháu cái tên hư hỏng này, dám làm không dám nhận, báo chí đều sắp đăng ra rồi, cháu còn muốn nói dối? Nếu không phải tổng biên tập Lí nói cho bà biết, hơn nữa kịp lúc ngăn cản tin tức đưa ra ngày hôm nay, bà thấy cháu hôm nay cũng phải mở hộp báo luôn rồi! Hừ!”

Long Triệt đón được bản nháp, vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi, không nói gì mà gọi thẳng cho Đồng Vũ Lăng, nhưng lần này đường dây lại báo bận.

Miêu Đình nhìn ra ý định của hắn, lại thêm quát mắng: “Sao rồi? Muốn gọi điện thoại mắng Vũ Lăng sao? Bà nói cho cháu biết, Vũ Lăng là cô gái tốt, nó sẽ không làm như vậy, là có người ‘gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ’!”

Long Triệt đập máy, khuôn mặt vẫn ngập vè lo lắng cùng thâm trầm.

“Đi, theo bà đến bệnh viện!” Miêu Đình kéo hắn.

“Bà ngoại, đến bệnh viện làm gì? Cháu còn phải đi làm!” Long Triệt bởi vì tâm tình tức giận, lần đầu dùng giọng điệu lạnh lùng ương ngạnh nói với bà ngoại.

“Đi làm gì? Đi thay cháu chuộc tội a! Cháu có biết Vũ Lăng hiện đang làm gì không? Nó đang ở bệnh viện làm phẫu thuật phá thai đó! Bà nói cho cháu biết, hôm nay bắt kẻ ra sao cũng phải nhận lỗi với Vũ Lăng, làm cho con bé hồi tâm chuyển ý, nếu không cháu về sau đừng coi bà là bà ngoại nữa!” Miêu Đình đột nhiên nhớ tới cái gì, nói tiếp: “Đừng rồi, gọi điện cho mẹ Vũ Lăng đi, Vũ Lăng con bé tính tình có chút bướng bỉnh, chỉ dựa vào hai chúng ta e là không thể khuyên được nó, nhất định phải để mẹ con bé ra tay mới được!”

Chợt trong đầu Long Triệt không tự giác dần hiện ra dáng vẻ Đồng Vũ Lăng tức giận hôm ấy, sừng sốt một lúc rồi cũng nghe theo Miêu Đình, kêu Cao Chí Kiệt tra số điện thoại nhà Đồng Khải Kiếm ở bộ phận nhân sự, rất nhanh liền tìm được Đồng mẫu. Nhờ Miêu Đình ra mặt, nói rõ nguyên do đại khái, rốt cục cũng lấy được sự đồng ý của Đồng mẫu.

Sau đó, Long Triệt chở Miêu Đình, nhân tiện đón luôn Đồng mẫu, phóng như bay đến bệnh viện.

Bên ngoài phòng giải phẫu phá thai bệnh viện bà mẹ và trẻ em của thành phố G.

Trên một dãy ghế sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, có những người với đầy đủ các loại màu sắc hình dạng, các nàng hầu hết đều có đôi có cặp, có một ít là một nam một nữ, có một ít là người nhà làm bạn, chỉ mình Đồng Vũ Lăng là cô đơn chiếc bóng.

Nàng lặng lẽ ngồi đó, một tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, cúi đầu xuống, sắc mặt vô cùng đau thương, còn mơ hồ mang cả chút thê lương. Rốt cục, bản thân vẫn đi tới bước này, còn tưởng rằng chính mình đã quyết định xong rồi, nhưng càng gần thời gian giải phẫu, lòng của nàng càng bất an cùng bối rối. Nàng, đang bóp chết một sinh mệnh nhỏ, là thân sinh cốt nhục của mình.

“Cục cung, xin hãy tha thứ cho mẹ, mẹ không phải cố ý làm như vậy, chỉ là. Mẹ thật sự bất lực, con nhớ kỹ nhất định phải chờ mẹ, lần sau đầu thai lại thì đến đây với mẹ, được không? Được không?” Đồng Vũ Lăng âm thầm cầu xin.

Đột nhiên, một tiếng nói của một người phụ nữ nghe có vẻ thô lỗ, nhưng giọng điệu lại rất khách sáo từ đỉnh đầu truyền đến, phá vỡ sự trầm tư của Đồng Vũ Lăng: “Xin hỏi, vị trí này có người ngồi không?”

Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu, phát hiện người đặt câu hỏi là một cô gái xấp xỉ tuổi mình, vì thế lác đầu, cảm lấy nước và ô vôn đang đặt ở ghế dựa bên cạnh.

Sau khi cô gái ngồi xuống, cùng Đồng Vũ Lăng bắt chuyện: “Bạn cũng làm phẫu thuật phá thai phải không? Đi một mình à?”

Đồng Vũ Lăng giật mình, lập tức gật đầu, lịch sự hỏi lại: “Vậy còn bạn? Người đó không cùng bạn tới sao?”

“Mình còn chưa kết hôn! Tên kia nhà mình á, bây giờ còn đang ở nhà ngủ nướng a!” Cô gái vẫn như cũ cất giọng thô lỗ, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Đồng Vũ Lăng, nói tiếp: “Cảm thấy rất kỳ quái đi? Hắn chính là một người như vậy, một người bốn-không, không bề ngoài, không tiền tài, không tiền đồ, không tình nghĩa!”

“Vậy. Bạn sao lại lựa chọn cùng hắn ở bên nhau?” Đồng Vũ Lăng nhìn không được hỏi.

Cô gái chưa sót cười, “Đại khái là do đời trước thiếu hắn đi. Nói thực ra, đến tận bây giờ, mình vẫn không rõ lúc trước vì sao lại nhìn trúng hắn. Mình và hắn đều là người ngoại tỉnh, cùng nhau tới nơi này làm công. Ở trong khu nông dân, cơm rau dưa, theo lý thì mình nên vứt bỏ hắn từ lâu, nhưng mình không có, ở cùng hắn ba năm, còn phá thai ba lần!”

Đồng Vũ Lăng càng thêm kinh ngạc, không tự chủ được hỏi: “Các bạn. Không nghĩ tới làm biện pháp tránh thai sao?”

“Hắn không chịu, nói cái gì mà đeo vào có cảm giác không vui, ngẫu nhiên khi mình kiên quyết thì đáp ứng, nhưng mình chỉ cần không nhắc nhở, hắn sẽ không đeo. Mà thể chất của mình lại không thích hợp uống thuốc tránh thai, cho nên.” Cô gái nhún nhún vai, rất có cảm giác chấp nhận: “Không sao cả, dù sao phá thai đối với mình mà nói đã không còn là chuyện gì to tát!”

Đồng Vũ Lăng nhìn nàng, cảm giác thương tiếc cùng ý nghĩ khám phục bỗng nhiên hình thành, nhin không được cùng nàng tán gẫu tiếp: “Hắn đối với bạn như vậy, bạn. Không hỏi hận sao? Không trách hận sao?”

“Trách chứ, sao có thể không trách! Chỉ là đã lựa chọn ở bên hắn, cũng đành như vậy thôi! Đừng nhìn mình có vẻ tùy tiện, chuyện gì cũng không sao, kỳ thật đối với tình yêu mình sắt đá lắm đấy!” Cô gái xấu hổ cười, chuyển đề tài sang Đồng Vũ Lăng: “Bạn thì sao? Trông bạn xinh đẹp như vậy, ôn ôn nhu nhu, nam nhân của bạn sao lại chịu cho bạn bỏ đứa nhỏ đi? Còn nhẫn tâm để bạn đến một mình?”

Đồng Vũ Lăng thoáng suy tư, lúng ta lúng túng đáp: “Mình không có bạn trai!”

Cô gái trong lòng chấn động, tựa hồ hiểu ra điều gì, vội vàng an ủi: “Mình thấy bạn hắn là lần đầu tiên đi phá thai, đừng lo, kỳ thật không đáng sợ lắm đâu, để mình ở bên bạn, mình sẽ dạy bạn!”

“Cám ơn bạn! Thật sự rất cám ơn!” Đồng Vũ Lăng có chút nghẹn ngào, thời điểm bất lực bỗng nhiên gặp người cùng cảnh ngộ, hay. Đây là trên trời bù đắp cho mình?

Lúc này, thầy thuốc bắt đầu điểm danh, kêu mọi người đi vào chuẩn bị giải phẫu.

Đám đông lục tục đi vào, Đồng Vũ Lăng cũng đứng lên, đi theo sau cô gái, không ngờ mới vừa đi được hai bước liền nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc, làm cho nàng trong lòng rung mình, nhanh chóng quay đầu lại, đập vào mắt chính là sắc mặt vội vàng của mẫu thân, còn có Miêu Đình, còn có. Hắn.

“Tiểu Lăng, xảy ra chuyện lớn như vậy sao không nói cho mẹ? Con còn tự mình chống đỡ, đứa nhỏ này, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ?” Đồng mẫu ập đến trước mặt Đồng Vũ Lăng, lập tức lệ nóng doanh tròn.

“Vũ Lăng à, cháu cùng a Triệt kết giao cũng không nói với bà ngoại, còn giấu bà ngoại đi phá thai. A Triệt thẳng nhóc hư hỏng này thật xấu xa, khiến cháu thương tâm, nhưng đứa bé là vô tội mà, cháu sao có thể bốc đồng như vậy! Chuyện lớn gì cũng có bà ngoại ở đây, cháu nói cho bà ngoại là được nha!” Miêu Đình vội vàng kéo Đồng Vũ Lăng, không cho nàng đi vào.

Đồng Vũ Lăng sống mũi cay cay, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn qua nhìn lại Đồng mẫu cùng Miêu Đình, nhưng chính là không nhìn Long Triệt.

Long Triệt về mặt phức tạp cùng trầm tĩnh, nhìn không ra hắn giờ phút này đang có tâm tình gì, chỉ là mơ hồ lộ ra vẻ không được tự nhiên, ánh mắt chớp lên, ngẫu nhiên vẫn nhin không được liếc mắt nhìn về phía Đồng Vũ Lăng.

“Vũ Lăng, đừng sợ, bà ngoại làm chủ cho cháu, đứa bé này hay là đừng phá bỏ, mà còn phải sinh ra nữa!” Miêu Đình vừa nói, vừa lấy tờ đơn trong tay Đồng Vũ Lăng, đi đến trước cửa nói với thầy thuốc cho hủy bỏ giải phẫu.

“Tiểu Lăng, ai đó không cần đứa bé thì liền từ mặt hắn, con là bảo bối của mẹ, con của con cũng là bảo bối của mẹ, mẹ cho dù khổ bao nhiêu cũng sẽ giúp con nuôi dưỡng đứa bé thành người! ” Đồng mẫu tiếp tục đau lòng nhìn con gái, còn thuận thế trừng mắt nhìn Long Triệt một cái.

Miêu Đình hoàn thành nhiệm vụ xong, trở về lại kéo tay Vũ Lăng, “Đi, cùng bà ngoại trở về, bà ngoại mang cháu đi gặp mẹ của a Triệt.”

Đồng Vũ Lăng vừa nghe xong, đáy lòng không hiểu sao lại hoảng hốt, theo bản năng giãy dụa: “Không. Cháu không đi! Mẹ, bà ngoại, mọi người đi về trước đi, cháu chờ một chút rồi tự mình trở về sau!”

“Còn chờ cái gì? Vũ Lăng, cháu có phải còn tức giận không, còn muốn tự mình tiếp tục lên giải phẫu?” Miêu Đình kinh hãi.

“Tiểu Lăng, con không thể xằng bậy, con nếu dám làm vậy, mẹ chết cho con xem!” Đồng mẫu tâm hoảng ý loạn, không tiếc đưa ra uy hiếp.

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, con. Con chỉ là muốn chờ bạn con làm xong giải phẫu rồi đi!” Đồng Vũ Lăng nói xong, lập tức đi về phía chỗ ngồi ban này ngồi xuống.

“Bạn nào? Bạn con cũng làm giải phẫu?” Đồng mẫu cùng Miêu Đình cùng đi qua, lần lượt ngồi ở hai bên trái phải của Đồng Vũ Lăng.

Kế tiếp, các nàng mỗi người một câu an ủi Đồng Vũ Lăng. Long Triệt thì nửa chữ cũng không nói, vẫn lạnh lùng đứng đó, mặc kệ những ánh mắt xung quanh, trong lòng lại đang lưu ý lời nói của mọi người.

Đồng Vũ Lăng đối với hắn vẫn hờ hững, ngẫu nhiên đáp lại lời của mẹ cùng Miêu Đình, ước chừng 20 phút sau, rốt cục đợi được cô gái kia đi ra.

“Bạn còn chưa đi?” Cô gái nhìn thấy nàng, lập tức kinh ngạc hỏi.

Đồng Vũ Lăng cười gật đầu, thân thiết hỏi: “Sao rồi? Hết thấy thuận lợi chứ?”

Cô gái vẫn làm bộ không sao cả, “Mình không phải đã nói rồi sao, chuyện này với mình mà nói như một bữa ăn sáng. Được rồi, bạn mau trở về đi thôi. Bạn đã không làm phẫu thuật, phải nghỉ ngơi cho tốt!”

“Bạn ở đâu? Hay là để chúng tôi đưa bạn về?”

“Không cần đâu, giờ này giao thông rất thuận tiện, mình chờ một lát rồi gọi taxi trở về là được. Hơn nữa, mình muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới đi. Bạn

mau trở về đi thôi, đừng làm cho người lớn trong nhà lo lắng!” Cô gái tiếp tục lái nhái, chỉ về phía Đồng mẫu và Miêu Đình bởi vì lo lắng mà có chút không kiên nhẫn.

Đồng Vũ Lăng thoáng suy nghĩ, nói với nàng tiếng bảo trọng, cuối cùng cũng đi theo Miêu Đình và Đồng mẫu rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Quyết định

Một đoàn bốn người đi tới trạm dừng xe của bệnh viện, Miêu Đình rất thức thời sắp xếp cho Đồng Vũ Lăng ngồi ở ghế trước cạnh chỗ điều khiển, mình thì cùng Đồng mẫu ngồi ở phía sau.

Đồng Vũ Lăng tựa vào trong ghế ngồi, thoáng ngửa đầu, nhắm mắt dưỡng thần. Long Triệt lái xe, mặc dù không nói tiếng nào, nhưng hai mắt lại thường xuyên mà thông qua gương chiếu hậu trộm ngắm Vũ Lăng.

Miêu Đình cùng Đồng mẫu bắt đầu trò chuyện không ngớt.

“Đồng thái thái này, đầu tiên bác thay mặt a Triệt xin lỗi cháu, cháu yên tâm, chuyện của Vũ Lăng cứ giao cho bác, để bác nói với con gái bác, mau chóng để nó sắp xếp hôn sự cho hai đứa.” Miêu Đình xin lỗi từ tận đáy lòng.

Đồng mẫu cũng không phải là loại người không hiểu lí lẽ, bà đã nhìn ra được sự yêu thích và trân trọng thật tình của Miêu Đình đối với Vũ Lăng trong thời khắc ngắn ngủi của ngày hôm nay, bởi vậy sự tức giận và bi phẫn trong lòng đã biến mất không ít, lúc này, bà cũng cười đối mặt với Miêu Đình, bình tĩnh nói: “Chúng cháu mặc dù không được đại phú đại quý như nhà người có tiền các bác vậy, nhưng tiểu Lăng cũng là tiểu công chúa trong nhà chúng cháu, là bảo bối trong lòng cháu và cha của nó, nó ở nhà ăn đủ ngủ ngon...”

Miêu Đình lập tức cắt lời bà, vội cam đoan nói: “Bác biết rõ, bác biết, cháu cứ yên tâm, nhà bác tuyệt đối sẽ không bạc đãi Vũ Lăng, nhà bác cũng sẽ coi nó như bảo bối mà đối đãi!”

Đồng mẫu lại mỉm cười, “Tiểu Lăng đứa bé này từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, khuyết điểm duy nhất là ngẫu nhiên tính tình có chút bướng bỉnh, có chuyện gì cũng thích giấu dưới đáy lòng, tự mình chịu đựng, hy vọng tương lai nhà bác thông cảm nhiều cho nó!”

“Đây là ưu điểm, không sao, hơn nữa nhà bác sẽ không để con bé phải khổ sở, đến lúc đó trong lòng nó thoải mái, sẽ không có cơ hội lại ỉn giấu tâm sự!”

“Cám ơn bác, bác Khuru!”

“Không cần khách khí, bác mới phải cảm ơn cháu, sinh ra một đứa con gái tốt như vậy!”

Hai người bắt đầu tán dương lẫn nhau, sau đó lại nói sang những chuyện khác, cho đến khi tới nhà Vũ Lăng.

Vũ Lăng cùng Đồng mẫu xuống xe, chỉ tạm biệt Miêu Đình, hoàn toàn không để ý tới Long Triệt, quả thực coi anh như người vô hình.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Vũ Lăng cùng Đồng mẫu dần dần đi xa, Miêu Đình lúc này mới bảo Long Triệt khởi động xe, trực tiếp trở lại Long gia.

Phát hiện mẹ đột nhiên tới chơi, lại thấy con mình vốn phải đang đi làm lại trở về, Khuru Tuyết Liên buồn bực không thôi, không nhịn được hỏi: “Mẹ, mẹ... sao lại tới? Trước đó chưa từng nghe mẹ nói muốn tới à.”

Miêu Đình cũng không lập tức trả lời, sau khi được người làm hầu hạ ngồi xuống, uống mấy ngụm trà xong, bà đầy mặt vui vẻ nói: “Tuyết Liên, a Triệt sắp kết hôn rồi!”

Khuru Tuyết Liên chợt kinh ngạc: “A Triệt sắp kết hôn? Ai nói vậy? Gia Văn đã trở về rồi sao?”

“Ai nói đối tượng kết hôn của a Triệt là Trình Gia Văn? Là Vũ Lăng!” Miêu đình vừa nghe thấy cái tên Gia Văn, mặt liền biến sắc.

“Vũ Lăng? Là ai vậy?”

“Chính là bạn gái lần trước lúc mẹ đại thọ a Triệt mang đến đó, thanh tao nhã nhặn, lớn lên là một cô gái thanh khiết xinh đẹp.” Nhắc tới Vũ Lăng, Miêu Đình nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tươi sáng.

Khuru Tuyết Liên thoáng giật mình, lập tức có chút ấn tượng, lập tức bác bỏ: “Mẹ, mẹ hồ đồ rồi sao? A Triệt sao lại không lý do gì cùng cô gái kia kết hôn!”

“Không phải không lý do gì, nó đã có con của a Triệt!”

“Cái gì?” Khuru Tuyết Liên khó có thể tin mà kinh hô lên, lập tức nhìn về phía con mình vẫn đang trầm mặc bên cạnh, “A Triệt, bà ngoại nói có phải sự thật hay không? Con lúc nào thì quan hệ với cô gái kia rồi?”

Long Triệt không nói, tỏ vẻ cam chịu.

Khuru Tuyết Liên về mặt tro tàn, “Không, a Triệt không thể cùng nó kết hôn!”

Miêu Dĩnh vừa nghe, không khỏi cũng cao giọng: “A Triệt làm lớn bụng người ta, nên chịu trách nhiệm với người ta chứ!”

“Ai biết trong bụng nó có phải con của a Triệt hay không! Cái loại con gái nghèo hèn này, chắc chắn là nhìn thấy a Triệt có tiền, cố ý chuẩn bị một đứa con hoang đến vu cho a Triệt!”

“Tuyết Liên, con từng chịu một lần thương tổn, đừng từ đó liền thành con nhím, nhìn thấy phụ nữ xuất thân bình thường liền chọc ngoáy. Cũng không phải tất cả phụ nữ đều mặt dày, hơn nữa chuyện này cũng qua hơn 20 năm rồi, ai đúng ai sai đã thành kết cục đã định, con cứ nhớ mãi chẳng phải là hành hạ chính mình sao?” Miêu Dĩnh thở dài thật sâu, bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Lại nói, trong bụng Vũ Lăng rốt cuộc là con của ai, mẹ nghĩ a Triệt rõ ràng nhất! A Triệt, cháu nói câu công đạo đi!”

Long Triệt tâm phiền ý loạn, trầm giọng ứng đáp một câu: “Là của cháu!”

“Vậy bảo nó bỏ đi, dù sao nó vốn không xứng tiến vào cửa Long gia, bảo nó ra một giá đi, phá thai đi, chúng ta cho nó một khoản tiền, từ nay về sau hai bên không thiếu nợ nhau.” Khuru Tuyết Liên vẫn một mực không đồng ý.

“Con... Con nghĩ việc gì cũng có thể dùng tiền giải quyết sao? Tiền tiền tiền! Nhìn con xem đây là quan niệm kiểu gì vậy! A Triệt trước kia rất thông minh, đều tại con, đem chuyện của mình quăng lên trên người nó, từ nhỏ đến lớn dạy cho nó tư tưởng hoang đường, làm cho nó trở nên giống con trong mắt không coi ai ra gì, lãnh khốc vô tình. Con xem, con xem người ta viết như thế nào về nó đi! Hèn hạ vô sỉ, hạ lưu đê tiện, bại hoại trong xã hội, sói đội lột cừu, sự si nhục của nam giới...” Miêu Dĩnh lấy ra tờ nháp báo ném cho Khuru Tuyết Liên.

Khuru Tuyết Liên vừa nhìn, tức giận đến mức khuôn mặt lúc đỏ lúc tím, càng nhân cơ hội đổ lỗi hết lên đầu Đồng Vũ Lăng: “Hừ, uống cho mẹ vẫn cứ luôn miệng nói nó là cô gái tốt, con thấy nó vốn là một người phụ nữ tâm địa rắn rết, tâm kế rất nặng, tưởng rằng đăng báo làm rùm beng mọi chuyện là có thể gả cho a Triệt? Nói cho nó biết, một cánh cửa cũng không có đâu!”

“Con vừa nói cái gì vậy? Vũ Lăng có thể làm như vậy sao? Con cho rằng Vũ Lăng hiếm lạ việc gả cho a Triệt sao, nếu không phải mẹ kịp thời ngăn cản, con bé bây giờ sợ rằng đã phá thai xong rồi.”

“Nếu như không phải nó làm, người khác sao có thể biết rõ rồi kể lại chi tiết như vậy!”

Miêu Dĩnh hơi trầm tư suy nghĩ, dứt khoát nói ra: “Là bạn của nó cảm thấy bất bình thay nó, âm thầm làm vậy, nó căn bản không biết gì!”

“Bạn? Không có nó cho phép bạn bè can thiệp dộc sức như vậy sao? Mẹ làm sao lại khẳng định được không phải nó sai bạn nó đi làm? Nó nói với mẹ sao? Lời của nó mẹ liền tin là thật sao? Mẹ, mẹ luôn luôn tự cho là có thể nhìn thấu hết thảy, nhưng bây giờ, năng lực nhận định của mẹ đâu rồi? Sự khôn khéo của mẹ đâu rồi? Đều đi đâu hết rồi? Tự nhiên bị một đứa con gái vui đùa? Nó rút cuộc cho mẹ uống bùa mê gì, làm cho mẹ lẫn lộn trắng đen, đúng sai cũng chẳng phân biệt được vậy?” Khuru Tuyết Liên tức giận đến mất đi lý trí, nói chuyện cũng chẳng còn biết lựa lời.

Quả nhiên, bà vừa nói xong, nhất thời khiến Miêu Dĩnh tức giận đến gần như ngất xỉu, chỉ thấy Miêu Dĩnh cả khuôn mặt đều đỏ lên, cả người phát run mà chỉ vào đứa con gái, muốn nói lại nói không nên lời.

“Mọi người đừng âm ỉ nữa có được không! !” Long Triệt cũng không nhịn được, rốt cuộc bùng phát: “Con nói lần cuối cùng, con sẽ không kết hôn với cô ấy! Về phần đứa bé, cô ấy muốn sinh thì sinh, con sẽ nhận nó, sau này cũng sẽ cung cấp dạy dỗ nó đầy đủ!”

“A Triệt —— ”

“A Triệt —— ”

Miêu Dĩnh cùng Khuru Tuyết Liên đồng loạt hò hét.

“Con không thương cô ấy, cho nên sẽ không lấy cô ấy, đứa bé là cốt nhục của con, con sẽ không giết chết quyền sinh tồn của nó! Con về công ty trước đây!” Long Triệt lạnh lùng nói xong, trong ngực có đến cả trăm ngàn ý nghĩ, cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi cửa.

Đề lại Miêu Dĩnh cùng Khuru Tuyết Liên hai mẹ con tiếp tục giằng co.

“Nếu a Triệt cũng nói như vậy rồi, mẹ đây gọi Vũ Lăng ngày mai bắt đầu tới đây sống!” Miêu Dĩnh lên tiếng trước.

“Không có khả năng! Con sẽ không để cho nó làm bẩn cửa nhà của con, nó muốn sinh đứa bé thì cứ sinh, nhưng đừng hy vọng có thể từ đó mà có được chỗ tốt, đứa bé vừa ra đời, con sẽ ôm nó về, về phần cô ta, từ nay về sau chỉ là một người xa lạ!”

Miêu Dĩnh vừa nghe xong, khôi phục tức giận, nhưng bà hiểu rõ tính cách con gái mình, cứ tiếp tục cứng rắn đấu đến cùng cũng không có kết quả tốt,

ngẫm thâm không bằng tạm thời đem Vũ Lăng đến sống với mình, đến lúc đó vừa cứng rắn vừa mềm mỏng, kêu Long Triệt thường xuyên ở bên Vũ Lăng, dù sao từ thái độ vừa rồi của Long Triệt, không khó nhìn ra trong lòng nó vẫn có chút quan tâm tới Vũ Lăng cùng đứa bé. Không yêu Vũ Lăng? Nếu như thật sự không yêu, người luôn khinh thường phụ nữ như nó có thể cùng Vũ Lăng phát sinh quan hệ sao? Hừ, bằng sức lực của mình, cũng không tin không thể làm cho tình yêu của nó với Vũ Lăng bộc lộ ra!

“Được, con đã sợ nó làm bẩn cửa nhà con, mẹ đây đem nó đến sống với mẹ, đúng lúc có người giúp mẹ giải buồn!” Miêu Đình dứt lời, đứng dậy.

“Mẹ, mẹ...”

“Làm sao? Mẹ đón người về sống cùng cũng cần con phê chuẩn sao? Mẹ nói cho con biết, con đã già đi rồi, con là người của Long gia, con có thể làm chủ ở đây! Nhưng chuyện của mẹ ở bên kia, vẫn do mẹ làm chủ!” Miêu Đình lạnh lùng trừng mắt nhìn con gái một cái, đi ra ngoài, còn không quên dặn dò: “Sắp xếp xe đưa mẹ về!”

Khuru Tuyết Liên tức giận đến dậm chân, nhưng vẫn đành bất đắc dĩ mà kêu tài xế chuẩn bị. Đưa mắt nhìn xe chậm rãi rời đi, khuôn mặt xinh đẹp của Khuru Tuyết Liên bắt đầu lộ ra từng tầng ác độc và tàn nhẫn, trong lòng thì: “Đồng Vũ Lăng phải không, tôi tuyệt sẽ không để cô thực hiện được âm mưu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nặng “tình”

Đêm lạnh như nước, Đồng Vũ Lăng lặng lẽ ngồi trên giường, nhìn điện thoại di động ngẩn người.

Đồng mẫu bưng một chén canh tiến vào: “Tiểu Lăng, mẹ làm canh gà cho con, nào, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Đồng Vũ Lăng lấy lại tinh thần, buông điện thoại di động, khẽ động dậy thân thể, ngồi vào mép giường, đón lấy bát canh trong tay mẹ.

Đồng mẫu yên lặng nhìn chăm chú vào con gái, cảm xúc phức tạp, không nhịn được hỏi: “Mới vừa rồi cùng bà Khuru nói chuyện điện thoại, bà ấy nói gì vậy?”

(Lúc này mẹ Lăng gọi thay cho con gái nên kẻo để là bà Khuru nhé, kiểu như bên Việt mình hay có câu chào bà đi con ý ^^)

Đồng Vũ Lăng nuốt canh vào miệng, mới đáp: “Bà bảo con đến sống cùng bà, để bà chăm sóc con.”

“Đến sống cùng bà? Không phải đến Long gia sao?” Đồng mẫu hoang mang.

Đồng Vũ Lăng im lặng.

“Tiểu Lăng, con hôm nay đã đáp ứng với mẹ điều gì? Sau này bất kể chuyện gì con đều phải thẳng thắn nói cho mẹ nghe. Con chịu đựng một mình, kỳ thật mẹ càng thêm đau khổ!”

Đồng Vũ Lăng nghe xong, chậm rãi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt thân thiết triu mến của mẹ, rốt cục khẽ thì thầm nói ra: “Long Triệt... Anh ấy nói tạm thời không muốn kết hôn, mà mẹ anh ấy bác Khuru Tuyết Liên cho rằng con là có mục đích mới đến gần Long Triệt, còn bảo Long Triệt đừng kết hôn với con, con vac bụng to đến sống, đến lúc đó người thân bạn bè hỏi bác ấy không biết trả lời ra sao, cho nên tạm thời không chịu để con vào Long gia sống.”

Đồng mẫu vừa nghe, lập tức giận dữ, “Bọn họ nói gì vậy! Long Triệt thẳng thắn này rõ ràng chính là dùng xong thì không chịu nhận mà (kiểu ăn bánh không trả tiền đó)! Ông cho nó lớn lên thành người, còn là một quản lý ngân hàng! Còn nữa, mẹ của nó nói vậy là sao, chúng ta mặc dù không có tiền, nhưng cũng không cần tham tiền nhà bà ta. Tiểu Lăng, con đừng khổ sở, bọn họ không cần con, mẹ cần con, con không cần đi đâu cả, cứ ở lại nhà, mẹ sẽ chăm sóc tốt cho con, đến tận khi con sinh con xong. Sau này cũng đừng liên lạc với nó nữa, đứa bé chúng ta tự mình nuôi dưỡng!”

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, trước hết hãy nghe con nói! Vốn là Hiểu Linh bạn ấy... Bạn ấy vì giúp con xả giận, cho nên chuẩn bị đăng báo tố giác hành vi thiếu trách nhiệm của Long Triệt, may mà kịp thời bị bà của anh ấy biết và ngăn cản. Nhưng bởi vì vậy mà làm cho Long Triệt và mẹ anh ấy hiểu lầm con, tưởng rằng hết thảy đều là do con làm ra!” Thì ra, Đồng Vũ Lăng vừa rồi gọi điện thoại nói với Hiểu Linh là mình muốn sinh đứa bé ra, cũng sắp từ chức, mà Hiểu Linh cũng nói chuyện tự ý đăng báo cho cô biết.

Đồng mẫu vừa nghe, nhất thời giật mình, không lâu, lại tâm hoảng ý loạn nói: “Vậy con giải thích rõ với Long Triệt, nói là Hiểu Linh không đành lòng chứng kiến con thương tâm mới làm vậy, mà con thì không biết gì cả! Được rồi, con gọi Hiểu Linh cùng họ ba mặt một lời đi.”

“Mẹ, vô dụng thôi!” Đồng Vũ Lăng khó khăn lắc đầu, “Bọn họ sẽ không tin tưởng đâu. Hơn nữa, con sẽ không để Hiểu Linh biết việc này, bạn ấy xuất phát là vì con, con há có thể khiến bạn ấy áy náy và tự trách! Chuyện đã xảy ra rồi, hình tượng của con trong mắt mẹ của Long Triệt đã định là vậy từ lâu rồi, cần gì phải lôi thêm càng nhiều người cùng đau khổ. Còn nữa, mẹ, con biết mẹ thương con, nhưng con còn chưa kết hôn mà cứ như vậy ở nhà

đường thai, bị họ hàng chứng kiến sẽ bàn luận về mẹ và cha. Cho nên vẫn nghe theo bà của anh ấy thì hơn, con tạm thời đến sống với bà, bà ở chỗ đó có người làm, con sẽ được chăm sóc tốt, mẹ nếu muốn cũng có thể đi thăm con bất cứ lúc nào.”

“Tiểu Lăng ơi...”

“Kỳ thật con đồng ý cũng có một nguyên nhân từ quá khứ. Có lẽ mẹ cảm thấy con rất ngốc, cảm thấy không đáng thay con, nhưng con... Thật sự rất thích anh ấy, cho dù anh ấy đối xử với con như vậy, thương tổn con, con vẫn không nhìn được muốn có anh ấy. Ở nhà bà, con còn có thể ngẫu nhiên nhìn thấy anh ấy, nhưng nếu như ở nhà, con sẽ phải đợi đến lúc hoàn toàn mất đi anh ấy mất!” Đồng Vũ Lăng không nhìn được khóc nói với mẹ.

Đồng mẫu lập tức khóc theo, đau lòng mà ôm con gái vào ngực. Xế chiều hôm nay, dưới sự gặng hỏi của bà, con gái đã đại khái nói qua quá trình cùng Long Triệt gặp gỡ. Đứa nhỏ đáng thương, thiện lương mà đơn thuần, xinh đẹp lại nhu thuận, rõ ràng nên được con trai trân trọng cùng thương yêu, nhưng trời cao hết lần này tới lần khác đối với nó như vậy, tại sao trời cao lại bất công như vậy chứ! !

Con gái không có kinh nghiệm gì trong tình yêu, lại là mối tình đầu, Long Triệt mọi mặt đều hoàn mỹ, mà ngay từ đầu đã có mục đích và kế hoạch đến gần con bé, nó làm sao có thể thoát được vòng tay của cậu ta chứ!

Tình yêu của con bé, là thật tình, đơn thuần, muốn một kết quả thiên trường địa cửu, vĩnh viễn cùng nhau. Mà Long Triệt, ngay từ đầu đã mang tâm lý tò mò và đùa bỡn, chỉ muốn phát tiết dục vọng, không muốn gánh chịu trách nhiệm cùng kết quả. Chẳng lẽ, đây là nợ tình sao? Nghĩ tới nghĩ lui, Đồng mẫu lại đau đến đứt từng khúc ruột.

Dường như biết mẹ đang suy nghĩ gì, Đồng Vũ Lăng đột nhiên nhẹ nhàng đẩy mẹ ra, đem chuyện của cô gái hôm nay nghe được tại bệnh viện kia nói cho mẹ biết, sau đó tiếp tục nói “Cho nên, nếu so sánh con với cô ấy, hẳn là coi như hạnh phúc rồi. Con tin tưởng, chỉ cần con tiếp tục kiên trì, nhất định có thể cảm động Long Triệt, con người của anh ấy không xấu, anh ấy trở nên lạnh lùng vô tình hẳn là có nguyên nhân, chỉ cần con tìm ra nguyên do, làm việc có mục tiêu, sẽ cảm hóa được anh ấy. Dù sao, giữa chúng con vẫn có một mối ràng buộc quan trọng——đứa bé! Từ lần thấy anh ấy ở cô nhi viện, con nhìn ra được anh ấy rất thiện lương, tương lai anh ấy nhất định cũng sẽ giống như con thương yêu đứa bé, còn có thể thật tình yêu con.” Đồng Vũ Lăng vừa nói, tay chậm rãi đặt lên bụng bằng phẳng, ánh mắt vô tận nhu hòa, giọng điệu tràn ngập ước mơ.

Đồng mẫu nhìn, chỉ có thể yên lặng cầu khẩn, trên trời có mắt, giúp đứa con gái ngốc nghếch đáng thương của bà được như ý nguyện. Thu hồi tâm tình phức tạp, Đồng mẫu lần nữa dặn dò: “Tiểu Lăng, mặc kệ quyết định của con như thế nào, mẹ đều ủng hộ con, mẹ không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng con sau này có việc đừng giấu mẹ, phải để mẹ cùng con cùng nhau giải quyết, được không?”

“Mẹ, con hứa với mẹ!” Đồng Vũ Lăng xúc động nắm chặt tay mẹ.

Tới lúc con gái cam đoan, nỗi đau tích tụ trong lòng của Đồng mẫu mới từ từ giãn ra, vì vậy mới đứng lên ra ngoài: “Con có thai, phải nghỉ ngơi sớm một chút. Ngày mai còn phải về công ty từ chức sớm nữa! !”

Đồng Vũ Lăng gật đầu, đứng dậy đưa mẹ ra ngoài, đóng kín cửa phòng xong lại quay về giường nằm, nhưng trăn trở mãi không cách nào ngủ được. Cuối cùng, cô dứt khoát xuống giường, mở máy tính ra, đăng nhập MSN.

“Tiểu Lăng từ bạn đã đến rồi, đã lâu không gặp rồi! !” Tiểu Hạo từ là người đầu tiên gửi tin nhắn đến.

“Uh uh, đã lâu không gặp.” Đồng Vũ Lăng cũng rất nhanh gõ lại. Mấy ngày nay, cô vẫn chìm trong thương tâm khổ sở, căn bản không thể suy nghĩ đến chuyện gì khác, cũng chưa từng mở máy tính lên.

“Được rồi, nói cho bạn một tin tốt, mình hôm kia tham gia một cuộc thi thiết kế, đạt giải á quân đó!” Tiểu Hạo từ không nhìn được lập tức cùng cô chia sẻ.

“Oa, chúc mừng bạn, tiểu Hạo từ, bạn thật giỏi!” Tâm trạng sa sút vốn có của Đồng Vũ Lăng nhờ có tin tốt ấy mà phấn chấn lên không ít, không nhìn được gửi cho cậu ta một icon tuyệt vời.

“Sau này mình sẽ còn tham gia các cuộc thi khác nữa. Giáo sư tháng sau chuẩn bị đưa chúng mình đi thăm một trấn nhỏ gần đây, phòng ở nơi đó đều do bàn tay của các nhà thiết kế danh tiếng mà ra, giáo sư hy vọng chúng mình xem xong có thể kích thích càng nhiều灵感. Tiểu Lăng từ, mình tháng sau có lẽ không thể thường xuyên cùng bạn gặp mặt nói chuyện phiếm rồi.” Tiểu Hạo từ nói xong, lộ ra vẻ trẻ con mà gửi một icon mặt khóc lóc tới.

Đồng Vũ Lăng thoáng chốc ngẩn ra. Thật đúng là khéo, cô đang muốn nói với cậu ta mình sắp có một đoạn thời gian không thể lên mạng đây. Bởi vì trong nhà bà Khuru không có máy tính, mình lại tạm thời chưa có tiền mua laptop.

“Nhưng mà tiểu Lăng từ bạn yên tâm, mình sẽ mang theo laptop, dù bạn thế nào cũng sẽ tìm thời gian ở bên bạn, liên lạc với bạn!” Tiểu Hạo từ tưởng rằng Đồng Vũ Lăng khổ sở, vì vậy vội vàng nói.

“Áy, không cần đâu. Kỳ thật mình qua tuần này cũng muốn ra ngoài đi công tác. Có một hộ khách đặt một đơn hàng lớn, đơn hàng này có lẽ phải làm trong mấy tháng liền, mình được phái tới nhà xưởng, bên kia không có máy tính, cho nên...” Vừa nghĩ đến rất lâu không thể liên lạc với cậu ta, Đồng Vũ Lăng trong lòng bỗng thấy khó chịu, không tự chủ được nói: “Nhưng mà, mình... Mình sẽ tận lực tìm chỗ lên mạng!”

Tiểu Hạo từ thấy thế, tâm tình phiền muộn lập tức lại nhảy nhót lên: “Uh, có lẽ chúng ta không thể gặp mặt nói chuyện với nhau, nhưng bạn có thể chuyển bưu phẩm cho mình, mỗi lần chỉ cần hai ba câu cũng được, chỉ cần để mình biết tình hình gần đây của bạn, biết bạn hàng ngày có khỏe hay không là được!”

Đồng Vũ Lăng yết hầu căng thẳng, cảm động mà đáp ứng cậu ta: “Uh, sẽ, nhất định sẽ!”

Tiểu Hạo từ ngừng nghỉ chỉ chốc lát, đột nhiên hỏi: “Tiểu Lăng tử, bạn đi công tác lâu như vậy, bạn... Bạn trai bạn bỏ được sao? Anh ta có thể đi tìm bạn hay không?”

“Kỳ thật... Quan hệ của chúng ta không còn tốt như trước nữa rồi!” Đồng Vũ Lăng sững sốt mấy giây mới đáp. Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì lo lắng cậu tương lai có thể ngẫu nhiên hỏi chuyện giữa mình cùng Long Triệt, mà mình lại đau đớn xúc động, lo lắng nhất thời không nhận được kẻ khổ với cậu ta. Mà chuyện này, mình không hy vọng sẽ làm!

Nhưng cô không biết, vốn chỉ vô tình nói dối, lại khiến tiểu Hạo từ thêm một hy vọng lớn: “Tiểu Lăng tử, phải giữ liên lạc với mình, cho dù không thể mỗi ngày một lá thư, ít nhất cũng phải ba ngày một lần, được không? Đừng quên mình, tuyệt đối đừng quên mình. Mình còn có 9 tháng nữa là trở về!”

Đồng Vũ Lăng không hiểu tâm ý của tiểu Hạo tử, tưởng rằng cậu ta chỉ là không muốn mất liên lạc với mình, bởi vậy cũng không suy nghĩ nhiều, đồng ý: “Sẽ mà, cho dù thật sự không thể, mình cũng sẽ nói rõ nguyên nhân với bạn, sẽ không để bạn lo lắng! Còn nữa... Mình chờ bạn trở về!”

“Được, được! Mình nhất định sẽ tìm bạn!” Ngắn ngủi một câu, không khó nhìn ra tâm tình hưng phấn cùng kích động của tiểu Hạo tử.

Đại khái là do mang thai, Đồng Vũ Lăng ngồi nửa giờ, bắt đầu cảm thấy xương sống thắt lưng đau đớn, lại cảm thấy rất mệt mỏi, vì vậy nói thêm vài câu liền tạm biệt. Tiểu Hạo tử mặc dù lưu luyến không rời, nhưng cậu ta vĩnh viễn chỉ biết nghe theo cô.

Tất máy tính, Đồng Vũ Lăng trở lại trên giường, lần này bởi vì quá mức uể oải mà không có suy nghĩ miên man, chỉ là mang theo ước mơ cuộc sống mới của một người tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mọi chuyện đều có nguyên do của nó

Ngày hôm sau, Đồng Vũ Lăng quay về công ty xin ông chủ cho từ chức. Đối với việc này, ông chủ rất ngạc nhiên. Đồng Vũ Lăng nói rõ chi tiết, mình muốn dưỡng thai, người nhà cùng bạn trai cũng không muốn cô mệt nhọc bôn ba.

Đồng Vũ Lăng vào công ty một năm, luôn luôn biểu hiện ưu điểm, được ông chủ coi trọng, hôm nay thấy nàng tìm được hạnh phúc, cho dù cảm thấy rất tiếc nuối, nhưng cũng không miễn cưỡng, còn hỏi cô khi nào thì mời uống rượu mừng, để anh ta chuẩn bị cùng nhân viên công ty đến chúc mừng. Nhưng mà, Đồng Vũ Lăng nói dối là bởi vì mang thai mà tạm thời sẽ không uống rượu mừng ngay được, cảm ơn ý tốt của sếp.

Sau đó, có sự giúp đỡ của Hiểu Linh và các đồng nghiệp khác, hơn nữa còn chưa vào mùa, cũng không có đơn hàng nào, Đồng Vũ Lăng chỉ cần ba ngày liền chuyển giao xong công việc, cuối cùng được mọi người vui vẻ tiễn về, chính thức từ chức.

Ngày hôm đó, trời cao trong xanh, ánh mặt trời tươi rọi, là ngày Đồng Vũ Lăng rời khỏi, cô mang theo một túi quần áo đơn giản, dưới sự quyến luyến đưa tiễn của cha mẹ, ngồi lên xe cùng bà Khuru, chính thức vào ở trong biệt thự tại ngoại ô của bà.

Bởi vì lần trước đã từng đi thăm một lần, Đồng Vũ Lăng đối với tòa biệt thự xa hoa khác biệt này cũng không cảm thấy xa lạ, cho đến khi bà Khuru mang cô lên tầng hai, bước vào một phòng ngủ rộng lớn, cô mới lần nữa biểu lộ sự kính sợ.

Phòng ngủ lớn vô cùng, có cả toilet riêng, hết sức sạch sẽ, bố trí lấy màu sọc xanh nước biển làm chính, khiến cho người ta nhìn rất thích mắt, vui vẻ thoải mái.

Lúc cô nhìn thấy bàn máy tính mới toanh bên cửa sổ kia, không khỏi kinh hô: “Bà ơi, máy tính này...”

“Ha ha, bà mặc dù già, nhưng cũng biết hứng thú của người trẻ tuổi các cháu mà, máy tính là bà hôm qua dặn tài xế tiểu Chu đi mua, mạng cũng mắc xong rồi, cháu bình thường nhàn chán có thể chơi đùa, nhưng không được ngồi lâu, khúc xạ đối với đứa bé rất nguy hiểm!”

“Uh, cháu sẽ! Cháu cảm ơn bà!” Đồng Vũ Lăng gần như cảm động chảy nước mắt.

Miêu Đình hiền lành yêu thương nhìn cô, “Bà đã nói muốn chăm sóc tốt cho cháu, để cháu vượt qua một kỳ mang thai vui sướng hạnh phúc mà!”

Đồng Vũ Lăng vừa cảm kích cười, không tự chủ được mà nhớ tới Long Triệt, sắc mặt hơi chút thay đổi.

Miêu Đình tựa như có thuật đọc tâm, tiếp tục nói: “Vốn là bà gọi a Triệt đi đón cháu, nhưng nó hôm nay muốn mở cuộc họp cổ đông, còn phải chủ trì một đại hạng mục, nhưng nó đã đồng ý buổi tối lại đây ăn cơm.”

“Thật vậy à?” Về mặt mong lung của Đồng Vũ Lăng lập tức chuyển sang tươi sáng.

“Uh uh, đương nhiên!” Miêu Đình dừng một chút, mặt có chút đăm chiêu nhìn chăm chú vào Vũ Lăng, đột nhiên nói: “Vũ Lăng, bà biết trong lòng cháu còn đang oán giận a Triệt, kỳ thật, phẩm chất của a Triệt không xấu, nó còn bé rất đáng yêu, sở dĩ tạo thành về ích kỉ lạnh lùng, không ai bị được hiện nay, chủ yếu là do quá trình phát triển mà ra, cháu nhường nhịn một chút, cho nó chút thời gian, được không?”

Đồng Vũ Lăng gật đầu, “Vậy, bà có thể nói cho cháu biết nguyên nhân anh ấy... biến thành như vậy được không ạ?” Thấy Miêu Đình có vẻ không muốn nói, cô bổ sung thêm: “Cháu nghĩ nếu như hiểu rõ hơn về anh ấy một ít, cháu sẽ có tự tin để thay đổi anh ấy hơn, làm anh ấy cảm động, mà cháu cũng không cần thấy hối tiếc!”

Miêu Đình nghe xong, suy nghĩ một chút, rốt cục khẽ nói ra: “A Triệt vào năm hai tuổi, đúng vào lúc cha nó Long Khiếu Thiên đầu tư thành lập ngân hàng. Cháu cũng biết, căn cứ theo tình hình nước ta, căn bản không cho phép tư nhân thành lập ngân hàng, Khiếu Thiên tốn rất nhiều tinh lực cùng tiền tài, mượn quan hệ của rất nhiều người, rốt cục thuyết phục được phía chính phủ, dưới tình huống có sự tham dự cổ phần của quốc gia, thành công mở ra ngân hàng này. Chiếm giang sơn dễ dàng, giữ giang sơn mới khó, sau khi mở ngân hàng, công việc của Khiếu Thiên ngày càng bẽ bộn, hơn nữa các loại tiệc tùng xã giao, thời gian về nhà ít lại càng ít, đương nhiên sẽ vắng vẻ mẹ của a Triệt. Tuyết Liên đưa con gái này, từ nhỏ bị bà chiều quá sinh hư, trời sinh tính tình cao ngạo đã man, lúc mới đầu nó còn thông cảm cùng ủng hộ Khiếu Thiên, nhưng dần dần, nó liền không nhìn được, thành ra khắc khẩu với Khiếu Thiên, mỗi lần âm ỉ xong đều mượn đưa con duy nhất —— a Triệt ra trút giận. Một năm sau, cũng chính là lúc a Triệt ba tuổi, nó để lại cho Khiếu Thiên một lá đơn ly hôn nó đã kí tên sẵn, mang theo a Triệt rời khỏi Long gia.”

“Đúng rồi, cháu hình như nghe Long Triệt đề cập qua anh ấy khi còn bé từng sống một năm trong cô nhi viện nước Anh, chính là lúc đó sao? Mẹ anh ấy cho dù cùng cha anh ấy ly hôn, theo lý hần là trở về với bà chứ à!” Đồng Vũ Lăng đột nhiên nhớ tới lời Long Triệt từng nói với mình, vì vậy không nhìn được hỏi.

Miêu Đình thờ dài một tiếng, dưới sự diu dờ của Vũ Lăng, đi tới ghế sofa bên cạnh ngồi xuống, tiếp tục nói: “Nó vốn là mang theo a Triệt trở về sống với bà, nhưng nó căn bản không tưởng tận trách nhiệm của một người mẹ, mỗi ngày đều vứt con ở nhà, một mình đi ra ngoài đến canh ba nửa đêm (3h-5h sáng) mới về. Bà và ông ngoại mặc dù rất thương a Triệt, nhưng cũng không bằng được tình thương của cha và mẹ. Đáng thương cho a Triệt còn bé, một ngày ba bữa cơm đều chờ đợi mẹ và cha xuất hiện. Sau đó, bà rốt cục không nhìn được, hạ lệnh cấm Tuyết Liên, cảnh cáo nó nếu không chăm lo cho con mình, bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ với nó. Vốn tưởng rằng như vậy có thể khiến nó thu liễm bớt, không còn nóng tính nữa, ai ngờ đứa con này tính tình quá bướng bỉnh, thể mà lại không bị bà uy hiếp, còn lên mang a Triệt rời khỏi đây, sau mới biết được nó đi Anh.”

“Sau đó thì sao ạ?” Cảm giác đau đớn bắt đầu xuất hiện trong lòng Đồng Vũ Lăng.

“Nó trên người không có lấy một xu tiền, vốn có thể tìm đến vài người họ hàng bên kia, nhưng trái tim cao ngạo của nó không cam lòng sống cảnh ăn nhờ ở đậu, liền tự mình tìm việc, còn đem con mình ném vào cô nhi viện nhờ nuôi! Đủ một năm, dưới sự đau khổ cầu khẩn của bà và ông ngoại, mà nó cũng phát hiện trong lòng mình vẫn còn yêu Khiếu Thiên như cũ, cho nên mang theo a Triệt, lại trở lại Trung Quốc. Đáng tiếc khi đó, Khiếu Thiên đã quen biết một cô gái, cô gái ấy lại vừa mới mang thai con của Khiếu Thiên!”

“Cô gái ấy chính là cô vợ nhỏ của Long lão gia bây giờ Dung Diễm Hồng sao ạ?” Đồng Vũ Lăng ngắt lời hỏi, lúc mới cùng a Triệt gặp gỡ, đã từng nghe anh ấy nói qua, anh ấy mấy lần không vui, nguyên nhân chính là do mẹ anh ấy thường xuyên cùng mẹ nhỏ cãi nhau âm ỉ. Chính mình lúc ấy đã vô cùng đau lòng cho anh ấy.

“Dù rằng Khiếu Thiên chưa kí đơn ly hôn, nhưng dù sao Tuyết Liên đã kí rồi, bởi vậy cho dù Khiếu Thiên có cùng người phụ nữ khác sống với nhau, cũng không thể hoàn toàn trách nó. Haizz, hai đứa lúc đó xảy ra ân oán oán gì, bà cũng không rõ lắm, cũng không muốn đi làm rõ. Khiếu Thiên và Tuyết Liên hòa hảo rồi, Khiếu Thiên mặc dù không kết hôn với Dung Diễm Hồng, nhưng vẫn đem cô ta đến sống trong nhà, chăm sóc cho nó và đứa bé. Bì ai lớn nhất của người phụ nữ là phải chia sẻ chồng với người khác, Dung Diễm Hồng và Khiếu Thiên mặc dù không danh phận, Tuyết Liên nhưng lại mãi không có cách nào tiêu tan, căm hận đối với Diễm Hồng ngày một gia tăng, thường xuyên chế ngạo đùa cợt, mở miệng nhục nhã nó. Đặc biệt là sau khi thấy Khiếu Thiên rất thích đứa con do Diễm Hồng sinh – Long Hạo, Tuyết Liên càng lại đồ kị, nổi giận, lại bắt đầu đem tức giận phát tiết trên người a Triệt, còn không ngừng nói với a Triệt Diễm Hồng chính là vu bà (thầy phép, người có thuật yểm bùa), chính là loại phụ nữ dè tiện đã phá hỏng gia đình của nó.”

“Lâu dần, Triệt cũng đâm ra căm ghét Diễm Hồng, lại liên hệ đến tất cả phụ nữ xuất thân bản hàn?” Đồng Vũ Lăng hỏi tiếp.

“Có thể nói như vậy. Diễm Hồng là cô nhi, xuất thân bản hàn, a Triệt ảnh hưởng từ Tuyết Liên, từ nhỏ liền hình thành một loại ý thức, lớn lên mặc dù hiểu là không phải, nhưng nó vẫn như cũ sinh ra một loại ý thức khinh bỉ cùng chán ghét ngầm đối với những cô gái xuất thân bình thường. Tuyết Liên lại càng như thế, cho tới nay vẫn chỉ nhận thức Trình Gia Vãn có xuất thân nhà giàu làm bạn gái a Triệt, thậm chí là vợ của nó.”

“Bà ơi, Trình Gia Vãn rốt cuộc là một người như thế nào ạ? Cô ấy và a Triệt có phải rất yêu nhau đúng không? Còn nữa, cô ấy...” Lần đầu tiên đi tìm Long Triệt từng nghe anh ấy nhắc đến Trình Gia Vãn, lần trước tại sinh nhật của bà cũng nghe ELLA nhắc tới, sau đó lại nhiều lần nghe Tiêu Chính Hoa nói đến, hôm nay lại nghe bà nhắc tới, Đồng Vũ Lăng rốt cục không nhìn được, hỏi ra.

Miêu Đình phức tạp nhìn cô, cuối cùng cũng không nói gì tiếp, mà chuyển sang đề tài mới: “Cháu hôm nay bôn ba lâu như vậy cũng mệt rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

“Bà ơi...”

“Vũ Lăng, bà sở dĩ nói cho cháu chuyện này, là hy vọng cháu hiểu rõ a Triệt và mẹ nó, tha thứ cho bọn họ. Về phần Trình Gia Vãn, thành thật mà nói, bà không thích nó, cho nên không muốn nhắc tới bất cứ chuyện gì của nó!”

Nghe đến đó, trong lòng Đồng Vũ Lăng mặc dù vô cùng băn khoăn, nhưng lại chỉ thôi, cuối cùng đưa bà đi ra ngoài.

“Không cần tiễn, cháu mau đi nghỉ ngơi đi, tỉnh ngủ xong, a Triệt liền tới.” Ra tới cửa, Miêu Đình ngăn cản Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng gật đầu, dừng bước, cho đến khi bóng dáng tập tễnh của Miêu Đình hoàn toàn biến mất ngoài tầm mắt, cô mới lần nữa trở về phòng, khẽ đóng cửa, đến trên giường nằm xuống.

Bên tai cô vẫn đang hồi tưởng lại những gì bà mới nói, trong lòng đủ loại suy nghĩ, mà nghi hoặc không ngừng. Nghe bà nói xong, cô phát hiện mình biết về Long Triệt quá ít, đối với Khuru Tuyết Liên cũng vậy. Còn có Trình Gia Văn kia, cô lại thêm tò mò, thật sự rất muốn biết, Trình Gia Văn rốt cuộc là một phụ nữ như thế nào, sao lại được a Triệt yêu thích, là vì cô ấy xuất thân nhà giàu sao? Hay là...

Haizz, tâm tình phiền loạn, nhưng lại không sao có được đáp án, biết rõ bản thân mang thai không nên suy nghĩ miên man, nhưng Đồng Vũ Lăng vẫn không cách nào khống chế chính mình, nội tâm cô không ngừng đấu tranh, không biết qua bao lâu, cuối cùng đã ngủ say...

Theo thời gian trôi qua, mặt trời bên cửa sổ dần dần lặn về hướng Tây, từ từ chuyển tối, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Bên trong phòng một mảnh tĩnh lặng, chỉ nghe thấy một tiếng đẩy cửa yếu ớt, một người cao lớn khẽ bước vào, cuối cùng dừng trước giường ngủ, đôi mắt đen như phát sáng gắt gao nhìn chăm chăm cô gái ngủ trên giường, con sóng ngầm trong mắt bắt đầu di chuyển.

Như bị hàng triệu mặt trời nóng rực thiêu đốt, Đồng Vũ Lăng từ trong mộng tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy hình ảnh tuần tú quen thuộc kia, cả người bất ngờ dừng lại.

Không nghĩ tới Đồng Vũ Lăng sẽ đột nhiên tỉnh lại, anh ta đầu tiên là ngẩn ra, lập tức xoay người.

Mất thấy anh ấy vội vàng rời đi, Đồng Vũ Lăng cái gì cũng không muốn nữa, ngay cả sự lạnh lẽo vô tình của anh ấy đối với mình và đứa bé cũng quên mất, cô không nhịn được gấp gáp hô lên: “Triệt, Triệt ——”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Kiên trì yêu

Đồng Vũ Lăng không ngừng kêu gọi, Long Triệt lại có tai như ốc, bước đi như bay, cũng không quay đầu lại lao ra ngoài phòng.

Đồng Vũ Lăng mân mê cái miệng nhỏ nhắn, ai oán nhìn lại phương hướng hán biến mất, cũng nhanh chóng đứng dậy xuống giường, mặc áo khoác ngoài, ra khỏi phòng ngủ, đi xuống dưới lầu, vừa lúc gặp Miêu Đình.

“Dậy rồi hả Vũ Lăng? Dọn cơm bây giờ nhé? Đúng rồi, A Triệt đâu? Bà vừa bảo nó đi gọi cháu dậy mà.” Trên mặt Miêu Đình trước sau như một lộ vẻ từ ái.

Long Triệt... Long Triệt... Đồng Vũ Lăng sững sờ, nghĩ xem phải trả lời như thế nào, rồi lại thấy ý cười đọng đầy trong mắt, Miêu Đình tiếp tục nói: “A Triệt, sao cháu không đỡ Vũ Lăng một chút, nó đang có bầu, đi đường phải đặc biệt cẩn thận chú ý.”

Đồng Vũ Lăng buồn bực quay đầu lại, kinh ngạc thấy Long Triệt xuất hiện ở phía sau mình. Hắn... rõ ràng hắn rời đi gian phòng của mình đã một lúc rồi, như thế nào giờ mới xuống lầu? Bởi vì kinh ngạc cùng nghi hoặc, nhất thời Đồng Vũ Lăng có chút không để ý, thân mình có chút nghiêng ngã.

Long Triệt tay mát lạnh lẽ, đúng lúc đỡ lấy nàng, còn tức giận gầm nhẹ: “Thật là ngốc mà!”

Hắn chạm vào, hán... quan tâm, khiến cho nội tâm Đồng Vũ Lăng ngọt ngào, thẹn thùng vui sướng ngược nhìn hắn.

Mặt Long Triệt như cũ không chút thay đổi, không biết có phải là lo lắng nàng lại ngã hay không, hay là nguyên nhân khác, hắn dứt khoát ôm lấy nàng, thật cẩn thận bước xuống mấy bậc cầu thang cuối cùng, cho đến khi tiến vào nhà ăn mới đem nàng buông xuống.

Miêu Đình cũng theo sau tiến vào, nhìn mọi việc trước mắt, cảm thấy phá lệ vui mừng.

Cơm chiều chính thức bắt đầu. Miêu Đình ngồi trên ghế chủ vị, Long Triệt cùng Đồng Vũ Lăng lần lượt ngồi hai bên.

“A Triệt, sao cháu chỉ lo ăn một mình thế, mau gấp thức ăn cho Vũ Lăng, con bé đang có bầu, cần phải ăn nhiều một chút.” Miêu Đình đầu tiên đánh vỡ trầm mặc.

Long Triệt dừng một chút, tùy tay gấp mấy thứ đồ ăn, đưa vào trong bát Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn từ từ.

Miêu Đình đầy bụng tư tâm quét mắt nhìn bọn họ, đột nhiên lại nói: “A Triệt, đêm nay nếu không có chuyện gì thì ngủ qua đêm ở đây luôn đi. Bà đã mua cho cháu mấy bộ áo ngủ, đều giặt sạch sẽ rồi, để ở tủ treo quần áo của Vũ Lăng đó.”

“Cháu ... Có một số việc vẫn chưa hoàn thành, cháu còn phải quay lại công ty!” Long Triệt cự tuyệt.

“Chuyện gì mà vội vã như vậy? Nhất định phải làm ca đêm? Mặc kệ chuyện gì cháu cũng phải để đến ngày mai. Hôm nay Vũ Lăng mới chuyển vào, chắc hẳn là còn chưa kịp thích ứng, cháu theo giúp nó!”

“Nhưng mà ...”

“Không nhưng nhị cái gì? Vũ Lăng hiện đang mang thai đứa con của cháu, thân làm cha đứa bé, cháu phải có trách nhiệm chăm sóc mẹ của đứa bé. Hơn nữa, Vũ Lăng cũng rất muốn cháu ở lại đây! Vũ Lăng, bà ngoại nói có đúng hay không?” Dứt lời, Miêu Đình chuyển hướng nhìn về phía Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu, ngạc nhiên. Không sai, mình quả thật muốn hắt hủi lại, chính là bà ngoại nói như vậy, làm cho mình biết nói thế nào, mình còn mặt mũi nào chứ! Có thể hay không vì vậy mà Long Triệt càng xem thường mình hơn? Nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Vũ Lăng theo bản năng liếc nhìn về phía Long Triệt.

Vừa đúng lúc này, Long Triệt cũng đảo mắt nhìn nàng, ánh mắt tựa hồ nhìn thấy vẻ chờ mong trong mắt nàng, cuối cùng, hắt hủi đầu đáp ứng.

Miêu Đình rất vui mừng: “Thế là tốt rồi! Ăn cơm nhanh lên đi! Ăn xong sớm lên nghỉ ngơi sớm.”

Sau đó, trong lòng mọi người đều có suy nghĩ riêng, ước chừng nửa giờ sau, cuối cùng bữa tối cũng kết thúc.

Vì muốn cho Long Triệt và Vũ Lăng có nhiều thời gian ở chung, Miêu Đình đã sớm đưa hai người về phòng.

Lúc này, Long Triệt ngồi ở trên ghế sa lon, Đồng Vũ Lăng ngồi ở trên mép giường, hai người không ai nói gì, cả gian phòng yên tĩnh đến mức gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

Phòng ngủ rõ ràng rất lớn, Đồng Vũ Lăng lại cảm thấy một cảm giác áp bức, khiến cho cả người không được tự nhiên, thỉnh thoảng lại liếc trộm về phía Long Triệt, thật lâu sau, cuối cùng nàng không nhịn được, nói: “Anh có muốn tắm rửa một chút không? Tôi đi giúp anh chuẩn bị nước!”

Long Triệt không nói gì ngồi im, ánh mắt như cũ híp lại.

Đồng Vũ Lăng đứng dậy, đi đến tủ quần áo, lấy ra bộ quần áo ngủ Miêu Đình đã chuẩn bị trước đó, đi vào phòng tắm.

Nàng cắt kỹ quần áo, bắt đầu mở nước ấm vào bồn tắm. Nhìn thấy hơi nước bốc lên, trong óc nàng bắt đầu hiện ra những hình ảnh tuyệt hảo. Khi ở công ty của hắn, trong phòng tắm nơi phòng nghỉ, hắn cùng nàng nằm ở trong bồn tắm rộng lớn, uyên ương hí thủy, cùng nhau tiến tới đỉnh dục vọng. Trong mắt hắn tràn ngập ham muốn nồng đậm, còn có một loại tình cảm khác, dù không phải là yêu thích, nhưng cũng là cần thiết.

Hiện giờ, hình ảnh tốt đẹp làm cho người ta khó quên đó đại khái cũng sẽ không tiếp tục xảy ra đi, dù sao, mình đang mang thai, tạm thời không thể cùng hắn hoan ái, hơn nữa, hắn cũng chưa chắc tiếp tục cần bản thân mình.

Đáy lòng tràn đầy tràn đầy buồn bã cùng chua xót, Đồng Vũ Lăng cứ như vậy ngơ ngác đứng, cho đến khi nước ấm tràn ra khỏi bồn tắm, bóng đèn chân của nàng, nàng mới giật mình tỉnh lại.

Hít một hơi thật sâu, tùy ý lau đi nước mắt, nàng khóa nước, lại trở lại phòng, đối với Long Triệt khẽ gọi: “Nước được rồi!”

Cơ hồ là nháy mắt, Long Triệt mở mắt ra, bước vào phòng tắm, nhìn cũng không nhìn Đồng Vũ Lăng một cái.

Đồng Vũ Lăng trở lại trên giường, một bên ngăn người một bên chờ hắn đi ra, sau đó nàng mới đi tắm rửa. Sau khi tắm xong, nàng phát hiện Long Triệt đã nằm xuống.

Mang một cổ kích động không cách nào hình dung, nàng thật cẩn thận lên giường, ở bên cạnh hắn nằm xuống, một lúc sau nhỏ giọng gọi: “Triệt... A Triệt...”

Không phản ứng chút nào!

Khuôn mặt của Đồng Vũ Lăng dần dần dâng lên uể oải cùng bi thương. Còn tưởng rằng đêm nay có thể cùng hắn nói chuyện, dù không phải lời tâm tình, ít nhất cũng... Chẳng lẽ hắn một chút cũng không nhớ nhung mình? Cứ coi như lúc trước hắn đối với mình chính là mang tâm trạng muốn phát tiết, vậy cũng không thể thay đổi bất thường a.

Đêm dài đằng đẵng, Đồng Vũ Lăng hoàn toàn không buồn ngủ, trong lòng ngàn vạn lần u sầu, một mớ hỗn loạn. Nàng cứ như vậy xuất thần nhìn chăm chăm phần lưng của hắn, thẳng đến cuối cùng không khống chế được mà đưa mặt lại gần, còn đưa tay ôm hắn, người được hơi thở quen thuộc kia, nàng cuối cùng chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Bởi vậy nàng cũng không biết, Long Triệt kỳ thật luôn luôn không ngủ, ở thời khắc nàng ngủ, hắn liền mở mắt ra, còn xoay người lại, tròng mắt đầy phức tạp nhìn nàng, thẳng đến khi trời sáng, trước khi nàng tỉnh lại, hắn âm thầm lặng lẽ rời đi...

Gió xuân hây hây khắp hoa viên, mang theo mùi hoa thanh nhã tươi mát đến khắp nơi.

Miêu Dĩnh yêu thích mười hai hoa thần, vì vậy trong hoa viên trồng đầy mười hai loại hoa. Lúc này đang là tháng ba, hoa đào nở rộ, muôn hồng nghìn tía, điểm lệt vô song. Không biết từ lúc nào, Đồng Vũ Lăng thích đi tới trước đám hoa đào này ngắm người.

Dọn tới nơi này đã được hai tháng, nhưng khoảng cách giữa nàng cùng Long Triệt, tựa hồ càng ngày càng xa.

Trừ bỏ đêm đầu tiên lúc nàng mới chuyển vào, sau này rốt cuộc không có cơ hội cùng hắn ngủ chung nữa. Bởi vì mỗi lần hắn tới dùng cơm, Long gia bên kia cuối cùng cũng sẽ gọi điện nói Khâu Tuyết Liên đột nhiên té xỉu, hoặc là thân thể không khỏe, vốn là người con có hiếu, hắn tự nhiên là trở về nhà.

Mới đầu, nàng còn tưởng rằng là trùng hợp, nhưng qua vài lần, nàng mơ hồ hiểu được, đó là quỷ kế của Khâu Tuyết Liên, là do Khâu Tuyết Liên muốn ở giữa làm khó dễ.

Vốn, tất cả quyết định là ở Long Triệt, đáng tiếc, hắn căn bản không nghĩ tới phải lựa chọn hay tranh thủ, mỗi lần hắn tới dùng cơm, cũng chỉ là vì làm vui lòng bà ngoại, những thời gian khác, kể cả những ngày nghỉ cuối tuần, hắn đều tìm cơ từ chối.

2 tháng, bản thân phải chịu sự vắng vẻ và đau xót, nhưng đổi lại được là cái gì? Mỗi lần tới thăm chính mình, mẹ lại âm thầm rơi lệ, thật sự không đành lòng liền khuyên nàng nên buông tay, bản thân lại rất lạc quan, thực sự tin tưởng nói với mẹ, bất kể như thế nào cũng sẽ kiên trì tới cùng, cho đến khi làm Long Triệt cảm động.

Nhưng mà, tự hỏi lòng, kiên trì như vậy đáng giá không? Cứ tra tấn thể xác và tinh thần như vậy đến bao giờ mới được đây? Có lẽ mình nên buông tay thôi.

“Không, Đồng Vũ Lăng, mi có thể nào dễ dàng nói buông tay là buông tay! Coi như không vì chính mi, cũng phải vì bé con, rồi bà ngoại, người vô cùng hiền lành thiện lương, bà thương mi như vậy, hao hết tâm tư giúp mi cùng Long Triệt có thể tu thành chính quả, mi làm sao có thể bỏ cuộc giữa chừng, như vậy không phải làm cho bà thất vọng và thương tâm sao?”

Mỗi một lần, khi mà bản thân nàng muốn buông tay, đáy lòng liền vang lên âm thanh này, nhưng Đồng Vũ Lăng biết, âm thanh cổ vũ này, không còn vang dội cùng quyết đoán như trước kia, bắt đầu càng ngày càng trở nên mỏng manh. Nàng thật sự không biết, cuộc sống như vậy, nàng rốt cuộc còn có thể chống chọi bao lâu...

Cùng lúc đó, cách đào viên chừng hai mươi thước, Miêu Dĩnh lặng lẽ đứng trong đình, ánh mắt tràn đầy đồng tình cùng trĩu mến nhìn vào thân mình nhỏ nhắn mảnh mai, tràn đầy bi thương của Đồng Vũ Lăng, một hồi, bà xoay người trở về phòng, bấm số điện thoại của Long gia: “Tuyết Liên, Khiếu Thiên có đấy không?”

“Àn! Mẹ, mẹ tìm ông ấy làm gì?”

“Có một số việc, mẹ muốn cùng các con nói chuyện! Giờ mẹ liền sang bên đó, 2 đứa chờ một chút! !” Miêu Dĩnh nói xong, cúp điện thoại, cùng người hầu công đạo xong xuôi, lúc sau liền phân phó lái xe lái xe đưa bà ra ngoài.

Không đến nửa giờ, Miêu Dĩnh đến Long gia, Long Khiếu Thiên cùng Khâu Tuyết Liên đã ở nội đường chờ bà.

“Mẹ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì khiến mẹ vội vã đến đây như vậy?” Khâu Tuyết Liên một bên nâng Miêu Dĩnh ngồi xuống, một bên thân thiết hỏi.

Miêu Dĩnh thở ra lấy lại sức, nhìn Long Khiếu Thiên, sau đó nhẹ nhàng nói ra chuyện Long Triệt làm lớn bụng Đồng Vũ Lăng mà không muốn phụ trách.

Long Khiếu Thiên lần đầu tiên nghe chuyện này, trừ bỏ khiếp sợ cùng vui sướng, còn có tức giận: “Tiểu tử A Triệt này thế nhưng làm ra chuyện như vậy, thật sự rất không có trách nhiệm. Mẹ, chuyện quan trọng như vậy, sao mẹ không sớm một chút nói cho con biết?”

Miêu Dĩnh nghĩ nghĩ một chút, mới đáp: “Mẹ biết, theo tính cách của con, con nhất định sẽ trách cứ A Triệt. Cho nên mẹ nghĩ trước hết để cho Vũ Lăng ở nhà của ta, A Triệt cùng con bé ở chung một thời gian, sẽ phát hiện tình cảm của mình với con bé, đến lúc đó sẽ nói cho con biết, con cũng sẽ không tức giận, cũng không trách cứ nó. Ai biết Tuyết Liên luôn ở giữa gây khó dễ, khiến cho bà lão này không thể không đi đến một bước cuối cùng này.”

“A Triệt đối với cô bé kia căn bản là không có cảm tình, thằng bé đã bảo cô bé kia phá thai đi, là cô ta thích bám lấy A Triệt, nói cái gì cũng không đồng ý. Con là mẹ của A Triệt, con có trách nhiệm giúp nó thu dọn loại nữ nhân độc ác muốn xúc phạm tới nó!” Khâu Tuyết Liên nhanh chóng phản đối, nói một cách đúng lý hợp tình.

“Cái gì mà nữ nhân độc ác, mẹ thấy con mới là người độc ác! Vũ Lăng là thật lòng thích A Triệt, con chưa từng thấy qua, căn bản không biết con bé sống hai tháng nay như thế nào! Con cũng là phụ nữ, chẳng lẽ con nhẫn tâm khiến cho một tiểu cô nương vì yêu mà phải thống khổ như vậy?” Nghĩ tới Đồng Vũ Lăng, Miêu Dĩnh đau lòng muốn khóc.

“A Triệt là của Gia Vãn, người mà A Triệt thích chính là Gia Vãn, nếu mẹ thật sự ghép chúng nó vào cùng một chỗ, đó mới là hại con bé!”

“Con không phải là A Triệt, làm sao biết được A Triệt không thích Vũ Lăng, nếu không phải do con, nói không chừng, thằng bé và Vũ Lăng đã vui vẻ như lúc ban đầu rồi!” Miêu Dĩnh không khỏi cũng nổi giận.

“Một khi đã như vậy, lần này nghe theo đề nghị của mẹ, Tuyết Liên lần này bà đừng có nhúng tay vào, để cho A Triệt cùng cô bé kia hảo hảo ở chung, đợi đến sau khi sinh hạ bé con, nếu A Triệt vẫn không có cách nào thích con bé, chúng ta sẽ đưa ra quyết định, bồi thường cho con bé!” Rốt cục, Long Khiếu Thiên tâm khí bình hòa nói.

Lại lập tức bị Khâu Tuyệt Liên phản bác: “Khiếu Thiên, tuy ông là chủ của cái nhà này, nhưng ông đã nói là sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm của con, ông đã từng nói là con dâu sẽ do con trai mình tự lựa chọn, cho nên tôi khuyên ông đừng nên can thiệp! Còn có, tôi nói cho hai người biết, A Triệt chỉ là chơi đùa với cô bé kia thôi, nó căn bản sẽ không có cảm giác với cô ta! Người nó thích chính là Gia Văn, cũng chỉ có Gia Văn mới xứng đôi với nó.”

“Hừ, con khẳng định? Mẹ thấy là con đang sợ hãi đi? Nếu không việc gì con phải ngăn trở? Được, mẹ cũng không muốn tiếp tục gây sức ép, mẹ hiện tại cùng con làm một giao dịch. Con đồng ý để cho Vũ Lăng chuyển vào đây ở cùng với Long Triệt cho đến khi sinh. Trong lúc đó, con không được phép dùng quỹ kế gì. Nếu đến lúc đó A Triệt quả thật không thích Vũ Lăng, mẹ liền buồn tha! Hơn nữa, sau này nó có muốn cùng Trình Gia Văn kết hôn, mẹ cũng sẽ không ngăn cản, nếu không, có chết mẹ cũng không cho phép!” Vì Đồng Vũ Lăng, Miêu Đình đem lời nói tuyệt.

“Mẹ ——” Long Khiếu Thiên kinh hô.

Trông mắt Khâu Tuyệt Liên chuyển không ngừng, ước chừng tự hỏi hai phút, cuối cùng cũng lớn tiếng đồng: “Được, một lời đã định! Trước khi cô ta sinh hạ bé, con sẽ không làm khó nó. Hy vọng mẹ cũng sẽ nhớ kỹ lời hứa của mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vào ở Long gia

Edit: kimio

Đến khi Đồng Vũ Lăng biết được mình sẽ dọn đến ở cùng với Long Triệt, nàng kinh sợ một lúc lâu mới hồi thần lại được. Dĩ nhiên, tâm trạng vốn ảm đạm mỗi một trước đây lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

Ngày hôm sau, nàng lại thu thập hành lý, từ Khâu gia mang tới Long gia.

So với biệt thự của Khâu gia, Long gia càng thêm xa hoa, xinh đẹp. Vừa mang phong cách của cung điện cổ đại tráng lệ, lại không mất đi phong cách hiện đại tràn đầy khí phách và độc đáo.

Cả ngôi nhà to đến dọa người, trên đầu trời xanh mây trắng, dưới chân bãi cỏ xanh rờn, trước mắt là hồ nhân tạo trong suốt thấy cả đáy, rồi thì các loại hoa cỏ, cây cối, hương hoa dịu ngọt, người hầu ở chỗ nào cũng nhìn thấy, vô cùng nào nhiệt.

Trong phòng lại càng không phải nói, xanh vàng rực rỡ, bên trong nội đường, các đồ dùng đều được tuyển chọn từ loại gỗ tểch tốt nhất ở Myanmar, do thợ thủ công xuất sắc nhất cẩn thận tỉ mỉ chế thành. Khiến người ta chú ý nhiều nhất là bộ sofa ở giữa nhà cũng được làm từ gỗ tểch điêu khắc hình con chim ưng.

(Tểch hay giả tử[1] (danh pháp hai phần: *Tectona grandis*) là một loài cây gỗ lớn trong chi *Tectona*, cao tới 30–40 m và rụng lá vào mùa khô. Khu vực phân bố là Ấn Độ và Đông Dương)

Sau đó, Đồng Vũ Lăng cũng không có thời gian để tiếp tục cảm thán cùng thưởng thức, bởi vì nàng phải chính thức gặp gỡ với người nhà của Long Triệt, hướng bọn họ chào hỏi.

Long Khiếu Thiên – cha của Long Triệt, ước chừng hơn 50 tuổi, dáng người thon dài, khuôn mặt anh tuấn, dưới mũi để một chòm râu khiến ông có vẻ như không giận mà uy.

Khâu Tuyệt Liên – mẹ đẻ của Long Triệt, vẫn như cũ là một bộ dáng ung dung đẹp đẽ quý giá, trên khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ thoáng hiện nét châm biếm, ngay cả khi Đồng Vũ Lăng chào hỏi với bà, bà cũng chẳng thèm ngó ngang tới.

Người để lại cho Đồng Vũ Lăng ấn tượng sâu sắc nhất ngược lại là bà vợ nhỏ của Long Khiếu Thiên – Dung Diễm Hồng. Cũng là một thân phục sức quý báu, dung nhan xinh đẹp, cả người lại tản ra loại khí chất tao nhã cùng không màng danh lợi, cùng với tướng tượng của nàng về vợ bé khác nhau một trời một vực. Khi Đồng Vũ Lăng vẫn an, bà quay lại khách khí cười một tiếng, vừa lúc làm cho Đồng Vũ Lăng một cái thêm cứng cổ tinh thần, khiến cho Đồng Vũ Lăng không tự giác có hảo cảm đối với bà.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của người hầu, Miêu Đình cùng Vũ Lăng đi vào phòng của Long Triệt.

Sáng sủa sạch sẽ, rộng mở sáng ngời, cả gian phòng bố trí theo phong cách sắc lạnh, hết thấy các đồ đạc trang sức, giường đệm... đều là một màu xanh lam.

Mặc dù đây là lần đầu tiên đặt chân vào phòng ngủ của Long Triệt, nhưng Đồng Vũ Lăng chưa từng có cảm giác lạ lẫm, kinh ngạc nào. Phòng ngủ như vậy giống như trong tưởng tượng của nàng, rất phù hợp với tính cách cao ngạo lãnh mạc của Long Triệt.

“Vũ Lăng, laptop để ở đây nhé!” Miêu Đình phân phó người hầu laptop mới mua để ở trên một cái bàn.

“Bà ngoại, kỳ thật cái máy tính này ... thật sự là không cần, không bằng bà mang trả lại cửa hàng, hoặc là xem có người nào thân thích cần dùng, đưa cho họ dùng đi!” Đồng Vũ Lăng nhin không được lại từ chối. Hai lần đều làm cho Miêu Đình phải tiêu, nàng thật sự không yên tâm.

“Ai nha, Vũ Lăng a, cháu còn khách khí với bà ngoại như vậy nữa là bà sẽ tức giận đấy. Đồ vật mà bà ngoại tặng cho cháu làm sao lại có thể cảm về. Nếu cháu thật sự có hiếu với bà, thì cũng đừng nói đi nói lại chuyện máy tính này nữa.” Miêu Đình giả bộ giận dữ. Trên thực tế, bà kiên trì như vậy là bởi vì biết rõ, trước khi Long Triệt biểu lộ tình cảm, Vũ Lăng sẽ vẫn vô cùng tịch mịch, hơn nữa có thể là không phải chỉ một hai tháng! Vì vậy bà hy vọng bộ máy tính này có thể để cho Vũ Lăng giải khuây, để Vũ Lăng có thể không có nhiều thời gian cảm thấy khó sống.

Cuối cùng, Đồng Vũ Lăng không phản đối nữa, cảm kích nhìn bà, bắt đầu đem quần áo bỏ vào cái tủ treo quần áo nhỏ trong ngăn tủ.

Đồ vật của nàng không phải rất nhiều, vì vậy chưa đến mười phút liền sắp xếp xong hết cả. Miêu Đình bảo Vũ Lăng trước hết đi ngủ một chút, sau đó cũng xuống phòng khách ở lầu một dọn dẹp đồ đạc của mình. Vì muốn ủng hộ tinh thần cho Vũ Lăng một chút, bà quyết định ở Long gia vài ngày rồi mới trở về.

Chạng vạng, mọi người tụ tập ở nhà ăn dùng cơm. Trừ bỏ Khâu Tuyết Liên bảo trì trầm mặc, những người khác đều thực khách khí đối đãi Đồng Vũ Lăng, bữa cơm đầu tiên ở Long Gia, xem như là vô kinh vô hiểm.

Thẳng đến khi người nào đó xuất hiện...

Nhìn thấy Đồng Vũ Lăng, Long Triệt hết sức kinh ngạc, đến khi nghe Đồng Vũ Lăng đã chuyển vào Long gia ở, lại còn cùng hân ở chung một phòng thì lại càng giật mình đến trợn mắt há hốc mồm. Nguyên lai, hai ngày nay hân đi công tác bên ngoài, Miêu Đình tiền trạm hậu tẩu, cũng không thêm hỏi trước hân, Long Khiếu Thiên cũng không muốn tổn tâm tư ở loại chuyện nhỏ nhặt như thế này, Khâu Tuyết Liên lại càng không muốn “Lãng phí thời gian” đi kể về chuyện của Đồng Vũ Lăng, khó trách hân chẳng hay biết gì.

Cứ việc trong lòng quay cuồng các loại suy nghĩ, cuối cùng Long Triệt vẫn bảo trì vẻ bình tĩnh cùng lãnh mạc, lặng lẽ ăn xong cơm tối, sau đó trở về phòng.

Đêm bắt đầu sâu dần, trong phòng ngủ lại sáng như ban ngày, lại là tình cảnh giống như lần trước, Long Triệt dựa vào sô pha chợp mắt, Đồng Vũ Lăng ngồi ở trên giường.

“Tôi đi chuẩn bị nước cho anh tắm!” Trừ bỏ những lời này, Đồng Vũ Lăng không biết mình còn có thể nói cái gì.

Bất quá lần này, Long Triệt ngăn cản nàng, hân nhanh chóng đứng lên, lập tức đi hướng phòng tắm. Sau khi tắm xong, lại là không nói một tiếng, lên giường liền ngủ.

Đồng Vũ Lăng nằm ở bên cạnh hân, ai oán nhìn chăm chú vào phần lưng của hân, nhưng cuối cùng, nàng không có tới gần, cũng không còn ôm hân, ngược lại hơi chút di chuyển thân mình, kéo một cái chăn khác đắp lên chính mình.

Sau khi nàng tiến vào mộng đẹp, luôn luôn tỉnh ngủ Long Triệt lúc này mới xoay người lại, bá đạo đem nàng đặt trên bụng mình, đem mặt của nàng đặt vào lòng ngực của mình, để cho nàng thoát nhìn cũng giống như lần trước, khi ngủ cũng không muốn xa rời hân...

Xuân qua hạ tới, ngày đêm trôi qua, Đồng Vũ Lăng đã ở Long gia hơn một tháng. Còn tưởng rằng chuyển vào cùng ở với Long Triệt, nàng có thể “Cận thủy lâu thai”(vịt: cái này vịt cũng không biết dịch thế nào). Ai biết, hết thấy vẫn như cũ.

Trừ bỏ mấy ngày đầu tiên, khi bà ngoại Miêu Đình còn ở đây, hân sẽ đứng giờ tan tầm, đứng giờ trở về phòng, coi như đối với Vũ Lăng hờ hững, ít nhất còn có thể cùng nàng cùng nhau tiến ngủ.

Nhưng từ sau khi bà ngoại trở về, hân bắt đầu đi xã giao nhiều hơn, mới đầu còn về trước chín giờ, những ngày gần đây, càng ngày càng muộn, có khi thậm chí mười hai giờ đêm mới trở về, hai lần còn uống đến say mèm.

Suy nghĩ cho bé cung, cùng với thân thể mệt mỏi, cho dù Đồng Vũ Lăng vô cùng nhớ hân, cũng không dám thường xuyên cố gắng chờ hân trở về, cho nên, nàng với hân, thực sự là thời gian gặp nhau đã ít lại càng ít.

Phụ nữ có thai thích ngủ, nhưng trong cả một ngày tổng có rất nhiều thời gian là thanh tỉnh. Trước đây, Đồng Vũ Lăng có thể đi làm, tan tầm có khi vẫn cùng bạn bè đi dạo phố, buổi tối lại cùng người thân nói chuyện phiếm... một ngày trôi đi rất nhanh. Nhưng là bây giờ, trừ bỏ Miêu Đình thỉnh thoảng đến đây nói chuyện với nàng, chủ yếu là nàng một mình một người.

Khâu Tuyết Liên tựa hồ tuân thủ hứa hẹn, tạm thời cũng không làm khó dễ Đồng Vũ Lăng, hay chính xác hơn là, nàng coi như Đồng Vũ Lăng là người vô hình.

Cho nên, trong ngôi nhà hoa lệ cao cấp này, Đồng Vũ Lăng vô cùng tịch mịch, cô độc và bất lực. Bao nhiêu tâm sự, bao nhiêu bi thương cùng bi thống không có chỗ để kể, chỉ có thể giấu dưới đáy lòng, vòng đi vòng lại một mình thống khổ, hoặc là như hiện tại, lợi dụng cảnh đẹp muôn hồng nghìn tía để tạm thời bình ổn ảm ức cùng khổ sở của mình.

Tháng năm, đúng vào thời điểm hoa Mẫu Đơn nở rộ. Hoa Mẫu Đơn tượng trưng cho vinh hoa phú quý, mà bản thân mình vừa lúc là tương phản, bất kể cố gắng như thế nào cũng vẫn chỉ là một bình dân. Mình ở một nơi tôn quý như thế này, đúng là vô cùng không phù hợp.

“Phụ nữ khi mang thai, không nên suy nghĩ quá nhiều, như vậy không tốt cho đứa bé!” Bỗng nhiên, phía sau vang lên một tiếng nói ôn nhu.

Đồng Vũ Lăng quay đầu lại, kinh ngạc thấy Dung Diễm Hồng đang đi hướng phía mình, liền không khỏi kêu lên: “Mẹ hai!”

“Nếu không chê thì gọi tôi là Dung đi đi!” Dung Diễm Hồng đi tới bên người Đồng Vũ Lăng, cùng Đồng Vũ Lăng song song mà đứng, quan sát một mảnh biển hoa trước mắt ngâm khê: “Đình tiền cây thược dược yêu vô cách, trì thượng hoa sen tịnh thiếu chuyện. Duy có Mầu Đơn thực quốc sắc, nở hoa tiết động kinh thành. Thủ từ này của nhà thơ Lưu Vũ thời Đường, đưa Mầu Đơn trở thành thống lĩnh của hoa thơm cỏ lạ, địa vị tôn quý biểu hiện tinh tế. Nhưng mà, dù có cao quý tới đâu, Mầu Đơn thủy chung cũng là hoa, cũng giống như con người chúng ta, mặc kệ là người nghèo hay là người giàu có, thủy chung đều là con người. Bởi vậy, tình yêu là không phân biệt sang hèn.”

Đột nhiên nghe thấy mấy lời này, Đồng Vũ Lăng bất giác giật mình, không có ý thức im lặng, cũng là bởi vì không biết phải nói như thế nào.

“Yêu, có đôi khi sẽ khiến cho bản thân rất thống khổ, đặc biệt khi đem lòng yêu một người không nên yêu. Nhưng nếu như đổi góc độ suy nghĩ lại, trong biển người mê mông, mình có thể gặp được người đó, kết bạn với người đó, rồi yêu người đó, đây là một điều vô cùng may mắn! Cùng với người đó, bản thân có một đoạn thời gian vô cùng vui vẻ, mặc kệ tương lai như thế nào, đoạn thời gian đó cũng đủ cho mình nhớ lại cảm thấy hạnh phúc.” Dung Diễm Hồng nói tiếp.

“Ý của Dung đi là không cần lâu dài, chỉ cần là đã từng có được ạ?” Đồng Vũ Lăng nhin không được đặt câu hỏi.

Dung Diễm Hồng cười nhạt, không trực tiếp trả lời, thờ dãi: “Trong đời mỗi người có rất nhiều chuyện khác nhau, mỗi lần vượt qua một chuyện là mỗi lần phải qua một con đường mới, chuyện mà con cần làm trước mắt, đều không phải là nghĩ chuyện này đó có bao nhiêu gian nan, bao nhiêu vất vả, mà là nghĩ xem sau khi vượt qua chuyện này mình sẽ vui vẻ hạnh phúc như thế nào. Trẻ con là điều trân quý nhất trên đời. Từ lúc oa oa khóc lớn ra đời, cho đến lúc bị bỏ tập nói, rồi đến lúc bước đi khỏe mạnh lớn dần, trở nên ngoan ngoãn nghe lời, ôn nhu sẵn sàng. Đến lúc đó con sẽ phát hiện, những khó khăn thống khổ lúc trước, không đáng tính toán đến!”

“Xin hỏi... Long Hạo là một đứa trẻ như vậy sao?” Đồng Vũ Lăng không khỏi lại hỏi.

Dung Diễm Hồng lại cười, nụ cười lần này bao hàm tự hào cùng yêu thương, một lúc sau, bà bắt đầu xoay người, trước lúc rời đi lưu lại câu nói sau cùng: “Vũ Lăng, kiên cường một chút, hết thấy lấy đứa bé làm trọng! Chuyện tương lai, thuận theo tự nhiên đi!”

Đưa mắt nhìn Dung Diễm Hồng, Đồng Vũ Lăng sống lòng mê mông, không thể không nói, nàng thực thương thức sự bình tĩnh của Dung Diễm Hồng, thực hâm mộ sự rộng rãi của Dung Diễm Hồng, đồng thời tràn đầy tò mò cùng nghi hoặc với đoạn thời gian Dung Diễm Hồng đã phải trải qua.

Nhìn theo bóng dáng tự nhiên biến mất kia, Đồng Vũ Lăng chậm rãi thu hồi tầm mắt, lại nhìn hoa Mầu Đơn đầy màu sắc hỗn loạn trước mắt, tâm tình trở nên rộng mở trong sáng. Không sau, Mầu Đơn dù có cao quý tới đâu cũng thủy chung là hoa, con người dù có giàu nghèo thế nào, tình yêu cũng sẽ không khác nhau. Kiên trì nhất định sẽ thắng lợi, tương lai không lâu nữa, mình cũng sẽ được đến mây mờ trắng tỏ...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bé con ra đời và Long Hạo trở về

Edit: kimio

Những ngày tiếp theo, Đồng Vũ Lăng lại bắt đầu tràn ngập khát khao cùng chờ đợi. Nàng vẫn là bị vắng vẻ như trước, nhưng nàng không hề tự thương tự cảm, nàng bắt đầu hiểu được làm sao để phân chia hết thời gian của một ngày. Nàng từng được mẹ dạy đan áo len, trong lúc này vừa tâm lại phát huy công dụng.

Bé yêu dự tính sinh ở đầu tháng 11, nàng liền thừa dịp mấy tháng này, bắt đầu làm các bộ trang phục cho bé yêu, có mũ, có bao tay, áo, quần, tất..., mỗi lần nhìn từng chiếc, từng chiếc quần áo nhỏ nhỏ đang yêu, nàng liền cảm thấy vô hạn vui mừng cùng thỏa mãn.

Tất cả sợi len, nàng đều nhờ Đồng mẫu mua, bởi vì nàng chuyển vào Long gia, Đồng mẫu không tới thăm nàng nữa, nhưng mỗi đêm đều nói chuyện điện thoại. Vì vậy mỗi lần mua sợi len giúp nàng, đều là nhờ Miêu Đình chuyển giao cho. Cho nên, nàng cũng làm tặng Miêu Đình vài thứ.

Mặt khác, Đồng Vũ Lăng còn trộm thay người nào đó dệt áo đan len, thì phải là —— Long Triệt. Từ trong miệng Miêu Đình biết được, một tháng nữa chính là sinh nhật của Long Triệt, vì thế nàng đan một chiếc áo len màu vàng nhạt kiểu dáng lưu nhân, chuẩn bị đưa hẳn làm quà sinh nhật.

Mỗi ngày như vậy trôi qua, rốt cuộc cũng đến ngày sinh nhật Long Triệt. Long gia cũng không mở tiệc chiêu đãi phô trương, chỉ là người một nhà vui vẻ quây quần quanh một bữa cơm phong phú.

Sau bữa tối, Đồng Vũ Lăng trở về phòng, bên người đã sớm đặt chiếc áo len nàng chuẩn bị, chờ đợi Long Triệt tiến vào. Nhưng nàng chờ trái chờ phải, ước chừng đợi hơn một giờ cũng không thấy bóng dáng hân. Nguyên lai, nửa giờ trước Long Triệt đã đi ra ngoài.

Nhìn chiếc áo len xinh đẹp do chính mình đan, mỗi một kim, một đường đều ngưng tụ tình yêu của mình đối với hắn, trong lòng Đồng Vũ Lăng chưa xót không nói nên lời. Nàng còn tưởng rằng, tối nay là sinh nhật của hắn, hắn sẽ ở nhà với nàng, lại không tưởng tượng được ...

Dù cho hắn không nói rõ, nhưng nàng nhìn ra được, mỗi đêm hắn đi ra ngoài là bởi vì hắn không muốn đối mặt với nàng. Chẳng lẽ bản thân thật sự để cho hắn chán ghét như vậy? Rốt cuộc là vì cái gì, khiến một người thay đổi nhanh như thế? Trước kia, hắn coi như đối với nàng không có tình yêu, nhưng lại nổi lên hứng thú với thân thể của nàng. Còn bây giờ thì sao? Hắn không cần phát tiết dục vọng sao?

Lại tiếp tục ngán người nửa giờ sau, Đồng Vũ Lăng thật cẩn thận đứng dậy, đem áo len cất lại vào trong tủ, trở lại trên giường, lăn qua lộn lại thật lâu, mới miễn cưỡng ngủ. Nhưng rất nhanh lại bị một trận tạp âm đánh thức, là Long Triệt, hắn đã trở lại! ! Hắn lại một lần uống rượu! !

Con buồn ngủ của Đồng Vũ Lăng biến mất, cõng lòng đầy phức tạp nhìn hắn nằm thẳng tắp trên giường, nhìn thấy thần sắc thống khổ trên mặt hắn, nàng cảm thấy đau lòng đến không thể chịu nổi. Nàng vươn tay, muốn vuốt ve khuôn mặt của hắn, lại bị cái tên phát ra từ trong mộng của hắn làm cho giật mình —— ngủ tạng tê liệt.

“Carmen, chúng ta là môn đăng hộ đối nhất, tương xứng nhất, chỉ có em mới đáng giá với tình yêu của anh, anh chỉ yêu em ...”

Carmen! Hắn là chi Gia Văn đi! Nghe hắn ngay cả nằm mơ cũng nhớ đến Trình Gia Văn, Đồng Vũ Lăng giống như đang ở trong ngày đông giá rét bị người rót vào đầu một chậu nước, từ đầu đến chân, từng trận khí lạnh đâm vào da thịt của nàng, xâm nhập cốt tủy của nàng, khiến cho nàng cả người phát run, đau muốn chết.

Nàng máy móc xuống giường, cầm lấy giấy bút, rung rung viết xuống mấy hàng chữ, sau đó đi ra cửa phòng, đi đến phòng bé cưng ở cách vách.

Bởi vậy nàng cũng không có nghe đến, lời nói lúc sau của Long Triệt: “Đồng Vũ Lăng, cô là đồ đàn độn, vì cái gì mà cô luôn đàn như vậy, còn có, đừng có mãi quán quít lấy tôi, đừng có mãi xuất hiện trước mặt tôi! Ai nói tôi thích cô! Không, tôi một chút cũng không thương cô, tôi mới không phải thích cô ... uống rượu, uống rượu sẽ quên hết mọi thứ, uống rượu liền không bao giờ ... đi nhớ tới cái đồ ngu ngốc kia ...”

Đêm qua đi, bình minh ló rạng. Long Triệt bởi vì vấn đề sinh lý mà dần dần tỉnh lại, say rượu khiến cho hắn đau đầu cực kì, cơ hồ mất thấy dom đóm. Vừa đúng lúc này, người hầu bưng một chén canh giải rượu tiến vào, hầu hạ hắn uống xong mới rời đi.

Từ theo được tỉnh phát ra, Long Triệt dần bớt đau đầu hơn, theo bản năng hắn nhìn sang bên cạnh người, bất ngờ là không thấy bóng dáng quen thuộc kia. Nữ nhân này, bình thường luôn ngủ thẳng một mạch thật muộn mới rời giường, hôm nay sao sớm như vậy đã không thấy bóng dáng tăm hơi đâu, rồi cuộc chạy đi đâu rồi?

Trong lòng mang nghi hoặc, Long Triệt đứng dậy xuống giường, thấy trên tủ đầu giường có tờ giấy: Triệt, vì để cho bé cưng sớm một chút thích ứng phòng ngủ của con, từ hôm nay trở đi tôi sẽ ngủ ở phòng của bé. Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, sau này anh nhớ đắp kín chăn, còn có ... đừng có uống nhiều rượu như vậy —— Vũ Lăng lưu!

Mây kiếm không tự giác nhăn lại, Long Triệt cầm lấy tờ giấy, bước nhanh đi ra phòng ngủ, rất nhanh đi vào phòng bé cưng ở bên cạnh. Nhìn thấy trên giường lớn màu lam phấn, quả nhiên nàng đang nằm ở đó! Nhưng là, nàng ngủ tựa hồ không phải thực an ổn, dung nhan tái nhợt mơ hồ lưu lại một chút nước mắt.

“Thật sự là quý thích khóc nhè!” Long Triệt nói nhỏ một câu, tiếp tục nhìn chăm chú nàng trong chốc lát, mới lặng yên rời đi phòng bé con ...

Từ sau khi Đồng Vũ Lăng chuyển qua phòng bé cưng ngủ qua đêm, quả nhiên buổi tối Long Triệt không hề đi ra ngoài, khôi phục lại thói quen tốt đứng giờ trên giường, đứng giờ rời giường.

Điều này càng làm cho Đồng Vũ Lăng khẳng định suy đoán trong lòng mình, hắn quả nhiên không muốn đối mặt với nàng, hơn nữa chán ghét nàng! Bởi vậy, Đồng Vũ Lăng lại bắt đầu rơi vào những ngày tháng âm trầm như trong địa ngục, không thấy ánh sáng mặt trời.

Quan hệ vi diệu độc đáo cùng tiểu Hạo tử, Đồng Vũ Lăng vẫn như cũ phi thường quý trọng cùng bảo trì, nhưng cho tới bây giờ nàng chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Nàng cảm thấy ở trước mặt Long Triệt đã đủ thấp kém rồi, không cần phải khiến cho thêm một người nam nhân nữa biết mình hèn mọn, đặc biệt là Tiểu Hạo tử!

Trong lòng có rất nhiều khổ, rất nhiều đau, không biết nói cùng ai. Nàng có nghĩ qua tìm người thiện lương không màng danh lợi là Dung Diễm Hồng, nhưng bởi vì Dung Diễm Hồng trời sinh thích yên tĩnh, và lại ở trong thân phận bị Khâu Tuyết Liên coi là đối địch, khiến cho Vũ Lăng không dám tiếp xúc nói chuyện nhiều hơn. Cứ việc Khâu Tuyết Liên đối với nàng thật không tốt, Vũ Lăng vẫn là coi trọng cùng tôn trọng bà, chỉ vì đó là mẹ của Long Triệt.

Cho nên, không biết từ lúc nào bắt đầu, Đồng Vũ Lăng có thói quen viết blog. Blog có cài đặt mật mã đăng nhập và mật mã viếng thăm, những thứ bên trong chỉ có chính nàng mới có thể thấy, ở trong này, nàng có thể không có chỗ nào băn khoăn, đem những suy nghĩ của mình đều ghi chép lại.

Quay lại đọc những dòng mình đã từng viết, nàng mới phát hiện, tình yêu của mình đối với Long Triệt, là vô tư như vậy, không thể tự kiềm chế như vậy, ngu si như vậy.

Blog của nàng tên là “Thieu thân lao đầu vào lửa —— yêu hắn, chính mình trở nên cực kì thấp hèn.”

Tình yêu của nàng với Long Triệt, giống như tác giả nổi tiếng Trương Ái Linh từng nói: Nhìn thấy hắn, nàng trở nên cực kì thấp hèn, thấp đến mức chui vào bụi rậm, nhưng trong lòng nàng là vui vẻ, từ trong bụi rậm nở hoa.

Bởi vì gặp Long Triệt, bởi vì yêu Long Triệt, chính mình trở nên thực hèn mọn, trở nên không có tư tưởng, có thể nói không hề tôn nghiêm, không hề là chính mình. Biết rõ yêu hần là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng nàng chính là nhìn không được lao vào, chỉ vì trong nội tâm nàng vẫn còn hy vọng có một may mắn: nói không chừng trên đời này không phải toàn bộ thiêu thân lao đầu vào lửa đều sẽ chết, nói không chừng, mình chính là con thiêu thân may mắn thoát khỏi kia!

Nhưng mà, may mắn thủy chung là may mắn, nàng – con “Thiêu thân” cuồng dại này, cuối cùng có hay không tuân theo quy luật, bị “đốt” đến thương tích đầy mình? Hay là sẽ tránh được một kiếp? Không ai biết, không người nào biết được? Không người nào có thể đoán được, kể cả chính nàng!

Thu đi đông đến, cuối cùng Đồng Vũ Lăng cũng trải qua 10 tháng buồn chán. Trải qua hơn hai mươi giờ đau đớn, nàng rốt cục bình an sinh hạ một tiểu tử béo 7 cân 3 (chắc theo cân của Việt Nam là 3,2kg ý nhỉ). Ở trong bệnh viện một tuần lễ, nàng lại bị đón trở về Long gia, đương nhiên là cùng với bé cưng ở cùng nhau tại phòng cho bé.

Long Khiếu Thiên lần đầu ôm cháu, dị thường cao hứng cùng vui sướng, đối với đứa cháu nhỏ đáng yêu tuân tít tìm mọi cách cưng chiều, vừa ra đời đã đưa cho hần 200 vạn là quà gặp mặt.

Mặc dù Khâu Tuyết Liên không thích Đồng Vũ Lăng, nhưng bé con thủy chung là cốt nhục của Long Triệt, đặc biệt thấy bé con cực kì giống Long Triệt lúc nhỏ, bà càng là đối với bé con yêu thích không buông tay.

Dung Diễm Hồng tự đáy lòng cũng thay mọi người cảm thấy cao hứng, tự đáy lòng chúc phúc Đồng Vũ Lăng, còn cô vũ nàng tiếp tục kiên trì tới cùng.

Vui vẻ nhất, hưng phấn nhất chính là bà ngoại Long Triệt – Miêu Đình. Đứa cháu nhỏ này, là bà ngày chờ, đêm đợi cuối cùng chờ đến tiểu bảo bối, bà lại chuyển vào ở Long gia, hơn mười ngày mới bỏ được trở về.

Dưới sự trợ giúp của Miêu Đình, Đồng mẫu có đến thăm Vũ Lăng vài lần, mỗi lần chứng kiến con gái bị vắng vẻ, tiểu tụy, bà đau lòng không thôi, may mắn được đứa cháu ngoại đáng yêu như vậy khiến bi thương trong lòng bà được giảm bớt không ít.

Long Triệt đâu? Thân là cha của bé cưng, hần không ngờ lại là người bình tĩnh nhất trong phòng! Sắc mặt hần luôn thâm trầm, một bộ dáng đầy bụng suy nghĩ, nhưng cụ thể trong lòng hần đang nghĩ cái gì, chỉ sợ chỉ có chính hần mới biết.

Một tháng qua rất nhanh đi, bởi vì Long Triệt chưa kết hôn, nên lễ đầy tháng của bé cưng không có mớ tiệc rượu lớn, Long Khiếu Thiên chỉ mời một đám nhân sĩ nghiệp giới có quan hệ phi thường thân thiết, hơn nữa vì dẫn dắt lực chú ý của mọi người dời đi, hần đem lễ đầy tháng của bé con cùng tiệc mừng Long Hạo trở về làm cùng một ngày để chúc mừng!

Hôm nay, là ngày con trai thứ hai của Long Khiếu Thiên – Long Hạo chính thức học thành trở về; cũng là ngày mà đứa cháu thứ nhất của Long gia —— Long Kỳ Lân đầy tháng, có thể nói là ngày vui của Long gia.

Xế chiều hôm đó, Đồng Vũ Lăng nghe Khâu Tuyết Liên phân phó, ở hoa viên hái hoa. Nàng bận bịu quá, chợt thấy sau lưng có một tầm mắt nóng bỏng nhìn mình chằm chằm, vì thế quay đầu lại, chỉ thấy một người thanh niên trẻ tuổi nhã nhặn tuân tít, giống như ánh mặt trời sáng lạn dịu dàng đứng dưới gốc cây hòe, ánh mắt nóng bỏng vừa rồi là đến từ hần.

Nhìn qua khí chất và phục sức, nhất định không phải phú thì cũng là quý, Đồng Vũ Lăng nghĩ thầm hần là khách quý Long gia mời đến. Không muốn rước lấy chế giễu hoặc cười nhạo không cần thiết, Vũ Lăng liền không nhìn thêm nhiều, lực chú ý trở lại biển hoa trước mắt.

“Xin chào!” Nam tử đã lại gần trước.

“Xin ... xin chào!” Đồng Vũ Lăng ngạc nhiên, căn cứ vào lễ phép đáp lại một câu.

“Xin hỏi cô là ai?” Thanh âm của nam tử thật ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt bất kỳ câu hỏi nào của hần.

Nhưng, Đồng Vũ Lăng vẫn là lựa chọn trầm mặc, bởi vì nàng thật sự không biết giới thiệu chính mình như thế nào. Chẳng lẽ nói cho hần biết, mình là mẹ của một tiểu chủ nhân khác của yến tiệc hôm nay —— Long Kỳ Lân? Hay hoặc là nói, mình là người đàn bà của Long Triệt?

“Tôi gọi là Long Hạo. Còn cô thì sao?” Nam tử tiếp tục nói.

Long Hạo? Hần chính là Long Hạo? Con trai của Dung Diễm Hồng, em trai cùng cha khác mẹ của Long Triệt? Hần đã về đến nhà rồi?

“Vũ Lăng tiểu thư, cô như thế nào còn ở nơi này, bà cả giống như phát cáu, nói lâu như vậy còn không có cắm xong hoa, khách nhân không sai biệt lắm chuẩn bị tới rồi đây!” Vừa đúng lúc này, người hầu A Thủy vội vàng đi tới, còn cung kính chào Long Hạo một tiếng: “Nhị thiếu gia!”

Đồng Vũ Lăng tháo xuống mấy bó hoa cuối cùng, nói gót chân Tiểu Thủy rời đi, thời điểm đi qua bên người Long Hạo, nàng không tự chủ được ngừng lại, hướng hần gật gật đầu.

Long Hạo nhìn không dời mắt bóng hình xinh đẹp đang đi xa dần, sóng lòng phập phồng. Vũ Lăng tiểu thư! Nguyên lai nàng chính là Đồng Vũ Lăng – người mà mẹ đã từng đề cập qua trong điện thoại, là người phụ nữ vì tiền mà tiếp cận anh trai. Bất quá, nhìn trái nhìn phải, hần cũng không cách nào đem nàng cùng với tham mộ hư vinh liên hệ cùng một chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Nỗi đau từ trong tim

Edit: kinio

Màn đêm buông xuống, yến hội chính thức mở màn.

Đại đường lầu một Long gia, giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, vui vẻ. Trên trụ tường hùng vĩ đồ sộ khắp chỗ có thể thấy được các loại đồ vật nhỏ màu sắc rực rỡ, thể hiện trình độ sùng ái của Long gia đối với bé cưng.

Long Khiếu Thiên đầy mặt tươi cười, đang mang theo tiểu nhi tử Long Hạo, còn có Dung Diễm Hồng, cung nghênh ân cần thăm hỏi thân bằng hảo hữu.

Miêu Đình cùng Khâu Tuyết Liên cũng không cam chịu rút lại phía sau, ôm cục cưng Long Kỳ Lân giới thiệu với nhóm bạn tốt. Long Triệt vốn đi cùng, nhưng hần đi khoảng hai vòng liền rời khỏi, chỉ vì tính cách cao ngạo lãnh mạc kia, thật sự không phù hợp đi làm cái việc “Hướng người hiến vật quý”.

Hần cùng với bạn tốt Trương Thiếu Kỳ, Lý Tuấn ngồi cùng một chỗ, nhìn hoàn cảnh âm ỹ trước mắt, bắt đầu uống rượu.

“Đêm nay là tiệc tẩy trần, so với bữa tiệc mừng A Triệt năm đó về nước còn náo nhiệt long trọng hơn! Thật không rõ Long bá bá, Long Hạo chỉ là con của vợ lẽ, cần phải phô trương như vậy sao?” Lý Tuấn tựa hồ nhìn ra bạn tốt buồn bực trong lòng, vì thế bất bình.

“Đêm nay cũng là tiệc đầy tháng của con trai A Triệt, hai cái tiệc làm cùng nhau, trình độ long trọng đương nhiên là lớn rồi! Hơn nữa, từ trước đến nay A Triệt không thích náo nhiệt, lần trước chính là làm một cách tùy ý mà thôi!” Trương Thiếu Kỳ luận sự, còn mang chút an ủi.

Lý Tuấn vừa nghe, liền chuyển chủ đề, cười ép hỏi Long Triệt: “A Triệt, cậu còn không có thành thật khai báo, bắt đầu từ lúc nào cùng đồ đàn kia cùng nhau, còn vô thanh vô tức làm ra con trai, tớ thật sự là phục cậu! Cậu không phải là chơi đùa sao, thành thật lúc nào vậy?”

“Đúng rồi A Triệt, cậu không phải là yêu người đàn bà kia đi, vậy Gia Văn làm sao bây giờ? Còn có, Gia Văn có biết chuyện này hay không?” Trương Thiếu Kỳ cũng nhin không được hỏi.

“Tôi đã nói cho cô ấy biết rồi!” Bỗng dưng, một giọng nữ không hề khách khí chen vào.

Khuôn mặt Trương Thiếu Kỳ lộ vẻ kinh ngạc: “ELLA, sao em lại tới đây?”

“Hôm nay là lễ đầy tháng của con trai A Triệt nha, em đương nhiên muốn tới chúc mừng. Xem này, lễ vật em đã mang đến rồi!” Trên khuôn mặt trang điểm kỹ càng của ELLA hờ ra một nét thoáng hiện cười, nhưng nụ cười này, hàm chứa giễu cợt, châm chọc cùng phần nộ.

“Cám ơn!” Long Triệt tiếp nhận lễ vật ELLA mang tới, không có bất cứ tia cảm tình nào cảm ơn một tiếng, tiếp theo uống rượu.

“A Triệt, nghe nói con của anh vừa tuần tú vừa đáng yêu, anh không phải nên ôm đi giới thiệu với mọi người một chút sao? Như thế nào một mình tại đây uống rượu giải sầu a! Hoặc là... Anh đang hối hận?” ELLA tiếp tục hừ lạnh, tựa hồ có chuẩn bị mà đến, những câu trách cứ tràn ngập sắc bén: “Tôi còn tưởng rằng ánh mắt anh có bao nhiêu độc đáo, không thể tưởng được là kém như vậy. Còn tưởng rằng anh là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, dũng cảm gánh vác trách nhiệm, không ngờ là một kẻ hèn nhát khiến Gia Văn thương tâm bị phần. Cô ấy không muốn tiếp tục gọi điện thoại cho anh, có câu muốn tôi chuyển đến anh, cô ấy nói, nếu anh là gặp dịp thì chơi cô ấy còn có thể chấp nhận, hiện giờ anh lại hồ nháo đến mức con cũng có, cho nên, quan hệ của anh và cô ấy từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn. Cô ấy còn nói, Long Triệt hiện tại, không còn xứng với cô ấy, chỉ xứng đôi với cái loại đàn bà... ham mộ hư vinh, thấp hèn tà ác!”

Trương Thiếu Kỳ vừa nghe, bắt đắc dĩ vừa tức vừa buồn bực quát: “ELLA!”

Lý Tuấn cũng bị chọc giận: “ELLA, cô hùng hổ dọa người như vậy là có ý gì? Cô đây là thay Gia Văn tức giận sao? Cô dựa vào cái gì? Cho dù bản thân Gia Văn cũng không có tư cách. Nếu không phải cô ấy khẳng khẳng đến Mỹ, A Triệt sẽ gặp cô bé kia sao? Sẽ phát sinh chuyện như ngày hôm nay sao?”

“Anh vì cái gì không nói là hần ta không chịu nổi cô đơn, tìm phụ nữ linh tinh? Lại còn tìm kẻ điều kiện so ra kém gấp trăm lần Gia Văn – cái loại phụ nữ bỏ đi!” ELLA càng nói càng kích động.

Cảm thấy được sắc mặt Long Triệt càng thêm vẻ lo lắng cùng thâm trầm, Trương Thiếu Kỳ nhanh chóng kéo ELLA rời đi: “Đi, anh mang em đến chúc chủ nhà một chút.”

“Hần không phải là chủ nhà sao? Hần là cha của đứa bé, em đang hướng hần chúc mừng mà, hừ hừ!” ELLA như cũ không chịu bỏ qua. Cuối cùng dưới sự vừa đám vừa xa cùng cường chế của Trương Thiếu Kỳ, nằng bệ mang đi.

Thanh âm bén nhọn la hét âm ỉ cuối cùng biến mất, Lý Tuấn tiếp tục an ủi Long Triệt: “ELLA đêm nay phòng chừng uống lộn thuốc, đừng đem lời của cô ấy để ở trong lòng, việc này sao có thể trách cậu, cậu cũng không phải yêu cái cô bé kia, Gia Văn có tư cách gì chửi, mắng cậu vô tình!”

Long Triệt lẳng lặng rót một ly rượu, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó mới ngẩng đầu, con ngươi đen che kín tơ hồng nổi lên hoang mang, hấn không ngừng nấc rượu, đột nhiên hỏi: “Cậu cũng cho rằng tớ không có yêu cô ấy, phải không?”

Lý Tuấn sững sốt, có điểm nghi hoặc dụng ý khi Long Triệt hỏi như vậy.

Long Triệt mỉm môi cười khê, tiếp tục cúi đầu uống rượu, sau lại bị Khâu Tuyết Liên kêu đi xã giao, hấn lại càng không hề tiết chế, chén nào cũng thấy đáy.

Lúc yến hội kết thúc, Long Triệt đã bị vây trong trạng thái say xin, Khâu Tuyết Liên phân phó người hầu dìu hấn lên lầu, còn gọi Đồng Vũ Lăng cùng đi lên xem một chút.

Người hầu đem Long Triệt phóng tới trên giường liền đi ra ngoài, Đồng Vũ Lăng ở lại, trước dùng khăn nóng lau mặt cho hấn, vì để cho hấn ngủ thoải mái, nàng còn giúp hấn cởi bỏ áo khoác rườm rà trên người. Ngay khi nàng dần xếp xong mọi thứ, chuẩn bị rời đi, Long Triệt đột nhiên lôi kéo, đem nàng ôm đến trên người của hấn, trước khi nàng phản ứng kịp liền hôn nàng!

Hấn... Hấn không phải say rượu sao? Như thế nào sẽ... Nụ hôn bất ngờ xảy ra khiến Đồng Vũ Lăng trợn mắt há hốc mồm, nhưng rất nhanh, nàng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Hai lưỡi quấn lấy, hút lấy ngọt ngào của nhau, cho đến khi Đồng Vũ Lăng cảm thấy rung mình, mới giật mình thấy bản thân đã không còn mặc gì, hấn cũng vậy.

Thẹn thùng ngượng ngùng lập tức lan tràn ở đáy lòng, nàng không biết phải làm sao nhìn chăm chú vào Long Triệt. Long Triệt lại không nhìn nàng, tay hấn bắt đầu chạm đến da thịt nàng, rất nhanh khơi mào nhiệt tình cùng phản ứng của nàng, mang nàng tiến vào thế giới dục vọng.

Nội tâm Đồng Vũ Lăng phá lệ kích động, âm thầm vui mừng: hấn rốt cục cần chính mình! Kiên trì của mình cuối cùng đã chiếm được hồi báo, chính mình cuối cùng đã thành công được bước đầu tiên! Nhưng mà, một câu tiếp sau lại làm cho nàng phảng phất từ Thiên đường rơi xuống Địa Ngục.

“Nói, nói cô quyến rũ tôi, quán quít lấy tôi, nói cô tham mến mộ hư vinh, vì tiền mà tiếp cận tôi!” Lời nói ác độc đột nhiên từ trong miệng Long Triệt tràn ra, đem Đồng Vũ Lăng chấn trụ.

Không, nàng mới không nói! Lời nói trái với lương tâm như vậy nàng mới không nói ra miệng! Đồng Vũ Lăng nhịn xuống nỗi đau từ trong tim, cắn chặt răng!

Nghe không được đáp án mình muốn, nội tâm Long Triệt không hiểu sao vô cùng phẫn nộ, hấn nhanh chóng bứt ra, miệng rống ra những lời càng khiến cho lòng người ta tan nát: “Cút ra ngoài cho tôi! Cô không xứng nằm ở dưới thân thể của tôi!”

Ngực đau nhức, trống rỗng, Đồng Vũ Lăng cả người phát lạnh, hai tay run run nhấc lên từng kiện quần áo, mất thật lớn thời gian mới miễn cưỡng mặc vào. Nàng lại một lần rung rung đi ra phòng này.

Trở lại phòng của bé con, nàng vốn là nhìn một chút con yêu đang ngủ say, cuối cùng đi vào trước bàn máy tính, mở ra Laptop của nàng, đăng nhập vào blog.

“Đêm nay, là tiệc đầy tháng của con yêu, thấy con yêu được nhiều người như vậy chúc phúc cùng yêu thương, mình thật sự rất cao hứng, thực vui mừng, càng thêm cảm thấy được mười tháng mình chịu tịch mịch cô độc kia là có chỗ xứng đáng. Mình mặc dù là mẹ của con yêu, nhưng cả buổi tối mình chỉ là lẳng lặng ngồi ở một chỗ hẻo lánh, giống như là một người bên ngoài không có việc gì liên quan đến mình, yên lặng nhìn hết thấy chung quanh.

Đương nhiên, mình cũng không ngừng trộm chú ý Long Triệt. Không biết vì nguyên nhân gì, anh ấy đêm nay uống rượu rất nhiều, đã rất nhiều ngày nay anh ý không uống rượu, nhưng đêm nay lại bắt đầu, cuối cùng còn uống say. Mình thấy anh ấy cởi bỏ quần áo, dần xếp giúp anh ấy ngủ, sau đó vốn định như trước đây bình tĩnh rời đi, ai ngờ anh ấy thế nhưng giữ chặt mình, còn dưới tình huống mình bất ngờ không phòng bị hôn mình!

Từ sau khi biết được mình mang thai, ước chừng 10 tháng anh ấy không hôn qua mình, đêm nay, anh ấy đã hôn! Cảm giác quen thuộc đã lâu khiến mình run rẩy, khiến mình kích động, thậm chí hưng phấn. Mình không có bất cứ ý tưởng gì là kháng cự, đem bản thân giao cho anh ấy! Mình vô cùng cao hứng cùng vui mừng, anh ấy rốt cục lại cần mình, cứ việc đây không phải là yêu, nhưng là nói lên cố gắng của mình là có ý nghĩa, đáng giá để mình kiên trì tới cùng, chậm rãi làm cho anh ấy yêu mình giống như mình yêu anh ấy vậy.

Biết rõ lúc này anh ấy chỉ là đối với thân thể của mình cảm thấy hứng thú, nhưng mình tuyệt không để ý. Nhưng mà, ngay tại thời khắc mình nghĩ hạnh phúc sắp xảy ra, thế nhưng, anh ấy lại không khoan nhượng đem đẩy mình từ Thiên Đường xuống Địa Ngục. Từng lời nói lạnh như băng, giống như chùy thủ sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim của mình, khiến cho mình không cách nào hình dung đau đớn!

Lúc ấy, mình trừ bỏ đau xót, còn nữa là bi ai. Nguyên lai đối với anh ấy mà nói, mình cái gì cũng không phải!! Mình vất vả trả giá, lấy lại là một lời nói vô tình lạnh như băng! Mình... Tương lai còn có hạnh phúc sao?”

Từng giọt lệ trong suốt, giống như trân châu bị chặt đứt, từng giọt, từng giọt rơi xuống dưới đất, tầm mắt Đồng Vũ Lăng trở nên mơ hồ, nhưng hai tay của nàng vẫn không ngừng gõ lên bàn phím, mỗi một hàng chữ đánh ra khiến trong lòng nàng đau đớn, những câu chữ vô cùng đau khổ.

Thời điểm mà nàng dừng lại, nàng phát giác áo ngủ của mình bị nước mắt thấm ướt một mảng lớn. Lo lắng làm ồn ảnh hưởng đến con trai, nàng không dám khóc, ngay cả khóc nức nở cũng không dám, nàng chỉ có thể dùng lực hút cái mũi, dùng sức áp chế của mình bị thống. Không biết thời gian đã qua bao lâu, rốt cuộc nàng cũng ngừng rơi nước mắt.

Đóng blog, nàng không hề buồn ngủ, vì thể tâm huyết dâng trào đổ bộ hòm thư MSN, đã phát hiện Tiểu Hạo từ gởi thư, là buổi trưa hôm nay gửi tới: Tiểu Lăng từ, mình trở lại Trung Quốc, trở lại G thành rồi! ! Mình khẩn cấp muốn gặp bạn. Bạn thì sao? Có như vậy hay không? Mình muốn hẹn gặp bạn tới mai, địa điểm là bên cạnh suối phun ở giữa quảng trường Từ Kinh Hoa (ở phía đông ý), thời gian là 9 giờ tối! Còn có, mình nhớ được bạn đã từng nói, bạn thích nhất là hoa Hạnh, cho nên, chúng mình lấy việc tay cầm hoa Hạnh màu vàng nhạt làm dấu hiệu! Nếu có thể được, bạn hãy hỏi âm cho mình ngay nhé!

Tiểu Hạo từ, thì ra Tiểu Hạo từ đã trở về, Đúng vậy a, thời gian một năm, cứ như vậy trôi qua! Đồng Vũ Lăng buồn vui cùng đến, nhìn lại phong thư không nhiều câu chữ lại bao hàm đầy tình nghĩa, nàng cảm nhận được sự vội vàng, nhiệt tình cùng chờ mong của tiểu Hạo từ.

Vì thế, nàng không chút do dự trả lời: “Tiểu Hạo từ, hoan nghênh bạn trở về! ! Được, hết thấy như lời bạn nói, mai chúng mình gặp nhau ở quảng trường Từ Kinh Hoa lúc 9 giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: “Gặp nhau” trong mưa

Đồng Vũ Lăng lại trải một đêm thức trắng, đối diện với ban ngày.

Long Triệt vẫn như trước, đã đi làm từ lâu rồi. Đồng Vũ Lăng ăn xong bữa sáng xong liền cùng con mình, khi thì nhớ lại chuyện đau lòng tối hôm qua, khi thì nhớ tới buổi gặp mặt tối nay cùng tiểu Hạo từ.

Còn nhớ một năm trước, cô chưa gặp Long Triệt, lúc ấy còn mang theo tâm tình thiếu nữ ngây thơ đối với tiểu Hạo từ, thường xuyên nghĩ tới tình huống lần đầu gặp mặt giữa mình và tiểu Hạo từ trong tương lai. Nhưng hôm nay, vật đổi sao dời, hết thấy đều đã khác, cô đã làm mẹ, không còn tư cách ôm bất cứ suy nghĩ gì đối với tiểu Hạo từ nữa.

Vốn, cô có thể từ chối không gặp tiểu Hạo từ, để tình bạn quý giá này tiếp tục kéo dài mãi trên mạng, nhưng vừa nghĩ chuyện vì lời từ chối của mình mà có thể sẽ khiến tiểu Hạo từ thất vọng cùng phiền muộn, cô liền không đành lòng. Cho nên, vẫn nên đi gặp thôi! Không vì cái gì khác, chỉ vì tình bạn khó có được, kỷ diệu, trân quý vô cùng này!

Long Triệt đêm nay có việc xã giao, Long gia kết thúc gọn gàng bữa cơm trước 8 giờ. Đồng Vũ Lăng dỗ con ngủ xong, phân công bàn giao với hai người làm phụ trách chăm sóc con mình một phen, người không quen bắt người khác phải chờ đợi như cô ra khỏi nhà trước.

Đồng Vũ Lăng rời đi ước chừng qua năm phút đồng hồ, Long Hạo cũng điều khiển chiếc xe hoành tráng của anh ra khỏi cổng Long gia, lái xe về hướng quảng trường Từ Kinh Hoa...

Quảng trường Từ Kinh Hoa đêm nay, vẫn náo nhiệt như thường, người ra vào tấp nập. Đồng Vũ Lăng tay cầm một bó hoa hạnh phúc màu vàng nhạt, đứng bên đài phun nước bày màu hướng về phía đông.

Ngóng nhìn dòng nước rực rỡ sắc màu trước mặt, lòng của cô cũng bồn chồn theo. Lại thêm năm phút nữa là sẽ thấy tiểu Hạo từ rồi, anh đêm nay sẽ mặc quần áo gì đây? Thoải mái hay là trầm ổn? Hẳn là nên thoải mái đi. Anh lớn lên như thế nào? Có giống như mình tưởng tượng không, là một chàng trai trẻ tao nhã lịch sự, nhã nhặn tuấn tú? Giọng nói của anh sẽ như thế nào? Nhất định là rất êm tai, như một hương trà xanh thanh nhiên, làm cho người ta cảm thấy yên bình vô hạn. Vậy anh thì sao, nhìn thấy mình sẽ sinh ra loại cảm giác gì? Đồng Vũ Lăng nghĩ tới đây, không khỏi cúi đầu khẩn trương xem xét lại quần áo. Mặc dù không phải rất đẹp để quý giá, nhưng chính thể thoát nhìn cũng không tệ lắm! Vóc người chầy xệ đã từ từ biến mất, mặc dù so ra kém trước kia nhỏ bé tinh tế, nhưng mà rất cân đối.

Cùng lúc đó, ở bên đình nhỏ phía đông quảng trường Từ Kinh Hoa, Long Hạo một thân quần áo thoải mái, tay cầm một bó hoa hạnh phúc vàng nhạt, khuôn mặt anh tràn đầy ngạc nhiên cùng khiếp sợ, đôi mắt tinh anh khó có thể tin mà trừng mắt nhìn vào cô gái áo xanh quần đen đứng cạnh đài phun nước, trừng mắt nhìn bó hoa hạnh phúc màu vàng nhạt trên tay cô kia!

Tiểu Lăng từ! ! Tiểu Lăng từ vậy mà lại là Đồng Vũ Lăng. Trời ơi, tại sao có thể như vậy! ! Trong lòng, phức tạp bất thường, Long Hạo không khỏi nhớ tới đủ loại tình cảnh đã từng xảy ra, nhớ tới năm ngoái tiểu Lăng từ có lần từng vô cớ nhắc tới Long Hạo —— tên của mình, như vậy, hẳn là lúc cô bắt đầu cùng anh cả Long Triệt rồi?

Long Hạo còn nhớ, tiểu Lăng từ từng nói muốn đi công tác mấy tháng, không thể lên mạng. Thì ra, cô đang nói dối, nguyên nhân thực là cô đang đường thai! Tiểu Lăng từ cùng anh cả vốn là như thế nào bắt đầu vậy? Anh cả luôn luôn tâm cao khí ngạo, sao lại có thể nhìn trúng cô gái xuất thân tầm thường như cô. Nói vậy cô thì sao, như mình hiểu rõ, cô không phải loại phụ nữ trần tục tham vinh hoa phú quý, cô tại sao có thể thích anh cả, còn cam tâm không danh không phận mà giúp anh cả sinh con?

Ngày hôm qua lúc nói chuyện cùng mẹ, bởi vì tò mò mà nói tới Đồng Vũ Lăng, sau đó biết được Đồng Vũ Lăng cũng không tham hư vinh như mọi người tưởng tượng ban đầu, cô là thật tâm yêu anh cả, mà từ giọng nói lúc nói chuyện của mẹ không khó nhìn ra đồng tình cùng thương xót đối với cô.

Thấy cô hết nhìn đồng tới ngó tây, không ngừng xem đồng hồ, lo lắng chờ đợi, còn có vô vàn điều nghi hoặc trong lòng mình thúc đẩy, Long Hạo hận

không thể lập tức phóng tới trước mặt cô. Nhưng cuối cùng, anh không hề nhúc nhích! Anh không muốn đi gặp cô, anh không dám đi gặp cô!

Long Hạo bên này lưỡng lự lưỡng lự, Đồng Vũ Lăng bên kia lại là tăng tăng dày vò cùng hành hạ. Đã hẹn 9 giờ gặp mặt, bây giờ đã gần 9 rưỡi rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng tiểu Hạo tử. Anh... có khi nào xảy ra chuyện gì trên đường rồi không? Trong đầu Đồng Vũ Lăng bỗng nhiên hiện lên ý niệm đáng sợ đó trong đầu. Nội tâm không khỏi càng thêm lo lắng, cô theo tiềm thức mà mở điện thoại di động ra, chuẩn bị quay số điện thoại mới phát giác chính mình căn bản không có điện thoại của tiểu Hạo tử!

Nắm chặt bó hoa trong tay, Đồng Vũ Lăng tâm thần không yên, đi qua đi lại. Đột nhiên, một đứa bé chạy về phía cô, đưa cho cô một tờ giấy: “Tiểu Lăng tử, mình tạm thời có việc không thể tới, bạn mau trở về đi, mình lần sau lại hẹn bạn —— tiểu Hạo tử!”

Tiểu Hạo tử, là tiểu Hạo tử! Đồng Vũ Lăng xem hết tờ giấy, chuẩn bị tìm đứa bé kia để hỏi rõ ràng, đáng tiếc sớm đã không thấy bóng dáng nó đâu. Cô nhìn ra chung quanh, ánh vào mi mắt chính là những người khác nhau, bọn họ hoặc là hai tay trống trơn, hoặc là cầm theo ví tay và các đồ dùng khác, chỉ riêng hoa hạnh phúc mà mình muốn thấy là không có.

Từ tờ giấy đó có thể thấy được, tiểu Hạo tử đã tới, còn nhìn thấy mình, vậy anh tại sao không đến? Chẳng lẽ thật sự như anh nói tạm thời có việc? Hay là, tiểu Hạo tử phát hiện mình khác với hình ảnh lý tưởng của anh cho nên lựa chọn trốn tránh? Không, cô không muốn tin tiểu Hạo tử lại là con người nông cạn như thế!

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu Đồng Vũ Lăng không hiểu sao lại nhớ tới Long Triệt. Bản thân mình móc tim móc phổi ra yêu Long Triệt, chịu đựng cô đơn cùng thống khổ vô cùng tận, có được lại là sự nói xấu, phi nhử cùng chán ghét đau đớn người khác dành cho mình!

Đêm nay, cô mang theo tình bạn thuần khiết tới gặp tiểu Hạo tử, có được lại là sự né tránh không gặp.

Chẳng phải nói người tốt sẽ có kết quả tốt sao? Bản thân cô chưa từng làm chuyện xấu, từ nhỏ cần cù cố gắng, còn đi làm công ích ở cô nhi viện, mình như vậy không phải hẳn nên tới lúc được ông trời ban thưởng sao? Nhưng sự thật vì sao lại cứ trái ngược?

Tại sao mạng mình lại khổ như vậy? Tại sao mình phải chịu những hành hạ kia? Ông trời ơi, tại sao? Đồng Vũ Lăng bị thương phần hận, không nhận được ngửa đầu chất vấn bầu trời, đáp lại cô chính là một hồi mưa to không hề dự báo.

Chung quanh một trận rung động xôn xao, đám người bắt đầu tứ tán, chạy theo hướng những nơi có chỗ trú, chỉ có Đồng Vũ Lăng, vẫn như cũ đứng sững người bên hồ. Mưa càng lúc càng lớn, làm ướt tóc cô, làm ướt mặt cô, còn có bó hoa hạnh phúc trong tay cô, cũng dần dần tàn úa.

Trong lòng cô còn một tia chờ đợi cuối cùng, tiếp tục hết nhìn đông tới ngó tây, kết quả vẫn không thấy được bóng người như dự định. Vì vậy, cô khóc, cả mặt toàn là nước, cô phân không rõ đó là nước mắt, hay là nước mưa!

Bên kia, vẫn ở bên kia đình, tầm mắt Long Hạo vẫn dừng lại trên người Đồng Vũ Lăng. Chứng kiến cô bị mưa to xối vào, anh dường như cảm thấy từng hạt mưa đang đánh vào chính trên người mình; chứng kiến cô bối rối vì đau lòng mà trở nên không hay biết gì, trái tim anh như bị đao cắt. Anh rất muốn đi ra ngoài ôm lấy cô, dùng thân thể cao lớn của mình giúp cô che mưa chắn gió, nhưng anh không thể, anh không thể để cô biết, Long Hạo chính là tiểu Hạo tử!

“Tiểu Lăng tử, trở về đi thôi, ngoan, mau trở về đi thôi!” Anh hò hét trong im lặng, ngạc nhiên mừng rỡ khi thấy người hảo tâm chạy tới, đưa cho cô một cây dù.

Song, anh còn chưa kịp vui mừng bao lâu, lại trở lại trạng thái bị thương. Tiểu Lăng tử ngu ngốc, cô thế nhưng lại không mở ô, tiếp tục tùy ý để mưa to trút lên người!

Làm sao bây giờ? Có muốn đi ra ngoài hay không? Nếu đi ra ngoài, thân phận liền sẽ bại lộ, sau này làm sao cùng cô ở chung? Cô sau này còn có thể duy trì tình bạn đặc biệt khó kiếm như vậy với anh sao? Nhưng nếu không đi ra, cô lại tiếp tục dầm mưa như vậy, khẳng định dầm mưa đến bệnh mất. Long Hạo lòng nóng như lửa đốt, trong lòng đại loạn, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, được rồi, trước tiên không nói cho cô mình là tiểu Hạo tử, coi như là ngẫu nhiên gặp! Ngay lúc Long Hạo đã quyết định xong, anh lại thấy bác gái mới vừa đưa ô cho Vũ Lăng kia đi trước anh một bước lần nữa đến gần Vũ Lăng, thay Vũ Lăng mở ô ra!

Vì vậy, anh dừng bước lại, tiếp tục âm thầm quan sát cô.

Đồng Vũ Lăng tùy ý để cây dù cong vẹo tựa vào trên vai, toàn bộ suy nghĩ tiếp tục chìm đắm trong thống khổ. Long Triệt chê bai chán ghét mình, tiểu Hạo tử không muốn gặp mặt mình, tình yêu không có, hôm nay tình bạn trân quý kia cũng không, chính mình còn có cái gì? Chính mình còn có cái gì? ! Đứa bé! Đúng rồi, mình còn có đứa bé! Nghĩ đến đứa bé đáng yêu bé nhỏ kia! Đồng Vũ Lăng khôi phục lại tinh thần. Mười một giờ rồi! Không biết đứa bé thế nào rồi, nếu nửa đêm nó tỉnh dậy, người làm có thể chăm sóc tốt cho nó sao? Ăn quen sữa mẹ rồi nó có chịu ăn bột nữa không? Bỗng dưng Đồng Vũ Lăng chạy nhanh như cung tên trở về.

Bởi vì trận mưa to vừa rồi, quảng trường trở nên vô cùng yên tĩnh, còn lại không mấy bóng người đi lại.

Hết mưa rồi, vừa lúc một trận gió lạnh thổi tới, Đồng Vũ Lăng rung mình một cái, lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra quần áo cũng ẩm ướt rồi, dính vào người khiến cho cả người lạnh run. Cô đầu tiên là chạy đến bên cạnh cửa hàng bán báo, đem ô trả lại cho bác gái kia, liên tục nói lời cảm ơn xong, liền nhanh chóng đi tới ven đường.

Long Hạo vẫn đi theo sau Đồng Vũ Lăng, nhìn cô an toàn ngồi lên taxi, anh mới quay đầu lại, hướng bãi đỗ xe đi đến...

Sáng sớm hôm sau, trong phòng Long Triệt so với bình thường nóng hơn nhiều. Thì ra là, Đồng Vũ Lăng bị bệnh, lo lắng ảnh hưởng đến đứa bé, cô bị đưa về phòng của Long Triệt.

Bác sĩ gia đình của Long gia giúp Đồng Vũ Lăng làm kiểm tra chi tiết xong chăm chú báo cáo: “Đồng tiểu thư bị cúm nặng, có lẽ là do tối hôm qua gặp mưa, may mắn không tổn thương vào phổi, tôi đã tiêm cho cô ấy rồi, đợi kê đơn thuốc cho cô ấy ăn, lại nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao ngay.”

“Đồ sao quá tạ, tối hôm qua vô cớ chạy ra ngoài, lại còn canh ba nửa đêm mới chịu về, nó bị bệnh không lo, nhờ đem bệnh cúm nặng lây lan ra, tôi nhất định sẽ không buông tha cho nó!” Khâu Tuyết Liên lập tức mướn đề tài phát huy.

Long Khiếu Thiên bắt đầu dī thờ dài, khuyên nhủ: “Bà nói chuyện đừng lúc nào cũng day nghiêng như vậy, con bé luôn rất ngoan, tối hôm qua đột nhiên đi ra ngoài nhất định là có nguyên nhân. Còn nữa, con bé đã bệnh đến mức này rồi, bà cho dù không quan tâm nó, cũng đừng bỏ đá xuống giếng.”

“Hừ, nếu như không phải cô ta ở chỗ này, tôi mới chẳng thèm quan tâm! Thật là, tôi đã nói rồi mà kêu nó đi đi, mẹ còn nói cái gì sữa mẹ tốt nhất cho đứa bé, để cho nó ở lại!” Khâu Tuyết Liên vẫn tiếp tục lăm bằm, lập tức chuyển hướng sang Long Triệt vẫn đang giữ im lặng: “A Triệt, mẹ rõ ràng đã bảo a Hương dọn dẹp một gian phòng khác cho nó ở, con sao lại đem nó ôm tới đây, nhờ nó lây bệnh cảm cúm cho con thì làm sao bây giờ?”

Long Triệt không nói, tuần nhan nhưng lại hiện lên một tia cuồng bạo không nhịn được.

Long Khiếu Thiên vừa lại đi ra khuyên nhủ, giữ Khâu Tuyết Liên lại, “Tốt lắm, a Triệt lớn như vậy, không có việc gì đâu. Chúng ta cũng ra ngoài đi, để Vũ Lăng nghỉ ngơi một chút. Những người khác phải làm gì thì đi làm nấy! Còn có, bác sĩ Hà, khổ cực rồi!”

Đoàn người bắt đầu lục tục đi ra ngoài, Long Triệt đột nhiên gọi a Hương lại, chỉ vào Vũ Lăng đang ngủ say hỏi: “Cô ta tối hôm qua đi ra làm gì?”

“Thưa đại thiếu gia, tôi cũng không rõ lắm, Vũ Lăng tiểu thư chỉ nói có chút việc muốn đi ra ngoài một chút, bảo tôi chăm sóc kĩ tiểu thiếu gia. Cô ấy đến gần 12 giờ mới về, lúc trở về cả người ướt đầm!”

“Oh, biết rồi, đi ra ngoài đi!”

A Hương rời đi sau cùng, trong phòng lập tức an tĩnh trở lại, Long Triệt sắc mặt như cũ một mảnh thâm trầm, chậm rãi trở lại trước giường.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bệnh nặng

Ngón tay thon dài của Long Triệt nhẹ nhàng vén lên mấy sợi tóc rũ trên trán Tô Hiểu, để cho mặt cô hoàn toàn bày ra trong tầm mắt hắn.

Đúng là một con nhóc ngu ngốc, vì cái gì mà khuôn mặt luôn lộ ra bộ dạng khờ sớ, sắc mặt xanh xao, Về mặt thì tối sầm tiều tụy. Bọn Lý Tuấn bọn hắn nói quả không sai, nếu bọn hắn mà nhìn thấy cô bây giờ, chắc chắn sẽ cắn lưỡi hối hận vì đã từng tăng bốc sự mạnh mẽ Tô Hiểu quá đáng.

"Tiểu Hạo tử, Tiểu hạo tử...." Đột nhiên, Đồng Vũ Lăng trong vô thức kêu kên kên những tiếng gọi.

Long Triệt nhăn mày. Tiểu chuột? Cái đồ tiểu ngu ngốc này mơ thấy Tiểu chuột? Thật là kỳ quái, sao lại có giấc mơ không tốt như vậy, lại mơ thấy con chuột?!!! Long Triệt cười nhẹ, hắn vuốt chóp mũi Tô Hiểu, sau đó thì cứ như thế bất thần nhìn nàng chăm chú, mãi đến khi giúp việc tiến vào mới hoàn hồn:

"Đại thiếu gia, đã tám giờ rồi, đại thái thái kêu cậu xuống ăn điểm tâm "

Sau khi giúp việc rời đi, Long Triệt vẫn đứng đó nhìn cô một lúc lâu nữa rồi mới đi chậm rãi đi tắm rửa, ước chừng 15 phút sau, hắn mới xuống tầng cùng với cặp tài liệu trên tay.

Thời gian trôi qua, mặt trời cũng từ từ lặn. Cho đến lúc Đồng Vũ Lăng tỉnh lại thì đã hơn ba giờ sáng.

Nhìn xung quanh là căn phòng quen thuộc, Đồng Vũ Lăng nhường mày, cô bắt đầu nghĩ lại những sự việc đêm qua. Sau khi cô trở về, thay đi bộ quần áo ướt, tắm nước nóng xong, mới vừa nằm xuống đã có cảm giác mí mắt nặng nề, đầu có phần đau, cuối cùng thì đã ngất đi.

Đã xảy ra chuyện gì????!!!! Tại sao cô lại ở trong phòng Long Triệt??? Bảo Bảo đâu? Nghĩ đến con, Đồng Vũ Lăng lập tức xoay người ngồi dậy, đáng tiếc là toàn thân vô lực.!!!

Vừa đúng lúc này thì cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Thúy đi đến, nhìn thấy Tô Hiểu đã tỉnh, cô vui mừng hướng đến trước giường:

"Đồng Vũ Lăng tiểu thư, cô đã tỉnh?"

Đồng Vũ Lăng gật đầu, nhẹ giọng nói:" Tiểu Thúy, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại ở trong căn phòng này? Còn có, Bảo Bảo, con không sao chứ?"

" Vũ Lăng tiểu thư cô yên tâm, tiểu thiếu gia không có việc gì, hiện tại đang ngủ trưa. Có thể đêm qua cô mắc mưa nên bị cảm nặng,bác sĩ đã khám bệnh, ông ấy nói không có gì đáng ngại. Đại thái thái lo lắng người cảm nặng sẽ lây sang tiểu thiếu gia nên đã dặn chúng em dọn một phòng khác cho cô nhưng là đại thiếu gia cố ý ôm cô đến đây." Tiểu Thúy tí mị kể lại.

Long Triệt ôm mình tới nơi này? Đồng Vũ Lăng nhất thời ngạc nhiên, đồng thời tâm tình vui vẻ hẳn lên. Thực tế, Tô Hiểu chẳng có tí yêu cầu nào thì chỉ một hành động, liền cũng làm cho cô cảm thấy cao hứng vui mừng.

"Đồng Vũ Lăng tiểu thư, cô một ngày nay đã chưa ăn uống gì, em đã nấu cháo giải cảm, để em đi lấy cho cô." Tiểu Thúy vừa nói đã đi mất tăm.

Không tới năm phút đồng hồ cô đã quay lại, giúp Đồng Vũ Lăng ăn xong cháo, uống thuốc, lại chu đáo đỡ cô nằm xuống:" Bác sĩ nói cô cần nghỉ ngơi nhiều. Còn tiểu thiếu gia, cô không cần lo lắng, chúng em sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt, mà còn.... đại thái thái cũng sẽ chăm sóc cho cậu ấy."

Đồng Vũ Lăng gật đầu, nói lời cảm ơn, cô nhìn theo bóng Tiểu Thúy ra ngoài, rất nhanh lại ngủ say! Khi tỉnh lại, đã lần sáng ngày thứ hai. Trên giường vẫn chỉ có một mình cô.

Tâm tình Đồng Vũ Lăng hôm nay đã tốt lên rất nhiều, toàn thân khí lực cũng không tồi, cô đứng dậy, vốn định đi thăm con, nhưng lại lo lắng sẽ truyền bệnh lại không muốn thấy Khuru Tuyết Liên tức giận, cuối cùng vẫn nhịn xuống,tìm tiểu Thúy hỏi thăm tình hình con trai. Khi biết con vẫn khỏe mạnh, cô tâm tình rất tốt, đi xuống tầng một lại gặp đúng bà nội.

Thực chất, Miêu Đình rất lo lắng cho bệnh của Đồng Vũ Lăng, nhưng bởi vì cô vẫn đang ở phòng của Long Triệt nên bà cũng ngại vào thăm, nhưng mỗi ngày bà đều hỏi giúp việc tình hình của Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng tại đáy lòng cảm tạ không thôi, cô nói chuyện với bà một lúc rồi đứng dậy đi dạo vườn hoa. Chợt nhớ đến việc Tiểu Hạo Tử thất hứa, tâm tình có chút trũng xuống.

"Hôm nay cảm giác như thế nào? Thân thể không có việc gì chứ?" Bỗng dưng, một tiếng nói ôn nhu đột nhiên vang lên, Long hạo chính là đang hướng phía Đồng Vũ Lăng mà đi tới.

Đồng Vũ Lăng lễ phép mà hướng hắn gật gật đầu: "Tôi thấy rất tốt, đã thất lễ rồi!!!"

"Cô tuổi còn trẻ, nên là cười nhiều một chút, rộng rãi một chút." Long hạo ở bên người cô dừng lại.

Đồng Vũ Lăng không nói, cô vẫn ngắm biển hoa trước mặt.

"Hoa hạnh phúc, nó có thể đem đến sức khỏe, vận ,ay cũng như sự sáng khoái, thoải mái." Long hạo cũng bình tĩnh nhìn chăm chú vào vườn hoa cúc kia.

Đồng Vũ Lăng trong lòng dấy lên một tia chua xót, trầm mặc một lúc, cô chậm chậm nói: "Trước kia tôi cũng từng tin tưởng vào ý nghĩa đó nhưng giờ phát hiện, đó chỉ là cổ tích ở hiện tại, ko thể nào xảy ra."

" Một con người hoạt bát năng động ko phải chỉ có tình yêu mà còn có tình thân cũng với... tình bạn"

"Tôi toàn tâm toàn ý đi yêu một người, nhưng lại nhận lấy toàn là đau thương; tôi thật sự rất muốn có những cuộc trò chuyện nhưng đối phương lại trốn tránh không gặp. Có lẽ, tôi cô đơn đã được định sẵn, nhất định là sẽ rất thống khổ!" Đồng Vũ Lăng tự lo lắng cho bản thân, nội tâm đau khổ càng thêm sâu vài lần, một lúc, xoay người đi vào nhà.

Long Hạo thần sắc có chút khản trương, trong lòng bối rối ko thôi, nhìn cô từ xa, bóng dáng thật gầy yếu. Nhiều lần muốn đuổi theo, nói với cô mình chính là Tiểu Hạo Tử, nói mình không vứt bỏ cô, vẫn là một Tiểu Hạo tử luôn luôn quan tâm vào vệ cô. Bất quá, cuối cùng anh cái gì cũng không làm, đứng chôn chân tại đó, mãi đến khi bóng dáng Đồng Vũ Lăng hoàn toàn tan biến mới dời tầm mắt.

Những ngày tiếp theo, Đồng Vũ Lăng tiếp tục cùng Long Triệt ở chung một phòng, nhưng không hề nói với nhau một lời. Nhiều lần, Đồng Vũ Lăng cũng muốn cùng hắn tán gẫu một chút nhưng khi nhớ lại tình cảnh đêm đó, cô lại luống cuống, cô lo lắng lại phải chịu đựng nhục nhã. Hiện tại cô đã đủ mệt mỏi rồi, không thể chịu thêm bất cứ thương tổn nào, đặc biệt là từ hắn!

Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi tinh hj dưỡng, bệnh của Đồng Vũ Lăng đã khỏi hẳn, đến bác sĩ cũng bảo đã hết, kèm theo sự thuyết phục của Long Thiếu Khiên, Khuru Tuyết Liên mới đáp ứng cho Đồng Vũ Lăng lại gần Bảo Bảo, bất quá, bà ta bắt đầu làm khó dễ Đồng Vũ Lăng.

Tối nay, Long Thiếu Khiên hẹn bạn ăn cơm ở ngoài, chỉ có Khuru Tuyết Liên, Long Triệt, Long Hạo cùng Dung mẫu mẫu ăn cơm. Tất cả đều lặng ăn như tờ, mọi người đang chuyên chú ăn cơm, Khuru Tuyết liên đột nhiên oán giận một câu:" Sao thức ăn hôm nay lại nhạt thế?? Lấy cho ta một chút tương cùng sốt cả chua!!!"

" Vâng, thưa bà chủ!" A hương giúp việc bên cạnh lập tức trả lời, chuẩn bị tránh đi.

" Ta không nói nguoi đi, ta là nói cô ta!" Khuru Tuyết Liên ngăn A Hương, chỉ tới Đồng Vũ Lăng.

Đồng Vũ Lăng một trận kinh ngạc, những người khác cũng không khỏi rớt rít.

" Có phải cô điếc nên không nghe thấy tôi nói?" Thấy Đồng Vũ Lăng thất thần bất động, Khuru Tuyết Liên hét to.

" Bác gái, việc này luôn là để cho người hầu, sao bác đột nhiên muốn Đồng Vũ Lăng đi? Cô ấy còn đang dùng cơm nha!" Long Hạo bỗng nhiên xen vào một câu.

Khuru Tuyết Liên nghe xong càng thêm tức giận:" Tôi nói cô ta là cô ta phải làm."

" Đồng Vũ Lăng mới sinh, cũng không phải công nhân trong nhà, dựa vào cái gì phải nghe sai sử?" Long Hạo lại nói.

" Vậy anh dựa vào cái gì ngắt lời? Triệt là nam nhân của cô ta còn chưa lên tiếng a!" Khuru Tuyết Liên tròn mắt nhìn Long Hạo.

" Dựa vào tôi là bằng hữu, dựa vào tôi thật sự quan tâm cô ấy!" Long Hạo vẻ mặt tức giận.

" Bằng Hữu? Anh mới trở về bao lâu, nhanh như vậy đã thành bạn bè?" Khuru Tuyết Liên hừ lạnh, chuyển hướng sang Đồng Vũ Lăng:"Cô chính là cái họa, tôi cảnh cáo cô, trong cái nhà này phải có quy củ, không phải là nơi quyến rũ người, nếu không tôi lập tức đuổi cô đi!"

" Bác gái, bác nói gì vậy? Vì sao lại nhục nhã Vũ Lăng như thế?!"

" A.... đau lòng ư? Hừ, quả nhiên là mẩu tử, rất hoan hỉ mà chấp nhận người đã bị dùng qua. Ngay cả thứ đàn bà của anh trai cũng không từ bỏ , người thật là độc đáo!"

Nghe Khuru Tuyết Liên đem mẩu thân dính líu, Long Hạo không khỏi giận dữ:" Tôi không cho phép bà nhục mạ mẹ tôi!"

"Hạo, ăn cơm đi." Dung mẫu trầm giọng nói

Đồng Vũ Lăng cũng nháy mắt Long Hạo, ám chỉ anh đừng tiếp tục chống đối.

Chỉ có Long Triệt vẫn luôn trầm mặc, nhìn "kẻ qua người lại", nhất thời cảm thấy không hiểu liền ko xen vào, nghiêm thanh nói với Đồng Vũ Lăng:" Cứ thất thần làm gì, mẹ không phải gọi cô đi lấy sao?"

Đồng Vũ Lăng ngẩn người, lập tức đứng dậy đi lấy, khi về cầm trên tay những thứ Khuru Tuyết Liên phân phó.

Bà ta, khẳng định là muốn làm khó Đồng Vũ Lăng, kế tiếp tìm hết cái này đến cái kia sai cô. Nhiều lần Long Hạo muốn lên tiếng nhưng bị mẹ DUNG ngăn cản và Đồng Vũ Lăng không cho phép. Chờ cho đến khi bữa cơm kết thúc, Đồng Vũ Lăng cũng chả ăn được là bao. Cũng may cô mới ốm dậy, cũng không có khẩu vị, đặc biệt đến phòng nhìn con trai đáng yêu thì chút oán khí lúc trước bị đè nén lại biến mất không thấy tăm hơi.

Khi con ngủ say, Đồng Vũ Lăng trở lại phòng của Long Triệt, phát hiện hắn đang thu thập hành lý, không tự chủ được hỏi:" Anh... Muốn đi công tác?"

" Ừm.!" Thật lâu sau, Long Triệt mới đáp lại.

"Đi bao lâu? Có thể trở về vào đêm 24 không?" Đồng Vũ Lăng lại không không chế được hỏi.

" Sáng 26 quay về. Có chuyện gì sao?"

Ngày 24, là đêm Noel bình an. Hôm đó của một năm trước là lần đầu tiên cô trao tặng cho hắn, ngày kỷ niệm một năm, cô muốn cùng hắn hâm nóng tình cảm. Bất quá, Đồng Vũ Lăng cuối cùng nói:

"Không...không có gì!!!"

Long Triệt cũng không hề để ý tới, thu thập xong mọi thứ rồi đi tắm rửa, sau đó thì đi ngủ luôn.

Đồng Vũ Lăng nằm ở bên cạnh hắn, nhiều lần muốn nói lại thôi. Một lúc sau Long Triệt bắt đầu phát ra tiếng ngáy, còn cô vẫn tỉnh táo như cũ...

Đến khi Long Triệt phải đi công tác, sinh hoạt trong ngày của Đồng Vũ Lăng lại thêm đơn điệu cùng cô tịch. Cô mỗi ngày ngoài việc trông con ra thì chẳng có việc gì khác để làm. Đêm nay, đợi con trai ngủ say, cô cảm thấy tâm huyết dâng trào, mở máy tính ra, đăng nhập vào tài khoản của mình. Không ngờ lại có hơn mười tin nhắn đến, đều là Tiểu Hạo từ gửi tới, nội dung mỗi tin nhắn đều là giải thích cho sự thất hứa hôm đó.

Mà tin nhắn cuối cùng, là hẹn cô gặp mặt lần nữa, thời gian là đêm Noel sắp tới đây! Hắn lại thề, lần này tuyệt đối sẽ không lỡ hẹn nữa!

Mình muốn đi gặp hắn sao? Đứng trước lời mời thứ hai của hắn, Đồng Vũ Lăng cảm thấy do dự ! Cô suy nghĩ chừng mười phút, cuối cùng vẫn là đáp ứng hắn !

Buổi tối ngày hôm sau, Đồng Vũ Lăng vẫn như cũ đến quảng trường Từ Kinh Hoa trước năm phút. Có lẽ do đêm nay là Noel nên nơi này trở nên náo nhiệt vô cùng. Cô vẫn đứng bên cạnh đài phun nước đầy màu sắc như cũ, nhìn đi nhìn lại túi giấy cùng với bó hoa hạnh phúc trong tay mình.

Trong túi giấy là một cái áo lông màu vàng nhạt! Tiểu Hạo từ đã nói sẽ chuẩn bị quà Giáng Sinh để bồi tội, cô cũng không thể đi tay không được. Lại nhất thời không nghĩ ra được phải mua quà gì, rồi đột nhiên nhớ lại từng nghe hắn nói rất muốn có một cái áo lông, vì thế, cô nghĩ đến cái này —— trước

đó vốn định đưa cho Long Triệt làm quà sinh nhật.

Nếu Long Triệt không nhận nó, vậy thì chuyển giao qua cho Tiểu Hạo tử, một phen tâm huyết của mình cũng coi như không uổng phí!

Thở ra một hơi, Đồng Vũ Lăng ngẩng đầu, bắt đầu nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nhìn thấy Long Hạo đi về phía mình, khi nhìn thấy bó hoa hạnh phúc màu vàng nhạt trong tay hắn thì cả người bị cứng đờ trợn mắt há hốc mồm!

Bóng dáng cao lớn của Long Hạo đã đi tới trước mặt Đồng Vũ Lăng, hai mắt lóe ra sáng ngời dị thường, hắn bình tĩnh nhìn cô, ôn nhu gọi thành tiếng: "Tiểu Lăng tử!"

Đồng Vũ Lăng thấy toàn thân run lên, chân kinh nhìn lại hắn, môi anh đào run rẩy, "Anh... Anh thật là... Là..."

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.